

Giới thiệu Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ

Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ câu chuyện của tác giả Hồng Bò Vũ xung quanh số phận của cô nương ước mơ có cuộc sống đủ đầy tham vọng thoát khỏi cảnh nghèo khó.

Hai nhân vật chính trong truyện là Tô La và Thôi Vô Nhân liệu rằng ước mơ trèo cao của cô có được như mong muốn, than phận sau khi xuyên không sẽ trở thành người như thế nào?

Những thay đổi ban đầu khi cô không thuộc về chính ý thức của mình nữa khi trong não hình như bị cái gì đó chiếm cứ, rất nhiều ký ức không thuộc về cô không ngừng nhét vào trong làm cho cô cũng không có biện pháp nhúc nhích..

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Editor: Ngọc Anh

Bên tai thỉnh thoảng truyền tới những tiếng bi thương nức nở, Tô La cho rằng cô vẫn đang ngủ mơ, lật mình lại muốn tiếp tục ngủ. Khó có được một ngày nghỉ, nguyện vọng lớn nhất là được ngủ tự nhiên lại bị tỉnh.

Ô ô ô... Ô ô ô...

Tiếng nức nở vẫn còn tiếp tục, rất có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng. Nâng tay mơ màng vẫy lui, lờ mờ phảng phất tiếng nức nở, trong lúc này, cái ót đột nhiên như bị người đập một cái, như muốn nứt ra, đau đớn chui vào tận trong tủy não.

Đau đau tựa như là muốn nổ tung, tiếng nức nở cũng không được ổn định. Tiếng khóc như xa như gần, phảng phất như ở trong mơ, bốn phía đều truyền tới tiếng khóc lóc, phân biệt không ra tiếng khóc tới cùng là tới từ phương hướng nào.

Tiếng khóc tựa như càng ngày càng gần, Tô La nghĩ không ra lý do, như gặp phải một giấc mơ quái dị. Phảng phất như cô nằm trên một cái giường cứng rắn, tiếng khóc liền ở bên cạnh, cái ót đau đớn tựa hồ còn tại nguy kịch hơn.

Muốn mở to mắt thoát khỏi cảnh trong mơ quý dị, mí mắt lại như dính vào với nhau. Vô luận cô nỗ lực thế nào, chính là không mở nổi mắt, cố mở mắt ra mà làm không được.

Lúc cô lựa chọn buông tha mở to mí mắt, trong não hình như bị cái gì đó chiếm cứ, rất nhiều ký ức không thuộc về cô không ngừng nhét vào trong, đau khiến cô nghe răng nhếch miệng, làm cho cô cũng không có biện pháp nhúc nhích, bên tai bắt đầu nghe đến tiếng khóc ngoài ra còn có tiếng nói...

"Thật là nghiệp chướng, hoàng hoa khuê nữ, như thế nào lại muốn quán quít với tiểu công tử?"

"Chính là, Tô đại thẩm, lúc trước ta đã cùng người nói, sớm chút định mối hôn sự cho khuê nữ người, cho nàng an phận ở trong nhà đợi lấy chồng, cũng sẽ không phát sinh chuyện này."

"Xem xem, như thế rất tốt, êm đẹp, giờ đừng vào đầu óc, đầu óc va đập vào hư hỏng, dù có đáng về xinh xắn, sợ cũng không có người nào muốn..."

Là ai? Là ai ở bên tai cô lại nhai làm nhảm?

Không ngừng khóc lóc lại là ai?

Khóc đến như ruột gan đứt đoạn, như muốn đem tất cả ủy khuất và thống khổ toàn bộ trút ra ngoài.

Rất muốn mở to mắt nhìn xem tới cùng là ai đang khóc, là ai đang can ngăn, nhưng cô cái gì cũng nghĩ không ra, một mảnh đen tối bỗng nhiên xâm nhập vào đầu, đau đớn làm hôn mê một khắc rốt cục ngừng lại.

*****

Tô La, năm vừa mới mười bảy, chưa đính hôn, là con gái nhà nghèo nhất thôn Tôn gia. Mười hai tuổi Tô gia cô phụ thân bệnh lâu quán thân, buông tay nhân gian, lưu lại cô nhi quả phụ gian nan sống.

5 năm nay, Tô mẫu vừa làm mẫu thân vừa làm phụ thân, không dễ dàng mới khiến cho hai con an an ổn ổn vượt qua 5 năm. Bây giờ, gia đình toàn bộ dựa vào Tô mẫu đi làm ruộng, đại tỷ Tô La ra ngoài giặt quần áo thuê thuê để sống. Tiểu đệ Tô Văn là con trai duy nhất trong gia đình, năm nay 7 tuổi. Nhà có đủ ba bữa đã là việc khó, tuy là muốn đưa tiểu đệ Tô Văn đi học đường, nhưng mà không có nổi một xu.

Tô La lần này ốm đau nằm ở giường, tất cả là do nhà tiểu phú hộ ở trấn trên, tức nhà Trần gia mà Tô La giặt quần áo thuê.

Trần gia có vị tiểu công tử Trần Thiên Dật, bộ dáng phong lưu phóng khoáng, tướng mạo như Phan An, là một công tử tao nhã. Đương nhiên, tất cả đều là từ người khác nói.

Tô La đi nhà giàu trấn trên giặt quần áo thuê cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng đi Trần gia cũng gần tới mới đi. Ở Trần gia giặt quần áo, Tô La ngẫu nhiên gặp được vị Trần công tử, quả nhiên là tiêu sái tuấn đạt ôn nhu, làm trái tim thiếu nữ nháy mắt liền bị bắt làm tù binh.

Tô La tuy không phải chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng cũng là xinh đẹp, thanh tú lạnh lợi, Trần công tử cũng bị câu mắt hồn, nhưng mà chỉ là một ít lưu tâm mà thôi. Hàng năm lưu luyến bao nhiêu bụi hoa, đóa hoa đại ven đường, không đến 3 ngày, có thể quên mất.

Tô La lại tự cho là mình có cơ hội khiến vị Trần công tử mê luyến mình, một ngày vừa khéo gặp phải Trần công tử, liền cùng Trần tiểu công tử lôi kéo một hồi. Ai nghĩ đến, vị hôn thê của Trần công tử, Giang tiểu thư không hề báo trước đi vào viện, chuyện kể tiếp liền phát triển theo tự nhiên.

Tận mắt nhìn thấy vị hôn phu lại cùng với nha hoàn giặt quần áo lôi lôi kéo kéo, động tác cực kỳ ái muội, Giang tiểu thư tâm lý tất nhiên là phần nộ cực kỳ. Phần nộ không có chỗ phát, trực tiếp đứng ở trước mặt Tô La, tận lực tát Tô La một cái vang dội.

Tô La bị người khác gặp được cảnh này thì sợ hãi, bỗng nhiên lại bị ăn một cái tát. Thân thể nhỏ gầy không thể chống chế lui về phía sau mấy bước, theo sau liền đụng vào một bên cột đá. "Đông" một thanh âm vang dội phi thường, bắt đầu nhiễm lên tơ máu tươi chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Editor: Ngọc Anh

Thế là, ót Tô La bị đập vào nên bỗng nhiên té xỉu, Trần lão gia tất nhiên là hung hăng mắng một lần, mắng ai cũng không người nào biết. Nhưng không thể nghĩ ngờ mắng tàn nhẫn nhất định là Tô La, Trần công tử là ai, làm sao có thể để cho loại cô nương nhà nghèo trào cao được.

Trần lão gia còn xem như phúc hậu, mắng xong thì sai người hầu đưa Tô La tổng trở về. Tô mẩu nhìn thấy nữ nhi bị đánh vỡ đầu, một mình chống đỡ như vậy nhiều năm đều không khóc mà lúc này Tô mẩu rơi lệ.

Tuy là khóc đến đầy mặt nước mắt nước mũi, nhưng vẫn đứng lúc tìm đại phu tới đây. Rồi lại đi Trần gia hỏi chuyện, Trần gia tất nhiên là không nói rõ, dù sao chuyện Giang tiểu thư đánh người cũng không thể để người ngoài biết. Nhưng không có bức tường nào không bị gió lùa, có vài người hầu lắm mồm đem chuyện trải qua một truyền mười truyền một trăm truyền ra.

Đến tận đây, Tô La trở thành cô nương nhà nghèo mơ tưởng bầu vú phú quý, mấy canh giờ sau, đa số người ở Tôn gia thôn đều đã nghe nói chuyện này, trong trấn này cũng có không ít người biết nhân vật Tô La.

Tô La té xỉu, Tô La xuyên qua.

Kết quả đó là: linh hồn Tô La hiện đại chui vào thân thể Tô La này, sau đó lại tiếp thu ký ức của thân thể Tô La ở cổ đại. Từ nay về sau, không còn một Tô La thế kỷ hai mươi mốt nữa, mà chỉ có nông dân cổ đại ở Tô gia thôn.

"Đại tỷ, nương sai đệ nhìn xem tỷ tình không, tỷ tình chưa?" giọng non nớt của một đứa trẻ vang lên, giọng nói nhỏ từ cửa gỗ truyền đến trong nhà.

Đã sớm tỉnh lại Tô La xoa xoa ấn đường, không tiếng động thở dài, đối diện cửa gỗ đáp: "Tình, đại lát nữa sẽ ra ngoài."

"Đệ cùng nương nói một tiếng trước." Bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, tựa như có người chạy xa.

Tô La mở mắt chuyển động con ngươi, thuận tiện tỉnh dậy. Đứng dậy vịn vào giường thay bộ quần áo, buộc lại vạt áo. Quần áo là mấy năm trước, mụn và tất nhiên là không thiếu được. Tô gia có khả năng mỗi ngày đều ăn bánh bao đã là không tồi, vại tơ lụa không thể có khả năng dùng.

Tô La trải qua ngày khổ sở, lại tiếp thu ký ức như thế, càng thêm hiểu rõ tình hình Tô gia hiện tại. Tất nhiên hiểu có ăn là tốt rồi, xuyên qua thật tốt, ở đây thật tốt, trước đây đều nghĩ là, người nhà nghèo chỉ cần được xuyên không, được ăn uống, chính là nguyện vọng tốt nhất.

Tô gia ở trong thôn là nhà nghèo nhất, nhưng còn có mấy nhà so Tô gia còn nghèo hơn. Tô gia tối thiểu còn có nhà có thể che gió che mưa, mấy nhà kia đồ nát thê lương, mỗi lần đổ mưa, nước mưa liên miên dột ướt hết nhà.

Cho nên, xem như xuyên qua, nhưng nàng còn xem như tương đối may mắn, chỉ ít nàng không cần lo lắng trời mưa xuống không có chỗ ngủ.

Gậy tuy rằng còn đau, nhưng thân thể lại bắt đầu chuyển biến tốt hơn, không cần cả ngày nằm ở trên giường. Nghĩ đến nàng hai ngày này đều là ăn chùa uống chùa, trong lòng còn cảm thấy không yên tâm. Hiện tại đã là đại tỷ Tô La, hi vọng bệnh tốt lên, sau đó, có thể gánh vác trách nhiệm đại tỷ.

Tô La kiếp trước là cô nhi, thành tích học xong cấp 3, ở trong mắt người khác, trung học cấp 3 có lẽ đều không coi là bằng cấp. Nhưng đối với cô nhi Tô La mà nói, trung học cấp 3 đã là bằng cấp tốt, tối thiểu nàng đã học xong lớp giáo dục bắt buộc.

Nàng ở cô nhi viện có viện trưởng rất tốt, đối với bọn cô nhi là đào tìm móc phổi. Còn được các anh trai, chị gái chăm sóc, nhiều tuổi hơn thì lại chăm sóc em trai, em gái bên dưới.

Bởi vậy, thân là chị cả, phải nuôi gia đình là nhất định, dẫn dắt cả nhà già trẻ hướng về cuộc sống phát triển tốt hơn, càng là tất yếu.

Tô La tất nhiên biết một đêm trở thành phú bà là chuyện khó càng thêm khó, chỉ cầu có khả năng kiếm chút tiền trở về. Sau đó tích ít của cải, sau đó làm giàu mở một cửa hàng nhỏ. Nếu như thành công, nàng thành phú bà, Tô gia cũng thành phú hộ.

Về phần cái gì đó Trần gia công tử, đối với Tô La mà nói, bất quá chỉ là tên chưa đủ lông đủ cánh, không đề cập cũng thể.

Ra cửa viện gặp Tô mẫu ở bên cạnh giếng lấy nước, thấy Tô mẫu cố hết sức, Tô La cất bước nhanh chóng đi đến bên cạnh Tô mẫu, duỗi tay muốn giúp đỡ, lại bị Tô mẫu đẩy ra.

"Người sinh bệnh còn xem nào nhiệt gì, về trong phòng đi, đừng làm nung phiền lòng."

Tô mẫu là điển hình miệng dao găm tâm đầu hủ, nhìn Tô La, đáy mắt đều đầy lo lắng.

Tô La tất nhiên hiểu Tô mẫu tới cùng là một người nông phụ như thế nào, tuy nghe bà nói như vậy, nhưng vẫn giúp một tay. Miệng Tô mẫu tuy vẫn nói liên miên cẩn thận, nhưng mắt Tô La để ý nhìn thấy khóe miệng bà mang một nét thoáng tươi cười.

Tô phụ đi rồi, Tô mẫu một mình gánh vác toàn bộ làm ăn, đi làm ruộng, bán món ăn, giặt quần áo, cơ hồ đem nông gia làm toàn bộ. Thẳng đến khi Tô La chậm lớn lên, học thêu thùa, giặt quần áo, gia đình mới có thêm người giúp đỡ kiếm thêm tiền trợ giúp gia đình.

Tô La tất nhiên là đem tình huống ở Tô gia thấy một rõ hai ràng, nghĩ đến Tô mẫu này mời đại phu trở về giúp nàng xem bệnh cũng tốn không ít tiền bạc, thật sự sớm chút nghĩ nên làm sao để kiếm tiền mới được.

Nghĩ đến đây, Tô La cảm thấy có chút vui mừng. Vốn còn rất lo lắng cô đại bó buộc lễ giáo với phụ nữ phong kiến, may mắn nàng ở thời không này chẳng hề có trong ấn tượng của nàng về mấy triều đại. Nữ tử ở trên trán bán quỳ hàng, gian tiểu điểm, đều là chuyện rất bình thường. Lại nghĩ kiếp trước nhiều năm làm việc có kinh nghiệm như vậy, trong lòng Tô La thoáng chốc nảy lên một cỗ vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Editor: Ngọc Anh

Tô La bước từng bước nhỏ sau Tô mẫu tiến vào phòng bếp, nồi cháo ngô, tiểu lồng hấp cũng toát ra đầy khí nóng, bay ra hương thơm của bánh bao .

Tuy nói trước kia cũng thường dùng bánh bao làm bữa sáng, nhưng không biết là do thân tình, cảm thấy Tô mẫu làm bánh bao so với trước kia bánh bao từng ăn qua đều thơm mềm ngọt dẻo hơn.

Tô mẫu đem thùng nước rót vào lu nước, giương mắt thấy Tô La cùng vào phòng bếp, lúc này còn đứng ở góc khuất, mắng: "Người thật rảnh rồi, bệnh cũng không nhẹ, vẫn là giúp nương nhìn xem người bệnh tới cùng có bao nhiêu nghiêm trọng, thuận tiện nghỉ ngơi thêm mấy ngày?"

Người làm nông rất ít nghỉ ngơi, nhất là những nhà nghèo khổ. Một năm bốn mùa bận đến cuối, quan trọng vẫn là thu hoạch được nhiều. Trong lòng Tô La rất rõ ràng, ngay cả nằm mơ cũng sẽ không quên điều này.

Mấy ngày nay đầu bị va đập đã đỡ hơn, nàng cũng nghỉ ngơi tốt mấy ngày rồi, dựa theo tình hình trước kia nàng làm việc, đánh giá mấy ngày nay phải có thể kiếm hơn ba mươi đồng tiền. Đối thành phép tính trước kia, cũng là gần 10 đồng tiền. Chỗ tiền công, sợ rằng quạ đen cũng ngại ít, không muốn lãng phí nhưng cũng đã bay qua đầu nàng mất rồi.

Nhà này trừ Tô mẫu làm trụ cột, thừa lại nàng là người làm công, lại là lao động siêu rẻ mạt. Nghỉ ngơi nhiều mấy ngày có nghĩa là nhiều thêm một miệng ăn, đối với gia đình như vậy mà nói, quả thật là có thể chậm mấy ngày thì càng thiếu thốn.

Thế là, nghe đến lời nói này của Tô mẫu, trong lòng Tô La cũng không tức giận, vẻ mặt tươi cười nói: "Con tới phòng bếp không phải là muốn rửa mặt sao? Ăn bữa sáng xong, con đi trần trên nhìn xem có thể tìm việc không, nếu tìm được, con hôm nay không cần lại phải rảnh rồi."

Tô mẩu lờm nhàng một cái: "Cảm thấy nguoi là rảnh rồi vài ngày là ngựa tay, muốn tìm việc để làm? Cũng tốt, ai, chúng ta mệnh vất vả, quanh năm suốt tháng không một ngày nghỉ ngơi, đến cuối năm đều không có thêm mấy đồng tiền. Có thể nhà chúng ta chính là người nhà nghèo mệnh khổ, nỗ lực như thế nào nhà chúng ta cũng không khá giả hơn."

Tô La lại không tán đồng: "Nương, người nói lời này sai rồi, người có tiền đều từ người không có tiền biến thành có tiền, xem như hiện tại có tiền, không chừng ngày nào đó thành không có tiền. Chúng ta muốn dựa vào đôi tay lao động, nhưng có thời còn phải dựa vào đầu óc, như thế mới có thể đem ít tiền biến thành nhiều tiền."

Nghĩ tới thế giới trong kiếp trước của nàng, một giây đồng hồ trước vẫn là tì phú, một giây sau đó là cùng đường bí lối, loại chuyện này khắp nơi đều có. Trái lại chúng ta là tiêu dân chúng, một ngày tuy là trôi qua bình bình thân thân, nhưng lại có được tư vị, đều là bình yên hạnh phúc.

Ngay cả có được rất nhiều của cải, nhưng đều là sống không mang tới chết không thể mang theo, không như sống bình thân. Nhân rồi đi xem phim điện ảnh, dạo phố, ngẫu nhiên xuất ngoại du lịch mấy chuyến. Cần trọng đem công việc làm tốt, sau đó đi ăn đồ ngon tự khao bản thân.

Càng nghĩ liền càng dùng không được não như ngựa chạy lướt gió tung mây, Tô La nghĩ đến trong lòng ngầy ngất, một chút cũng không biết Tô mẩu đã dùng đôi mắt nhìn nàng rất lâu. Tô mẩu thật sự nhìn không được, đuôi tay nhéo nhéo gò má non mềm, Tô La mới hoảng hoảng hốt hốt phục hồi tinh thần lại.

"Nương, đang êm đẹp, sao nhéo con? Rất đau đấy."

Tô La đuôi tay nhẹ nhàng vờ về gò má trái chỗ bị Tô mẩu nhéo, quả thật có chút đau, xuống tay thật không lưu tình.

"Nương đều gọi nguoi vài lần, nguoi còn ngây ngô cười, bộ dạng như cô nương ngốc nghếch. Nếu để cho người khác biết khuê nữ nhà chúng ta chính là cô nương hay ngăn người, xem nguoi còn già đi như thế nào."

"Gã không ra liền lưu ở trong nhà thôi, bồi nương, giúp nương nấu nước nấu cơm, kiếm tiền nuôi gia đình." Tránh bàn tay Tô mẩu chuẩn bị túm nàng, chạy tóe khỏi đi súc miệng rửa mặt.

Mười bảy tuổi chỉ là người chưa trưởng thành, đối với kiếp trước hai mươi lăm mới kết giao một người bạn trai, lại nói, mười bảy tuổi lấy chồng sinh con cái gì, là lựa chọn đặc biệt không sáng suốt.

Nhìn thấy nữ nhi nhà mình hoạt bát như vậy, Tô mẩu nhìn không được cười khế mấy tiếng: "Cái gì ở lại trong nhà, chỉ sợ đến có người để ý nguoi, cho nguoi ở lại mấy ngày, nguoi đều không nguyện ý ở lại."

Tô La vừa mới súc miệng, quay đầu nhìn Tô mẩu: "Không phải đều nói muốn nhân duyên phải xem duyên phận sao? Con thật không có duyên phận, cả một đời ở trong nhà cũng rất có khả năng. Vậy thì hữu duyên tìm người tri tâm, nương ơi là nương, sao lại không rõ điều này."

Tô mẩu cho Tô La 1 cái liếc mắt: "Không nghĩ đến nguoi nghĩ thế, lại trở nên thông minh hơn, biết nguoi cùng Trần tiểu công tử không có duyên đi?" Hơi ngừng một lát trên dưới đánh giá Tô La một phen: "Nhà người ta là phú hộ, nhà chúng ta căn bản không cách nào so sánh được. Nguoi có thể nhận thấy, nương cũng yên tâm. Mỗi lần ra ngoài đều nghe người khác tán gẫu, nói nữ nhi nhà chúng ta cóc mà đòi ăn thịt thiên nga."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 2.2

Editor: Ngọc Anh

Tô La cố trề môi, thấp giọng lầm bầm một câu: "Hắn không phải thiên nga, ngay cả con vịt con xấu xí đều không phải." Vịt con xấu xí còn có thể thành thiên nga còn Trần tiểu công tử có thể biến thành vịt con xấu xí sao?

Tô mẩu không nghe rõ, xoay mặt xem hướng Tô La, thấp phân buồn bực hỏi: "Nguoi vừa mới nói cái gì là vịt con xấu xí?"

Tô La vội vàng trung ra một khuôn mặt tươi tắn: "Không cái gì, chính là nghĩ đến mấy ngày trước nhìn thấy con vịt xấu xí."

Như thế mặc danh kỳ diệu câu nói chỉ làm cho Tô mẩu im lặng, không tiếng động liếc Tô La, lười phải để ý nàng. Cầm lấy khối quần áo cũ nát làm thành khăn lau cách nhiệt, cẩn thận dè dặt đem tiểu lồng hấp cầm ra. Phòng bếp sương mù lượn lờ, hương thơm lại làm cho bụng cô lỗ kêu.

Tô La rửa mặt hoàn tất, tam bộ hai bước liền đi đến Tô mẩu bên cạnh, hơi cúi đầu xem tiểu lồng hấp bên trong mấy cái bánh bao mập mạp. Chính là sắc hương vị đều đủ, tuy là bánh bao đơn giản, nhưng bánh bao này còn thật làm cho nàng nghĩ ra lời nói này.

"Nương chưng bánh bao chính là thơm, ăn mãi không chán." Tô La chân chó vuốt mõng ngựa, tâm lý lại ám đạo: thực có điểm tượng là mấy ngày mấy

đêm không ăn cơm, chỉ nghỉ trực tiếp gặm mấy cái bánh bao.

Tô mẩu hiển nhiên không đem lời nói Tô La để ở trong lòng, nhưng nhìn nàng có bộ dạng thèm ăn như con mèo, kim lòng không đậu giờ lên tươi cười: "Được, nhanh chóng kêu Tiểu Văn rửa tay ăn điểm tâm, thực muốn đi trốn trên tìm việc, liền ăn bữa sáng nhanh chóng đi, đi phải đi luôn, không công việc tốt đều bị người khác đoạt đi."

"Dạ dạ dạ, Nương nói đều đúng, con hôm nay nhất định nỗ lực tìm được công việc." Tô La vẻ mặt tự tin chụp bộ ngực, hình dạng thực tượng là tìm được công việc tốt.

Tô mẩu nhìn thấy nữ nhi nhà mình lại tràn đầy tự tin như thế, liền lo lắng nàng không tìm được công việc, trở về trốn tránh ở trong phòng khóc. Nhưng lại sợ hiện tại nói ngược lại ảnh hưởng tâm tình nàng, chỉ có thể không tiếng động thờ dài.

"Trước kêu Tiểu Văn ăn điểm tâm đi!"

Tô La trưng ra khuôn mặt tươi tắn, cười a a đáp lại một tiếng, chợt xoay người từ phòng bếp, trực tiếp hướng về viện nhỏ sơ sài chạy đi.

Ở viện nhỏ, Tô gia tiểu đệ Tô Văn đang ngồi ở trên một hòn đá gần bờ sông, rung đùi đắc ý đọc cái gì. Tô La đi đến nghiêm túc nghe, lại là Tam Tự kinh, có chút kinh ngạc chu môi.

Tô La kinh ngạc không phải vì sao nơi này sao lại có Tam Tự kinh, mà là chưa từng đi học như Tô Văn sao có thể hiểu được Tam Tự kinh. Theo lý thuyết, trong nhà không có một quyển sách, lại nhìn Tô Văn như có vẻ thường xuyên đọc sách.

"Tiểu Văn, đại tỷ hỏi đệ một chuyện, đệ phải thành thật. nói cho đại tỷ biết." Tô La đi đến. đứng trước mặt Tô Văn, hơi bày ra bộ dạng lão đại, quyết định hỏi rõ chuyện này.

Tuy là Tô gia nghèo khó, Tô Văn cũng muốn giúp nhà làm việc, thậm chí ít đi ra ngoài tìm bạn bè chơi đùa. Tô Văn là một hài tử nhất gan, nhìn thấy Tô La bày ra vẻ mặt nghiêm túc, gấp gáp đứng dậy.

Tô La nhìn thấy Tô Văn khiếp đảm như vậy, tâm không khỏi mềm nhũn, thôi làm bộ dạng lão đại, nhẹ giọng nói: "Không cần lo lắng, đại tỷ cũng không phải muốn đánh đệ mắng đệ, chỉ là nghĩ hỏi một chút đệ là từ chỗ nào học được Tam Tự kinh?"

Trong ký ức, Tô La rất không thích đệ đệ này, tuy không đến mức hay trách mắng, nhưng nhìn thấy hần đều không cho sắc mặt tốt. Tại trong lòng nàng, nếu như nhà chỉ có nàng là nữ nhi duy nhất, có lẽ gia đình nhà nàng không đến mức nghèo khó như vậy.

Tô mẩu biết Tô La như thế nên có nhiều câu oán trách, nhưng trong nhà cũng chỉ có các nàng mới có khả năng làm chút việc tới nuôi sống một nhà ba người, bà cũng chỉ có thể đem nỗi khổ này dần xuống đáy lòng.

Mà Tô Văn đã 9 tuổi, hơn nữa là hài tử con nhà nghèo, so với tuổi hài tử khác thì trưởng thành sớm hơn nhiều, tin tưởng hẳn biết là rõ là Tô La mặt mày khó chịu. Bây giờ gặp lại Tô La hơi nghiêm mặt, tâm lý liền cảm thấy rất sợ hãi.

Bởi vậy, hần trả lời Tô La cũng là nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu: "Lúc tiên sinh dạy học, đệ ở bên ngoài học đường nghe, mỗi ngày nghe mọi người đọc, liền yên lặng ghi nhớ."

Tô La kéo dài lỗ tai mới nghe được những lời Tô Văn nói, xem Tô Văn sắc mặt rất sợ hãi, ôn nhu cười nói: "Tiểu Văn thích học bài?"

Tô Văn sợ hãi bất an liếc mắt nhìn Tô La, đầu cúi thấp nhìn đôi giày rách hần đang đi, đôi tay gầy yếu bất an nắm chặt, vạt áo rách cũ nát, một lúc lâu sau mới đáp một tiếng nhẹ như tiếng muỗi kêu.

Tô Văn bộ dạng như muốn đem thân thể vùi vào đất, Tô La nhẹ nhàng cảm thán, sau đó duỗi tay nhẹ nhàng vuốt đầu hài tử, ôn nhu nói: "Đội đại tỷ đi tìm được công việc kiếm tiền, chúng ta liền đưa Tiểu Văn đi học đường học bài."

Vẫn cúi thấp đầu Tô Văn nhanh chóng ngẩng lên nhìn Tô La, nhưng rất nhanh lại cúi đầu xuống, tựa như hành động vừa nãy không phát sinh, nàng còn cho rằng là bị hoa mắt.

Tô Văn cúi đầu trầm mặc không nói gì, lúc nàng nghĩ xem làm cách nào nói chuyện với đệ đệ, thì nghe thấy tiếng nói nhỏ: "Đi học đường tốn rất nhiều bạc, đệ... Đệ ở bên ngoài học đường nghe là được."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 3.1

Lại nói mấy ngày nay Tô La để ý việc này, sợ rằng không có người nào hiểu chuyện bằng Tô Văn. Rõ ràng chính là một hài tử 9 tuổi, lại so với những hài tử đồng lứa hiểu chuyện hơn nhiều.

Hốt hoảng nghĩ đến một chút chuyện trước đây, bọn nàng tuy là thân cô nhi, nhưng cũng được hạnh phúc. Thấy bé trai này hiểu chuyện nghe lời, cùng hài tử nhà khác nghịch ngợm buống bình bất đồng.

"Chuyện kiếm tiền này để đại tỷ lo, nếu như kiếm được tiền, tự nhiên muốn đưa Tiểu Văn đi học đường học bài. Có câu nói "Thư trung tự có hoàng kim ốc"* sao? Tiểu Văn thích học bài tất nhiên là tốt."

*: 书中自有黄金屋; Thư trung tự hữu hoàng kim ốc: là câu thơ xuất xứ từ 1 bài thơ của Tống Trân Tống Triệu Hằng.

Tô mẫu vừa đi ra phòng bếp liền nghe đến lời nói này của Tô La, nhất thời chỉ biết ngơ ngẩn nhìn Tô La. Trong thôn không thiếu hài tử đi học đường, còn sót lại chút hài tử nhà nghèo không có tiền để đi học đường. Lúc này nghe những lời Tô La nói, lại là cảm thấy trong lòng những vất vả bao năm nay không uổng công.

Nâng tay lấy quần áo vải thô lâu khốe mắt ướt lúc nào không hay, cúi đầu nhìn 2 tỷ đệ, trên mặt thoáng hiện nét vui mừng tươi cười, trong lòng cũng cùng nhẹ nhàng không ít.

"Các ngươi còn đứng lỳ ở đây làm gì, không ăn điểm tâm liền đều nhường nhường một mình ăn hết, nói ăn nhiều, nương còn có thể làm nhiều chút việc." Lời nói Tô mẫu mang nụ cười thân nhiên, nghe ở trong tai thật là thân thiết.

Tô La quay đầu nhìn thấy Tô mẫu, thị lực cực tốt nàng nhìn thấy tia nước mắt nhọt nhọt trong khốe mắt Tô mẫu. Có vài lúc, mọi người thích giả ngu, ví dụ nàng nhìn thấy bà gât lè, chỉ là đem cảnh này giấu trong đáy lòng. Tô mẫu vừa đau lòng vừa vui mừng.

Luôn luôn cùng Tô mẫu thân thiết Tô Văn nhìn thấy Tô mẫu ở phía trước, Mắt tròn to lên kút nhìn trộm Tô La. Thừa dịp lúc Tô La nhìn Tô mẫu, mấy bước chân nhỏ chạy đến chỗ Tô Mẫu.

Bên tai một trận gió nhỏ vù vù, nhaoáng lên một cái liền nhìn thấy Tô mẫu bên cạnh tiểu đệ nhất gan, Tô La quả nhiên là khóc không ra nước mắt. Có mỗi một tiểu đệ như vậy trốn tránh nàng, nàng có đáng sợ như thế sao?

"Ta xem ta vẫn là nên vào phòng ăn điểm tâm." Tô La kéo kéo khốe môi, thật sự là nỡ không ra một nụ cười tươi tắn.

Tô mẫu biết là nhi tử nhà mình có chút sợ Tô La, nhưng tận mắt nhìn thấy đến mức này, bà cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Mặt Tô La lại làm trong lòng bà hoảng hốt, lắm cho rằng Tô La là thực không thích nhi tử.

"A La, ngươi cũng biết Tiểu Văn từ nhỏ liền nhất gan, ngươi làm đại tỷ, chớ đừng bởi vì chuyện này làm khó hấn mới tốt." Tô mẫu rất lo lắng trong nhà hai đứa con mất hoà khí, nữ nhi dù sao đã trưởng thành, nàng cũng không thể nhiều lời, nói nhiều khả năng làm cho lòng nàng không thoải mái.

Tô La tất nhiên là nghe được ý tứ từ miệng Tô Mẫu, hơi hiểu lòng Tô Mẫu. Tại xã hội hỗn loạn như vậy nhiều năm, lòng người thiện ác như thế nào, tuy không thể xem hết, lại cũng thấy rõ một hai. Mà nàng tin tưởng Tô mẫu kỳ thật thương con trai con gái như nhau. Tựa hồ chỉ là mình Tô La có chút oán trách.

"Nương đều nói đi đâu, chúng ta đều là người một nhà, ngẫu nhiên có chút cãi vã nhỏ cũng là chuyện thường." Tô La cười cười nói: "Còn nữa, Tiểu Văn là tiểu tử duy nhất trong nhà, chỗ nào khi dễ hấn."

Tô mẫu nhìn mặt Tô La thập phần nghiêm túc, lòng biết nàng nghĩ sai về chuyện này. Nghĩ đến nàng bản thân không khỏi rõ ràng liền nói ra lời nói, bà bỗng nhiên đỏ lên, một chốc cũng không biết nên nói gì.

Tô La trầm tĩnh nhìn chăm chú xiêm y cũ nát của mẫu tử, mỏng manh, cả người thiếu thốn dinh dưỡng nên khuôn mặt vàng vọt cũng như thế rõ ràng, nhất là thân thể đơn bạc, mỏng manh như cây liễu. Chỉ cần một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, bọn họ liền cũng bị bay mất.

Nói muốn đi trốn trên tìm chút công việc kiếm tiền, Tô La ăn xong bữa sáng liền thay đổi hành động.

Vừa ra đến trước cửa, muốn đi nhà tiểu phú hộ trốn trên xói đất, Tô mẫu nhiều lần dặn dò Tô La: "Nhất thời tìm không được cũng đừng gấp, nhưng nhớ không được đi quán quít Trần gia tiểu công tử, nhà bọn hấn chung quy không phải nhà chúng ta trèo cao được."

Khốe miệng Tô La co rút, nói: "Nương, người đều cùng con nói 5 lần rồi, người cứ yên tâm đi, con thực không trân quý vị tiểu công tử. Nếu như trân quý, con sẽ không chạy đến trốn trên"

Tô mẫu trong đầu nghĩ một phen, lại nghĩ Tô La sau khi tỉnh lại quả thật chưa từng đề cập chuyện này, nói đi nói lại đều là bà đề cập. Thế là trong lòng mới thấy yên tâm, không tiếp tục nói chuyện này, ai nghe cũng đều phiền.

Ra cửa nhà liền trực tiếp hướng về đường nhỏ đi trốn trên, Tô gia trụ tại Tô gia thôn, muốn đi trốn trên liền phải đi qua trước cửa nhà người ta. Dựa theo ký ức trải qua một hộ một người, Tô La cũng khó giấu được vui vẻ.

Tuy là có hơn mười năm ký ức, nhưng không được tận mắt nhìn thấy nông thôn chân chính cổ đại bao giờ.

Người nông thôn mặc bộ quần áo vải thô, các thôn dân nhiệt tình chào hỏi lẫn nhau, ngẫu nhiên có vài tiếng chó sủa xa xa, những cánh cửa nhà gỗ giản dị...

Nàng đã được nhìn những đồ quần áo cổ trang không ít, nhưng khi nàng rơi vào hoàn cảnh này, nàng mới hiểu rõ sinh hoạt ở nông thôn là như thế nào. Trước nhà một mảnh đất, sau nhà một ngọn núi, có lẽ làm ruộng, hoặc là săn thú. Lên núi kiếm ăn, xuống sông kiếm nước, bất quá là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 3.2

Editor: Ngọc Anh

Đương nhiên, ngẫu nhiên có cơ hội gặp phải một vài bà lão nói ba hoa, như lúc này. Tô La vừa mới đi qua cửa nhà của một nông gia, liền nghe được có vài người nói về chuyện ngày trước.

Tiếng nói vốn là nhỏ, cộng thêm Tô La bước chân to, nàng không nghe được họ nói gì. Bất quá chuyện này không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán ra đại khái, chỉ chính là nghe được mấy âm thanh tán gẫu.

Tô gia thôn có mấy vị cô nương đến tuổi thành hôn, nhiều hơn phân nửa đều là có người hứa hôn. Thừa lại một ít người không hứa hôn, không phải nhà nghèo quá, không nguyện ý kết hôn, chính là tâm cao khí ngạo, không nguyện làm nông phụ ngày đêm làm việc vất vả.

Nếu như muốn nói thật, thật ra Tô La phải thuộc về loại phía sau. Thôn có nhiều cô nương bằng tuổi nàng đã thành hôn, dung mạo nàng được cho là trung đẳng trở lên, trong thôn cũng có mấy chàng trai tỏ vẻ ái mộ nàng. Nhưng tâm nàng không để ý chuyện này, trực tiếp cự tuyệt hảo ý của đối phương.

Chuyện xảy ra mấy ngày trước, mấy vị cô nương cùng tuổi trong thôn ít nhiều đều ở sau lưng bàn tán nàng. Về phần mấy chàng trai, có lẽ đều biết nàng ham hư vinh, nên không có chàng trai nào ở trước mặt nàng biểu lộ tình yêu nữa.

Tô La lại cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao nàng hiện tại cũng không có tâm tư nói chuyện tình cảm, cộng thêm đều là thiếu niên mười bảy, mười tám, nàng thực là không có biện pháp cùng bọn hắn nói chuyện yêu đương, tránh được xa xa, ngược lại cho nàng có thêm không ít thời gian.

Vừa đi qua cửa nhà thôn trưởng, liền gặp một cô nương xiêm áo hồng nhạt chạy ra. Nhìn chăm chú, là nữ nhi nhà thôn trưởng mười sáu tuổi, tên gọi là Tô Tiểu Yến, là cái tên rất phổ thông.

Tô La không để ý, mắt không nhìn nơi khác, đi về phía trước, lại bị Tô Tiểu Yến ngăn lại. Tô La như có như không nhíu mày, rất là trầm mặc xem nàng ta cũng là một nữ nhi có chiều cao không kém.

Tại trong mắt nàng, nhỏ hơn nàng gần mười tuổi - Tô Tiểu Yến kỳ thật thực cũng chỉ là đứa bé gái mà thôi. Nhưng là có một điểm rõ ràng, chính là Tô Tiểu Yến tựa hồ để ý nàng. Nghiêm túc tìm tòi ký ức một lần, Tô La không có thu được quá nhiều điều về Tô Tiểu Yến, đành phải đem đáp án để trên người Tô Tiểu Yến.

"Có chuyện gì sao?" Tô La mở miệng, không để ý Tô Tiểu Yến đang tức giận. Nàng không biết Tô Tiểu Yến vì sao muốn cản nàng, càng miễn bàn khi nào trên chợ đến nàng ta.

"Nghe nói người cái út người bị va, sẽ không phải là hư hỏng đầu óc, đem mọi thứ đều quên đi chứ?" Tô Tiểu Yến vẻ mặt kinh ngạc, còn hơi sợ lui về sau một bước.

Tô La âm thầm cười lạnh, tiểu hài tử chính là miệng không kiêng kị, đều không biết nàng ta là cố ý nói như vậy, vẫn là không có tâm cơ. Nghĩ đến điểm này, Tô La nhìn không được khẽ lắc đầu, nàng tám phần là xem phim, truyện cung đấu quá nhiều, một lần không cẩn thận liền đem hình bóng cô gái khác thay vào Tô Tiểu Yến.

"Người lắc đầu là có ý gì?" Tô Tiểu Yến trừng to mắt, như không thích nhìn Tô La lắc đầu.

"Người không phải hỏi ta có phải quên mọi chuyện rồi không?" Tô La lạnh nhạt liếc nàng ta một cái, mặt thật bình tĩnh: "Ta lắc đầu chỉ là đại biểu ta không có quên mà thôi."

Tô Tiểu Yến nghe vậy khuôn mặt đỏ lên, hiển nhiên là lúc này mới hiểu rõ nàng hỏi một cái vấn đề không dùng bao nhiêu não để nghĩ. Mặt mở to không phục trừng Tô La, mắt tràn đầy sương mù.

Ở tại Tô gia mấy ngày đều không có phát sinh chuyện gì quý dị, hôm nay vừa ra khỏi cửa liền mặc danh kỳ diệu bị người ngăn lại. Hiện tại còn giống như có điểm sai lầm chọc khóc vị tiểu cô nương này, Tô La trong lòng thật không hiểu nổi.

"Ta nói người tìm ta tới cùng có chuyện gì? Ta còn phải đi trần trên tìm việc làm kiếm tiền!" Tô La luôn luôn lo liệu phục vụ, Tô Tiểu Yến tự nhiên cổ quái như vậy, liền phát sinh chuyện này, tin tưởng không người nào có tâm tình tốt.

"Người một đoạn thời gian trước cùng ta nói, người cũng thích Đại Điền ca, người như thế nào không cùng Đại Điền ca cùng một chỗ, ngược lại là trêu chọc cái vị tiểu công tử trần trên, người phải hay không là cố ý lừa ta?"

"A?" Tô La há miệng thở dốc, nàng lúc nào đã nói những lời này?

Tô La nghiêm túc chăm chỉ nhớ lại sự tình một đoạn thời gian trước, thực sự là có một màn tương tự. Đại khái là mười ngày trước, có vị tên Tô Đại Điền tới đây thổ lộ với nàng, nàng thập phần rõ ràng cự tuyệt.

Sau không biết tại sao bị Tô Tiểu Yến quán quất, nói chuyện chính là Tô Đại Thiên. Tô Tiểu Yến thích hắn, biết chuyện này xong liền chạy tới mắng Tô La. Tô La lúc ấy tâm lý khó xử không nói rõ ràng, liền nói nhảm, nói nàng thích Tô Đại Điền. Suy đoán trần trên xảy ra chút chuyện truyền đến trong thôn, Tô Tiểu Yến phát hiện nàng lừa nàng ta, liền tìm đến cửa.

"Ta nghĩ nhiều rồi, kỳ thật ta không thích Tô Đại Điền, cho nên ta không thể cùng hắn cùng một chỗ, bằng không sẽ trở ngại nhân duyên tốt của hắn." Người đều không có nhìn thấy, hiện tại liền thanh minh quan hệ, làm cho người ta không nói được lời nào.

"Thật sao?" Tô Tiểu Yến nghe vậy chớp mắt to, ướm sừng nước trông làm người quý mến, đáng tiếc Tô La không phải nam, trong lòng không có cảm giác gì.

"So với Trần Châu còn thật hơn." Tô La vút xuống câu này, liền vòng qua Tô Tiểu Yến đi tiếp. Phía sau không có tiếng bước chân đuôi theo, xem như mọi chuyện đã yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 4

Editor: Ngọc Anh

Vừa mới ra cửa liền gặp Tô Tiểu Yến, Tô La tâm tình xem phong cảnh cũng bị quấy rầy. Mặt tối sầm đi trên đường, bên cạnh ngẫu nhiên có mấy vị nông phụ đi qua đều bị biểu tình trên mặt nàng dọa, nhất thời đều quên những chuyện xảy ra đoạn thời gian trước.

Trước kia thường thường vội vàng chen chúc trên xe, vượt qua đường, Tô La chỉ mất một phút đồng hồ liền đến trấn nhỏ. Vừa mới đi không được mấy bước, ánh mắt Tô La liền bị cảnh đầu tiên đập vào mắt hấp dẫn, hoàn toàn không thu hồi lại được.

Độ rộng đường năm mét trên đường cái bên trái bên phải, hoặc là người mặc vải thô, hoặc là người mặc tơ lụa, người đi đường đông đúc đi sát gần nhau, tới đi vội vàng. Đường cái hai bên có các loại quầy hàng, bán trang sức, bán tranh chữ, bán bánh nướng áp chảo, bán ăn vặt, cái gì cần có đều có.

Ngã tư đường hai bên có các loại cửa hàng, lúc này đều là mở rộng cửa, biển hiệu phô danh xa hoa. Ngẫu gặp mấy vị khách nhân đi đến một gian hàng, tiểu nhị liền vui tươi hơn hờ chạy ra mời, chương quầy cũng cười tít cả hai mắt.

Bên tai truyền tới các tiếng mua bán thét to, giọng nói hoặc là cao vút, hoặc là uyển chuyển du dương, lại có người kim lòng không đậu liền tìm tiếng nói theo phương hướng nhìn lại, nhìn xem tới cùng là mua bán cái gì.

Người đi đường đi tới đi lui, phở xá nhón nháo sầm uất, hết thấy những hình ảnh như thế đi vào trong mắt. Là vui mừng, là sững sờ, sớm đã không bình tĩnh. Chỉ biết nàng lúc này đứng trên ngã tư đường cổ đại, thật sự trở thành mọi người đã từng thường nói là cổ nhân.

"Ta nói cô nương này thế nào liền đứng im ở đây? Người đứng lý ở giữa đường, xe của ta làm sao đi qua?"

Một giọng nói to trên đường làm Tô La bừng tỉnh hầy còn đang thất thần, Tô La hoàn hồn liền thấy phía trước một vị lão hán năm mươi tuổi đẩy xe, lão hán sắc mặt hồng nhuận, mắt sắc sáng ngời hữu thần, trong mắt tràn đầy bất mãn.

Bên cạnh không thiếu người chuyển mấy ánh mắt sang nhìn nàng. Tô La biết nàng thật ngăn trở đường đi của lão hán, trên mặt mang áy náy, thật tâm nhận lỗi nói: "Thực là xin lỗi, ta lúc này đi đây."

Bất quá cũng là chút chuyện nhỏ, lão hán cũng không có so đo nhiều, chỉ là hừ hừ hai tiếng, sau liền đẩy xe rồi đi.

Chút chuyện giạt quần áo thêu thùa, Tô La là sẽ không làm nữa. Không phải nàng ngại công việc này bậc thấp, mà là chút công việc này quả là lãng phí thời gian, chỉ kiếm được vài đồng tiền. Nếu như nàng lại tiếp tục tìm công việc như thế, suy đoán cả một đời cũng phải sinh hoạt nghèo khổ nhìn ăn nhìn mặc.

Hai ngày này tuy là ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thương, nhưng nàng cũng dựa theo ký ức suy xét qua hiện trạng vấn đề.

Nàng từng là nhân viên bán hàng có tài, đối với vật phẩm trang sức tinh mỹ thuộc như cháo chảy. Trừ vật phẩm trang sức, còn có đồ dùng sinh hoạt đắt tiền cho các thiếu gia, chính là không biết nơi này có cửa hàng tương tự hay không.

Thấy qua nhiều đồ trang sức nhỏ tinh mỹ, Tô La không có việc gì thì làm các đồ trang sức nhỏ. Từ người lớn đến tiểu công tử, bông tai nhỏ tinh xảo, nàng đều từng thử qua.

Trước kia là ban ngày phải đi làm, buổi tối vội làm chút đồ trang sức nhỏ, mỗi lần nhìn thấy chính đồ thủ công mỹ nghệ nhỏ nàng làm, vẫn liền nghĩ tìm một cơ hội nhìn xem có thể mở một xưởng thuộc về nàng không. Thời điểm nàng muốn đi thuê địa điểm, một lần đi ngủ liền đến luôn cô đại.

Đã như thế, nàng liền hy vọng có thể ở chỗ này mở một xưởng mà nàng từng mơ ước, đem kiến thức học thủ nghệ trước kia biểu lộ ra. Cách thời không mấy ngàn năm, nàng biết có lẽ sẽ rất khó, nhưng hy vọng có thể tiến hành, làm ra chút vật phẩm trang sức nhỏ thích hợp ở thời không này để phát triển.

Quả thật, điều này đều là suy nghĩ của nàng, về phần tới cùng có thể thành công không, thì chưa biết. Dù sao nàng hiện tại chính là một đồng tiền đều không có để thuê người làm công, vẫn là cần cù chăm chỉ tìm chút công việc kiếm chút tiền mới được.

Tô La chưa từng đi huyện thành nhỏ, không biết huyện thành nhỏ nơi này có bộ dạng thế nào, nhưng Tô La đối với trấn nhỏ này cũng đặc biệt hiểu rõ. Biết trong trấn này có vài hộ nhà giàu, cũng biết trong trấn này có vài cửa hàng buôn bán.

Tô La rất vui liền đi vào một gian cửa hàng bán trang sức, thật ra Tô La từ trước đến giờ chưa bao giờ vào tiệm trang sức, chỉ vì nàng biết thân phận không thích hợp vào cửa hàng, tiến tới cũng chỉ để mở rộng tầm mắt.

Lúc này, Tô La cũng chỉ là ở trước tiệm trang sức đứng, từ ngưỡng cửa nhìn thấy gian hàng. Gian hàng có mấy vị phụ nhân, tiểu thư đang chọn trang sức, chỉ cần nhìn một lần là biết các nàng đến từ mấy nhà phủ huyện trên.

Váy áo tư lự mặc lên người tới cùng là cái cảm giác gì, Tô La hai đời cộng lại cũng chưa biết. Tay áo rộng thân cân đối xiêm y mỏng, váy bách hợp bông bành như mây, bộ xiêm y này đã làm cho vị tiểu thư kia dung mạo càng thêm tú lệ.

Tô La không có thời gian ở chỗ này tha thiết đứng thưởng thức, chủ yếu chăm chú nhìn xem cửa hàng bán những trang sức gì, lại xem một gian hàng có mấy vị phụ nhân tiểu thư khí chất tao nhã cao quý, sau đó đầu cũng không quay lại nhìn, đi về phía trước.

Tuy nói nàng có thân phận thấp hơn các nàng kia, nhưng không hề cảm thấy có một chút chán nản. Cuộc sống tốt còn phải dựa vào đôi tay của bản thân, Tô La cảm thấy lời nói này rất đúng, cho nên nàng rất vui, nâng tinh thần lên cao, đi đường tới cũng thập phần nhẹ nhàng. Vừa mới đứng lại, nàng nhớ lại một chuyện rất quan trọng.

Tô La chậm rãi đi xuyên qua con đường nhỏ, đôi mắt đen nhánh sáng ngời trái phải qua lại quan sát quầy hàng bên đường. Nhớ ra trước kia vô ý từng thấy dây đỏ được dùng làm vòng tay, đôi mắt đen lay láy phút chốc sáng ngời, trong đầu liền có chủ ý.

Trên người còn sót lại 4 văn tiền là tài sản duy nhất của Tô La, muốn đem tiền này dùng vào chuyện này, trong lòng Tô La kỳ thật cũng là đặc biệt khản trương. 4 văn tiền có khả năng mua một bát nhân sâm bánh bao, nửa cân bột mì, nếu như đem 4 văn tiền này thả trôi sông, thì chẳng còn gì.

Thế là, Tô La cách quầy hàng cự ly ba thước, hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi phun ra một hơi, kiên định bước đi đến trước tiệm.

"Cô nương muốn mua gì?" Bán hàng là lão phụ nhân bốn mươi, nhìn thấy có người tới đây, mặt mày hớn hờ hỏi han. Thấy quần áo Tô La mặc, hơi hơi hít híp mắt.

Tô La không chút nào để ý mặt lão phụ nhân hơi thay đổi, chỉ là duỗi ngón tay một bên treo chuỗi dây đỏ dài, giọng điệu bình thường hỏi: "Đại thẩm, dây đỏ này bán thế nào?"

Lão phụ nhân hướng về phía ngón tay Tô La chỉ nhìn lại, cũng rất ít người mua dây đỏ này, nghe thấy Tô La hỏi mua dây đỏ này, kinh ngạc chớp chớp mắt nói: "Một văn tiền 5 dây, cô nương muốn mua mấy văn tiền? Nếu mua nhiều, có thể tính cho cô nương lời một chút."

Tô La bĩu môi, nàng cũng biết mua nhiều ưu đãi nhiều, bất quá hiện tại cùng nàng nói như vậy cũng vô dụng, nàng còn sót lại 4 văn tiền, khả năng mua dây đỏ không nhiều.

"Phiền đại thẩm bán cho ta 3 văn tiền." Tô La cảm thấy vẫn là nên lưu lại một đồng tiền, tuy nói một đồng tiền này không có tác dụng gì to tát, nhưng có một đồng tiền trong người, cũng hơn trong người không có một xu.

Lão phụ nhân vừa nghe Tô La muốn mua ba văn tiền, ba văn tiền tuy không phải rất nhiều, nhưng có người dùng một văn tiền mua dây đỏ này cũng ít, thế là cầm dây đỏ đưa cho Tô La.

Tô La tất nhiên là vui sướng nhận, cẩn thận cầm dây đỏ, thuận tiện đem ba văn tiền đưa cho lão phụ nhân. Cứ như vậy, Tô La tới trấn trên chuyện chủ yếu xem như làm xong, kế tiếp chính là nhanh chóng về nhà bắt đầu. Nếu như tốc độ nhanh, ngày mai liền có thể đem mấy cái dây đỏ bện ra tiểu vật phẩm trang sức có thể mang đi bán.

Trải qua thận trọng suy xét, Tô La quyết định trước dùng dây đỏ này bện mấy cái vòng tay hoặc vòng đeo cổ, ngày mai liền mang ra bán. Nếu như bán

được, lại mua nhiều dây đỏ trở về, chậm rãi góp tiền làm chút vật phẩm trang sức khác.

Đi về, lần nữa lại đi qua tiệm trang sức, Tô La ngẩng đầu xem tấm biển tiệm trang sức, nhẹ nhàng nắm tay thành quyền, hai tròng mắt lấp lánh tỏa sáng.

Vừa mới đi không được mấy bước, đâm phải người gương mặt xám trắng, nam tử thành niên thân hình gầy yếu, bộ quần áo màu xanh toàn là tro bụi, một bộ dáng tùy thời đều có khả năng ngã sấp xuống, xem bộ dáng như là từ phương xa tới, giống như rất lâu chưa từng ăn cơm.

Vốn đây cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng Tô La không biết vì sao không dòi mắt được, lặng lẽ xoay người nhìn lại người kia. Lại gặp người kia đi đến trước một quán bánh bao, người bán hàng trước là khuôn mặt tươi tắn nghênh đón, sau đó chính là mặt âm trầm phát tay đuổi người.

Lòng bàn tay ướt át nắm một đồng tiền còn sót lại, Tô La đầu ngây ngẩn, kể tiếp đều không biết nàng đang làm gì.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại, nàng đã dùng một đồng tiền mua hai cái bánh bao, còn không tiếng động nhét vào tay nam tử kia. Thừa dịp nam tử còn đang thất thần, lại xoay người nhanh chóng rời đi.

Thế là, trên đường về nhà, Tô La không ngừng vôn vê đầu, đầu tóc có thứ tự đều bị nàng xoa rối một nùi. Nàng thế nào cũng nghĩ không rõ nàng lúc ấy thế nào lại làm ra chuyện như thế, đây chính là một đồng tiền duy nhất còn lại, lại cho một người vừa mới gặp qua một lần, thực không biết nàng lúc ấy uống nhầm thuốc gì.

Về nhà chỉ nhìn thấy Tô Văn cầm cái chổi quét lá rụng, Tô mẫu đi hỗ trợ xới đất, giữa trưa đều là mang bánh bao đi, chỉ có đến buổi tối mới trở về, cho nên lúc này trong nhà chỉ còn lại hai tỷ đệ bọn họ.

Tô Văn nhìn thấy Tô La ra ngoài có một đoạn thời gian đã trở về, nhỏ giọng kêu lên: "Đại tỷ."

Tô La còn đang chán nản, cộng thêm Tô Văn kêu thật sự nhỏ giọng, như không nghe thấy đi đến một bên tảng đá ngồi xuống. Vì hàng năm làm việc mà hai tay có vết chai chống hai bên gò má, hai mắt vô thần xem Tô Văn quét rác.

"Tiểu Văn, đại tỷ cùng người nói một chuyện, đệ giúp đại tỷ nhìn xem đúng hay không." Nghĩ không thông tình huống kia, Tô La bỗng nhiên nghĩ cùng tiểu đệ duy nhất nói, nói ra có thể giúp lòng nàng bớt ngột ngạt.

Tô Văn đang quét lá cây nghe đến lời nói này, vội vàng dừng tay, ngẩng đầu xem Tô La khẽ gật đầu, trên mặt một biểu tình thụ sủng nhược kinh(*).

(*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Tô La nghĩ nghĩ, uyển chuyển đem sự tình mới vừa phát sinh nói với Tô Văn, sau khi nói xong liền gắt gao nhìn chòng chọc Tô Văn. Nàng cũng không biết vì sao lại đề ý chuyện này, chỉ là trong lòng quả thật nhất thời không bỏ xuống được, bằng không sẽ không cùng Tô Văn nói chuyện này.

Tô Văn thấp phân nỗ lực suy nghĩ, một lúc lâu sau mới vô cùng nghiêm túc nói: "Đệ cảm thấy tỷ giúp người kia như vậy nhất định có lý do, tuy nói chính tỷ bây giờ không rõ ràng, nhưng có khi về sau liền có thể rõ ràng lúc ấy vì sao lại làm như vậy."

Tô La nghe vậy khoe miệng co rút một chút, đạo lý tuy đơn giản, nhưng từ một đứa bé chín tuổi nói ra còn có chút không đơn giản. Đứa bé hiểu đạo lý như vậy, không đi học bài quả nhiên là lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Chương 6

Editor: Ngọc Anh

Trời còn chưa sáng đã nghe tiếng con gà trống cao giọng gáy báo sáng, không biết là do thói quen đồng hồ sinh học của Tô La, mấy ngày nay thích ứng thói quen sinh hoạt nơi này, dù rất buồn ngủ Tô La vẫn là bị âm thanh báo sáng bừng tỉnh.

Nâng tay xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, lại ở cái giường gỗ cứng rắn đuổi lưng mấy cái cho đỡ mỏi, Tô La mới chậm rãi đứng dậy, cầm y phục treo đầu giường mặc lên người, vuốt thẳng vạt áo màu xám, lúc này mới tỉnh táo hơn chút.

Không nhanh không chậm ra khỏi viện, hơi hơi ngửa đầu nhìn bầu trời mênh mông vô bờ. Bầu trời u tối còn có vài ánh sáng lóng lánh. Hai tròng mắt không gọn sáng lại nhìn về nơi xa xăm, ánh sáng nhọt nhọt chiếu xuống có thể nhìn thấy ở nơi không xa có mấy cây đại thụ che trời, nhưng đều là bóng cây đen tuyền.

Tô mẫu cũng vừa mới dậy không lâu, lúc này đang súc miệng, thấy Tô La lúc này thật là kinh ngạc chớp chớp mắt. Chợt nghĩ đến nữ nhi nhà mình vết thương trên đầu đã khỏi, lúc này mới an tâm chút.

Hai mẹ con trước sau rửa mặt xong, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị bữa sáng. Ký ức trong thân thể này vẫn nhớ rõ, mấy ngày này làm việc cũng tốt, Tô La đối với dùng củi nhôm lửa, mức nước giếng này đều là chuyện trong tầm tay.

Tô mẩu ánh mắt rơi xuống cổ tay đang đeo vòng tay, nghĩ đến bà mỗi ngày đều phải ra ngoài làm việc, tuy là không muốn tháo ra, nhưng vẫn quyết định đợi lát nữa đem vòng tay tháo xuống giấu kỹ, đến ngày mai lại lấy ra đeo.

"Nha đầu, người hôm nay cùng Tiểu Văn đi trấn trên bán vòng tay, cần phải nhớ chiều cổ bản thân thật tốt." Dù sao là muốn ở trên trấn bán vòng tay, Tô mẩu trong lòng vẫn ần ần có chút bất an.

Không nói một đoạn thời gian trước phát sinh chuyện kia, Tô La trước giờ không có làm qua những chuyện này, bỗng nhiên liền mở quầy hàng, sợ là bị những người bán quầy hàng bên cạnh chèn ép.

Tô La hiển nhiên không biết trong lòng Tô mẩu nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là cảm thấy phạm là chuyện đều phải thử qua mới biết có thể hay không thành bại. Vòng đeo tay tới cùng có thể bán đi không, nàng cũng không có nắm chắc bao nhiêu.

Hôm qua trên đường nghiêm túc dạo qua một lần, nàng vẫn chưa nhìn thấy có quầy hàng nào buôn vòng tay kiểu này. Bọn họ bán đều là vòng tay bông tai, trâm cài tóc, quạt lông xâu chuỗi, tất cả đều là vật phẩm trang sức cổ đại cổ hương cổ sắc.

Nếu như nàng có thể trở lại hiện đại, thật sự nghĩ mua nhiều trang sức trở về. Nàng có thể kiếm được nhiều lời, đồ của thế kỷ trước đều là đồ cổ vô giá.

Đương nhiên, nàng sẽ không ngốc đến mức cho rằng nàng còn có cơ hội trở về, nếu thật có khả năng trở về, cũng phải có người thông báo rằng: "Này, người nên trở về, nơi này không có chỗ dành cho người".

Bên này Tô La nghĩ ngợi lung tung, bên kia Tô mẩu nhìn Tô La ngồi im như gỗ, trong lòng âm thầm kinh hô, nha đầu này như thế nào? không phải phát ngốc chứ? chỉ thấy ngây ngô cười, sẽ không phải đầu bị va vào nên hỏng đi?

Nghĩ như vậy, miệng cũng cùng suy nghĩ trong đầu lên tiếng ra: "Nha đầu, nếu không người vẫn là về giường nằm thêm hai ngày, xác định không có chuyện gì sau đó tại đi trấn trên bán vòng đeo tay?"

(Editor: Ngọc Anh - Truyện được post ở diễn đàn LQĐ)

Tôi cùng là lòng đau, Tô mẩu thật tình nguyện một người làm công việc hai người cũng muốn để nữ nhi duy nhất dưỡng thương cho tốt. Miễn cho dưỡng thương không tốt lại bệnh thêm nặng, sau đó thương thể càng thêm nghiêm trọng, càng là phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Tô La nghe vậy trong lòng âm áp dễ chịu, ảm như được sưởi ở một cái bếp lò, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, nhỏ giọng nói: "Nương, người yên tâm đi, con không có việc gì, chỉ là đang cân nhắc làm thế nào để người ta mua vòng tay."

Kỳ thật điều Tô La lo lắng hoàn toàn là không cần thiết, khi bọn họ ăn xong bữa sáng rồi đi trấn trên, cho hộp đựng vòng tay vào trong áo vải cũ nát, rồi để hộp đựng vòng tay xuống không lâu, đã có người hiếu kỳ tới xem vòng đeo tay.

Đầu tiên một vị tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi đi tới, Tô La nhìn nàng ta có vẻ thích vòng tay này, liền đưa một vòng tay cho tiểu cô nương thử mang một chút.

Vòng tay còn có thể co giãn, kéo nhẹ hai bên, vốn vòng tay còn rộng liền chặt sát vào da thịt, còn có thể điều chỉnh chiều dài dây.

Tiểu cô nương nhìn thấy vòng tay này thế nhưng còn có thể điều chỉnh được như vậy, khuôn mặt trắng nõn tú lệ toàn là vui mừng, đôi mắt sáng long lanh như nước sáng rõ, miệng anh đào vừa lòng mỉm cười.

Bên cạnh còn có mấy vị cô nương nhìn thấy màn này, vừa xem cũng nhìn không được hiếu kỳ, trước sau đi tới chọn vòng tay trong hộp. Tô La thấy mấy cô nương này có ý định mua, liền đem giá tiền cùng các cô nương nói ra.

Dây đỏ làm thành vòng tay đơn giản là hai văn tiền, dây loại hai ba văn tiền, dây loại hai trở lên coi trình độ bệnh khó dễ mà định giá, bất quá chỉ có dây loại bốn, đều là năm văn tiền, nhưng dây loại bốn mà nói chính là tinh xảo nhất.

Mấy cô nương kia vừa nghe giá tiền, trên mặt đều là tiếc, tiếc nếu không mua vòng tay, nhưng cũng tiếc mấy văn tiền. Tô La nhìn sắc mặt các nàng kia liền biết các nàng thích vòng tay này, thế là liền phát huy công phu bán hàng kiếp trước.

Nói mấy câu rất đơn giản, đại khái muốn tỏ rõ ý trừ nơi này nàng bán loại lắc tay này, nhà khác đều không có, muốn mua liền mua nhanh kéo hết.

Về phần có hiệu quả hay không, chỉ cần nhìn xem hộp đựng vòng tay trống không rỗng tuếch, là có thể biết vòng tay này có bao nhiêu người muốn mua. Nói thật, vòng đeo tay như vậy bị tranh mua không còn, Tô La cũng rất là kinh ngạc, nhìn hộp đựng vòng tay trống trơn.

Cùng nhau tới đây, Tô Văn đồng dạng có vẻ mặt kinh ngạc, hần vừa rồi vừa trừng to mắt, tận mắt nhìn thấy tiểu cô nương mười mấy tuổi phía sau tiếp trước thi nhau mua, đại tỷ vội vàng, nói với mấy cô nương chỉnh chiều dài vòng tay ra sao, còn phải lấy tiền. Thế là liền bảo hần giúp đỡ nhận tiền, hai tay cầm tiền, Tô Văn Tài phát giác trên tay nặng trĩu, mấy chục đồng tiền lẳng lẳng nằm ở trên tay hần.

"Tiểu Văn, vòng tay bán xong rồi, chúng ta đi trước mua đồ cần dùng đi!" Phục hồi tinh thần lại, Tô La lưu loát thu thập tốt mấy chục tiền đồng, duỗi tay nhẹ nhàng chụp Tô Văn đang sững sờ.

Tô Văn "A" một tiếng, hồi thần lại, xoay người nhặt lên hộp đựng vòng tay, hộp đựng vòng tay trống trơn nhắc nhở hắn, bọn họ bán xong vòng tay rồi, trên khuôn mặt chậm rãi hiện một nét mỉm cười.

Tô La trước tìm đến quầy hàng ngày hôm qua mua dây đỏ, đại thẩm bán hàng vẫn nhớ rõ người mua, nhìn thấy Tô La hướng về quầy hàng đi tới, trên mặt vui mừng liền hiện lên nét tươi cười.

"Cô nương, còn muốn mua dây đỏ sao?" Đại Tô La đứng ở quầy hàng trước mặt, đại thẩm cười tí mắt nhìn Tô La hỏi, chợt thấy đứng bên cạnh Tô La là Tô Văn, cười đến híp mí.

Tô La như có như không gật gật đầu, khe khẽ mỉm cười nói: "Đại thẩm, bán cho ta mười văn dây đỏ." Cúi đầu xem xem chút hạt châu nhỏ năm màu sáu sắc, cười hỏi: "Hạt châu bán thế nào?"

"Mười văn tiền ba viên, cô nương muốn mua sao?" Đại thẩm nghe đến Tô La hỏi hạt châu, mắt cười híp thành một đường nhỏ.

"Mười văn dây đỏ, năm văn hạt châu." Tô La lòi ít mà ý nhiều nói đồ cần mua xong, rồi tự chọn mười lăm viên châu màu sắc khác nhau.

Đại thẩm đưa thêm cho nàng ba dây đỏ, hai viên trân châu. Tô La đưa tiền, cầm dây đỏ và hạt châu liền mang Tô Văn rời khỏi quầy hàng.

Vòng tay tổng cộng bán gần sáu mươi văn, trừ thứ vừa mua đi mười lăm văn, liền còn thừa lại hơn bốn mươi văn. Tô La ở trong lòng cân nhắc một phen, cúi đầu nhìn về mặt tươi cười của Tô Văn bên cạnh, cắn chặt răng, trong đầu đã có chủ ý.

Một đường mang Tô Văn xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ đi đến tiệm sách, thẳng đến đứng lại tại ngưỡng cửa tiệm sách, Tô Văn Tài khẽ nhếch miệng nhỏ, ngẩng đầu nhìn Tô La, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Tô La cúi đầu đối với Tô Văn khẽ cười cười, cười đến là vân đạm phong khinh. Trẻ nhỏ như Tô Văn tuy không hiểu quá nhiều, nhưng cảm thấy Tô La lúc này lộ ra tươi cười làm lòng hắn ngọt như được ăn kẹo đường.

Hắn đã từng ném qua kẹo đường một lần, là chuyện một năm trước, nương không dễ dàng mới mua kẹo đường về cho hắn ăn. Hắn nhớ đến lúc ấy hắn ăn kẹo đường rất lâu, chỉ vì hắn tiếc kẹo đường ngọt ngào một ngụm ăn hết.

Tiến vào tiệm sách, chường quầy hơi liếc qua hai tỷ đệ Tô La, không nóng không lạnh mà nói: "Khách quan muốn mua giấy và bút mực, hay là sách vở?"

Tô La không để ý cười cười, nàng cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy thái độ này, đã sớm đối với chuyện này rất bình thường.

"Xin hỏi sách Tam tự kinh bao nhiêu tiền một quyển?"

"Mười văn, cô nương muốn mua sao?" Chường quầy rốt cục coi trọng, đại Tô La đáp lời.

Tô La cười nhạt khẽ gật đầu, chường quầy trên mặt liền lộ ra một nét tươi cười, nhưng nhìn cảm thấy có chút không thư thái. Tô La âm thầm cười lạnh một tiếng, trên mặt lại vẫn bảo trì bộ dáng yên lặng.

Chường quầy mang hai người đến chỗ để bán Tam Tự kinh, chỉ một xấp Tam Tự kinh nói: "Ở chỗ này, cô nương có thể tự chọn một bản ra."

Tô La trong lòng ám đạo: còn có quyền lợi để nàng có tự lựa chọn sách vở, nếu thư tứ tuyền chường quầy tốt, nàng có khả năng sẽ đến lần thứ hai.

Trước kia, Tô La có rảnh liền đi cửa hàng sách xem, thấy thích bộ sách mua về rất trân quý. Mỗi lần mua sách, nàng đều có thói quen trước lật xem một chút, nhìn xem chất lượng in ấn, giấy chất lượng như thế nào.

Đến nơi này, có chút thói quen vẫn là sửa không được, thế là nàng liền tự lấy một quyển Tam Tự kinh xem một chút, từ phía trước lật đến phía sau, xem in ấn xem bìa sách, xác định không có vấn đề gì, mới cầm sách đi trả tiền.

Trả tiền xong, sách liền là của bọn họ, Tô La lập tức đem sách nhét vào tay Tô Văn, cười cười nói: "Tam Tự kinh, cầm cho tốt, cần phải nhớ bảo quản tốt."

Tô Văn cẩn thận dè dặt nhận sách, liên tục không ngừng cúi đầu, ra khỏi tiệm sách còn ngẫu nhiên ngẩng đầu một chút.

Chỉ chớp lát sau, Tô Văn không ngẩng đầu, cũng vẫn cúi đầu, đi đường cũng như không nhìn đường, thỉnh thoảng đụng vào người Tô La.

Tô La kinh ngạc, cúi đầu nháy mắt vừa vận nhìn thấy Tô Văn nâng tay lau khóe mắt, vừa nhắc tay hiện ra nước mắt, thì hiểu rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 7

Editor: Ngọc Anh

Sau khi trưởng thành Tô La rất ít khi nhìn thấy người khác khóc, nhìn thấy người khác khóc thì cũng chỉ có mấy em nhỏ. Bản thân Tô La rất ít khi khóc, trừ khi trong lòng nàng quá cay đắng vì cuộc sống khắc nghiệt.

Lúc này nhìn thấy Tô Văn yên lặng cúi đầu khóc nức nở, thấy có chút đau lòng. Một hài tử chín tuổi, bởi vì có được quyền sách mình rất mơ ước mà khóc. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, nàng sẽ không cảm thụ được tâm tình khó nói này.

Dựa theo ký ức trong đầu, Tô Văn bình thường có chút sợ Tô La, nhưng hần cũng rất ít khi khóc, bị hài tử trong thôn bắt nạt, hần cũng đem nước mắt nuốt trở về. Tô La nhìn thấy màn này, nhưng từ trước tới giờ lại chưa từng an ủi ai.

Có những chuyện kỳ thật hết sức khó nói cho tới cùng là đúng hay là sai, theo tình huống như thế này, trong đầu Tô La nghĩ không biết nên an ủi Tô Văn như thế nào cho tốt, nghĩ thấy vẫn là để hần phát tiết hết nước mắt ra ngoài cho dễ chịu.

Nghĩ đi nghĩ lại sau đó cảm thấy vẫn để cho hần khóc, khóc cho hết buồn phiền, ngược lại trong lòng sẽ dễ chịu hơn. Tô La rất hiểu đạo lý này, cho nên nàng để cho hần khóc thoải mái.

Trong nhà thừa lại ít bột mì, đại khái chỉ có thể làm mấy cái bánh bao, Tô La liền đi cửa tiệm mua ba cân bột mì, giờ chỉ còn có tám văn tiền.

Tô La sờ sờ cái hà bao cũ, quả nhiên là kiếm tiền khó tiêu thì dễ. Vô luận là kiếp trước giá hàng cao, hay là hiện tại ở triều đại này, có chút việc quả nhiên là tùy thời đại mà phát triển.

Tô Văn lúc này đắm chìm trong niềm vui sướng có sách mới, chẳng hề biết Tô La trong lòng một phen cảm khái. Tô La cũng không hối hận khi mua sách cho Tô Văn, không chỉ là vì nàng đã hứa với hần, mà cũng là nguyện vọng trong lòng nàng.

Kiếp trước nàng chỉ học đến trung học, nàng muốn tiếp tục đọc , nhưng hiện thực rất

tàn khốc, vẫn là không thể tiếp tục học lên. Nếu như Tô Văn không thích học bài, nàng tất nhiên sẽ không miễn cưỡng hần, nhưng hần thích, nàng là chị cả, liền hy vọng có thể cho hần đi học ở học đường.

Người muốn phấn đấu chủ yếu phải có mục tiêu, có mục tiêu thì lại càng quyết tâm to lớn phấn đấu, trước kia nàng có xác định mục tiêu, cho nên nàng học được rất nhiều. Hiện tại nàng cũng đã xác định được mục tiêu, cho nên nàng sẽ vì thực hiện mục tiêu mà sẽ nhìn lên phía trước.

Như vậy, còn thừa lại tám văn tiền, vì là mua nhu yếu phẩm nên sau đó chỉ còn có tám văn tiền, hôm nay xem như có thu hoạch lớn rồi. Cùng trước so sánh, hôm nay một ngày kiếm được từng này tiền là số tiền trước kia ba bốn ngày mới kiếm được, đây chính là một tiến bộ cực lớn.

Thứ nên mua đều đã mua tốt, trở về thôn trước, Tô La vẫn dùng một đồng tiền mua một

chuối kẹo hồ lô(*). Lúc đưa mứt quả tới trước mặt Tô Văn, hần ngẩng ra hỏi lâu mới duỗi tay nhận mứt quả, ngẩng đầu nhìn Tô La, trong mắt có một tầng sương mù mông lung.

Tô La cười mà không nói, nhìn trong mắt Tô Văn tràn ngập ôn nhu, phảng phất như có một trận gió thổi qua mát rượi.

Tô Văn nhìn mứt quả trên tay, sau đó đem mứt quả nâng cao đưa tới trước mặt Tô La, nhỏ giọng nói: "Đại tỷ ăn một quả trước."

Tô La cười lắc đầu: "Tỷ không thích ăn, để ăn đi."

Nàng thật sự không thích ăn mứt quả, hồi bé không mua để ăn, hiện tại càng sẽ không mua để ăn. Tuy rằng cổ đại nổi tiếng nhất là mứt quả, nhưng không thích vẫn là không thích.

Hơi hơi quay đầu nhìn Tô Văn

cẩn thận dè dặt cắn một miếng mứt quả, khoe miệng Tô La cười yếu ớt. Có nướng, có đệ đệ, thật là tốt.

Tô Văn là một bé trai an tĩnh hướng nội, Tô La là một người thành niên hai mươi lăm tuổi,

cùng đứa bé nói chuyện cùng nhau, đề tài quả thật có chút ít ỏi, thế là trên đường về nhà giống như buổi sáng lúc bắt đầu đi, rất an tĩnh.

(Editor: Ngọc Anh - Truyện được post ở diễn đàn LQĐ)

Bất quá trong đầu hai người lúc này đang suy nghĩ, nên an

tĩnh cũng rất bình thường, Tô

La là cân nhắc trở về nên

bện một vài vật phẩm trang sức. Vòng tay đều là bện rất đơn giản, chỉ sợ tiểu cô nương có tâm linh thủ xảo mua về không bao lâu liền có thể học được cách bện.

Có lẽ là nàng đa tâm, nhưng nàng tin tưởng cách bện vòng tay một ngày nào đó sẽ có người làm được, nếu như còn nghĩ dùng vòng tay đơn giản như vậy kiếm tiền, căn bản kiếm không được mấy đồng tiền, hơn

nữa nàng cũng không có tính

toán vẫn mãi bện vòng tay

hiện tại chỉ là dùng phí tổn nho nhỏ bắt đầu làm một việc làm ăn nhỏ mà thôi.

Hai người rất nhanh đã đi đến

đầu thôn, trên đường gặp được

không ít người trong thôn, bọn

họ nhìn thấy Tô La tay cầm bột mì, lại nhìn thấy Tô Văn tay cầm quyển sách và xiên mút quả, trên mặt hơi lộ ra kinh ngạc.

Tô La chỉ là bình thản gật đầu chào hỏi mấy người, sau đó mắt không nhìn nơi khác tiếp tục đi tiếp. Nhiều ký ức lúc trước hiện ra, nàng cũng biết nên làm sao đối đãi với người trong thôn cho tốt.

Xa xa liền gặp một hộ nông

gia trước cửa hai người đứng,

một nam một nữ, nữ từ xa nhìn lại có hơi giống người hôm qua cùng nàng nói chuyện mấy câu Tô Tiểu Yến, đi thêm hai bước, đúng là Tô Tiểu Yến. Đứng ở đối diện nàng chính là người ngày hôm qua nhắc tới Tô Đại Điền, nhìn thân hình, là một thiếu niên tuổi trẻ cường tráng.

Tô Đại Điền kia dường như cũng nhìn thấy Tô La, hai mắt sùng sốt nhìn Tô La một hồi lâu.

Tô La chú ý đến ánh mắt hắn, trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng cũng yên lặng

lắc đầu, không phải Tô Đại

Điền này, chỉ là bọn họ vẫn còn quá trẻ.

Đối với Tô La mà nói, Tô Đại

Điền chỉ là một tiểu tử mười

bảy mười tám tuổi, Tô Tiểu Yến chính là nha đầu bướng bỉnh, muốn nàng cùng một nha đầu

thảo luận về một tiểu tử, trong lòng thật sự nói không ra

là cái cảm giác gì.

Tô Tiểu Yến cùng Tô Đại Điền xoay người nhìn về phía sau, lại trong nháy mắt nhìn thấy Tô La, hai người tròn to mắt trừng, phảng phất như Tô La tới thật không đúng lúc như thế.

Tô La nghĩ, nàng trở về thời gian quả thật có chút không đúng, chỉ cần sớm một chút hoặc là muộn một chút, nàng không cần gặp phải chuyện này. Nàng căn bản vô ý, nhưng hình như có người cảm thấy nàng cố ý làm như vậy.

"Người không phải đi trấn trên bắt đầu làm việc làm sao? Thế

nào về sớm như vậy?" Tô

Tiểu Yến gắt gao trừng Tô La,

phảng phất như muốn trừng đến có lỗ thủng trên người nàng mới thôi.

"Làm việc xong, liền trở về. Trong nhà còn có việc, các người chậm rãi nói chuyện." Tô

La sắc mặt vừa bình tĩnh, vừa đậm đậm trả lời một câu, sau đó mắt không nhìn nơi khác đi về phía trước.

Tô Tiểu Yến vẫn trừng Tô La, trừng bóng lưng nàng, sau đó quay đầu nhìn Tô Đại

Điền, đề cao giọng nói:

"Đại Điền ca, muội không có nói

sai đâu, Tô La thật sự không

thích huynh."

Nghe đến lời nói này Tô La

như có như không nhếch môi, mắt hiện nét thanh lãnh giây lát biến mất.

Trở về vừa vặn có thể ăn cơm

trưa, giống như là buổi sáng làm bánh bao. Tô La cầm một cái bánh bao ở trong sân gặm, Tô Văn vừa gặm bánh bao vừa xem cuốn Tam Tự Kinh vừa mới mua về.

Vừa rồi xem qua quyển sách, trên đều là dùng chữ phồn thể, Tô La tuy là biết không ít chữ,

nhưng nàng lại không tính

toán muốn dạy Tô Văn, dù

sao ban đầu Tô La là người nửa chữ cũng không biết.

Tuy là người thân một nhà, nhưng có vài chuyện Tô La vẫn có cổ kị, nàng không muốn

mạo hiểm, nàng cũng chỉ có thể ra vẻ không biết.

Ăn xong bánh bao, Tô La bắt đầu bện vòng tay kiểu mới, hơn năm mươi sợi dây đỏ, hôm nay bện không được nhiều, nàng quyết định ngày mai không đi trần trên nữa, trước ở trong nhà đem dây đỏ này bện xong thì đi trần trên.

Vì sợ bị người quấy rầy, Tô La cố ý đem cửa viện đóng lại,

như thế không người nào có thể

nhìn thấy bọn họ ở trong sân

làm gì.

Cả một buổi chiều, trong viện truyền tới tiếng đọc sách râm rì của Tô Văn, tuy rằng đọc

tới đọc đi đều là mấy câu trong Tam Tự kinh, nhưng hẳn lại không chán, phảng phất muốn đem mấy câu này đọc lâu lâu.

Tô La tai không để ý tiếng đọc sách râm rì, ngón tay nhỏ trắng nõn hết sức nhanh chóng bện, trong hộp đựng vòng tay, chậm rãi đầy vòng tay, đầy chuyền, trang sức...

Giống như là tới hôm qua đến

canh giờ chuẩn bị cơm chiều, Tô mẫu ra ngoài một ngày vắng cuộc trở về.

Tô Văn vừa thấy bà, vội vàng đi vào viện bùng ly trà ra, đem nước trà đưa cho Tô mẫu, khuôn mặt cao hứng phiếm hồng nói: "Nương, đại tỷ hôm qua bện vòng tay bán xong rồi, đại tỷ nói tổng cộng bán được gần sáu mươi văn."

"Sáu mươi văn?" Tô mẫu ngạc

nhien, sáu mươi văn chính là số bạc bà phải xới đất bốn ngày mới có thể kiếm được, nữ nhi nhà mình chỉ bán hơn hai

mươi vòng tay đã kiếm được sáu mươi văn, như thế này có bao nhiêu không thể tưởng tượng nổi.

"Đạ, đại tỷ mua dây đỏ và hạt châu, ba cân bột mì, còn mua sách cho con." Tô Văn nói đến đây lén lút nhìn thoáng qua Tô mẫu, giọng càng lúc càng nhỏ:

"Đại tỷ còn mua cho con một chuỗi đường hồ lô."

Nghe đến đây, Tô mẫu trong lòng rung động không thôi,

bà không nghĩ đến nữ nhi một ngày kiếm được nhiều bạc như vậy, còn mua nhiều thứ trong nhà cần như vậy, thế nhưng còn mua cho nữ tử sách vở và mứt quả nữa.

Tô La từ phòng bếp đi ra viện liền nhìn thấy khoe mắt Tô mẫu rung rung, không biết chuyện gì xảy ra Tô La hoảng hốt, nôn nóng bước đến trước mặt Tô Mẫu.

"Nương, người như thế nào vừa về đã khóc?" Tô La không có thói quen mang khăn, nghĩ tìm thứ gì đưa Tô mẫu lau nước mắt đều không tìm được, đành phải

lo lắng nhìn Tô mẫu.

Tô mẫu tự nhiên nâng tay, liền lấy ống tay áo thô ráp lau nước mắt trên khoe mắt, trên mặt đều là vui mừng:

"Không có chuyện gì, nương cảm thấy có một nữ nhi hiểu

chuyện như vậy, quả nhiên là nhà chúng ta có phúc."

Tô La nghe vậy khoe mắt

bỗng nhiên có chút chua xót, người ta đều nói trên thế gian này mẫu thân là vĩ đại nhất, trước kia có lẽ chưa được cảm

thụ, nhưng lúc này cũng được chân chính cảm thụ được ý nghĩa câu nói này.

Tô mẫu là một mẫu thân rất bình thường, trong lòng có lẽ là

tương đối coi trọng nữ tử,

nhưng đều là hoàn cảnh cho phép, bà đối với Tô La rất tốt cũng là sự thật. Vô luận là trong ký ức, vẫn dùng đôi mắt này nhìn thấy, nàng đều xem ở trong mắt, nhớ ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 8

Editor: Ngọc Anh

Cách một ngày chưa đi trấn trên, Tô La lại một lần nữa đi đến trên trấn bán vật phẩm trang sức, cũng rất nhanh đã bị tranh mua đến không còn. Cười yếu ớt nhìn hộp đựng trang sức trống trơn, khoe miệng Tô La không tự giác vẽ ra một nét cười nhạt.

Đem hộp đựng trang sức nhạt lên chuẩn bị rời đi, vừa mới đứng dậy, trước mặt có hai vị cô nương, Tô La chưa nhìn diện mạo người tới, chỉ là tràn đầy ầy

náy mà nói: "Ngại quá, vật phẩm trang sức đã bán xong, cô nương nếu muốn mua, qua hai ngày nữa lại tới."

Lâu chưa nghe được tiếng trả lời, nhưng hai người vẫn còn đứng ở trước mặt nàng, Tô La lúc này mới giương mắt nhìn hai vị cô nương. Lông mày như liễu, lông mi tinh xảo, như có như không nhú nhú, khoe miệng cười nhạt chậm rãi mất đi.

Hai vị cô nương này chính là Giang tiểu thư lần trước đã cho Tô La ăn một cái tát và nha hoàn của nàng ta, Giang tiểu thư lúc này gương mặt ửng đỏ, mắt hạnh tròn lên, hàm nghiền chặt cắn giận, không cần nói cũng biết là nàng ta không phải tức giận với người khác, mà chính là với Tô La.

Tô La chỉ là bình tĩnh nhìn

thoáng qua gương mặt tức giận đỏ bừng của Giang tiểu thư, như có như không nhún nhún vai, đáy mắt lạnh lạnh hiện lên một nét cười, lại là một tiểu nha đầu.

"Không nghĩ đến ở chỗ này còn có thể nhìn thấy người, chẳng lẽ người còn chưa chết tâm, còn muốn tiếp tục quán quít Dật ca ca?" Giọng nói dễ nghe giống như chim oanh hót, nhưng lại nói ra những câu làm người ta không thể nhịn cười.

Giang tiểu thư, ở trấn trên có danh Giang gia tửu trang Giang tiểu thư Giang Ngọc Như, hai bàn tay thon thả trắng nõn cầm tức vò cái khăn thêu lụa tinh tế, mắt hạnh tròn to nổi giận đùng đùng trừng Tô La.

Tô La như không nhìn

thấy bộ dáng Giang Ngọc Như tức giận, mặt không đôi sắc lắc lắc đầu: "Giang tiểu thư yên tâm, Tô La tự biết mình không xứng với Trần công tử, sẽ không đi quán quít công tử. Tô La trong lòng hiểu rõ, Giang tiểu thư và Trần công tử mới là một đôi kim đồng ngọc nữ trời đất tạo nên."

Nói xong lời này, trong lòng Tô La cảm thấy có chút buồn cười, nàng lại nói được rõ ràng, không cần bần nháp, không biết Giang Ngọc Như có ăn chiêu này hay không. Nếu như có thể, nàng thật không muốn lại gặp phải Giang Ngọc Như, kể suốt ngày nói nàng thích mê một Trần công tử, quán quít vì muốn tiến vào cửa Trần gia.

Chỉ là nói ít ỏi vài lời, chung quanh đã lục tục có người tới đây, chỉ vì Giang Ngọc Như ở trên trán là tiểu thư khuê các có tiếng, lúc này thấy nàng ta lại nổi giận đùng đùng với một cô nương nhà nghèo, nhiều hay ít cũng có chút tò mò.

Có người đến gần nghe được mấy câu đối thoại của bọn họ,

chợt giật mình hiểu ra gật gật

đầu, nhìn Tô La cảm thấy có chút ý vị, nguyên lai đây chính là cô nương nhà nghèo quán quít Trần công tử.

Trước chuyện này, người khác nghĩ thế nào đều là chuyện của người ta, nhưng bọn họ là đương sự vẫn đang ở đây mà ở chỗ này bàn tán xôn xao, cho dù là ai thì trong lòng đều cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng Tô La cũng như thế, nàng cũng không phải thật sự là Tô La, dựa vào kinh nghiệm đã có thì nàng nên nhẫn nại. Lúc này nghe được người khác nói về chuyện lúc ấy, nói về lúc này Giang Ngọc Như tìm tới nàng, tức giận trong lòng trào lên, nhưng cũng chỉ như thế mà thôi.

Nhưng mà, đang tiếng nghị

lượn âm ỉ như nện vào trong đầu nàng, miệng vết thương ở cái ót mơ hồ phát đau, trong đầu Tô La bỗng nhiên như có tiếng kêu gào, không thể là do bọn họ nói, phảng phất như hết thảy đều là nàng sai vậy.

Tuy là chiếm cứ thân thể này,

nhưng trước chuyện này nàng không để ý, càng không muốn quản, chợt những người trước mắt này bỗng nhiên như biến thành ma quỷ ăn thịt người, gương mặt mỗi người đều nanh ác, mồm to đầy máu phun ra những câu nói thật chán ghét.

Nàng định há miệng tức giận mắng chửi, một bóng hình màu đen chợt xông vào trong tầm nhìn của nàng. Lúc này, nàng có thể nhìn thấy một người sống lưng thẳng tắp, sáng sủa. Mắt đen lay láy nhìn lên.

Tô La không biết tại sao lại có người bỗng nhiên đến trước mặt nàng, tựa như là tại vì nàng mà ngăn cản những câu nói đáng ghét của bọn người kia. Chung quanh tiếng nghị luận dần dần im ắng lại, có thể nhìn ra, mắt người đi đường đều đang nhìn trên người kia.

Trong phút chốc trầm mặc, Tô La nghe thấy một giọng nói trong trẻo ôn nhuận:

"Du mẫu vừa nghe được các vị bàn tán xôn xao, trong lòng hiểu rõ một hai, nhưng Du mẫu cảm thấy chuyện quá khứ là chuyện của quá khứ. Vị cô

nương bày trong lòng chắc hẳn cũng đã chán nản chuyện lúc ấy, bằng không cũng không một mình đến đây làm ăn nhỏ, các vị nên quên chuyện này đi."

Một phen ngôn từ êm tai, Tô La chưa nghe xong lời nói này, lại nghe người đứng ở một bên nói: "Du tiên sinh nói đúng lắm, nghe lời nói này của Du tiên sinh, lão hán trong lòng thật là hồ thẹn." Nói xong, dường như hướng về chỗ Tô La đang bị người ngăn trở nói: "Tiểu cô nương, xin lỗi, mới rồi lão hán nói chuyện chưa suy nghĩ, xin tiểu cô nương chớ để ở trong lòng."

Tô La chưa trả lời, thì lại nghe

mấy tiếng thét kinh hãi truyền

tới: "Du tiên sinh? Chẳng lẽ

tiên sinh đó là Du Khiêm Du tiên sinh ở Vân Lâm thư viện?"

Trần Vân Lâm có hai thư

viện, ở trấn Vân Lâm phân biệt mỗi thư viện, một cái nằm ở phía đông, một cái phía tây. Một cái tên là Vân Lâm thư viện, cái còn lại tên là Lâm Vân thư viện.

Tất nhiên, hai thư viện thường thường dùng văn kết bạn, nói cho rõ ràng, chính là ngầm phân cao thấp. Hai thư viện đều tồn tại đã nghìn năm, thư viện đều có 500 đệ tử vào học.

Tới thư viện học bài đều là mấy đệ tử ở thôn xóm gần đó, đương nhiên cũng có số ít là mấy người đường xa mà tới xin làm đệ tử. Bất quá đệ tử ở thôn tới trấn trên học bài không nhiều, chỉ vì thư viện tốt thì học phí cần cũng nhiều. Những hài tử trong đều vào học đường chứ không có cơ hội vào học hai

thư viện này.

Dựa vào ký ức Tô La biết được như vậy là nhiều, nghĩ đến tiểu đệ trong nhà, Tô La yên lặng thở dài một tiếng. Tô Văn đã chín tuổi, từ tuổi này bắt đầu học lên, có lẽ sẽ có chút khó khăn.

Bên cạnh lại có tiếng bàn tán, nhưng lần này đề tài bàn tán không phải Tô La, mà là vị Du tiên sinh trước mặt nàng. Hai chủ tớ Giang Ngọc Như thấy có người khác vây xem thì cũng đã sớm đi xa, nàng cảm thấy các nàng ta chính là cố ý tới bôi mớ.

Lại qua một lúc, vài người

vây quanh lục tục rồi đi, không lâu sau, chỗ bị người chen chúc bế tắc tầm nhìn đã rộng rãi sáng ngời. Hồ hấp cũng trở nên thông thuận, vào lúc này Tô La

nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nam tử đứng ở trước mặt nàng xoay người lại, con ngươi đen nhánh rất tự nhiên nhìn mặt nàng, Tô La sửng sờ một chút. Vị Du tiên sinh này hình như có chút quen thuộc, lại dường như

không phải người nàng ấn tượng.

Diện mạo sáng sủa tuấn đạt,

hai mắt hẹp dài hơi hơi xếch lên, nụ cười thân nhiên, sống mũi cao thẳng, ánh mắt trời chiếu rọi vào người trông thật nhu hòa, môi mỏng không nhỏ không lớn, cả người giống như một quân tử.

Tô La không biết nàng nhìn nam tử như vậy bao lâu,

chờ nàng nhìn thấy môi mỏng hơi hơi gợn lên, nữ nhân tuổi thật hai mươi lăm như nàng cũng có chút đỏ mặt, ánh mắt cũng có chút không được tự nhiên nhìn đi nơi khác.

Thật bề mặt! Ở trên đường đứng liền có thể hoa si, cũng không phải lần đầu gặp soái ca mỹ nam.

Nghĩ là như vậy, nhưng Tô La cũng biết nàng vừa mới hoa si một lúc, chỉ vì Du tiên sinh trước mặt này cùng nửa kia trong tưởng tượng của nàng có khí chất tương tự.

Ở trong lòng Tô La tâm lý có một bí mật chôn giấu đã lâu, nàng hy vọng có thể tìm được bạn trai có thể kiếm tiền, cũng hi vọng có kiến thức uyên bác, nhưng nàng biết nàng lấy điều kiện này đi tìm một ý trung nhân như vậy rất khó.

Thế là nàng đem kiểu bạn trai trong mơ ước này chôn dưới

đáy lòng, tìm một bạn trai "Môn đăng hộ đối", nhưng người bạn

trai này chung quy cảm thấy cùng một chỗ với nàng quá

mức đơn điệu, không đủ kích

tình, sau lưng lén lút yêu một cô bé hai mươi tuổi.

Người đề xuất chia tay là Tô La,

nàng khoan dung không được chuyện chân đạp hai thuyền(*) này. Nàng cảm thấy vui

mừng là, nàng chưa thật sự thật lòng yêu hắn, nếu không nàng lúc này sợ là không thể điềm nhiên như thế.

(*) Chân đạp hai thuyền = bắt cá hai tay.

Trước mặt bỗng nhiên có mấy ngón tay thon dài sạch sẽ,

ngón cái cùng ngón trỏ cầm một đồng tiền, giống như là muốn đưa cho Tô La.

Tô La cho rằng là nàng rút tiền, duỗi tay cách y phục sờ sờ vào trong, hà bao còn ở đây, hắn không phải là nàng rút tiền đồng, thế là hơi hơi giương mắt nhìn Du Khiêm, khẽ lắc đầu.

Du Khiêm lúc này mới nhìn bộ dạng của Tô La, trong mắt thân nhiên, cười nhẹ: "Cô nương còn nhớ được hai ngày trước mua cho một thư sinh khí sắc tiêu tụy hai cái bánh bao không?"

Tô La nghe vậy nhớ lại chuyện vài ngày trước đó, bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng vì sao vừa mới nhìn thấy mặt mũi người này lại cảm thấy có chút quen thuộc, chỉ vì nàng thật sự gặp qua người này một lần, lúc ấy còn mặc danh kỳ diệu (**) mua hai cái bánh bao nhét vào tay người này.

(**) 莫名其妙 - mặc danh kỳ diệu: không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.

Vẫn muốn quên chuyện này bỗng nhiên lại hiện ra trước mắt, nhất lời khuôn mặt tú lệ lại đỏ thêm mấy phần, lại nghĩ đến nàng đã là nữ tử hai mấy tuổi, thế nhưng còn như tiểu cô nương, Tô La lại nhìn không được thấp giọng lẩm bẩm mấy câu.

"Ta lúc ấy chính là xem công

tử giống như là đường xa mà tới, nghĩ là công tử ở trên đường gặp phải chuyện gì, sau đến nơi này người không có một xu, cho nên mới làm thế."

Du Khiêm nhìn nữ tử đang cúi đầu, mắt như có như không hiện một nét cười nhạt, miệng

lại nói: "Nếu không có cô nương ra tay cứu giúp, Du mỗi giờ phút này có lẽ sẽ không đứng ở chỗ này. Người đòi đều nói 'Chịu ân một giọt nước lúc này lấy suối tuôn tương báo', Du mỗi vừa mới bắt đầu dạy học, còn không thể cho cô nương cái gì, trên người cũng chỉ có một đồng tiền này. Trước đem đồng tiền này cho cô nương, ngày khác cô nương nếu là có chuyện cần Du mỗi giúp đỡ, Du mỗi nhất định dốc lòng giúp đỡ."

Lời nói này của Du Khiêm nói ra làm đầu Tô La to như cái đầu, nàng sợ nhất chính là ngôn từ nho nhã, nghe cảm thấy khó nuốt, muốn nàng nói thì khó càng thêm khó.

Giương mắt nhìn biểu tình không cho cự tuyệt trên mặt Du Khiêm, mắt lại nhìn đồng tiền, nghĩ đến đệ đệ chín tuổi trong nhà chỉ đọc đi đi lại lại mấy câu Tam Tự kinh, trong đầu bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ.

Nghĩ đưa Tô Văn đi học đường vẫn vẫn là chuyện đặt ở trong

lòng, cũng lo lắng Tô Văn học ở tuổi này theo không kịp tiến độ. Khóe mắt lên lút chăm chú nhìn vị Du tiên sinh trước mặt này, Tô La hơi hơi cúi đầu nhìn hộp trang sức, nhẹ nhàng cắn cắn

môi, cuối cùng giương mắt nhìn

sang Du Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 9

Editor: Ngọc Anh

"Du tiên sinh, Tô La có một yêu

cầu quá đáng." Trong lòng Tô La có chút mong đợi lại có chút lo lắng, chỉ sợ Du Khiêm một câu cự tuyệt luôn lời nàng sắp nói.

Trong mắt Du Khiêm hiện lên một chút kinh ngạc, sau khi kinh ngạc còn có vẻ suy nghĩ một lát, mặt không đổi sắc nói: "Mời cô nương nói, nếu là việc Du mỗi có khả năng giúp được, Du mỗi sẽ làm hết sức."

Tô La thở sâu một chút, nhìn

Du Khiêm thành khẩn mà nói:

"Trong nhà có một tiểu đệ gần chín tuổi, Tô La định khi kiếm nhiều bạc thì sẽ đưa hắn vào học đường, bây giờ tiểu đệ chỉ biết mấy câu Tam Tự kinh. Tiên sinh nếu rảnh rỗi, chẳng biết có thể dạy tiểu đệ học bài không, chuyện tiền công Tô La sẽ từ từ

trả cho tiên sinh."

Trong lòng Tô La rất rõ ràng,

trên đời không có bữa ăn nào miễn phí. Hiện tại nếu đưa Tô Văn vào học đường, thì nàng không đủ năng lực, nếu như trước tiên có thể nhờ người dạy hắn, ngày sau đi học đường cũng không cần bắt đầu học từ kiến thức đầu tiên.

Càng quan trọng là, Du Khiêm đã là tiên sinh thư viện Vân Lâm, có thể nói học thức của hắn không thua kém lão tiên sinh chút nào, bằng không hắn cũng sẽ không được làm tiên sinh. Cộng thêm mới vừa rồi vài người đều biết được vị tiên sinh này, chắc hẳn phải có chút tài học.

Du Khiêm chưa hề nghĩ qua

từ một nữ tử mười sáu mười

bảy tuổi nói ra lời nói xuôi tai này, suy nghĩ sâu xa như vậy, sắc mặt ngạc nhiên nhìn chăm chú nữ tử cao đến vai hắn.

"Lệnh đệ nếu nguyện ý cùng Du mỗ học bài, Du mỗ cực kỳ vui mừng, đó như là báo đáp ơn cô nương cho cơm ăn."

Thật lòng mà nói, trong lòng Du Khiêm cũng có chút bội phục Tô La, vừa nãy trước mặt nhiều

người còn có thể trấn định như thế. Lần này lại có thể nói ra những câu nói như vậy, so với những nữ tử hắn gặp qua trước kia đều gan dạ, sáng suốt hơn nhiều.

Ở thư viện dạy xong một khóa, hắn vốn là muốn tới trấn nhỏ quen thuộc tên là trấn Vân Lâm, nhưng lại nhìn thấy không ít người xúm thành một vòng tròn. Vốn vô tình tiến lên bước tới, nhưng lại không cẩn thận bị cướp mất túi tiền.

Cả một ngày người không có một xu, toàn thân mệt mỏi hắn quả thật là đói đến mức bụng kêu vang, chỉ là hơi đứng tại trước quán bánh bao, chủ

quầy thấy hắn không có tiền

liền phát tay đuổi hắn rồi đi.

Trải qua mấy năm nhìn đời, lòng người dễ thay đổi như thế nào, trong lòng hắn có mất, thấy rõ ràng một hai. Nhưng cô nương này chẳng hề quen nhau mua hai cái bánh bao nóng hổi hấp nhét vào trong lòng hắn.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, cô nương kia sớm đã xoay người

rời đi, hắn quay người lại nhìn

thấy đó là một bóng lưng hết sức mảnh khảnh, cùng một mái tóc đen mượt.

Nhưng mà, cũng chỉ là một cái nhìn, hắn đã đem bóng lưng và mái tóc đen mượt kia nhớ vào đáy lòng. Không phải chuyện phong nguyệt, chỉ là ghi tạc cử chỉ giúp đỡ của cô nương kia.

Giờ phút này thỉnh cầu của cô nương này bất quá chỉ là nhắc tay chi lao (*), hắn tất nhiên là

nguyện ý giúp việc này, chỉ là

không biết tiểu đệ nhà nàng có bướng bỉnh không. Nói tới thật là buồn cười, hắn tuy là tiên sinh, nhưng hắn lại đối với vài học sinh bướng bỉnh rất không nhẫn nại.

(*) 举手之劳 - nhắc tay chi lao: việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

Tô La không biết trong lòng Du Khiêm nghĩ gì, chỉ là bên tai không ngừng quanh quẩn lời nói kia của Du Khiêm. Nàng còn có chút lo lắng lời nói này nghe vào trong tai hắn có phải quá mức không biết xấu hổ không, chỉ vì một đồng tiền lại đề xuất loại yêu cầu này.

Đến lúc Du Khiêm trả lời, làm nàng một lúc không phản ứng lại được. Thế là liền lâm vào trầm tư, làm tiên sinh cũng rất hiểu lòng người, chẳng lẽ vị tiên sinh này cũng như thế ?

"Tô cô nương?" Du Khiêm hơi

hơi cúi đầu nhìn nữ tử còn đang sững sờ, hơi hơi nhướng nhướng mày, vị Tô cô nương này hình như rất dễ dàng ngây ngốc.

"A?" Tô La giương mắt nhìn Du

Khiêm, trong mắt mờ mịt nhìn đôi mắt thanh thủy của Du Khiêm, ánh mắt mờ mịt nhanh chóng biến mất: "Ngày mai ta sẽ đưa tiểu đệ đến tìm tiên sinh, không biết phải đi tìm tiên sinh ở nơi nào mới tốt?"

Du Khiêm khẽ cười cười nói:

"Gần thư viện có hồ Liễu Nguyệt có đình nghỉ mát, ngày mai giờ Mùi đi tìm Du mỗ, Tô cô nương cảm thấy có được không?"

Tô La nghĩ nghĩ nói: "Như vậy cũng được, Tô La trước tạ ơn tiên sinh. Tiểu đệ nếu bướng bỉnh, Du tiên sinh hãy bày ra tư thái tiên sinh, nên phạt thì phạt."

Lời vừa mới dứt, Tô La thấy khóe miệng Du Khiêm mang một nét thoáng cười tựa tiểu phi tiểu(**), nghĩ lại lời nàng vừa nói ra, không khỏi thầm mắng mình một câu. Nàng nói chuyện sao cũng có vẻ nho nhã đi, chẳng lẽ bị vị tiên sinh này ảnh hưởng?

(**) tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Lúc này đang là giữa trưa, thời tiết tháng năm, mặt trời chiếu nóng bỏng. Không biết là do thời tiết, hay là trong lòng Tô La quẩn bách, trên cái trán trơn bóng thấm ra một tầng mồ hôi, được tóc mái che khuất.

Tô La cảm giác được mồ hôi trên trán, nhưng ngại trên người không có khăn tay, đứng trước vị tiên sinh chỉnh tề sạch sẽ này, nàng cũng không dám trực tiếp dùng tay áo lau đi, liền

nghĩ phải mua chút đồ rồi về nhà, nếu không có khi tiểu đệ sẽ chạy lên trán trên tìm nàng.

Thế là, Tô La cùng Du Khiêm

cáo biệt, xoay người hướng về quầy hàng mấy ngày trước mua dây đỏ. Lại không biết trong nháy mắt lúc nàng xoay người, Du Khiêm hơi quay đầu, hai mắt trầm tĩnh nhìn bóng lưng của nàng một lúc lâu.

Hôm nay vật phẩm trang

sức bán xong toàn bộ, kiếm được một trăm tám mươi văn

tiền. Vậy nên Tô La lại mua chút dây đỏ và hạt châu, sau đó lại đi tiệm gạo mua mấy cân gạo bình thường. Lúc trở về thôn do dự rất lâu, cuối cùng vẫn mua nửa cân thịt heo.

Trong ký ức, Tô gia đã một năm chưa từng ăn thịt heo rồi, thật vất vả kiếm chút tiền, nàng cảm thấy lúc nên tiêu tiền vẫn là tiêu, bằng không kiếm tiền cũng trở nên không có ý nghĩa, nàng cũng không muốn làm thần giữ cửa.

Hôm nay ra cửa không có gặp Tô Tiểu Yến, trở về cũng không gặp, Tô La trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Không

nghĩ tới chỉ là cùng Tô Tiểu

Yến kia nói chuyện mấy câu, nàng đã không muốn gặp lại

nàng ta rồi, Tô Tiểu Yến thật đúng là cho nàng ấn tượng ngoài ý muốn.

Về đến nhà thấy Tô Văn đang ở sân trong dùng cành trúc viết chữ trên đất, mấy chữ viết tuy là rất xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng nhìn ra hẳn rất dụng tâm, lúc nhìn thấy nàng, khuôn mặt gầy yếu vàng như nền nháy mắt

liền tươi cười nở rộ.

“Đại tỷ trở lại.” Tô Văn rất

nhẹ nhàng đứng lên chạy đến bên người Tô La giúp một tay

cầm vài thứ, sáng nay hẳn vốn

định tiếp tục đi giúp đỡ, nhưng

Tô La để cho hắn ở nhà học, cho nên hắn cũng không đi nữa.

"Ăn cơm trưa chưa?" Vào

trong nhà, Tô La đem vài thứ vừa mới mua về để trên bàn, khẩu khí nhàn nhã hỏi.

“Chờ đại tỷ trở lại cùng nhau

ăn.” Con người đen bóng nhìn vài thứ trên bàn, sau đó thu hồi ánh mắt, nhưng sau đó nhìn không được lại xem tiếp.

Chú ý tới ánh mắt này làm khóe môi Tô La hơi gợn lên, bọn họ khi còn bé cũng như vậy, chỉ cần viện trưởng mua vài thứ trở lại, bọn họ cũng thật tò mò viện trưởng mua về là cái gì, có kẹo cho bọn họ hay không.

Sau khi trưởng thành, Tô La trở

về cô nhi viện, chỉ tiếc là cảnh còn mà người đã mất. Cô nhi

viện vẫn còn ở chỗ đó, nhưng

lại không phải là cô nhi viện lúc ban đầu nữa. Viện trưởng cũng không phải là viện trưởng lúc trước, hồi ức về cô nhi viện cũng từ từ chìm xuống trong

đáy lòng.

Mà nay, nàng không còn là Tô La ở thời đại kia không nơi nương tựa, mà là Tô La ở triều đại có nương có đệ đệ. Chuyện cũ thật đã thành chuyện cũ, nên nghĩ tới ngày mai .

Tìm tìm kiếm kiếm, tìm ra một cái gói đậu phộng đường vừa mua, Tô La nhìn Tô Văn khe khẽ cười, sau đó cầm đậu phộng đường đưa cho hắn, lại thấy hắn sững sờ nhìn nàng.

Tô La khoe miệng khe khẽ nhếch, ôn nhu nói: "Bán được hết vật

phẩm trang sức, hôm nay kiếm được không ít bạc, đúng dịp nhìn thấy có đại thẩm bán đậu phộng đường, đại tỷ liền mua một gói, hương vị rất ngon, thế là mua một ít trở về, nhanh chóng ăn đi."

Tô Văn lúc này mới nhận đậu

phộng đường, đưa gói đậu phộng đường nhìn chăm chú một lúc lâu, sau đó mới xé tầng giấy dầu bên ngoài ra, đem đậu phộng đường nhét vào trong miệng, vừa mê say mùi vị đang lan tràn trong miệng, nhìn không được cắn nát, liền chậm rãi thưởng thức, nuốt vị ngọt xuống cổ họng.

“Ăn ngon không ?” Tô La thấy

Tô Văn một mực ăn đậu phộng đường không nói lời nào, khe mỉm cười hỏi .

“Ăn ngon ." Vừa ăn đậu phộng đường vừa nói, lời nói ra mang theo một ít âm điệu kỳ quái, nhưng lại nhìn ra được Tô Văn thật thích đậu phộng đường này.

Tô La tiếp tục thu dọn lại vài thứ mua về, chờ nàng đem nửa cân thịt heo lấy ra , Tô Văn chợt tròn cặp mắt , chăm chú nhìn thịt heo , như là đang coi chừng nó không để cho nó

bay đi.

"Đại... Đại tỷ, thịt heo..." Quá

mức kinh ngạc Tô Văn miệng há ra, cặp mắt căng tròn cũng không rời khỏi khối thịt heo.

“Ừ , thịt heo , nhà chúng

ta đã rất lâu rồi chưa ăn thịt heo, hôm nay kiếm được số tiền này, nên mua một ít về ăn . ” Tô La không nhịn được nhẹ nhàng thở dài một tiếng , trong lòng đủ vị chua ngọt khổ cay.

Nàng bình thường rất thích

xem tiểu thuyết, nhất là các loại tiểu thuyết hấp dẫn, thích nhất chính là loại tiểu thuyết Điền Văn. Nàng thích loại này vì nó bình bình đạm đạm, nhưng cuộc sống âm áp, cho nên con người cô đơn như nàng yêu tha thiết loại hình tiểu thuyết này.

Lúc này, khi nàng thật trở

thành người đôi kiếp xuyên không, nàng mới phát hiện thực tế thật không đơn giản giống tiểu thuyết như vậy. Trong tiểu

thuyết đích có không gian tùy thân này/ hệ thống này/ bảo vật vân vân , nàng một thứ cũng không có, cái duy nhất có chính là kiếp trước nàng học được các loại thủ nghệ.

Suy nghĩ một chút chợt thấy

có chút buồn cười, không

ngừng suy tính nàng ban đầu

sẽ học làm những thứ lật vật này chính là ông trời an bài , để cho nàng đi tới nơi này lấy tay nghề này tới làm giàu.

Bỗng nhiên nghe đến bên ngoài truyền tới giọng nói thanh thúy

uyển chuyển, Tô La phục hồi tinh thần, nhìn những thứ vừa mua trên bàn, nhìn Tô Văn nói: "Tiểu Văn, đệ đem mấy thứ này thu dọn trước đi, đại tỷ ra ngoài một chuyến."

Tô Văn biết điều gật đầu, Tô

La lúc này mới cất bước hướng về viện đi đến, sau đó mở ra cửa viện đi ra khỏi cửa, liền

gặp một vị cô nương cùng nàng không chênh lệch tuổi tác mấy, đang đứng ở cửa.

Sau khi tỉnh lại còn chưa gặp cô nương này, nhưng Tô La cũng là nhớ cô nương này là hàng xóm nhà bọn họ Tô Uyển Nhi, cùng Tô La cũng coi như là bạn tốt, mấy ngày nay không thấy bóng dáng, cũng không biết hôm nay vì chuyện gì tới cửa tìm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 10

Editor: Ngọc Anh

“Uyển Nhi, tìm ta có việc sao?” Tô La đứng ở trước mặt Tô Uyển Nhi một lúc lâu, nhưng thấy Tô Uyển Nhi một mực mặc cỡ đồ mặt, như là ngưng ngừng nói ra khỏi miệng, không nhìn được lên tiếng hỏi thăm.

Tô Uyển Nhi đỏ mặt, khẽ ngẩng đầu nhìn tô la một cái, một đôi nước mắt sáng ngời lộ ra nhàn nhạt ngưng ngừng. Nàng ta dường như do dự hồi lâu, sau đó hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn Tô La.

“A La, mấy ngày nữa chính là lễ hội ngắm hoa một năm chỉ một lần, ngươi muốn cùng đi xem một chút không?” nghĩ sắp đến lễ hội ngắm hoa, Tô Uyển Nhi lại cảm thấy lỗ tai cũng nóng lên.

Sau khi Tô La bị đập đầu, nàng có hồi lâu chưa từng gặp nàng ấy, Tô La cũng có thời gian

thật dài không đi tìm nàng. Trước kia đều là Tô La chủ động rủ nàng đi lễ hội ngắm hoa, lần đầu tới đây rủ Tô La, trong lòng cũng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Lễ hội mùa xuân, tương đương với ngày lễ thất tịch. Đương nhiên nơi này cũng có ngày lễ thất tịch, nhưng thất tịch tầm sau tháng ba. Cái gọi là lễ hội mùa xuân chính là mùa trăm hoa đua nở, ẩn chứa thâm ý những cô nương chưa xuất giá có thể ở lễ hội này tìm tình nhân.

Tô La chưa nghiên cứu qua khí hậu bốn mùa nơi này, chỉ biết khí hậu nơi này cùng kiếp trước có chút bất đồng, còn lại cũng không có biến hóa lớn. Nghĩ đến cổ nhân hay cưới nhau sớm, thì liên hệ đến ý nghĩa lễ hội xem hoa này, trách không được khuôn mặt tú lệ của Tô Uyển Nhi có thể đỏ thành như vậy. Cảm thấy nhìn không được thăm than một câu, con gái cổ đại cùng con gái hiện đại thật có chút bất đồng.

Tuy rằng đối với ý nghĩa ngày hội này không quan tâm, nhưng ít nhiều muốn chính mắt nhìn xem ngày hội này có gì, thế là Tô La khẽ gạt đầu, thấy vẻ mặt Tô Uyển Nhi vui mừng, một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ giống như táo đỏ chín mọng.

"Vậy mấy ngày nữa chúng ta cùng nhau đi trần trên."

Tô Uyển Nhi dừng một chút, sau đó ngược mắt nhìn đầu Tô La, ân cần hỏi: “Vết thương của ngươi còn đau không?”

Tô La lắc đầu một cái, hai mắt bình tĩnh bất động thanh sắc quan sát thần sắc trong mắt Tô Uyển Nhi, một lát sau dịu dàng

cười nói: “Đã hết đau, đa tạ

Uyển Nhi quan tâm.”

Tô Uyển Nhi nghe vậy mặc cỡ

đỏ mặt, ngón tay thon dài xoắn cái khăn tay trắng, ngây thơ nói: "Ta trước kia ngã bị thương, ngươi cũng quan tâm ta như vậy."

Tô La khe khẽ mỉm cười, hí mắt nhìn hai bàn tay trắng nõn của Tô Uyển Nhi đang không biết nên để chỗ nào:

"Muốn vào trong nhà uống ly trà hay không?"

"Không được, ta còn phải trở về thuê khăn, qua hai ngày nữa phải giao rồi, nếu trì hoãn, sợ là không kịp." Tô Uyển Nhi bỗng nhiên nghĩ đến cái, nhìn Tô La hỏi: "Nghe nương ta nói ngươi hai ngày nay đều ở trần nhỏ bắt đầu làm việc, là đi giặt quần áo thuê sao?"

Trước kia Tô La kiếm tiền chỉ có hai cách, một là thuê thừa, hai là giặt quần áo, thật ra Tô La cảm thấy thuê khăn không kiếm được tiền nhiều như giặt quần áo, cho nên đa số nàng đều đi giặt quần áo thuê.

Nàng hai ngày này đều chạy tới trần trên, Tô Uyển Nhi vì vậy mà lầm cho rằng nàng lại đi giặt quần áo thuê. Tô La nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Không phải giặt quần áo, chỉ là tự làm chút đồ chơi nhỏ mang đi bán."

"Đồ chơi nhỏ?" Tô Uyển Nhi nghiêng đầu nghĩ, hai mắt to sáng lên nhìn Tô La: "Là nặn tượng bằng bùn, hay là bện châu châu linh tinh sao?"

Tô La nghĩ Tô Uyển Nhi nói cũng không sai, đều là thuộc về làm thủ công, thế là khẽ gật đầu. Về phần nặn bán tới cùng là cái gì, nàng cũng không muốn cùng người khác nói rõ ràng.

Tô Uyển Nhi dường như phát hiện nói nhiều về chuyện này với Tô La, nói thêm hai câu rồi không nói thêm gì nữa, sau đó về nhà thuê khăn .

Đội Tô Uyển Nhi về viện nhà nàng ta, Tô La mới quay người, không nhanh không chậm trở lại viện nhà mình, vào cửa sau đó thuận tay đóng lại, cài chốt.

Trở về nhà, Tô Văn đã đem những thứ kia thu dọn tốt, gạo và thịt heo đều cầm vào phòng bếp cất kỹ, dây đỏ và hạt châu để dùng hai ngày này đều đã cất vào hộp đựng trang sức.

Lúc vừa chuẩn bị từ trấn trên trở về, Tô La bỗng nhiên ở quầy hàng khác nhìn thấy dây tơ màu khác. Cũng may lúc ấy có tiền trong người, vì thế thuận tay mua ít sợi tơ màu trở về.

Vì vậy , sau khi ăn cơm trưa, Tô La sẽ cầm sợi tơ màu đi ra sân bên vòng tay và đồ trang trí . Lúc này mua không ít hạt châu nhỏ, nàng định dùng những hạt châu nhỏ và tơ màu xâu ra một động vật nhỏ.

Không biết nơi này có người người nguyên ý mua động vật nhỏ như vậy hay không, vì vậy liền tính toán trước xâu một con, chỉ cần to bằng ngón cái là được. Nếu như đến lúc đó bán không được, thì tháo ra làm chút đồ trang sức trang trí khác.

Thời gian thoáng qua một cái đã là chạng vạng, cúi đầu bên trang sức rất lâu Tô La ngửa đầu nhìn bầu trời, rồi sau đó đem vật phẩm trang sức bên nốt, lúc này mới đứng dậy đem những thứ này để vào trong nhà, tiếp theo đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm tối.

Tô Văn đi theo sau lưng Tô La vào phòng bếp, thuận thực dùng muổng hồ lô mức nước.

Phòng bếp có hai cái nồi sắt còn dùng được, một cái dùng để nấu nước, một cái dùng để đun trà nấu cơm. Đang đun nước, chỉ cần nước nóng, là có thể dùng tắm rửa. Đổ nước vào nồi, Tô Văn bắt đầu nhóm lửa.

Hậu viện Tô gia có một mảnh đất trồng rau không lớn không nhỏ, trồng không ít rau dưa và trái cây. Hôm nay mua nửa cân thịt heo về, Tô La định dùng nửa cân thịt heo này làm hai món ăn mặn.

Nghĩ một lát, quyết định dùng khổ qua làm món khổ qua xào thịt heo, sau đó lại dùng mướp nấu món canh mướp với thịt. Nghĩ tới liền làm, Tô La nói với Tô Văn một lần, Tô Văn lập tức giúp đỡ gọt vỏ mướp sạch sẽ, sau đó lại đi rửa rau,bóc tỏi...v.v..

Tô Văn rửa rau xong, đồng thời Tô La đã đem khổ qua cắt xong, sau đó lại cắt mướp, cuối cùng chỉ còn lại nửa cân thịt heo. Một thời gian ngắn sau, khối thịt heo cũng đã thành những miếng thịt heo độ dày vừa phải.

Chỉ có một cái nồi, thông thường đều là nấu thức ăn trước rồi lại nấu cơm, tối nay cũng như thế. Chỉ là tối nay muốn nấu canh trước, sau đó lại nấu đồ ăn. Canh mướp với thịt nấu xong xuôi, Tô Văn vẫn đứng ở một bên giúp đỡ, nuốt một ngụm nước bọt. Khuôn mặt vàng như nền trần đầy khát vọng, nhưng mà lại mang một nét thoáng khiếp đảm.

Rất rõ ràng tình hình của Tô gia, Tô La thấy bộ dáng này của hã, trong lòng không thể không chế đột nhiên căng thẳng. Rất nhiều chuyện đều là tự mình trải qua, mới có thể biết được, không trải qua thì không thể hiểu được cảm xúc này, hiện giờ nàng đang có tâm tình như vậy .

"Tiểu Văn, đệ cầm cái chén tới đây nếm chút canh, sau đó nói cho đại tỷ biết hương vị có ổn không." Khóe miệng Tô La giờ lên một nét thoáng tươi cười, đáy mắt cũng hiện ra đau lòng không che giấu.

Nàng không muốn nói về chuyện trước kia, nhưng mong có khả năng kiếm chút tiền bạc, để cuộc sống trong nhà không ngừng được đến cái thiện. Không phải bởi vì nàng chiếm thân thể này, mà là nàng thật lòng muốn làm như vậy.

Tô Văn nghe vậy cũng sững sốt một chút, mắt mở to giống như chuông đồng, ngẩng khuôn mặt vàng như nền, ngây ngốc nhìn Tô La. Chờ hã nhìn thấy khóe miệng Tô La khóe miệng hiện ra tươi cười ôn nhu, lúc này mới gật cái đầu nhỏ, luống cuống tay chân chạy đi lấy một cái chén tới.

Tô La lấy một muổng mức canh vào chén, sau đó giống như tùy ý lấy mấy miếng thịt heo, lấy đến cái chén canh có hơn phân nửa thịt heo, mấy miếng thịt heo, còn có chút mướp.

"Đại... Đại tỷ, chỉ cần một ít là được rồi." Đôi mắt bộ câu của Tô Văn sững sờ nhìn hơn phân nửa chén canh mướp với thịt, tuy là thèm ăn đến mức không chịu được, nhưng vẫn nhớ là Tô La bảo hã nếm thử hương vị, mà không phải uống một chén canh.

"Một ít thì làm sao nếm thử ra được hương vị." Tô La khẽ cười một chút, lại nói: "Đệ bưng chén canh này đi vào trong nhà để cho nguội, đợi lát nữa nếm qua mùi vị thì tới nói cho đại tỷ, đại tỷ bây giờ phải nấu món ăn khác. "

Tô Văn nhìn chén canh, lại ngửa đầu nhìn Tô La đang bận rộn. Cuối cùng vẫn y như Tô La đã nói, đem chén canh bưng vào trong nhà, nguội thì thử xem hương vị ra sao.

Đội Tô Văn ra khỏi phòng bếp, Tô La ngửa đầu nhìn nóc nhà, sau đó khẽ thở dài một tiếng. Mấy ngày nay, dần dần thích ứng hoàn cảnh này, thực tế là

rất bất đắc dĩ, nhưng nàng cũng sẽ không vì điều này mà nhục chí.

Suy nghĩ một lúc, cười khẽ một tiếng. Tô mẫu cũng sắp trở về tới nhà, nàng phải sớm đem cơm nấu xong, tránh cho đợi lát nữa trời tối không có cách nào nấu nướng.

Buổi tối ở cổ đại dĩ nhiên không bằng ở hiện đại: ánh đèn nhấp nháy rực rỡ, nhà nông bình thường đa số dùng đèn dầu tối chiếu sáng. Những thứ như nến nếu so với đèn dầu thì đắt hơn nhiều, một nhà nông cũng không dùng nổi cây nến.

Tô La vừa đem khổ qua xào thịt nấu xong, ở trong nhà chờ canh nguội Tô Văn ăn xong liền chạy tới đây. Thoạt nhìn, trên miệng nhỏ dính lớp mỡ bóng loáng, cái chén cũng hết sạch sạch sẽ, giống như đã dùng cái gì rửa sạch qua vậy.

“Đại tỷ, chén canh kia uống thật ngon, lúc ăn cơm, đệ ..... đệ còn có thể uống nữa không?”

Tô Văn nói xong liếm liếm khoe miệng, còn cúi đầu nhìn cái chén bị hắn liếm đến sạch sẽ bóng loáng.

Tình hình rõ ràng như thế không cần đoán cũng biết đại khái Tô Văn vừa làm chuyện gì, nhưng nghe được lời nói này của hắn, Tô La cũng đau lòng vô cùng. Bất quá chỉ là đứa bé thôi, nói ra được những lời như vậy thật làm đau lòng người !

"Đương nhiên có thể uống, nhờ đệ nếm thử, đại tỷ không cần lo lắng canh này hương vị không ngon nữa ." Tô La vuốt tay xoa xoa mái tóc khô vàng vì dinh dưỡng không đầy đủ: "Chờ nướng trở về, chúng ta liền ăn cơm."

Đại khái qua một lúc, Tô mẫu ra ngoài cả ngày rốt cuộc trở về nhà, trên vai còn vác một bó củi. Vừa vào trong viện, Tô mẫu đã ngửi được một mùi thơm khác lạ.

Vốn tưởng rằng mùi vị thịt đều là từ nhà cách vách thổi qua, nhưng mùi thơm kia lại giống như từ trong nhà mình bay ra. Trên mặt Tô mẫu hiện ra một nét nghi hoặc, đem bó củi cất kỹ, chợt bước nhanh vào phòng bếp.

Lúc này, Tô La đang cho gạo vào nồi, Tô Văn giúp nhóm lửa, hai người đều không chú ý đến Tô mẫu đang ở ngoài cửa. Thẳng đến khi Tô mẫu tiến vào phòng bếp, hai người mới chú ý đến Tô mẫu đã trở về, hai miệng đồng thanh kêu "Nương", âm thanh mang nhân nhật vui mừng.

Tô mẫu vẫn chưa chú ý đến tiếng nói hai người gọi có bao nhiêu vui mừng, chỉ là đi đến bên cạnh. Chờ bà nhìn trên bệ bếp có đĩa khổ qua xào thịt, mừng to mắt kính ngạc.

"Nha đầu, thịt heo này là người mua về ?" Sau khi lấy lại tinh thần, câu đầu tiên Tô mẫu hỏi là câu này.

"Vâng, là con mua, hôm nay kiếm được không ít bạc, liền mua nửa cân thịt trở về." Mất thấy Tô mẫu muốn nói gì, Tô La lập tức nói: "Nương, không dễ dàng kiếm được chút bạc, con biết không nên tùy tiện tiêu pha, chỉ là nhà ta đã một năm rồi chưa mua thịt heo về ăn. Coi như mua cho Tiểu Văn bồi bổ, hắn còn nhỏ, có thể bổ sung dinh dưỡng vẫn nên bổ sung cho tốt."

Tô mẫu há miệng thở dốc, cúi đầu nghiêm túc giúp Tô Văn nhóm lửa, lại ngẩng đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tô La. Nghĩ nữ nhi nhà mình hai ngày này kiếm tiền, quả thật không có tùy tiện mua linh tinh, trong lòng biết bản thân nàng có thể tự quyết định, thế là không nói thêm về chuyện này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 11

Editor: Ngọc Anh

Cầm trong tay ngọn đèn chậm rãi mò vào trong phòng, sau đó lại đem ngọn đèn để ở bên ghế cạnh giường nhỏ. Tô gia có thể có một căn nhà che gió che mưa đã tốt lắm rồi, trong phòng có giường gỗ nhỏ và ghế nhỏ, cũng xem như rất tốt.

Nếu là muốn nhiều hơn, Tô La cảm thấy thế này có chút không biết đủ. Đương nhiên, đây đều là chuyện tạm thời, sau khi kiếm tiền, thiếu gì chậm rãi mua thêm. Trước kia những đồ ăn, ăn không nổi bây giờ mua một ít trở về ăn đỡ thêm, việc này là dần dần thực hiện.

Giống như tối nay ăn thịt heo, nhớ tới Tô mẫu lúc ấy ăn cơm vừa ăn vừa rơi lệ, Tô La nhìn không được nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Nàng phải để cho cuộc sống Tô Gia cải thiện tốt hơn, nhưng nàng tin tưởng, một ngày nào đó sẽ thực hiện được chuyện mà bọn họ không dám nghĩ đến.

Cổ nhân có thói quen làm việc và nghỉ ngơi ngủ sớm dậy sớm thân thể khỏe mạnh, Tô La tuy là thân thể cổ nhân, nhưng có thói quen ngủ muộn của người hiện đại. Nàng cảm thấy chuyện này cũng rất kỳ quái, rõ ràng buổi sáng có thể dựa theo thói quen nơi này dậy thật sớm, nhưng buổi tối như thế nào cũng không ngủ sớm được.

Trong nhà tuy có đèn, nhưng vẫn tối, nàng cũng không nghĩ ban đêm bên trang sức làm hỏng mắt mình. Bò đến trên giường thôi tắt đèn, đã là ngủ không được, nàng đành nghĩ những chuyện phát sinh trong đoạn thời gian này.

Không biết tại sao, lại nghĩ đến người hôm nay giúp nàng Du Khiêm. Trước kia đọc sách thấy phần tử trí thức, đa số đều là người cổ hủ, nhưng hôm nay gặp vị Du tiên sinh cũng đánh vỡ ấn tượng của nàng trong dĩ vãng.

Người này ngay cả tự xưng đều là xưng hô bình thường nghe quen thuộc là "Du mẫu", mà không phải xưng hô của thư sinh cổ đại thường nói "Tiểu sinh". Hơi nghĩ hình ảnh người này mà tự xưng tiểu sinh, khóe miệng lại không tự chủ cong lên.

Trong nhà không có ánh đèn, chỉ có ánh trăng nhu hòa xuyên qua cửa sổ nhỏ chiếu vào, Tô La cũng không chú ý đến những thứ bên ngoài, lúc này trong đầu đều là hình ảnh người kia ra mặt giúp nàng.

Ước chừng qua một khắc, Tô La mới bắt tri bắt giác nàng lại cứ như vậy đem chuyện buổi sáng kia suy nghĩ một lần lại một lần, ý thức được điểm này, gò má bắt đầu nóng lên, nhịp tim lại cũng nhanh chóng nhảy lên, ở nơi ban đêm yên tĩnh này nghe cực kỳ rõ ràng.

Thật không dễ dàng mới ngừng được mặt đỏ tim đập nhanh, nhưng không ngừng được đáy lòng rung động. Nghĩ tại sao nàng lại xuất hiện phản ứng kỳ quái này, Tô La đột nhiên lắc lắc đầu, ép chính mình thanh tĩnh lại.

Trải qua lần tình cảm thất bại kia, Tô La cảm thấy câu "hữu duyên vô phận" hết sức có lý. Nên suy nghĩ trước, nàng không muốn tùy tiện lâm vào một mối quan hệ tình cảm không bảo đảm.

Vào rạng sáng ngày thứ hai, Tô La đem chuyện tối hôm qua ném vào trong góc khuất, an an tĩnh tĩnh giúp Tô mẫu nhào bột. Hai ngày trước mua được bột mì tương đối ngon, Tô mẫu nghĩ trong nhà đều ăn bánh bao mấy ngày, hôm nay liền quyết định làm chút bánh bao.

Hôm qua mua thịt heo về rán thịt được một ít mỡ heo, thừa lại một chút tóp mỡ tất nhiên là giữ lại, lúc này liền biến thành nhân bánh bao hôm nay. Đem tóp mỡ băm, cộng thêm ít hành thái, cộng thêm một chút muối, trộn chia đều sau đó liền bắt đầu làm bánh bao.

"Nha đầu, người hôm nay còn muốn đi trần trên sao?" Tô mẫu gói xong cái bánh bao, nhìn Tô La vẫn rất yên lặng gói bánh bao, cảm thấy có chút kỳ quái, cho rằng nàng lúc này đang nghĩ chuyện đi trần trên bán trang sức.

Bà mỗi ngày đều dậy rất sớm cùng vài nông phụ trong thôn cùng nhau đi xới đất, buổi tối trở về đã là lúc mặt trời lặn. Tuy không có tận mắt nhìn thấy Tô La bên đồ trang sức, nhưng từ trong hộp đựng trang sức cũng có thể nhìn ra nỗ lực của Tô La.

Nhưng nghĩ đến Tô La mỗi ngày đều đi trần trên bán đồ trang sức, trong lòng cảm thấy tự trách không thôi. Nếu không phải gia cảnh không tốt, bà cũng không hi vọng nữ nhi xuất đầu lộ diện như vậy. Tuy nói trần trên cũng có không ít cô nương cùng tuổi bán bánh nướng bánh bao, nhưng trong lòng bà cũng cảm thấy đau không thôi.

"Hôm nay không đi, chờ con đem chút sợi tơ màu và hạt châu thừa làm đồ trang sức, sau đó lại đi trần trên." Tô La nói xong cười cười, nhìn Tô mẫu một cái, lại nói: "Nương, chờ con bán được đồ trang sức, con nghĩ mua cho Tiểu Văn chút vải trở về làm quần áo."

Thân thể này lưu lại ký ức quá khắc sâu, rất nhiều thứ chưa từng học qua đều từ ký ức người này làm vô cùng thành thạo. Giống như nàng đã làm nhiều năm vậy, trừ tư tưởng ngẫu nhiên có chút không quen, còn lại là thập phần tự nhiên.

Tô gia một năm bận từ đầu đến cuối, chỉ có đến khi qua năm mới thì mới có thể mua chút vải thô về làm quần áo. Bọn họ hàng năm chỉ có được một bộ quần áo, một bộ quần áo mặc mấy năm đều là chuyện bình thường.

Tô La nói như vậy, thật ra không phải chỉ mua cho Tô Văn, nàng lo lắng nếu bỗng nhiên mua vải vóc cho cả nhà về, Tô mẫu sẽ trách mắng. Trước đó lên tiếng nói trước, đến lúc mua nhiều vải vóc về, lại dễ dàng nói hơn.

Tô mẫu hiển nhiên không nghĩ đến Tô La nói những lời này, mở to mắt nhìn về phía Tô La, một hồi lâu sau mới hoàn hồn nói: "Người cũng trưởng thành rồi, có vài chuyện người cảm thấy nên làm như thế nào thì làm như thế đi, không cần mọi chuyện đều nghe nương." Dừng một lúc, nhẹ nhàng thở dài nói: "Nếu như nương có thể kiếm nhiều tiền trở về, nói không chừng người đã có thể tìm được nhà chồng tốt."

Cùng nữ nhi nhà mình không kém nhiều tuổi đa số đều đã gả đi, còn có vài đứa con rồi, nhưng nữ nhi nhà mình lại một mối hôn sự cũng không có. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, Tô mẫu liền cảm thấy trong lòng rất chua xót, ba mươi mấy tuổi rồi nhưng có lúc chỉ muốn khóc lớn một lần.

Tô La vốn còn nghĩ tiếp tục dùng tuổi tác còn nhỏ để trả lời lời nói của Tô mẫu, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy chua xót của Tô mẫu, lời nói đã đến bờ môi lại nuốt xuống cổ họng.

Chiều theo hoàn cảnh nơi này, Tô mẫu nói quả thật không sai. Chỉ là nàng vẫn quen quan niệm ở thế giới kia, vẫn cảm thấy mười sáu mười bảy tuổi quả thật chỉ là đứa bé. Chính là đến nơi này, ở tuổi này đều đã gả cho người và sinh hài tử rồi, nghĩ mà cảm thấy khó mà thích ứng.

Tạm thời không nghĩ tới nên an ủi Tô mẫu như thế nào Tô La không thể làm gì khác hơn là duy trì trầm mặc, nàng lo lắng nếu là nói chuyện này nữa ngược lại sẽ để cho Tô mẫu hoài nghi, dù sao Tô La lúc đầu đối với hôn sự của mình cũng có chút gấp gáp. Có một số việc quá mức khác thường, khó tránh khỏi sẽ khiến người hoài nghi, Tô La không muốn gặp phải vấn đề này.

Dùng qua bữa sáng liền đi ra sông giặt quần áo, lúc này Tô La đang đem quần áo phơi ở gậy trúc trong sân, hai mắt sáng ngời chú ý đến Tô Văn đang

ngồi ở trên mặt đất viết chữ vẽ tranh, nghĩ nằng còn chưa cùng Tô Văn nói chuyện kia.

“Tiểu Văn, nếu là có vị tiên sinh đồng ý dạy đệ đọc sách, đệ nguyện ý đi không?” Tô La hơi do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn ôn nhu hỏi.

Đêm qua, Tô La bỗng nhiên cảm thấy nằng lúc ấy đề xuất Du Khiêm vấn đề như thế có chút qua loa. Nhưng thấy Tô Văn hướng nội thích học, trong lòng cảm cho hẳn thử học một chút cũng không sao.

Có lẽ nằng thật qua loa, nhưng lời nói đã nói ra khỏi miệng, nếu lúc này lại từ chối qua loa tặc trách, cũng không biết Du Khiêm sẽ nghĩ nằng ra sao nữa.

Suy nghĩ một hồi không nhận được lắt đầu bắt đầu cười một tiếng, bất quá chỉ là người mới quen không lâu, làm gì quan tâm cái nhìn của người kia chứ?

Tô Văn hiển nhiên là bị lời nói Tô La làm cho kinh hách, đôi mắt bỏ câu tròng thật to, con ngươi đầy kinh ngạc, hình như chuyện vừa mới nghe là chuyện trong mơ vậy.

Thẳng đến khi Tô La phơi xong quần áo, đi đến bên cạnh hẳn chụp lấy bờ vai nhỏ của hẳn, hẳn mới mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tô La, trên mặt tuy vẫn khiếp sợ, nhưng so với trước phai nhạt đi nhiều.

“Đại tỷ nói đều là thật sao?” Tô Văn giống như là không lấy lại tinh thần, con ngươi đen nhánh mở lớn, cũng không nhúc nhích nhìn khoe miệng mỉm cười của Tô La.

“Tất nhiên là thật, bất quá vị tiên sinh kia cũng bề bộn nhiều việc, đệ mỗi ngày chỉ có thể có nửa canh giờ đi theo hẳn học tập, đệ muốn đi không?”

Tô La ở trong lòng âm thầm suy nghĩ một chút, coi như nằng là vì đệ đệ mình mời một vị dạy kèm tại nhà. Trên trên gia đình giàu có đều mời tiên sinh về nhà dạy hải tử, nghĩ như vậy, trong lòng ngược lại cảm thấy dễ dàng không ít.

Đến nơi này nếu mà, một cô nương nhắc chuyện này với một nam tử, quả thật là tổn hại khuê danh. Nhưng nằng nếu mà để ý những thứ này, cũng sẽ không đi trên bán đồ trang sức.

Tuy nói nơi này sẽ không yêu cầu nữ tử cả ngày ở trong nhà, nhưng xuất đầu lộ diện ít nhiều cũng sẽ để cho người ta cảm thấy không trang trọng. Tô La trong lòng rất rõ ràng những thứ này, nhưng trong xương nằng cũng có ý tưởng của riêng mình, cho nên mới có thể làm ra quyết định như vậy.

Thật muốn nói đến tổn hại khuê danh, đoạn thời gian trước ở trong phủ Trần công tử phát sinh chuyện kia đã để cho khuê danh của nằng hoàn toàn không còn. Cộng thêm vị Giang tiểu thư kia cùng nằng ở trên đường “giằng co” một chuyện, đoán chừng người ta không biết ban đầu cô nương kia là ai, đại khái giờ cũng rõ là ai.

Cho nên, nếu nằng muốn để ý nhiều như vậy, đã sớm nên tự nhốt mình ở trong phòng cả ngày không ra khỏi cửa. Nhưng nằng không phải là người hèn yếu như vậy, không làm được bởi vì chuyện này mà đem mình nhốt ở trong nhà.

Thế là, hai người quyết định ăn xong cơm trưa liền đi hồ Liễu Nguyệt trên tìm Du tiên sinh.

Có kế hoạch thời gian trôi qua rất nhanh, một buổi sáng Tô La làm ra không ít trang sức. Có lẽ mấy ngày nay liên tục ở đây làm những thứ này, có chút mới lạ hai tay của cũng trở nên hết sức linh hoạt.

Tô La nhìn tơ màu và hạt châu thừa lại, sau đó quyết định giữa trưa đưa Tô Văn đến sau hồ Liễu Nguyệt, thuận tiện lại mua chút tơ màu và hạt châu về, thừa dịp đoạn thời gian này bận nhiều một chút. Miễn cho đến khi có người học được cách bện, cùng bện tới bán, liền bán không được giá tốt như vậy nữa.

Chờ hai người ăn xong cơm trưa, Tô La cầm chút tiền, sau đó gọi Tô Văn đã cầm sách chờ nằng. Hơi cúi đầu nhìn một chút quyền sách trong tay Tô Văn, Tô La cảm thấy mua cho hẳn chút giấy bút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 12

Editor: Ngọc Anh

Lần đầu phó ước, Tô La tuy đã trải qua không ít chuyện trong xã hội, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút bất an. Như thế nào đi chăng nữa cũng cường bách mình cố gắng giữ tinh táo. Nhưng tới cùng vẫn là bị hoàn cảnh hiện tại trói buộc.

Tô La cảm thấy như thế này không thể trách nằng kinh nghiệm không đủ phong phú, nếu như chuyện xuyên qua này tựa như đi du lịch, ngẫu nhiên gặp phải, nằng khẳng định sẽ không cảm thấy thấp thỏm như vậy.

Càng nghĩ thì càng không tỉnh táo, thế là cái gì cũng không nghĩ nữa, chỉ nghĩ đợi lát nữa nàng cần mua chút gì, sau khi về làm kiểu trang sức gì, kể từ đó, mới thấy bớt khẩn trương.

Trái lại Tô Văn giống như người không việc gì, mặt nhỏ vui vẻ rạo rức tươi cười, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Tô La bên cạnh hắn, ngẫu nhiên lại cúi đầu nhìn sách trên tay hắn, chỉ nghĩ nhanh chút được nhìn thấy tiên sinh từ miệng Tô La đã kể.

Hai tỷ đệ vội vã muốn đi trốn trên tìm tiên sinh, nhưng hết lần này tới lần khác lại có người cố tình cản đường, đem con đường hai tỷ đệ đang đi chặn một nửa.

Tô La hết sức bất đắc dĩ nhìn Tô Tiểu Yến đứng ở phía trước, nhìn nàng ta bộ dáng kia giống như là đang đặc biệt chờ người nào đó. Nàng nhớ rõ nàng cùng Tô Tiểu Yến thật sự không có thù oán gì, tại sao ba ngày thì hai ngày đều gặp phải vị Tô tiểu thư này.

Gặp phải Tô Tiểu Yến này tám phần đều cùng với người nàng không có ấn tượng gì - Tô Đại Điền có liên quan, nàng không rõ, nàng đã nói rõ ràng như vậy rồi, tại sao Tô Tiểu Yến vẫn thích tìm nàng gây phiền toái, chẳng lẽ nàng ta cho rằng nàng sẽ không tức giận chắc?

"Đại Điền ca muốn thành thân."

Quả nhiên, người Tô Tiểu Yến nhắc đến cũng là người Tô La đang nghĩ, chỉ là lần này về mặt Tô Tiểu Yến tựa như có chút kì quái, lại nghe nàng ta nói tiếp: "Huynh ấy muốn cùng cô nương thôn bên cạnh thành thân, huynh ấy nói huynh ấy vẫn luôn coi ta như muội muội."

Nghe ra trong lời nói này có chút ngẹn ngào, Tô La hơi nhướn một bên lông mày, bắt động thanh sắc nhìn Tô Tiểu Yến sắc mặt tái nhợt. Nghe ý lời nói này, Tô Tiểu Yến dường như là tìm nàng nói hết tất cả, nàng ta không phải vẫn coi nàng như "Tình địch" chứ?

"Người thích hắn ta như vậy à ? Không phải hắn thì không gì?" Tô La nhàn nhạt nhìn về mặt mắt mát của Tô Tiểu Yến, đột nhiên cảm thấy tiểu cô nương này vẫn còn có chút khả ái.

Ông tay áo bỗng nhiên bị người nhẹ nhàng kéo một cái, Tô La nhìn về phía bên người, thấy Tô Văn sợ hãi nhìn nàng, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Đại tỷ, chúng ta kịp sao?"

Tô Văn không hiểu lời nói kia của Tô La và Tô Tiểu Yến, nhưng hắn muốn sớm chút nhìn thấy tiên sinh kia, nhưng lại không dám trực tiếp kêu Tô La đi trốn trên, thế là liền nói như vậy.

Trước kia đi làm, Tô La đều là sớm đã đi ra ngoài, chính là vì tránh phát sinh ngoài ý muốn mà đến muộn. Ngay cả hôm nay phước, nàng cũng suy đoán thời gian để sớm ra ngoài, sợ trên đường gặp phải chuyện gì.

Không nghĩ đến trên đường thật sự gặp phải chút chuyện, Tô La quả thật lo lắng Tô Tiểu Yến nói chuyện nhiều hơn, đợi lát nữa đi đến trên trán cũng đã muộn. Vừa định an ủi Tô Tiểu Yến hai câu, đã thấy Tô Tiểu Yến bước về hướng bọn họ đi tới.

Tô La không biết Tô Tiểu Yến định làm gì, trầm mặc không nói đợi nàng ta đi tới, lại thấy nàng ta chỉ dờ dẫm đi qua nàng. Chỉ nghe trong miệng nàng ta thì thầm câu gì đó, lại không nghe rõ nàng ta nói cái gì.

"Người không sao chứ?" Tô La tuy không phải người nhiệt tình gì cả, nhưng thấy đáng về Tô Tiểu Yến, trong lòng lại cảm thấy có chút lo lắng, lập tức xoa người nhìn bóng lưng Tô Tiểu Yến hỏi.

Bước chân Tô Tiểu Yến dừng một chút, sau một lúc lâu Tô La mới nghe được giọng nói khàn khàn: "Không có chuyện gì, mẫu thân đã nói với ta, ta nhất định có thể tìm được nhà chồng tốt."

Nói xong liền chạy rồi đi, bóng lưng kia càng lúc càng nhỏ, Tô La khẽ thở dài một tiếng. Lúc trước còn cho rằng Tô Tiểu Yến là một cô nương có tình gây sự, xem ra đều là nàng nghĩ sai.

"Chúng ta đi đi." Tô La xoa người vỗ vỗ bờ vai nhỏ bên cạnh, bước chân bỗng nhiên có chút nặng nề.

Lúc hai tỷ đệ tới đình nghỉ mát ở hồ Liễu Nguyệt, Du Khiêm đã chờ ở đó, trong tay cầm sách vở ở đình nghỉ mát đi dạo. Thẳng đến khi Tô La đến gần, hắn mới dừng lại, xoa người lẳng lặng nhìn Tô La, khóe miệng hiện một nét cười yếu ớt.

"Thực là ngại, để Du tiên sinh đợi lâu." Tô La tràn đầy áy náy cúi khom người, chợt nghĩ đến nơi này nữ tử bình thường sẽ không hành lễ như vậy, nhất thời cảm thấy có chút lúng túng.

Thật may Du Khiêm không để ý chuyện này, chỉ là khẽ cười nói: "Không sao, Du mẫu cũng vừa mới đến." Tầm mắt rơi xuống trên người bé trai bên cạnh Tô La, lại nói: "Chắc hẳn đây chính là tiểu đệ Tô cô nương phải không?"

Ngay từ lúc Tô La gọi Du tiên sinh, Tô Văn đã biết vị nam tử trẻ tuổi này chính là tiên sinh dạy hắn đọc sách. Hắn vẫn cho rằng tiên sinh đều giống như vị tiên sinh trong học đường ở thôn, đều có râu, lớn tuổi như lão tiên sinh. Cho tới vào lúc này nhìn thấy Du tiên sinh, ngược lại cảm thấy người này một chút cũng không giống như tiên sinh.

Thế là, hắn nhẹ nhàng kéo ông tay áo Tô La, đợi Tô La cúi đầu nghỉ hoặc nhìn hắn, hắn mới nhỏ giọng hỏi: "Đại tỷ nói tiên sinh chính là hắn sao?"

Tô La gật đầu một cái, cho là Tô Văn sợ, liền đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của hắn, tận lực nhẹ giọng nói: “Chính là vị tiên sinh này, đệ muốn cùng tiên sinh học bài thật tốt, không hiểu phải hỏi tiên sinh, tiên sinh sẽ nghiêm túc trả lời vấn đề của đệ.”

Dần dần Tô Văn xong, Tô La giương mắt nhìn Du Khiêm khoe miệng mỉm cười, khuôn mặt trắng nõn không biết là vì nụ cười của ai kia, hay nhớ lại duyên cớ lúc trước nói về dạy đệ nhà mình học bài, dần dần đỏ lên.

"Du tiên sinh, tiểu đệ tên là Tô Văn, mong tiên sinh dạy dỗ nhiều hơn." Tô La xem nhẹ trên mặt nóng rực, tỏ ra không có việc gì nói.

"Tô cô nương yên tâm, Du cố chắc chắn tận tâm tận lực dạy dỗ Tô công tử." Du Khiêm giọng điệu rất bình thản, khoe mắt cũng mang nét cười yếu ớt không thể thấy rõ.

Tô La nghe đến xưng hô của Du Khiêm với Tô Văn, không không chế được giựt giựt khoe miệng. Nàng thật sự không hiểu rõ cổ nhân, một nam tử trưởng thành lại gọi một đứa trẻ mấy tuổi là công tử, bọn họ không thấy khó chịu sao?

Nghĩ lại nàng đã làm rất nhiều chuyện khiến cho người ta thấy nghi ngờ, vào lúc này cũng không tiện lại thắc mắc mấy câu làm người ta thêm hoài nghi. Dù sao bọn họ đều là người không cùng một triều đại, vốn là chuyện rất bình thường sau khi nàng nói như vậy, có khi liền biến thành không bình thường.

Vì vậy, Tô La không thể làm gì khác hơn là giấu biệt chuyện này vào trong lòng, nàng tin không bao lâu sau, Du Khiêm cũng sẽ không gọi Tô Văn như vậy nữa. Có thể là bởi vì mới vừa quen, không thể gọi quá thân thiết.

Sau đó, Du Khiêm ở đình nghỉ mát dạy Tô Văn học bài, Tô La một cô nương ở chỗ này chỉ có thể tới đây nhìn xem du khách đang thuyết tam đạo tứ, nàng liền đi trấn trên mua chút thứ cần mua.

Trước khi ra cửa, Tô La đã cùng Tô Văn thương lượng, đợi Tô Văn đọc xong sách, tự hắn về nhà, cho nên Tô La mua tơ màu hạt châu xong, thì trở về nhà trước.

Mua rất nhiều tơ màu, cộng thêm nàng cũng muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này làm những thứ vòng tay, trang sức kiếm chút bạc, sau khi trở lại cũng không muốn nghỉ ngơi nhiều, trực tiếp cầm tơ màu hạt châu, sau đó ở viện nhỏ bên trang sức.

Trong nhà chỉ còn lại một mình nàng, viện nhỏ yên tĩnh khiến cho trong lòng nàng cảm thấy có chút đáng sợ. Ngẩng đầu nhìn quanh một chút chỉ có một mình nàng trong viện, lắc đầu xóa đi những thứ kỳ quái tưởng tượng trong đầu.

Đoán là trước kia nàng xem phim kinh dị nhiều, giữa ban ngày ban mặt, cũng có thể nhớ tới cảnh tượng kinh dị đã từng xem. Trong nhà lúc này chỉ có mình nàng, cộng thêm nàng lại nhớ lại chuyện kinh dị, mới có thể thoát ra tưởng tượng như vậy.

Thời gian trong lúc bất tri bất giác trôi nhanh, viện nhỏ yên tĩnh đột nhiên có tiếng động truyền tới, Tô La phản xạ quay phải quay trái xem bốn phía, nghe ra là tiếng gõ cửa, nàng mới đề trang sức chưa bận xong trên tay xuống, đuôi tay vỗ vỗ lồng ngực, sau đó chậm rãi đi đến cạnh cửa.

Nàng cũng không vội vàng mở cửa, mà là dán lỗ tai ở trên ván cửa nghe tiếng bên ngoài, chờ nàng nghe đến tiếng nói của Tô Văn, lúc này mới mở cửa, nhìn thấy đứng ở ngưỡng cửa thật sự là Tô Văn, lúc này mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Vừa mới cùng tiên sinh đọc sách xong trở về Tô Văn rõ là cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, vẫn chưa phát hiện đáng về Tô La thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ là hứng trí theo sau Tô La nói về chuyện tiên sinh dạy hắn học bài.

"Nói như vậy, Tiểu Văn hôm nay học tốt mấy câu Tam Tự Kinh rồi chứ?" Đợi Tô Văn hưng phấn nói xong chuyện học bài, Tô La mới khẽ cười hỏi.

Vốn còn lo lắng Tô Văn hướng nội hay khiếp đảm trở về vẫn là đáng về như vậy, lại không nghĩ đến vén vén chỉ một canh giờ, Tô Văn giống như trải qua một lễ rửa tội, một hơi nói nhiều chuyện vui vẻ.

"Đạ, tiên sinh dạy thật sự dễ hiểu, so với lão tiên sinh trong thôn dạy còn dễ nhớ hơn." Trên mặt Tô Văn vẫn mang vui sướng tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thấy rõ lúc này hắn hết sức cao hứng.

"Dễ hiểu thì tốt, đệ cần phải cùng tiên sinh học bài thật ngoan." Tô La cổ vũ vỗ vỗ bờ vai nhỏ của Tô Văn, cười cười nói: "Vừa mới trở về đã mua cho đệ ít giấy bút, để ở trong phòng, đệ có thể dùng giấy bút lấy ra luyện chữ."

Tô Văn nghe vậy vui mừng tròn tròn mắt, như một làn khói chạy vào trong nhà, tốc độ kia nhanh tựa như lao đến trăm dặm. Không tới chốc lát, một bóng hình nho nhỏ đứng ở trước mặt Tô La đang ngồi trên hòn đá bên vòng tay, Tô La ngẩng đầu nhìn lại, thấy trong mắt Tô Văn chứa đầy nước mắt.

Không nghĩ tới lại nhìn thấy hình ảnh này Tô La nhất thời ngẩn người, ôn nhu hỏi: "Thích không?"

Tô Văn gật đầu một cái, dùng ống tay áo lau đi nước mắt trong mắt, nhìn vào mắt của Tô La, hết sức nghiêm túc nói: “Đại tỷ, đệ nhất định sẽ đi học thật tốt, sẽ không cô phụ kỳ vọng của đại tỷ và mẫu thân.”

Tô La tròn to hai mắt, trong lòng hết sức kinh ngạc, Tô Văn đi theo Du Khiêm học một canh giờ, trở lại một chuyện đã hiểu nhiều như vậy, Du Khiêm thật có khả năng.

“Đại tỷ tin đệ sẽ làm được.” Tô La vừa không yên lòng vừa nói, không biết Du Khiêm kia rốt cuộc dạy Tô Văn như thế nào, hy vọng hắn dạy kiến thức không dễ hiểu mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 13

Editor: Ngọc Anh

Tơ màu mua về cuối cùng cũng được Tô La bện thành trang sức nhỏ, mà lúc này đã qua ba ngày, nên đã đến lúc phải đi trấn trên bán những thứ vòng tay trang sức này.

Ăn xong bữa sáng, Tô La trở về phòng cầm hộp đựng trang sức vòng tay. Nàng lần này liên tiếp mấy ngày đều bện vòng tay trang sức, vì để có thể một lần đi trấn trên bán nhiều thêm. Trước kia mỗi lần bán có một ít, lãng phí thời gian đi trấn trên bày bán.

Tô Văn vốn là muốn đi trấn trên giúp một tay, cuối cùng vẫn là bị Tô La khuyên ở nhà đọc sách. Ngày đầu tiên yêu cầu Tô Văn đi trấn trên bán vòng tay, đó là bởi vì nàng muốn tìm cơ hội kéo gần quan hệ của tỷ đệ bọn họ.

Bây giờ, hai người bọn họ coi như là tỷ đệ tốt, không cần cố ý tạo cơ hội kéo gần quan hệ nữa. Tô Văn cũng đang ở tuổi học bài, cho nên vẫn là ở trong nhà đọc sách cho thỏa đáng.

Khi nàng tới chỗ bán vòng tay, đã có một phụ nhân chừng hai mươi tuổi rao bán vòng tay.

Tô La dừng bước nhìn phụ nhân kia, cuối cùng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng thờ dài một tiếng. Quả thật là không tới mấy ngày thì có người bắt chước bán vòng tay giống nàng, còn thuận tiện chiếm vị trí ban đầu của nàng. Trong lòng tuy là tức giận, nhưng cũng không thể làm gì.

Cổ Đại kiến thức về bản quyền thật kém, cái vòng tay này cũng không phải là thứ đồ gì quan trọng, sẽ có người đi theo bện tới bán, đều là điều có thể xảy ra. Lặng lẽ nhìn đám người chọn lựa vòng tay của phụ nhân kia mấy lần, sau đó nàng xoay người đi sang phố khác.

May mắn lần này bán loại vòng tay, trang sức khác với lần trước, bằng không hôm nay nàng sợ là bán không được mấy cái. Lúc vừa mới tìm được chỗ bán vòng tay, nàng đã nhìn thấy không ít cô nương đang bán vòng tay, giá tiền còn thấp hơn so với nàng.

Hôm nay những thứ này đều là vòng tay loại mới, tuy là dùng không ít thời gian, nhưng cuối cùng vẫn phải bán ra ngoài. Tô La nhìn thấy có vài cô nương có ý mua mấy loại trang sức mới này, hẳn là không nhịn được tính toán muốn mua của nàng về học bện bắt chước.

Có lẽ là nàng nghĩ nhiều, nhưng mấy ngày nữa lại có người đi theo bán cùng loại trang sức này là thật. Chẳng qua tới cửa đều là khách, nàng tuy là hết sức không thích, nhưng cũng không có cách nào nói thẳng không thể mua.

May mắn là, nàng vốn là không một mực bán những thứ lật vặt này, nếu không nàng bện nhiều hơn nữa cũng bán không được. Nhưng vừa nghĩ tới đồ dễ dàng làm được cũng sẽ bị bắt chước, trong lòng ngược lại thật có chút không vui.

Nghĩ lại cảm thấy nàng thật là nghĩ quá nhiều, thế kỷ hai mươi mốt xã hội phát đạt như thế cũng có bắt chước, sách lậu tràn lan, hướng chi là triều đại kiến thức về bản quyền yếu kém này.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng ngược lại cảm thấy còn dễ chịu hơn chút, nhưng cả người vẫn phờ phạc rũ rượi, ngay cả những thứ vòng tay trang sức kia kiểm không ít bạc chuyện này cũng không khiến nàng nâng tinh thần lên.

Trước còn muốn dựa vào làm mấy thứ lật vặt này làm giàu, chiếu theo tình hình bây giờ xem tới, vô luận nàng biết chế tác nhiều ít đồ trang sức, không đến mấy ngày nữa vẫn là sẽ bị người khác bắt chước, giá tiền giảm xuống thẳng tắp, nghĩ dùng cách này kiếm tiền thật không đơn giản như nàng tưởng tượng.

Qua một lúc sau, Tô La bỗng nhiên ưỡn thẳng lưng, nâng cao tinh thần. Dù sao thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, bây giờ nghĩ nhiều cũng không ra kết quả, không bằng đi mua nhiều tơ màu hạt châu mấy ngày nay muốn dùng, thuận tiện lại mua chút vải vóc trở về.

Mỗi ngày mua dây đỏ hạt châu, Tô La đều là trước hết mua của đại thẩm kia, có thể coi là khách quen của đại thẩm kia. Hôm nay cần dây đỏ hạt châu, Tô La lại đến chỗ đại thẩm kia mà mua.

Mới vừa đi tới trước gian hàng nhỏ, Tô La chỉ thấy đại thẩm kia nhìn nhìn bốn phía, sau đó thấp giọng nói: “cô nương, gần đây có không ít cô nương tới đây mua dây đỏ, hôm nay thấy không ít cô nương bán vòng tay kia, các nàng đều là từ cô nương học được sao?”

Đại thẩm ở trấn nhỏ này bán lâu vậy, vừa mới bắt đầu hai ngày có lẽ không biết Tô La mua dây đỏ làm gì, mấy ngày trước, bà cũng mới biết nguyên nhân Tô La mua dây đỏ này, lúc này cùng Tô La nhắc tới chuyện này, trực tiếp nói đến chuyện vòng tay.

Tô La nghe vậy không khỏi lộ ra một nét cười khổ, nếu như các nàng kia muốn học nàng làm, nếu nàng đồng ý dạy. Nhưng đây là trắng trợn bắt chước, chỉ có thể xem như chính nàng gặp xui.

Đại thẩm kia nhìn thấy Tô La khoe miệng hiện nét cười khổ, trong lòng biết sự thật cũng không phải theo như lời bà nói. Tuy nói những cô nương kia tới đây mua dây đỏ làm cho bà kiếm không ít tiền bạc nhưng hết thấy bắt đầu đều là nhờ Tô La, nhìn thấy Tô La khổ sở như vậy, trong lòng ngược lại cũng có chút thay nàng khổ sở.

"Cô nương không cần nghĩ quá nhiều, những người kia đi theo làm, rốt cuộc không bằng cô nương làm. Chắc hẳn cô nương bên cùng các nàng kia bên sẽ khác nhau, cô nương bên cũng so các nàng kia tinh tế hơn, biết rõ cô nương, chắc chắn mọi người chỉ thích vòng cô nương bên thôi."

Lời nói này tuy là giả dối tự nhiên, nhưng Tô La lại cảm thấy trong lòng bỗng nhiên ấm áp nhàn nhạt, bọn họ bắt quá chỉ là quan hệ khách hàng với chủ quầy, có thể có được một câu an ủi thật lòng như vậy, thật là cuộc đời khó có được.

Tô La nhìn khuôn mặt đại thẩm hiền lành, từ từ lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, ngay sau đó mua dây đỏ và hạt châu rực rỡ nàng muốn dùng xong. Trong lòng cũng lặng yên suy nghĩ lời đại thẩm vừa nói, nói cũng là có chút đạo lý.

Nếu như có thể bên trang sức thật nổi danh, cũng sẽ không sợ không ai tới cửa mua, tựa như trấn trên nhiều cửa hàng trang sức vòng tay như vậy, nhiều quán cơm nhỏ, rất nổi danh, tuy là đắt nhưng là đắt giá trị, tự nhiên sẽ không lo không có người mua.

Nghĩ đến chỗ này, mới vừa còn tâm tình buồn bực nhất thời thông suốt sáng sủa, nụ cười trên khoe miệng cũng càng ngày càng tự nhiên.

Thế là, Tô La mang tâm trạng vui mừng rời khỏi quầy hàng. Đi qua một tiệm vải, Tô La cúi đầu nhìn bộ quần áo rách trên người, nghĩ rốt cuộc đã có bạc có thể mua chút vải trở về may bộ quần áo.

Mới vừa bước vào tiệm vải thì có một người bán hàng mười bảy mười tám tuổi tiến lên đón vào, nhìn Tô La một cái liền thất vọng bả vai rũ xuống. Tô La mặt không đổi sắc vào tiệm vải, trước kia đã gặp sắc mặt này nhiều, sẽ không vì một chuyện nhỏ này mà dễ dàng tức giận.

Ở trấn trên có mấy tiệm vải lớn coi như là tốt, nhưng bán vải vóc đều là loại cao cấp, so với loại vải vóc khác hơn. Tô La tự biết rõ, giờ không có tiền, sẽ không tùy tiện đi những tiệm vải cao cấp kia.

Gian tiệm vải này tuy đánh giá không lớn, nhưng bán chủng loại vải đều có đủ, đều là vải dân chúng bình thường hay dùng vải bố, vải bông, vải dệt in hoa.

Đại khái xem qua một lần, Tô La chỉ một khối vải bố xanh đen hướng người bán hàng hỏi: "Xin hỏi loại vải bố này bao nhiêu tiền một thước?"

"Hai mươi tám văn một thước." Tiểu nhị chú ý đến Tô La muốn mua vải, lại nhìn Tô La trông nghèo nàn, nhưng cả người lại rất thanh thản, trên mặt có hơi đồng tình.

Tô La lại xem vải dệt khác, sau đó chỉ một cuộn vải bông cùng màu, còn chưa mở miệng hỏi, tiểu nhị kia lập tức đáp: "Vải bông ba mươi văn một thước."

Vải bố hai mươi tám một thước, vải bông ba mươi một thước, Tô La nhẹ nhàng sờ hai loại vải dệt, cân nhắc một hồi, sau đó nhàn nhạt nói: "Vải bông màu xanh đen mười thước, vải bông màu tím than năm thước."

Tiểu nhị kia vừa nghe Tô La một lần muốn mua nhiều vải dệt như vậy, thế là cười a a chạy đi cuộn vải, tay rất lợi hại, rất nhanh đã đem vải bông Tô La muốn mua cuộn thật tốt.

Tô La đi đến trước mặt chương quầy chuẩn bị trả tiền, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mặt đầy chân thành nhìn chương quầy, thành khẩn hỏi: "Chương quầy, ngài xem ta mua cũng không ít, chẳng biết có được ưu đãi không?"

Hôm nay quả thật không có mấy khách hàng mua nhiều vải dệt như Tô La, thế là chương quầy liền nói: "Tổng cộng bốn trăm năm mươi văn, vậy liền giảm cho cô nương năm văn, cô nương có vừa lòng không?"

Tô La ra vẻ suy nghĩ sâu xa, sau đó nói: "Chương quầy không biết nơi này có vải vụn hay không, nếu là có, ta liền dùng năm văn tiền này mua chút vải vụn, chương quầy ngài thấy được không?"

Chương quầy nghe vậy thoáng ngần ra, nghĩ không rõ khách hàng vừa mới mua vải bông tại sao lại mua vải vụn, nhưng một chút vải vụn có thể kiếm ra tiền, quả thật làm cho lòng hắn vui mừng, thế là hí mắt khẽ gật đầu.

Tiểu nhị nghe được rõ ràng, thấy chương quầy quay đầu nhìn hắn, lòng bàn chân như có gió chạy đi kho hàng của tiệm, không lâu sau cầm một bao vải vụn ra.

"Cô nương, đây là vải vụn và vải bông, ngài cảm được rồi." Tiểu nhị đem bao vải vụn và vải bông đưa cho Tô La.

Tô La trả tiền, cầm hai bao vải dệt đi ra khỏi tiệm vải, vừa mới xoay người đi phía trước, chạm mặt gặp phải một nam tử trẻ tuổi có chút quen mắt. Tô La hơi nhớ lại, nhớ đến vị nam tử trẻ tuổi kia chính là Trần gia tiểu công tử Trần Thiên Dật.

Trần Thiên Dật dường như cũng phát hiện ra Tô La, cơ hồ là lập tức đem tầm mắt bỏ qua một bên, bộ dáng kia nhìn hết sức cao ngạo, phảng phất như

nhìn thấy một thứ chẳng đáng xem.

Tô La ngửa đầu nhìn lên trời đảo cặp mắt trắng dã, ban đầu Tô La kia tới cùng là có ánh mắt gì, lại vì một nam tử như vậy động lòng. Nghĩ đến nàng đã từng cùng một nam tử như vậy lồi kéo, chợt cảm thấy trên người có chút ngứa ngáy, nghĩ trở về phải tắm rửa thật tốt một cái mới được.

Lần đầu tới trấn nhỏ, Tô La cũng nghĩ có thể sẽ gặp phải Trần công tử này. Nhưng mấy ngày trước đều không gặp phải, nàng còn cho rằng về sau đều không gặp phải, không nghĩ đến hôm nay lại gặp.

Từ phản ứng của Trần công tử kia xem ra, hẳn đối với Tô La cũng là có chút ấn tượng, nếu không cũng sẽ không trước tiên nhìn rồi bỏ qua một bên. Nhưng thấy công tử kia gương mặt không để ý, trong lòng Tô La biết hẳn từ đầu tới cuối cũng không đem Tô La kia để ở trong lòng.

Từ chút ký ức kia mà biết, có lẽ Trần Thiên Dật ngay từ đầu cảm thấy có chút mới mẻ, nhưng trải qua chuyện lần trước, đoán chừng hẳn là có cảm giác gì cũng đều mất.

Tô La lại là cảm thấy vô cùng vui mừng, may mắn tiểu công tử này tuy phong lưu, nhưng không hạ lưu. Nếu như bằng không, bọn họ sợ là đã sớm xảy ra quan hệ không thể gặp người.

Nghĩ đến đây, nóng bức như vậy lại khiến Tô La nổi một tảng da gà. Lắc lắc đầu, mắt không nhìn nơi khác đi về phía trước, cùng Trần công tử đi lướt qua. Trong lòng bình tĩnh không có một chút nhấp nhô, Tô La khẽ cười cười. Nàng chỉ là nàng, thật sự rất tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 14

Editor: Ngọc Anh

Ánh mặt trời nóng bức không biết một mối chiếu rọi khắp non xanh nước biếc, trong viện một góc bị ánh mặt trời chiếu lên làm nhiệt độ nóng rực, tựa như có thể luộc chín được cả trứng gà.

Xuyên qua tầng tầng lá cây ánh mặt trời loang lổ rơi trên mặt đất, Tô La ngửa đầu nhìn bầu trời xanh lam, khung trời cao vạn dặm, màu xanh nước biển như trong ký ức hấp dẫn ánh mắt nàng.

Ở thành phố lớn thế giới kia, có thể nhìn thấy trời xanh trong suốt như vậy là gần như không thể. Đến nơi này, bầu trời như vậy cũng là bình thường. Vô luận là khung trời xanh lam ban ngày, hay là tiếng côn trùng kêu vang ban đêm, cũng là cảnh đẹp thiên nhiên lâu đời.

Lúc này tiếng ve kêu khắp nơi, mặt trời chói chang chiếu từ trên bầu trời xuống dưới, thỉnh thoảng nghe mấy tiếng kêu to, ngược lại có một niềm vui thú khó có thể nói rõ.

Vừa nhìn qua bầu trời xanh lam vô tận, Tô La lại cúi đầu tiếp tục bện vòng tay màu sắc rực rỡ, trong lòng đang suy nghĩ Tô Văn hẳn là không sai biệt lắm sẽ trở lại, không lâu sau “kết” tiếng cửa mở vang lên, ngẩng đầu nghĩ ngờ nhìn, tiến vào chính là Tô Văn.

"Đại tỷ..." Vừa mới đọc xong sách trở về Tô Văn đi vào trong viện, lập tức liền bước về hướng Tô La chạy tới, theo sát bước chân là giọng nói khàn khàn, trên mặt còn mang theo dáng vẻ muốn khóc.

Tô La nhìn thấy hẳn có dáng vẻ này, trong lòng không tự giác chính là kinh ngạc, vội vàng nhẹ giọng an ủi: "Đừng gấp đừng gấp, có chuyện gì từ từ nói, đại tỷ nghe đây."

Chớ trách nàng sao kinh ngạc như vậy, chỉ vì Tô Văn bình thường tuy khiếp đảm hướng nội, nhưng lại chưa từng xuất hiện qua dáng vẻ như vậy. Bây giờ nàng chính là đem Tô Văn trở thành đệ đệ ruột mà đối đãi, thấy hẳn vẻ mặt muốn khóc, kinh ngạc rất nhiều, khó tránh khỏi mang theo lo lắng nồng đậm.

Chỉ thấy đôi mắt Tô Văn sáng ngời đầy nước không nhúc nhích nhìn Tô La, xoa xoa nước mắt, khàn giọng nói: "Đệ vừa mới từ trên trần trở về, nhìn thấy không ít tỷ tỷ bán vòng tay tay, vòng tay kia bện giống với đại tỷ bện như đúc."

Nghe Tô Văn nói lời này, Tô La cũng sờ một chút, đây chính là lý do hẳn đau lòng?

"Đại tỷ biết, không có chuyện gì, các nàng ta muốn bán thì bán đi, chúng ta cũng không thể cầu khản các nàng đừng bán." Tô La thở dài, cười khổ nói: "Nếu chúng ta thật sự cầu khản các nàng đừng bán, vẫn sẽ có người bán, như vậy còn khiến các nàng có cơ nói chúng ta không phải."

Tuy không phải thật sự là cổ nhân, nhưng lưu lại ký ức lại khiến nàng nhìn thấu chế độ triều đại này. Bị bắt chước, nàng không phải là người đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng, tin tưởng không ít người cùng nàng có trải qua chuyện tương tự như vậy đều thật bất đắc dĩ.

Buổi trưa lúc ấy, bán xong vòng tay trở về không đề cập đến chuyện này, chính là không muốn Tô Văn tuổi còn quá nhỏ lo lắng. Ai biết Tô Văn vừa đi

trần trên học bài, cuối cùng vẫn phát hiện ra chuyện này. Còn nhỏ tuổi mà đã hiểu chuyện, nàng cũng chỉ có thể nói cổ nhân thực sự trưởng thành sớm.

Vốn tưởng rằng Tô Văn sẽ buông chuyện này ra, ai biết là hắn vẫn giữ về mặt kia, Tô La duỗi tay nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt vàng như nến, cảm giác khiến nàng không khỏi nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, đứa trẻ này thật là một chút thịt cũng không có, kiếm được tiền phải bồi bổ thật tốt.

"Còn có chuyện gì? Cùng nhau nói đi." Nói xong lại ở trong lòng yên lặng tăng thêm một câu : đại tỷ chịu nổi.

"Đại tỷ Tam Nữu cũng ở đây bán vòng tay, khi đó đệ đứng ở một bên, nghe được tỷ ấy cùng những người mua vòng tay nói đại tỷ là theo chân tỷ ấy học, còn gạt người ta là tỷ ấy đi trần trên bán vòng tay đầu tiên."

Nói đến đây, hai mắt Tô Văn lóe lên một cái, cũng không dám lại nhìn Tô La. Hắn không dám cùng đại tỷ nói chuyện này, tỷ tỷ kia đều nói bậy về đại tỷ. Hắn muốn đi lên nói những vòng tay kia đều là đại tỷ mình bện, nhưng mà những người kia rất nhanh đã đi hết sạch.

Tô La bị lời nói này của Tô Văn làm cho kinh ngạc tròn mắt há mồm, nàng nhớ được đại tỷ Tam Nữu gọi là Đại Nữu, nhà các nàng ở phía trước không xa. Nàng cùng Đại Nữu kia, ách, thuộc về loại quan hệ không thích nhau.

Đại Nữu có đệ đệ và muội muội, tuy nói tên gọi của ba tỷ đệ bọn họ đều rất tục, nhưng gia cảnh nhà bọn họ lại so với Tô gia tốt hơn một chút, chỉ vì nhà bọn họ ở trần trên có vài họ hàng thân thích, Vị thân thích kia thuê cha bọn họ làm một công việc tốt.

Bất quá vậy cũng chỉ là nhà bọn họ không lo ăn uống mà thôi, dư tiền là không. Cho nên Đại Nữu kia bình thường cũng thường làm chút việc thuê thuê, chuyên môn kiếm chút tiền về cho bản thân nàng ta mua chút son phấn rẻ tiền.

Đại Nữu kia tên gọi tuy là có chút tục, nhưng bộ dáng lại có mấy phần tú lệ, bình thường cũng thích trang điểm. Có thể là cảm thấy Tô La không trang điểm được như nàng ta vẫn có thể được nhiều chàng trai ái mộ như vậy, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, nhìn thấy Tô La liền không có sắc mặt tốt.

Ban đầu Tô La kia cũng không thích Đại Nữu, nàng đau khổ cay đắng kiếm tiền bạc cũng phải dùng để trợ cấp gia đình, nhưng Đại Nữu dùng để mua son phấn bột nước, trong lòng liền giống như là bị bóp chặt, ngọt ngọt, chỉ cảm thấy Đại Nữu kia là cố ý tới chọc tức nàng.

Kể từ đó, hai tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi chính là càng xem đối phương càng không thuận mắt, ngày thường ngẫu nhiên gặp được, cũng là ngại liếc mắt ta, ta liếc mắt ngươi, lâu ngày, trong thôn không thiếu người đều biết chuyện của hai người.

Chỉ là, Tô La như thế nào cũng không nghĩ đến Đại Nữu kia thế nhưng nói lớn không ngượng như thế, ban ngày ban mặt, đang có nhiều khách hàng có mặt như vậy nói ra lời nói tổn hại danh dự người khác, quả nhiên là bội phục sát đất.

Chương 14.2:

Editor: Ngọc Anh.

"Đại tỷ?" Tô Văn nhìn thấy tỷ tỷ nhà mình nghe đến những lời này, cũng không thấy chột vật, ngược lại còn bật cười, mặt lộ vẻ lo lắng gọi.

"Tiểu Văn à, đại tỷ cùng đệ nói, có vài lúc chúng ta không thể cùng nữ tử như thế so đo, miễn cho chúng ta ở bên này đau lòng, bọn họ ở bên kia vui vẻ đến tiền."

Thấy Tô Văn nghi hoặc không hiểu gì đầu, Tô La lại mỉm cười nói: "Không biết thì thôi, đệ chỉ cần nhớ câu nói 'Chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân khó nuôi' là được, không cần nghĩ quá nhiều về chuyện khác."

Nói xong lời này, Tô La nhìn không được ở trong lòng yên lặng thở dài: thật không nghĩ đến nàng cũng dùng tới câu nói như vậy, hơn nữa còn là dùng để giáo dục Tô Văn, thật là bị tiểu nữ tử kia đánh bại.

Đến chạng vạng, Tô La đã bện được không ít vòng tay nhiều màu sắc, lần này cuối vòng tay nàng cố ý thắt chặt lại. Nghĩ các nàng muốn tháo vòng tay còn phải tháo cái nút thắt chặt lại mới có thể học được cách bện, trong lòng mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Tuy không thể tránh được các nàng học được, nhưng làm như vậy nói không chừng phải cần nhiều thời gian hơn để tháo vòng tay ra, nếu như cái nút thắt này kết chặt, có lẽ các nàng kia cũng tháo không được những vòng tay này.

Nghĩ tới có thể có khả năng, Tô La không nhìn được mỉm môi cười to một trận, Tô Văn đang ở trong sân học nhìn thấy Tô La thấp giọng cười buồn bực, trên mặt trừ không hiểu vẫn là không hiểu.

Vào lúc này cũng là giờ chuẩn bị cơm tối, Tô La đem những thứ tơ màu lật vạt kia đi cất, còn chưa kịp để vào trong nhà, mọi ngày Tô mẫu đều phải hơn nửa canh giờ mới trở về đã đi tới cửa nhà.

"Nuông, người đã trở về." Tô Văn đang rung đùi đắc ý đọc sách nhìn thấy Tô Mẫu đang công một bó củi, lập tức đi tới trước cửa đem cửa gỗ kia đẩy ra một chút, để cho Tô mẫu dễ dàng đi vào.

Tô mẫu đem bó củi trên vai cất kỹ, sau đó liền xoay người cảm sách vở Tô Văn xem, vui mừng cười cười nói: "Tiểu Văn, hôm nay học được mấy câu?"

Nghe đến Tô mẫu nhắc tới chuyện học bài, Tô Văn cao hứng trả lời: "Mười lăm câu, con đã đem bài hôm qua tất cả học thuộc lòng, hôm nay đọc cho tiên sinh nghe, tiên sinh còn khích lệ con đó!"

"Tiểu Văn nhà chúng ta thật là lợi hại, thế nhưng học thuộc lòng nhanh như vậy, chớ nương lấy tiền công, cho con cùng đại tỷ mua đồ ăn ngon hơn." Tô mẫu cười sờ sờ đầu Tô Văn, trong lòng không nói ra được vui sướng.

Mấy ngày trước đây, nữ nhi chợt nói với bà muốn đưa Tô Văn đi trấn trên cùng một vị tiên sinh đọc sách, nghe được vị tiên sinh kia dạy học ở Vân Lâm thư viện trấn trên, vốn đang cho là nữ nhi cùng hắn có quan hệ gì khó nói, biết là duyên sau một văn tiền, trong lòng mới hơi yên tâm một chút.

Chỉ là, Tô mẫu vẫn là cảm thấy rất lo lắng, cộng thêm hôm nay cùng mấy phụ nhân xới đất lại nghe đến đủ loại lời đồn đãi chuyện nhảm, nên trong lòng càng thêm cảm thấy không yên tâm, muốn trở về tìm nữ nhi nói chuyện cho tốt.

"Nha đầu, con trước tới đây, nương có chuyện muốn cùng con nói." Tô mẫu thấy Tô La chuẩn bị đi phòng bếp, lập tức gọi nàng lại, chần chờ đợi lát nữa càng không có thời gian nói.

Tô La mới vừa vào phòng bếp đi một bước nhẹ nhàng mở to mắt nhìn, nghe giọng của Tô mẫu tựa như là chuyện rất quan trọng, vậy sẽ là chuyện quan trọng gì đây ?

Trong lòng nàng tuy là nghi ngờ, nhưng vẫn xoay người cười nhìn về phía Tô mẫu, bất động thanh sắc trả lời: "Nương có chuyện nói thẳng, con sẽ nghe thật tốt."

Tô mẫu nhưng không có nói thẳng, ngược lại nhìn Tô Văn phân phó nói: "Tiểu Văn, trước tiên con đi phòng bếp nấu nước, nương cùng đại tỷ có chuyện cần nói."

Tô Văn hiểu chuyện nghe đến Tô mẫu và đại tỷ có chuyện cần nói, lập tức đáp ứng chuyện này, chạy chậm vào phòng bếp.

Tình hình như vậy để cho trong lòng Tô La không khỏi run lên, nhìn dáng vẻ thật sự là chuyện hết sức quan trọng. Thu nụ cười trên mặt vào, sau đó đi theo Tô mẫu liếc mắt ra hiệu nàng vào trong nhà.

Vừa vào trong nhà, Tô mẫu trực tiếp mở miệng nói: "Nha đầu, mấy ngày nay con đi trấn trên nhưng có đi gặp Du tiên sinh kia không?"

Con người Tô La hiện lên một nét thoáng nghi ngờ, sau đó lắc lắc đầu, trong lòng không khỏi nghĩ Tô mẫu hỏi lời này có hàm ý gì. Nàng lúc trước đã nói thật sự rõ ràng, nàng chỉ là giúp Tô Văn mời một tiên sinh dạy học, Tô mẫu cũng tán đồng chuyện này, sao lúc này bỗng nhiên hỏi như vậy?

Tô mẫu thấy Tô La lắc đầu, chậm rãi than thở một hơi nói: "Hôm nay nghe được một đại muội tử cùng chúng ta đi xới đất nói, bà ấy hôm qua ở hồ Liễu Nguyệt trấn trên nhìn thấy Tiểu Văn cùng một tiên sinh học bài, sau đó thì nói con cùng tiên sinh kia có quan hệ." Dừng một chút lại nói: "Nương thấy vẫn là không nên phiền toái tiên sinh, nếu như chuyện này truyền ra, đối với con và đối với tiên sinh đều không tốt. Tiên sinh dù sao ở trên trấn có danh dạy học ở Vân Lâm thư viện, nếu chuyện này truyền đến thư viện kia, chắc hẳn sẽ đối với tiên sinh tạo thành ảnh hưởng rất lớn."

- Hết Chương 14 -

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 15.1

Nếu như không phải nghe được lời nói này của Tô mẫu, Tô La thật sự không nghĩ đến nhiều như vậy, dù sao nàng ở kiếp trước sống hai mươi mấy năm làm người hiện đại, muốn nàng lập tức hoàn toàn tiếp thu quan niệm nơi này, quả thật cần một khoảng thời gian.

Nói một câu thành thật, nàng chưa từng nghĩ qua nàng sẽ bởi vì sống ở chỗ này liền trở thành một cỗ nhân chân chính, vô luận là tư tưởng hay là hành vi, ít nhiều đều mang chút thói quen của thế giới kia.

Tính toán như thế, nàng dụng tâm dung nhập thế giới này cũng không làm nhụt phai được sự thật. Cho nên nàng hiểu rất rõ Tô mẫu có kị, cũng hiểu rõ chuyện này, có lẽ thật sự sẽ làm nàng, hoặc là Du Khiêm chịu không ít lời ra tiếng vào.

Mang một ít ánh mắt trầm mặc áy náy nhìn về phòng bếp, đã đưa Tô Văn cùng Du Khiêm đọc sách mấy ngày, bỗng nhiên lại không thể cho nó (Tô Văn) đi, nàng thật sự cảm thấy rất hổ thẹn.

Tô mẫu nhìn thấy Tô La ánh mắt tràn đầy áy náy, cùng quay đầu nhìn về phòng bếp một lần, lập tức thở dài một tiếng nói: "Tiểu Văn thì để cho nương nói đi, nương nghĩ nó sẽ hiểu."

Tuy nói là bà rất muốn đưa đứa con trai duy nhất đi học bài, nhưng lại sẽ không dám đem khuê danh con gái ra giong. Tiên sinh kia cũng có lòng tốt, càng không thể để chuyện này liên lụy đến hắn.

"Đừng, nương đừng đi, vẫn là để con tới nói với nó, dù sao đều là do con đưa nó đi theo tiên sinh học bài." Con người như mặc ngọc đen nhánh đầy vẻ cay đắng, Tô La ở trong lòng nhẹ nhàng lắc đầu, có vài lúc thật sự không thể làm theo ý mình.

Ăn xong bữa cơm chiều, Tô La mới cùng Tô Văn nói về chuyện này, lúc này một nhà ba người đều ở trong phòng, chung quanh yên ắng chỉ có tiếng đé kêu, mẹ con Tô gia đều lẳng lặng không nói gì đợi Tô Văn phản ứng.

Cúi đầu trầm mặc một lúc sau, Tô Văn giọng có chút nghẹn ngào chậm rãi nói: "Nương, con biết, ngày mai con đi gặp tiên sinh nói một câu, sau đó về nhà tự mình học bài."

Tô La và Tô mẫu trao đổi cái nhìn thương tiếc, Tô La lập tức ôn nhu nói: "Tiểu Văn, tuy không thể tiếp tục cùng tiên sinh kia học bài, nhưng đại tỷ sẽ đưa đệ đi học đường. Qua hơn một tháng nữa, lúc ấy học đường khai giảng, đại tỷ có thể kiếm được không ít bạc, đến lúc đó nếu bạc nhiều, sẽ đưa đệ đi Vân Lâm thư viện trần trên học bài."

Học sinh nơi này cũng có nghỉ hè, hiện tại sắp đến lúc nghỉ, Tô La nghĩ lúc tháng chín khai giảng, nàng có thể đưa Tô Văn đi học đường, như thế thì không cần lo lắng Tô Văn không được đọc sách.

Nàng vốn quyết định đưa Tô Văn đi học đường, chỉ là nghĩ đưa Du Khiêm dạy nó trước, đến lúc vào học đường cũng đuổi kịp tiến độ. Một thầy dạy một trò cùng một thầy dạy nhiều trò dù sao cũng có khác biệt rất lớn, nàng hi vọng Tô Văn có thể học tập một thời gian trước.

"Nha đầu?" Tô mẫu hiển nhiên không nghĩ tới Tô La lại muốn đưa Tô Văn đi đọc sách, hơn nữa còn là muốn đưa nó đi thư viện Vân Lâm.

Ai không biết học sinh thư viện Vân Lâm đa số đều là hài tử nhà có chút tiền ở trấn trên, nghe nói đi thư viện Vân Lâm học bài tiền bạc chính là nhà nông bình thường được hơn hai tháng ăn uống tốt, nhà bọn họ có thể kiếm được nhiều tiền bạc như vậy sao?

Tô Văn càng ngốc trợn trắng mắt, hẳn cảm thấy cùng Du tiên sinh đọc sách mấy ngày đã rất tốt, không nghĩ đến đại tỷ còn nói muốn đưa hắn đi thư viện Vân Lâm. Tuy rằng chưa từng được đi học đường, nhưng hắn biết thư viện Vân Lâm là thư viện mà học sinh ở trong thôn đều muốn đi.

"Nương, người yên tâm đi. Tiền, nhất định có thể kiếm được, nhưng con hi vọng người và Tiểu Văn cùng nhau giúp đỡ, chỉ cần chúng ta người một nhà chăm chỉ nỗ lực, không được bao lâu sau, chúng ta liền có thể kiếm được tiền đưa Tiểu Văn đi thư viện, có khi còn có thể kiếm thêm không ít tiền bạc."

Tô mẫu và Tô Văn kinh ngạc trợn tròn hai mắt, hai cặp mắt tương tự nhìn chằm chằm Tô La. Phảng phất như lời Tô La nói đều như chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng hai cặp đồng tử đen như mực không thể che lấp được kỳ vọng.

Tô La nhìn hai đôi mắt giống nhau sáng ngời, trong lòng một góc nào đó mềm mại tựa như được ngày xuân chiếu rọi, ấm áp, khuếch tán sang nơi khác.

"Nương, người cũng biết con bây giờ bện vòng tay trang sức có thể kiếm không ít tiền, nhưng những thứ này rất nhanh sẽ bị người khác học được, sau đó thì có rất nhiều người đi theo bện tới bán. Con nghĩ chúng ta nên thừa dịp sớm bán giá tiền tốt, như thế thứ nhất, coi như các nàng ta ngày sau bán ra giá thấp, chúng ta cũng đã kiếm được không ít tiền."

Nói đến chỗ này, Tô La hơi tạm dừng một chút, nhìn mẹ con Tô gia đều rất nghiêm túc lắng nghe, thế là lại nói: "Nhưng một mình con bận không qua nổi, cho nên con hi vọng nương và Tiểu Văn cùng nhau giúp đỡ, người nhiều lực lượng nhiều, tin rằng không được mấy ngày là có thể bện ra không ít vòng tay trang sức."

Được biết Tô mẫu mỗi ngày xới đất chỉ có mười mấy đồng tiền, nàng liền toát ra ý nghĩ này, muốn Tô mẫu và nàng cùng nhau bện vòng tay. Không chỉ bởi vì bện vòng tay tương đối kiếm tiền, cũng là bởi vì không muốn nhìn thấy Tô mẫu mỗi ngày đều đi sớm về tối làm thuê cho người khác xới đất, một mội đến toàn thân đau nhức, kiếm cũng không nhiều.

Tô mẫu hạ mí mắt suy nghĩ một chút, sau đó giương mắt nhìn Tô La, tựa như là đang xác định chuyện gì, hai tròng mắt rạng rỡ chói lọi: "Con nói không sai, sáng mai nương liền đi một tiếng, sau đó ở trong nhà cùng nhau bện vòng tay." Nghĩ đến mấy vòng tay tinh xảo kia, Tô mẫu lại có chút lo lắng mà nói: "Nhưng nương lo lắng học không được, vậy không phải là ngược lại làm hỏng việc?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Chương 15.2

Tô La nghe vậy mỉm môi cười cười: "Nương cứ yên tâm đi, bận không được thì thôi, người có thể thêu vài cái hà bao đẹp, chúng ta không cần lo lắng cái vấn đề này. Về phần tiểu Văn, ở một bên giúp làm chút việc nhỏ, có lẽ có thể giúp chúng ta tiết kiệm được không ít thời gian."

"Con nói những hà bao đẹp đề kia có thể kiếm ra tiền sao?" Tô mẫu trên mặt tất cả đều là nghi hoặc, nhắc nhở: "Trần trên có không ít cô nương đều ở

đây đi bán hà bao, ta cũng nhìn thấy các nàng rất bán được.”

Tô La biết Tô mẫu nói không sai, nơi này cô nương bình thường đều là tự mình thêu hà bao, còn có không ít cô nương thêu hà bao đưa cho người trong lòng. Nhưng trên nhiều người như vậy, cũng sẽ có một vài cô nương không thêu thừa đi, còn có mấy nam tử độc thân, bọn hắn cũng không đến mức chờ được nhận hà bao đi!

Nàng tin tưởng khách hàng khẳng định là có, chỉ cần hà bao được làm tinh xảo, có thể hấp dẫn ánh mắt người khác, coi như những cô nương kia biết thêu, nói không chừng cũng bỏ chút tiền mua những hà bao các nàng hợp ý. Như vậy bọn họ chính là rất nhanh, có thể thừa cơ bán đi với một cái giá tốt.

Tô La bây giờ rất rõ ràng, muốn kiếm tiền được thừa dịp lúc hàng mới đưa ra thị trường kiếm một khoản thật tốt. Nếu như sau này thật có thể đủ để tạo danh tiếng cho quầy hàng, nàng cũng không cần buồn về vấn đề này. Bất quá nàng rất rõ ràng, đây đều là chuyện sau này, bây giờ khẩn yếu nhất chính là coi trọng chuyện trước mắt.

Nhìn hai cặp mắt lấp lánh tỏa sáng, Tô La tâm tình khoái trá trung ra một khuôn mặt tươi đẹp, càng ngày càng xinh đẹp khả ái. Bất quá nàng vẫn đều đem bản thân nàng thành một nữ nhân trưởng thành hai mươi lăm tuổi, một chút cũng không biết giờ phút này nàng có bộ dáng gì.

"Sắc trời đã không còn sớm, đợi sáng mai ăn xong bữa sáng, con lại cùng mọi người nói tường tận." Tô La vẽ mặt thần bí, tìm nhiều vài vụn như vậy trở về, cũng không phải là để chơi.

"Đại tỷ, tỷ cùng chúng ta nói thêm một chút đi." Tô Văn một mực yên lặng nghe bị khơi mào hứng thú, nghe đến Tô La thế nhưng nói đợi ngày mai mới có thể nói cho bọn họ, liền có chút giống như là cảm giác nghe chuyện xưa đặc sắc nghe được một nửa liền không được nghe tiếp.

Không nghĩ đến một chiều này của nàng còn có thể khiến Tô Văn nói ra lời nói này, Tô La nhất thời cảm thấy đặc biệt tự hào, nhìn xem lời nàng nói vẫn là rất có lực hấp dẫn. Thấy mắt Tô Văn sáng long lanh, cuối cùng vẫn chạy vào phòng lấy ra vài bông mới mua về hôm nay.

Mẹ con Tô gia ánh mắt một mực di chuyển nhìn theo Tô La, cho đến khi Tô La đem khối vải bông màu xanh đen và than chì thả vào mặt bàn, hai người mới lộ ra biểu lộ quá nhiều khác biệt.

Tô mẫu là kinh ngạc tròn tròn mắt, tối hôm qua tuy là nghe Tô La nói qua muốn mua vải, nhưng chỗ vải bông này có thể làm không chỉ là một bộ quần áo. Lại nhìn Tô La vẻ mặt bình tĩnh, nhất thời hiểu rõ nàng đã sớm quyết định ý kiến muốn mua nhiều vải dệt như vậy, nhất thời đau lòng không chịu được.

Lại thấy vải này là vải bông tương đối mềm mại thư thái, trong lòng lại càng đau. Thế là ngẩng đầu nhìn Tô La, nghĩ đến nữ nhi nhà mình đoạn thời gian này nỗ lực bện vòng tay kiếm tiền, lại không biết phải nói cái gì cho tốt.

Về phần Tô Văn mừng đến hai mắt sáng lên, tuy nói nó rất hiểu chuyện, nhưng tối cùng vẫn là đứa bé, tin tưởng rằng không có đứa bé nào là không thích quần áo mới. Nghĩ đến vải bông này có thể dùng để làm quần áo mới, trong lòng nó cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Nương, con hôm nay bán mấy vòng tay trang sức kia chính là kiếm được hơn sáu trăm văn tiền, cộng thêm mấy ngày trước kiếm, mua vải này còn thừa lại không ít tiền." Tô La nói đến đây thì cười thần bí, lại đem một bao vải vụn để lên trên bàn.

Tô mẫu nghe nói hôm nay lại kiếm được nhiều tiền như vậy, ngây người một lúc lâu mới hồi thần. Hoàn hồn lại thấy một bao vải vụn, vốn còn có rất nhiều lời Tô mẫu nhìn thấy vải vụn này liền nhin không được hỏi: "Con từ chỗ nào tìm được nhiều vải vụn như vậy, chuẩn bị dùng để làm gì?"

"Không biết đi?" Tô La đắc ý đùa nghịch nàng lấy được vải vụn, nhận được ánh mắt xem thường của Tô mẫu, vội vàng nghiêm sắc mặt nói: "Vải vụn này là từ tiệm vải 'Đào' trở về, có lẽ chúng ta có thể dùng vải vụn này kiếm ra không ít bạc."

"Con cứ chậm rãi nói đi, xem làm như thế nào." Nghe đến vải vụn này có thể kiếm bạc, Tô mẫu thật sự cảm thấy Tô La đang khoác lác, nhin không được liếc mắt một cái.

"Con biết nương khẳng định cảm thấy những vải vụn này kiếm không được tiền, chờ khi con kiếm được tiền, nương sẽ biết con nói đều là thật." Nghĩ tới chỗ dùng những thứ này vải vụn này, trong lòng Tô La như là có một hàng hoa hướng dương khuôn mặt tươi cười vẫy tay gọi nàng.

Kiếp trước từng đề xướng biến phế phẩm thành vật hữu dụng, nàng lần này chính là thật sự biến phế phẩm thành vật hữu dụng, thuận tiện kiếm chút tiền mua thức ăn ngon trở về. Nhìn tóc mai hoa râm Tô mẫu và tiểu đệ nhỏ gầy so với bạn cùng lứa tuổi, Tô La khéo mắt đau xót, vội cúi đầu chỉnh lại vải vụn.

- Hết chương 15 -

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 16.1

Tô La và Tô Văn cùng nhau đi hồ Liễu Nguyệt ở trần trên, tự mình cùng Du Khiêm nói đến chuyện tạm thời không đi học bài nữa. Du Khiêm lúc đầu có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều. Nghe nàng nói có lẽ sẽ đưa Tô Văn đi thư viện Vân Lâm học bài, cười nói sau cũng sẽ làm tiên sinh thật sự của Tô Văn.

Tuy rằng Tô La không cùng Du Khiêm nói đến nguyên nhân quan trọng nhất, nhưng nàng cũng cảm thấy Du Khiêm tựa như đã biết rõ nguyên nhân. Chỉ là giả vờ cái gì cũng không biết, không hỏi nhiều cũng không nhiều lời.

Khi đó, nàng hẳn là không tự chủ được cảm thấy có thể gặp gỡ được nam tử ôn tồn lễ độ như vậy, có lẽ thật sự là nàng tam sinh hữu hạnh(*). Ban đầu bắt quả chỉ là dùng một đồng tiền mua hai cái bánh bao nhét vào trong tay hắn, hắn cũng không lấy thù lao mà nghiêm túc dạy dỗ Tô Văn.

(*) Tam sinh hữu hạnh: có thể hiểu là có phúc ba đời.

Người đời thường nói "Chịu ân một giọt nước, sau này lấy suối tương báo", đem câu nói này quán triệt được như vậy tới cùng, nàng chưa từng gặp qua được mấy người.

Đương nhiên, nàng biết ở góc khuất nàng không nhìn thấy khẳng định quán triệt được càng thêm khắc sâu ân tình. Chỉ là chân chân thật thật phát sinh ngay trước mắt, lại có thể được người nhớ được càng thêm khắc sâu. (cái đoạn này chẳng hiểu gì cả T.T)

Để có thể đưa Tô Văn vào học đường học bài, Tô La thật sự mang một nhà già trẻ bện vòng tay trang sức. Chút vải vụn kia trải qua một phen cắt, cuối cùng được nàng may thành một vài động vật nhỏ đáng yêu, chỉ chờ nhét một chút bông vào trong, lại trở thành một con vật nhỏ béo ụt ịt.

Tô mẩu ở ngoài phòng bện vòng tay, chẳng hề biết ở trong phòng Tô La làm cái gì. Tô Văn cũng vẫn ở trong phòng giúp, lúc này đang giúp cho bông nhét vào trong con heo nhỏ vừa may. Nhét đầy xong liền ngẩng đầu nhìn con heo nhỏ vô cùng đáng yêu, béo ụt ịt.

Tô La thấy thế, trên mặt mỉm cười cầm con heo nhỏ. Nhét xong bông con heo nhỏ đại khái bằng nắm tay Tô La, mở lòng bàn tay liền có thể đem con heo nhỏ thả vào, tựa như một con heo nhỏ đáng yêu sinh trưởng ở trên tay.

"Đại tỷ, đây là con heo nhỏ sao?" Tô Văn mở một cặp mắt to long lánh, chớp cũng không chớp nhìn chòng chọc con heo nhỏ đang đứng trên tay Tô La tay, trong mắt lộ ra khát vọng rõ ràng.

"Không sai, đây chính là con heo nhỏ, đáng yêu không?" Tô La cầm con heo nhỏ quơ quơ, tuy nói vài này thua kém vài mà dùng may thú nhồi bông kiếp trước, có thể làm ra được như vậy kỳ thật cũng xem như không tệ.

Tô Văn gật đầu như gà mổ thóc, nó thật sự cảm thấy con heo nhỏ rất đáng yêu. Nó từ trước tới giờ chưa nhìn qua con heo nào đáng yêu mượt mà như vậy, nếu như nó cũng có một con heo như vậy thì tốt biết mấy.

"Lại đây, cái này là cho đệ." Tô La đã sớm đọc ra khát vọng trong đôi mắt bò câu kia, nhìn thẳng bé thích như vậy cũng không dám nói muốn một con, trong lòng biết thẳng bé hẳn là nghĩ đến con heo nhỏ này muốn dùng để kiếm tiền, thế là nhin nội tâm khát vọng.

Tô Văn chớp chớp mắt to đen lay láy, cũng mím chặt môi, khẽ lắc đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng cũng không rời khỏi nỗi con heo nhỏ dù chỉ một khắc.

"Đây là đại tỷ cho đệ lễ vật, đệ phải vui vẻ nhận lấy mới phải. Đại tỷ hiện tại không có tiền mua cho đệ điều, búp bê nặng bằng bunn gì, hi vọng đệ không ghét bỏ con heo con này."

Tô Văn nhìn nhìn Tô La, lại nhìn con heo con kia. Cuối cùng tựa như là sợ đụng hóng con heo nhỏ, cẩn thận dè dặt nhận con heo nhỏ. Trước giờ chưa từng được nhận qua lễ vật, nước mắt chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng yên lặng rơi lệ biến thành nhỏ giọt nước.

Không nghĩ đến tiểu đệ nhà mình lại nói khóc liền khóc, Tô La nhất thời hoảng được không biết nên an ủi như thế nào cho tốt. Tuy rằng nàng trước kia chăm sóc qua không ít hài tử, nhưng kia đều là chuyện mười mấy năm trước, lúc này thật là luống cuống tay chân lên.

"Tiểu Văn làm sao bỗng nhiên khóc?" Ở ngoài cửa nghe thấy tiếng khóc Tô mẩu gấp gấp chạy vào trong nhà, lại thấy nhi tử cầm trên tay một con heo nhỏ có chút kỳ quái, nghi ngờ đầy mặt quần bách nhìn Tô La: "A La, chuyện này là thế nào?"

Nghe Tô mẩu gọi nàng "A La", Tô La biết Tô mẩu lúc này rất nghiêm túc. Chỉ cần Tô mẩu cảm thấy chuyện gì nghiêm túc, bà đều gọi nàng như vậy, thế là liền đem chuyện vừa mới phát sinh đại khái nói một chút.

Nghe lời nói của Tô La, lại thấy dáng vẻ Tô Văn gắt gao cầm con heo nhỏ, Tô mẩu ước chừng đoán được Tô Văn vì sao khóc. Nhi tử vừa khóc, lại cúi đầu nhìn nữ nhi may mấy con heo con khác, lại không khỏi cũng chậm rãi hồng hốc mắt.

Tô mẩu hốc mắt đỏ lên, chính là dọa hóng Tô La, nàng vốn muốn cho Tô Văn một con heo con, chứ không phải muốn khiến bọn họ khóc?

Chính là lúc này, bên ngoài truyền tới mấy tiếng gọi to, trong nhà ba người nghe thấy mấy tiếng gọi to đều tĩnh lặng lại, lại nghe đến tiếng gọi chính là gọi Tô La. Tô La ngẩn ra, nghe giọng có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra là ai.

Chờ nàng đi đến viện, mở cửa ra, nhìn thấy khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng mới giật mình hiểu ra nháy mắt mấy cái. Nguyên lai nàng ta chính

là Đại Nữ trong thôn, đáng vẻ thanh tú xinh đẹp, chỉ là tính nết có chút khiến người không ưa nổi.

"Aiiii, người cuối cùng cũng ra, ta còn lo người không ở nhà!" Cách Tô La mấy bước Đại Nữ cầm một cái giỏ rỗng, khuôn mặt ngẩng lên hơi hơi hồng, dường như là sợ Tô La không nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 16.2

"Có chuyện gì sao?" Tô La nhìn mà không biết nàng ta bôi cái gì lên mặt mà hồng hồng, một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười lại chính thành bộ dáng này, thật không rõ nàng ta có cái ánh mắt gì.

"Chúng ta muốn đi bờ sông hái rau dại, người muốn đi không? Uyển Nhi các nàng cũng muốn cùng nhau đi, lúc này chính là về nhà lấy giỏ đựng rau đấy."

Hai mắt Tô La trầm tĩnh không có gọn sóng lằng lằng đánh giá Đại Nữ, lúc trước mặt nhiều người mua nói ra lời nói như thế, giờ phút này lại tựa như cái gì cũng không phát sinh chạy đến tìm nàng đi hái rau dại. Là Đại Nữ lòng dạ quá thâm, hay là nàng ta thật sự đơn thuần muốn kiếm nhiều tiền bạc mới nói ra một phen lời nói như thế, nàng thật sự không thể trực tiếp hạ cái kết luận.

Cũng không biết là nàng xem quá nhiều phim cung đấu nghĩ quá nhiều, hay là nàng thật sự không hiểu rõ tâm lý suy nghĩ tiểu cô nương.

Chính cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Để ngăn ngừa lần sau nữa lọt vào những chuyện tương tự, Tô La cuối cùng vẫn là cầm cái giỏ cùng nhau đi bờ sông hái rau dại, thuận tiện nhớ lại mấy cô nương khác.

Mọi nhà đều sống ở một thôn, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp. Trong ký ức kia đều là Tô La cái nhìn của Tô La ngày xưa, nàng mong muốn tự mình cùng các nàng chung sống, cũng đại khái hiểu rõ về các nàng kia.

Mấy ngày trước đây Tô La biết ở dọc bờ sông không ít rau dại, đi ra mới nhìn thấy đã có mấy nữ hài nhi (bé gái) mười hai mười ba tuổi hái rau dại. Trên người các nàng đều là quần áo cũ đầy mụn vá, Tô La mới hiểu được so với nhà bọn họ có khối người khổ hơn.

Cùng nhau tới đây có bốn cô nương cùng tuổi, các nàng đến bờ sông liền tách ra đi tìm rau dại. Tô La nhìn về hướng mấy nữ tử, xoay người đi về một hướng khác.

Tô Uyển Nhi cùng nàng đi cùng một hướng, hai người trầm mặc một hồi lâu sau đó, Tô Uyển Nhi nhỏ giọng nói: "A La, Đại Nữ cùng chúng ta nói người cùng nàng ấy học bện vòng tay đi trên bán lấy tiền, người biết chuyện này không?"

Hai mắt Tô La tĩnh xảo tựa vẽ lông mi cong hơi hơi chớp chớp, diện mạo cũng vô ba vô tứ, giọng nói thanh thanh: "Ta biết chuyện này, người tin những gì nàng ta nói không?"

Tô Uyển Nhi lắc lắc đầu, giọng điệu rất là khẳng định mà nói: "Không tin, ta biết thứ kia đều là chính người nghĩ ra. Trước kia thấy người cầm dây đồ nghịch, lúc ấy không biết người làm cái gì, hiện tại đã hiểu rõ."

Hóa ra, thấy Tô La nghịch dây đồ không chỉ có một mình Tô mẩu, Tô La không khỏi tỉnh tể ngắm Tô Uyển Nhi vài lần. Mây lá liễu cong cong, lông mi dài nhỏ tựa quạt lông nhẹ nhàng rung động. Nói tóm lại, diện mạo Tô Uyển Nhi so với các cô nương cùng đi, xem như tinh xảo xinh đẹp nhất, tính tình cũng ôn hòa hơn so với cô nương khác.

Tô La nhớ được Tô Uyển Nhi đã có người hứa hôn, cảm thấy không khỏi cảm thán, quả nhiên là cô nương hiền lành không lo không có nhà chồng tốt. Lại một lần tỉnh tể suy nghĩ, cùng đi trong các cô nương chỉ thừa lại nàng không có người hứa hôn, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp?

Đang suy nghĩ, liền nghe thấy đi qua bờ sông vài đại thúc đại thẩm cùng mấy người Đại Nữ trò chuyện, mấy đại thẩm còn bắt chọt khen các nàng là mấy vị cô nương căn cù hiền lành, khẳng định rất được lòng nhà chồng tương lai.

Đội ánh mắt mấy đại thẩm "Đúng dịp" rơi xuống trên người Tô La, thờ dài một tiếng, dùng giọng nói rất nhỏ nhưng đủ để Tô La nghe: "Nha đầu Tô gia lúc trước rước phải chuyện như vậy, chắc không có nhà nào muốn cầu hôn đi?"

"Có lẽ vậy, hai ngày trước ta còn nghe nói ả đi trốn trên gập tình lang (tình lang = người yêu), thật là không có nghĩ đến mới vừa xảy ra chuyện kia, ả lại làm ra chuyện giống trước, thật là mất mặt của Tôn gia thôn chúng ta."

"Không phải nói ả chỉ là đi trốn trên bắt đầu làm việc sao? Thế nào lại là gập tình lang?"

"Bắt đầu làm việc? Có người nào làm việc hai canh giờ đã xong trở về rảnh rồi, lúc trở về còn mua nhiều thứ như vậy. Theo ta thấy, những thứ kia tám

phần là từ tình lang kia của ả mà có được."

"Muội nói như người vậy chắc chuyện cũng là như vậy rồi, nghe nói nhà bọn họ gần đây nhưng là mua không ít thứ tốt trở về, còn mua được thịt heo, xem ra chuyện này nhưng mà..."

...

Tô La cho tới nay đều biết, vô luận là ở chỗ nào đều sẽ có mấy cái bà thím lưỡi dài ở sau lưng nói xấu. Chỉ là chưa từng nghĩ, nàng mỗi ngày sớm sớm bán xong vòng tay trang sức trở về, mua thịt mua vải, chuyện như vậy đều có thể trở thành nguyên nhân người trong thôn hiểu lầm.

Nàng thừa nhận nàng mấy ngày nay quả thật là rất ít đi ra ngoài, mỗi ngày đều ở trong nhà vội bận vòng tay trang sức, nhưng vừa ra khỏi cửa liền nghe được lời ra tiếng vào này khiến người ta khóc không ra nước mắt, nàng xem như thật đã hiểu rõ bát quái là như thế nào.

Nói tới đây cũng làm phiền Đại Nữ, nếu như không phải nàng ta "Hảo tâm" mời nàng cùng nhau ra hái rau dại, nàng còn không biết nàng ở trong mắt người trong thôn là một người không chịu nổi như vậy.

Nàng tuy không để ý mọi người đối với nàng hiểu lầm như vậy, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ cho các người đó tiếp tục nói chuyện phiếm ảnh hưởng danh tiết của nàng. Nàng sẽ tìm thời gian khiến mọi người hiểu rõ, nàng Tô La cũng không phải là người mà giống trong miệng các người đó đã nói như vậy.

- Hết chương 16 -

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 17.1

Lễ hội ngắm hoa đúng hẹn tới, sáng sớm hôm nay, Tô La tỉnh lại đúng giờ như mọi ngày. Đầu tiên đi vào phòng bếp súc miệng rửa mặt, sau đó giống như mọi ngày giúp Tô mẫu nấu bữa sáng.

Bữa sáng Tô gia đa số đều là bánh bao, bánh nướng áp chảo nóng hổi, cháo hoa, cháo ngô, ăn chán lại thay đổi. Bữa sáng hôm nay là bánh bao, nhân bánh là củ cải, và nhân bánh là rau hẹ, Tô La rất thích ăn cả hai loại nhân bánh này.

Hai mẹ con cùng nhau nhào bột, chuẩn bị nhân bánh, rất nhanh đã gói xong bánh bao. Tô La đợi gói xong bánh bao, rồi đi đến cạnh bếp ngồi xỏm xuống, đem củi nhét vào bếp, thế là lửa lập tức chập rập mạnh lên.

"Nha đầu, những lời người trong thôn nói, con chớ để ở trong lòng. Bọn họ bắt quá đều là rảnh rồi không có việc gì, nghĩ tìm vài việc tới tán gẫu." Tô mẫu gói xong bánh bao để ở trong lòng hấp nhỏ, cúi đầu nhìn trên mặt Tô La dính chút bột mì.

"Chỉ cần nương tin con, người khác thích nói như thế nào thì nói, con sẽ không để ý." Tô La khoe miệng lộ ra tia cười nhạt, sâu thẳm trong mắt đầy ánh sáng long lanh.

Nàng sớm nói qua là nàng không để ý người khác thấy thế nào, chỉ cần chờ bọn họ đều thấy rõ chân tướng, vài lời đồn đãi chuyện nhảm kia chưa đánh đã tan. Nếu như bây giờ nàng chạy đi ra cùng mấy người họ tranh luận, có khi còn lại càng thêm lời đồn đãi khó lọt tai.

"Nương tin con." Trên mặt Tô mẫu mặt rất là nghiêm túc, bà tất nhiên là tin nữ nhi nhà mình. Hai ngày này bận mấy vòng tay trang sức, làm thú nhồi bông nhỏ đáng yêu, đều là một nhà bọn họ cùng nhau làm tốt, có ai có thể hiểu rõ hơn so với bà?

Trong thôn nhiều người như vậy, lắm mồm lắm thị phi. Bà bắt quá không lại phải đi xới đất, ở trong nhà cùng nhau bận vòng tay, đã có vài người nói những lời khó nghe như vậy.

Nhà bọn họ hai ngày này quả thật không có người "Ra cửa" làm việc, chẳng qua là bọn họ không ra khỏi cửa cũng không có làm phiền mấy người đó, vậy mà nói nhà bọn họ đều ở đây chờ thân gia tương lai không biết từ đâu mà đến phải nuôi sao?

"Nương?" Phát hiện ra trên mặt Tô mẫu hơi hơi tức giận, Tô La cho rằng Tô mẫu là vì chuyện của nàng. Thu lại biểu tình trên mặt, cẩn thận dè dặt khẽ gọi một tiếng.

"Không có gì." Tô mẫu rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh, duỗi tay đem bột mì dính trên mặt Tô La lau đi, ngón tay chạm vào khuôn mặt non mềm, nhìn không được khẽ thờ dài: "Nha đầu, hôm nay là lễ hội ngắm hoa, nếu như có nam tử đưa hoa cho con, không ngại thì nói chuyện phiếm vài câu với người ta."

Nghe vậy, Tô La trưng ra một nụ cười cứng ngắc, Tô mẫu nhìn nụ cười liền nói: "Cười cũng quá dọa người, ra ngoài sợ dọa được không ít nam tử. Cũng không phải lần đầu tiên đi lễ hội ngắm hoa, con còn có gì khăn trương?"

Tô La im lặng không nói, chỉ ở trong lòng lẩm bẩm, nàng không chỉ chưa từng đi, nàng còn chưa từng nghe qua đấy!

Lễ hội ngắm hoa, nam nữ đến tuổi thành hôn đều tụ tập ở một khán đài đầy hoa hồ Liễu Nguyệt, trên đài đặt các loại hoa tươi đua nhau nở rộ. Nam tử đến tuổi thành hôn đều có thể lên khán đài nhận một đóa hoa tươi, sau đó tặng cho nữ tử trong lòng mình.

Nữ tử lúc nam tử tặng hoa sẽ cùng nam tử nói chuyện phiếm vài câu, do đó đối với nam tử có thể đại khái hiểu rõ. Nếu như thích nhận hoa của nam tử, nữ tử sẽ nhận đóa hoa để tỏ rõ tâm ý.

Cũng không quan tới cùng có thể kết làm vợ chồng hay không, nhưng cùng những thứ "Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai" mà so sánh, ngược lại lễ hội ngắm hoa cho những nữ tử kia một cơ hội. Phụ mẫu hai bên đều lo lắng vấn đề này, nếu như vừa lòng lẫn nhau, vậy liền thúc đẩy chuyện vui. Nếu như không hài lòng, vậy thì thôi.

Nghĩ đến đợi lát nữa nàng sẽ phải cùng những tiểu cô nương mười mấy tuổi đi trấn trên tham gia cái lễ hội ngắm hoa đó, nhất thời cảm thấy nhức đầu không thôi. Vì sao nàng cứ tò mò như vậy, lại đáp ứng Tô Uyển Nhi cùng đi trấn trên.

Tuy rằng nàng không phải quân tử, sẽ không đem câu "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy" treo trên bờ môi. Nhưng đáp ứng chính là đáp ứng, nàng trước giờ đều không phải là người tùy ý hủy ước.

Thế là, ăn xong bữa sáng, Tô La liền cùng Tô Uyển Nhi cách vách cùng nhau đi đến đầu thôn. Nhưng hai người vừa mới đi không bao lâu, phía sau liền truyền tới tiếng kêu linh đình lang đang gọi, hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía sau.

Thấy rõ gương mặt người kia, Tô La thờ dài một tiếng, sau đó bất đắc dĩ nâng trán lắc lắc đầu, chỉ vì người tới chính là người nàng cảm thấy khó mà chống đỡ: Tô Tiểu Yên.

Giờ phút này Tô Tiểu Yên người mặc quần áo thêu hoa, váy tơ tằm màu phấn hồng. Búi tóc Phi Nguyệt đơn giản cài một cây trâm hoa Hải Đường, bên tai nghe tiếng động như tiếng gió nhẹ. Một người chạy chậm tới mà khuôn mặt ửng đỏ, cái trán trơn bóng thấm ra một tầng mồ hôi tinh tế.

Nhớ lại lúc trước Tô Tiểu Yên vì Tô Đại Điền sắp thành thân mà thần tình ưu thương, lại nhìn Tô Tiểu Yên lúc này trải qua một phen trang điểm, Tô La nghĩ, có lẽ Tô Tiểu Yên đã dễ xuống chuyện này.

"Tiểu Yên, ngươi muốn cùng nhau đi trấn trên sao?" Tô Uyển Nhi đợi Tô Tiểu Yên đến gần, khóe miệng cười yếu ớt hỏi.

"Ừ." Tô Tiểu Yên gật đầu đáp lại một tiếng, mắt thu thủy lờm về phía Tô La, tựa như đang do dự một hồi, một lát sau thần nhiên nói: "Tô La, lúc trước ngươi coi như chưa từng gặp qua ta là được."

Lông mày Tô La hơi nhíu, hơi hơi mỉm cười: "Ta vốn chưa từng gặp qua ngươi, tại sao lại nói chưa từng gặp qua ngươi đây?"

Tô Uyển Nhi buồn bực nhìn hai người một chút, không hiểu hỏi: "Sao ta nghe không hiểu các ngươi nói có ý gì đây?"

"Ngươi không cần hiểu." đồng thời truyền tới hai giọng nói khác nhau, Tô La và Tô Tiểu Yên nhìn nhau một cái, cuối cùng không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 17.2

Vào trong trấn, thỉnh thoảng hội có vài ba nhóm cô nương đi về hướng hồ Liễu Nguyệt. Quay đầu nhìn về bên cạnh mấy cô nương, Tô La nhìn trời trợn trắng mắt.

Các nàng vừa ra khỏi cửa, cơ hồ là đều gặp phải các cô nương cùng tuổi trong thôn ở đầu thôn, ngày thường các cô nương giao tình khá sâu đều mời nhau tới trấn trên. Nàng trước giờ không thấy nàng cùng cô nương nào trong thôn có giao tình thâm, không nghĩ lần này ra cửa lại vừa khéo gặp phải đám người Đại Nữ.

Trên đường tới trấn trên, các nàng trò chuyện rất nhiều lời, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng chưa nói được mấy câu. Đến lúc này, chỉ mong sớm một chút đi xem lễ hội ngắm hoa một lúc, nhìn lại những nam tử kia tặng hoa như thế nào, sau đó trở về đi cắt thêm một ít vải vụn kia.

Nghĩ buổi sáng Tô mẫu cùng nàng nói vài lời nói kia, Tô La nở một nụ cười. Muốn nàng cùng mấy nhóc hai mươi tuổi này tán gẫu, quả nhiên là khó như lên núi.

Trần Văn Lâm tuy chỉ là trấn nhỏ, nhưng lại ở giữa huyện Ninh Dương và châu, thương khách đi qua hai châu huyện đều phải đi qua trấn Văn Lâm nên đều ở lại nghỉ ngơi mấy ngày. Kể từ đó, trấn Văn Lâm lại so với trấn nhỏ khác phồn vinh giàu có và đông đúc hơn.

Cho nên nói, lễ hội ngắm hoa hôm nay có thể tính là tốn sức tâm tư, vừa đến hồ Liễu Nguyệt đã có thể ngửi thấy mùi hoa nồng nặc. Tìm mùi hoa chậm rãi bước chân mà đi, bên cạnh người đến người đi, Tô La cũng không ảnh hưởng chút nào.

"Tô La, người còn không nhanh một chút, đợi lát nữa sẽ không có vị trí cho người đứng."

Đi thêm cuối cùng Tô La hơi giương mắt nhìn Tô Tiểu Yến ở phía trước đang gọi, lại nhìn xem mấy cô nương bên cạnh nàng về mặt nôn nóng, chậm rãi cười nói: "Các người đi trước đi, ta một lúc sau qua."

"Vậy chúng ta không chờ người, người đừng lãng phí thời gian, đi nhanh lên chút."

Tô La như có như không gật gật đầu, phía trước mấy người kia đã đi trước rồi đi. Rốt cục thành công thoát khỏi mấy cô nương kia, Tô La nhin không được nhẹ nhàng cảm thán một tiếng, bước chân càng thêm chậm.

Đối với nữ tử nơi này mà nói, lễ hội ngắm hoa là ngày hội rất quan trọng. Đến hồ Liễu Nguyệt hồ bắt đầu, nàng liền nhìn thấy không ít cô nương đều trang điểm tinh tế một lần. Bất quá nghĩ đến cũng đúng, có thể tham gia ngày hội như vậy, các nàng ta khẳng định là vô cùng vui sướng.

Chậm rì rì không được mấy bước, bỗng nhiên truyền tới tiếng khua chiêng gõ trống tiếng, Tô La biết là lễ hội ngắm hoa đã chuẩn bị bắt đầu.

Lễ hội ngắm hoa kỳ thật không chỉ riêng là nam tử đưa hoa tặng nữ tử trong lòng mình ngưỡng mộ, còn có không ít những tiết mục khác. Giống rất nhiều ngày hội đều có thưởng thức ca múa, triển lãm tài nghệ, lễ hội ngắm hoa cũng có tiết mục tương tự.

Chờ nàng tới bách hoa đài bên kia thời, tuổi thành hôn nam nữ đều đứng ở chỉ định đặc biệt khu vực. Tô La chậm rãi đi đến nữ tử khu vực bên ngoài, sắc mặt bình tĩnh xem đài thượng na chút rực rỡ nhiều màu đóa hoa.

Chờ nàng tới khán đài bên kia, nam nữ đến tuổi thành hôn đều đứng ở khu vực chỉ định đặc biệt. Tô La chậm rãi đi đến bên ngoài khu vực nữ tử, sắc mặt bình tĩnh nhìn những đóa hoa rực rỡ trên khán đài.

Hai bên khán đài lễ hội hoa để bàn gỗ giản dị, bên trên ngồi có không ít nhân vật danh tiếng ở trấn trên. Hai mắt Tô La lẳng lặng liếc nhìn bên trái, không có một người nào quen biết cả, lại dời tầm mắt nhìn bên phải, kinh ngạc nhíu mày.

Nàng nếu là nhớ không lầm, lễ hội ngắm hoa mời tới đại đa số đều là lão bản từ lâu, khách sạn, hiệu sách, thế nào cũng không nghĩ đến Du Khiêm thế nhưng cũng có mặt ở trên.

Hạ mí mắt tĩnh tế suy nghĩ một phen, bỗng nhiên nghĩ đến hiệu trưởng thư viện Văn Lâm hình như cũng được mời đến. Lúc này chưa thấy hiệu trưởng, chẳng lẽ Du Khiêm là đại diện cho hiệu trưởng mà tới?

Nghĩ như vậy, không khỏi lại nhìn nhiều hơn hai bên nhân sĩ, bên trái là một nam tử trưởng thành chừng ba mươi tương đối dễ thấy. Bên phải hiển nhiên không phải Du Khiêm thì là ai, nam tử khác đều là nam tử trung niên bốn mươi năm mươi tuổi.

Đội trên khán đài một nam tử trung niên thân hình gầy yếu đi tới, bên dưới âm thanh đang nhao nhao hỗn loạn hỗn tạp dần dần ngừng. Tô La bất động thanh sắc nhìn mấy người ngồi trên khán đài, sau đó lại nhàn nhạt nhìn chỗ nam tử đối diện.

Trên khán đài nam tử trước tiên cùng mọi người giới thiệu mấy người hai bên khán đài lễ hội hoa, Du Khiêm cũng đại diện hiệu trưởng mà tới. Đối diện hẳn là một nam tử ba mươi tuổi chính là đương gia Thôi Vô Nhân từ lâu Thiên Duyệt có danh tiếng ở trấn trên.

Không lâu sau, trên khán đài nam tử mở miệng nói: "Chào mọi người bên dưới, năm nay lễ hội hoa cũng giống những năm trước, cũng có cuộc tỷ thí tài nghệ quần chúng, không quần là ai, chỉ cần xung phong lên sân khấu biểu diễn một phen, đều có cơ hội nhận được khen thưởng."

Dứt lời, trong đám người truyền tới tiếng kinh hô, có người lớn tiếng hỏi: "Nói thật tốt, vậy giải thưởng rốt cuộc là gì?"

Trên khán đài nam tử lấy tay vuốt râu, hai mắt sắc thoáng hiện tinh quang: "Cuộc tỷ thí kết thúc, ba người giỏi nhất, theo thứ tự nhận thưởng một trân hoa lưu ngân hi thước của Lâm Phụng Các, một thước tơ lụa của bộ trang Văn Cẩm, một vò nữ nhi hồng hảo hạng của từ lâu Thiên Duyệt."

Giọng nói vừa dứt, bốn phía thoáng chốc truyền tới các loại tiếng hoan hô, nhất thời âm thanh ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 18

Quần chúng có tài nghệ đều tham gia cuộc tỷ thí. Tô La ở trong lòng yên lặng nghĩ. Nghĩ không đến nơi này lễ hội ngắm hoa lại là khiến người vui thích, nhưng căn cứ trong đầu nàng có chút ký ức, dường như cũng không có nhìn thấy dân chúng bình thường có thể giành giải thưởng. Nghĩ ra cũng không cái gì đáng kỳ quái, bình thường dân chúng đều vội làm việc kiếm tiền nuôi gia đình đi, ở đâu ra thời gian đi học cái gì ca múa, đàn hát.

Nếu là lên sân khấu thể hiện tài năng đều là tiểu dân chúng, có lẽ còn có được cơ hội khen thưởng. Nhưng chỉ cần có công từ tiểu thư đi lên hiến khúc làm thơ vẽ tranh, là người có chút nghiêm túc học qua cảm kỳ thư họa, cũng đoán ra được dân chúng bình thường cũng chỉ có thể đứng ở một bên thưởng thức mà thôi.

Tô La đang trầm tư, trên đài nam tử sớm đã đi xuống, tiếp theo sau là một thiếu niên khỏe mạnh đi lên. Người này thần thái sáng láng hướng về mọi người ở dưới đài vãi vài cái, sau đó liền bày ra tư thế, thi triển quyền cước. Tô La trầm mặc không nói xem thiếu niên đánh quyền, khẽ thở dài: quả nhiên là chỗ nào đều có quyền cước a, kiếp trước xem qua phim cổ trang, cổ kịch liền có không thiếu tình tiết tương tự, giang hồ lâm xiếc, luận võ chiêu thân nghìn bài một điệu.

Nghĩ đến điều này, Tô La bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, chính là cổ nhân tới cùng có thể có hay không khinh công. Mới trước đây xem phim cổ trang liền cho rằng người ta thực có thể bay, sau đó mới hiểu rằng đó đều là phim ảnh (nguyên là: trang phục cổ kịch, kịch trung hí, ta chêm thành phim cổ trang, phim ảnh, có vẻ dễ hiểu hơn) mà thôi, nhưng là trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Hiện tại thì tốt rồi, nàng là thực xuyên đến cổ đại, tuy nói triều đại không phải là triều đại nàng biết, nhưng cổ đại đều là không khác nhau bao nhiêu đi. Đã đến đến nơi này, nàng lại là thực nghĩ nhìn xem nơi này có hay không có khinh công, cũng có thể thỏa lòng hiếu kỳ giấu ở đáy lòng nàng nhiều năm nay.

Thiếu niên đánh xong quyền, tiếp theo đi lên là một vị nam tử trẻ tuổi, nho nhã, mang phong thái của phần tử trí thức. Nam tử kia đương trường lấy "Trăm hoa" làm đề, làm một bài thơ thất ngôn, lập tức chứng thật suy nghĩ của nàng.

Phía trước lên sân khấu đều là mấy vị nam tử, nàng vốn tưởng rằng có lẽ là nơi này nữ tử không dám phô trương như vậy, trước mặt nhiều người công khai biểu diễn, cũng lúc này, có vị cô nương đi lên đài. Tô La nâng mắt nhìn nhặt nhìn thoáng qua, cự ly cách có chút xa, nàng thấy không rõ ràng, cũng không biết là cô nương kia có bộ dạng ra sao.

"Hả, cô nương kia không phải 'Thư Hương cô nương' sao?"

"Ta xem xem, còn thật sự là Thư Hương cô nương, không nghĩ đến Thư Hương cô nương thế nhưng cũng lên sân khấu, xem tới năm nay đầu tam giáp còn không biết là ai đâu".

"Nghe nói Thư Hương cô nương năm trước cũng có ý lên sân khấu, nhưng vì cổ họng không tốt, nói không được mấy câu, liền không có lên sân khấu. Nếu là Thư Hương cô nương thực lên sân khấu, có lẽ năm trước Thư Hương cô nương chính là một người trong Tam giáp rồi."

"Điều này cũng đúng, Thư Hương cô nương chính là có năng lực, có dũng khí. Nếu là nàng tiến không được vào tam giáp, các cô nương khác sợ là đều tiến không được!"

Tô La yên lặng nghe, trên mặt thần sắc bình tĩnh, không gợn sóng, trong lòng lại suy nghĩ: hóa ra, nàng ấy chính là vị ở trà lâu kể chuyện "Thư Hương cô nương", cứ nghe nàng kể chuyện là rung động đến tâm can, dư âm còn vang vọng bên tai, người nghe tưởng như chính mình trải nghiệm chuyện xưa đó vậy.

Trước kia chỉ là nghe qua danh tiếng vị Thư Hương cô nương này, lại chưa có gặp qua nàng. Bây giờ nghe nói trên đài là vị cô nương khoảng mười bảy, mười tám tuổi kia, chính là Thư Hương cô nương, không khỏi nhìn kỹ vài lần. Đáng tiếc các nàng ở khoảng cách có phần xa, chỉ có thể thấy đại khái.

Không nhiều thời gian, tựa oanh đề như vậy, một giọng nói uyển chuyển, du dương vang lên, mở đầu bình thản, tựa mưa trong đêm rả rích, chậm rãi chảy vào tâm khảm mỗi người. Bỗng nhiên lại là một tiếng quát lệnh, bình thản bị kinh phá...Ước chừng một phút đồng hồ thời gian trôi qua, Thư Hương cô nương nói xong một đoạn truyện xưa, hướng mọi người dịu dàng khe khẽ mỉm cười.

Tô La đôi mắt sáng đen như mực liếc nhìn xung quanh, đem biểu tình của mọi người thu vào đáy mắt. Liền như lời ca tụng về cô nương ấy, truyện xưa này kể khiến mọi người rung động tận tâm can, chỉ làm cho người nghe cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn nghe mãi.

Có lẽ là xem nhiều chuyện xưa, Tô La chẳng khác như mọi người, không hẳn cảm thấy chưa thỏa mãn, muốn nghe tiếp, nàng chỉ là cảm thấy Thư Hương cô nương quả thật không thể khinh thường. Tại cái triều đại này có thể đem chuyện xưa nói được như thế hấp dẫn người nghe, lại nói nàng vẫn là một nữ tử mười bảy, mười tám tuổi, cùng với khả năng của bản thân, hẳn nàng cũng phải nỗ lực rất nhiều.

Có một cô nương mở đầu rồi, những cô nương khác lại là thoải mái hơn rất nhiều. Có một phút đồng hồ trôi qua, đã có mấy cô nương trước sau bước lên khán đài hội ngắm hoa. Đa số đều là ca hát về sinh hoạt của nhà nông, tiểu khúc tiểu điệu, nghe tới đều là phong phú, không ít lần điệu.

Xem nhiều như vậy, Tô La dĩ nhiên cảm thấy mí mắt có chút mệt mỏi, xoay người muốn rời đi, đi nơi khác vài vòng, lại không nghĩ bỗng nhiên bị người giữ chặt cổ tay. Quay đầu nhìn phía sau, giữ nàng chính là Đại Nữ, bên cạnh còn mấy vị cô nương cùng thôn. Thấy trên mặt các nàng đủ loại màu sắc hình dạng thần tình, Tô La thấy nhức nhức đầu.

"Tô La, thôn xóm khác nhiều ít đều có một, hai cô nương lên sân khấu, thôn chúng ta còn chưa có ai lên đâu. Cùng nhau tới đây, còn chưa có nắm chắc

cô nương nào được đâu, bằng không người liền đại biểu thôn chúng ta, lên sân khấu biểu diễn tài nghệ đi."

Người nói chính là Đại Nữu đang nắm cổ tay nàng, đôi mắt nàng ta vụt sáng, xem có điểm như là chột dạ, lại có điểm như là giả dối. Mà nàng ta vẫn nắm tay Tô La không buông, có cảm giác như Tô La không lên sân khấu là không được.

Nghe vậy, Tô La thật sâu nhìn vào mắt Đại Nữu, đôi mắt sáng của nàng như phảng phất nhìn rõ sự tình. Kỳ thật nàng quả thật là nhìn thấu tâm tư Đại Nữu, suy đoán rằng Đại Nữu là muốn nàng lên đài, biểu diễn không được mà xấu mặt đi. Nàng liền thực nghĩ không ra Đại Nữu này thế nào liền muốn gây sự với nàng. Đoạn thời gian này, nàng đều không có trêu chọc gì nàng ta đi, nàng ta lại đến tìm nàng gây phiền toái.

"Ta không có cái gì tài nghệ, lên sân khấu cũng chỉ là đứng yên mà thôi." Tô La lãnh lạnh phát ra thanh âm, đôi mắt lạnh lẽo rét buốt nhìn Đại Nữu, chột đuôi ra bàn tay nắm cổ tay Đại Nữu, thấy Đại Nữu trên mặt lộ vẻ thống khổ.

Nàng Tô La là người thế nào, há có thể cái gì sự tình đều chưa trải qua một lần. Có chút việc nàng có thể cho rằng không gặp qua không nghe đến, nhưng có chút việc nàng nghe thấy nhìn thấy liền cũng phải đáp lễ một chút, tỷ như hiện tại đối mặt với việc này.

"Người hiền hay bị bắt nạt" câu nói này là đến chỗ nào cũng đều không sai, Đại Nữu hai lần ba lượt đều muốn nàng xấu mặt, nàng cũng không có tất yếu lại đối với nàng khách khí, vẫn nhẫn nại chẳng làm nàng ta cảm kích.

"Nhưng là, ta lại là nghĩ đi lên khán đài đứng một chút, nói không chừng ông trời chiếu cố, một lần không cẩn thận liền thực tiến vào tam giáp." Tô La rất rõ ràng, Đại Nữu cùng bên cạnh nàng là mấy vị cô nương đều đến có chuẩn bị. Muốn nhìn nàng xấu mặt, còn phải hỏi nàng có nguyện ý hay không cho các nàng nhìn. Đại Nữu hiển nhiên không có nghĩ đến Tô La thế nhưng dễ dàng liền đồng ý việc này, hơn nữa còn tinh táo nói năng gọn gàng như vậy. Đại Nữu kinh ngạc ngược mắt nhìn, một dáng hình xinh đẹp linh lung chậm rãi hướng về bách hoa đài đi đến.

Tô La không có biểu tình, tâm tựa vạn dặm sóng biển ngoài khơi. Từng bước một tiếp cận khán đài, một bước lại một bước lên cầu thang. Khi nàng bước lên nơi cao nhất rồi, chậm rãi giương mắt xem hướng đối diện bách hoa đài. Ánh mắt bình tĩnh không gọn sóng chỉ là hơi nhìn thoáng qua kia mấy người trung niên nam tử, ánh mắt rơi xuống Du Khiêm, thấy đều là cùng trước kia một dạng vẫn đậm phong khinh.

Trong phút chốc, Tô La rõ ràng, với Du Khiêm mà nói, hẳn không thể cùng nông gia nữ như nàng có quan hệ. Dạy tiểu đệ Tô Văn học bài thực chỉ là báo ân, vẫn chưa đề cập bất kỳ tình cảm riêng tư nào.

Khép mi mắt, nháy mắt, Tô La như có như không nhàn nhạt mỉm cười. Mỗi khi đêm khuya yên tĩnh, ngẫu nhiên nàng cũng nghĩ đến người nam tử ôn tồn lễ độ, nàng rõ ràng có nghĩa là cái gì. Chỉ là nàng rất rõ ràng, phần từ trí thức so với người bình thường còn muốn để ý chút lời đồn đãi chuyện nhảm nhiều hơn.

Tô La không khỏi cười khổ, nhưng rất nhanh liền thu lại suy nghĩ, chút tình cảm không hiểu được. Ngẩng đầu nháy mắt, trên mặt đã khôi phục bình tĩnh. Đôi mắt đen như mực, sâu thăm thẳm lẳng lặng nhìn nam nữ phía dưới khán đài, chuyện cũ trước kia, quả thật giống như mây khói thoáng qua.

Chậm rãi hít một hơi, ký ức hai kiếp quện vào nhau. Kiếp trước hi vọng ái ố, kiếp này ngọt bùi cay đắng. Con người vẫn nên nhìn về phía trước, kiếp trước kiếp này, nên quên mất liền quên đi!

Làn mắt như nước mùa thu, hướng về phương xa, khẽ mở môi son —— thiếu niên hùng tâm so trời cao, chí khí hào hùng không sợ gió lốc, không làm thì không có ăn, năm tháng đều phai nhòa, chỉ lưu tiếng đàn mờ ảo...

Một khúc này qua đi, dưới đài mọi người dường như thân ở trong mộng, tiếng hát nhẹ nhàng, du dương uyển chuyển, như nước suối trong mát chậm rãi chảy vào tận đáy lòng, một lần khắp nơi gột rửa tro bụi, buồn phiền.

Kết thúc bài ca, Tô La cứ thế đi xuống đài, không nhanh không chậm đi đến trước mặt Đại Nữu. Nhìn thấy các nàng mấy đôi mắt trừng lên, tưởng như là con mắt cá chết vậy, nàng nhàn nhạt liếc Đại Nữu một cái, chột rời đi tầm mắt.

Kết quả cuộc thi là, đứng nhất là nam tử trước công chúng vẽ bách hoa đồ, Tô La giành được thứ hai, Thư Hương cô nương giành được đệ tam. Đối với kết quả này, nói ngoài ý muốn không ngoài ý, nói không ngoài ý cũng có điểm ngoài ý muốn.

Nhưng cũng không phải việc gì quan trọng, Tô La chỉ là cảm phiền thưởng thuộc về nàng, một mình rời đi. Nàng không nghĩ lại cùng mấy người Đại Nữu cùng nhau đi, người sáng suốt đều có thể nhìn ra trong mắt các nàng là ghen tị. Nếu là lại cùng nhau trở về, nói không chừng một đường này nàng phải nghe những lời ghen tị, châm chọc.

Trên đường về nhà, nàng gặp không ít người trong thôn, bọn họ nhìn thấy Tô La cầm trong tay xấp tơ lụa, tất cả đều kinh ngạc tròn tròn mắt. Muốn biết, một xấp tơ lụa chính là gần mười hai lượng bạc, có nhiều người nửa năm đều làm không đến được như vậy, mà Tô La này thế nhưng sắc mặt bình tĩnh cầm một xấp tơ lụa trở về.

Lúc này, thôn dân không biết xấp tơ lụa đều là Tô La tham gia cuộc tỷ thí thắng được. Chờ sau này bọn họ biết sự kiện này, tất cả không dám tin tưởng Tô La thậm chí có bản lĩnh như vậy. Đương nhiên, việc này đều là sau này hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 19

Tô La trở về nhà, đi vào sân, liền gặp Tô mẫu đang làm vòng tay trong góc khuất. Trên khuôn mặt vẫn bình tĩnh không gợn sóng của nàng rốt cục hiện lên một nét cười nhạt, lúc này xem tới lại thật giống là một cô nương mười bảy mười tám tuổi.

"Nương, Tiểu Văn, ta đã trở về ." Tô La bước nhanh hơn, khóe mắt có ý cười, hơi hơi câu khóe môi hướng hai người đi đến.

Tô mẫu nghe đến giọng nhẹ nhàng của nữ nhi, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trên tay Tô La ôm xếp tờ lụa, nhất thời ngẩn người. Đợi Tô La vào trong nhà, bà mới vội vàng đứng dậy cùng tiến vào nhà.

"Con từ chỗ nào có tờ lụa? Chẳng lẽ là ở trên trần gặp gỡ việc gì?" Nếu như chỉ là vài bông vải bố bình thường, Tô mẫu sẽ không cảm thấy kỳ quái, dù sao Tô La kiếm được tiền bạc đã trong hiểu biết của bà. Nhưng nếu là tờ lụa, đối Tô La biết gốc biết ngọn Tô mẫu liền cảm thấy kỳ quái, chỉ vì bà rất rõ ràng Tô La cũng không có quá nhiều bạc để mua đến tờ lụa.

Tô La cười dài đem Tô mẫu ấn đến một bên ghế dựa ngồi xuống, sau đó nhìn nhìn Tô Văn chạy vào, duỗi tay xoa xoa đầu hắn, nàng mới cười cười nói: "Nương, ngài biết lễ hội ngắm hoa có cuộc tỷ thí cho quần chúng biểu diễn tài nghệ đi?"

Tô mẫu nhìn Tô La, khẽ gật đầu, bỗng nhiên trợn to mắt: "Chẳng lẽ con tiến tiền tam giáp, do đó thắng được xếp tờ lụa?"

Tô La mặt mày cười cười, hơi hơi híp lại, chợt lại mở mắt ra, nghiêm túc chăm chỉ mà nói: " con xem không thiếu cô nương đều lên sân khấu xướng ca, thế là con liền nổi lên dũng khí lên sân khấu cũng ca một bài, ai biết thế nhưng được cái thứ hai."

Nguyên nhân thực sự khiến nàng đi lên bách hoa đài, nàng sẽ không nói với Tô mẫu. Chút chuyện linh tinh, đồn nhảm đã đủ khiến Tô mẫu quan tâm, nàng không muốn lại để Tô mẫu biết thôn dân có người không thích nàng như vậy, cứ thích vờ "Hảo tâm" (lòng tốt) làm "Hảo sự" (Việc tốt).

Việc hôm nay, nàng suy đoán Đại Nữu đã phải chịu đả kích rồi, về sau còn khả năng sẽ gặp phải nàng, Tô La ở trong lòng trợn trắng mắt. Nàng thực là không muốn gặp người như thế, vừa thấy mặt liền cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái.

Tô mẫu nghe vậy cũng giật mình, trước giờ không nghĩ qua thế nhưng là thắng tới tờ lụa. Tờ lụa a, bà chính là cả một đời đều không dám cầu, bất ngờ nữ nhi nhà mình cũng xướng một bài ca, thắng được như thế một xếp tờ lụa.

"Nương, con định dùng này xếp tờ lụa đưa người cùng Tiểu Văn làm bộ quần áo, thừa lại một chút chúng ta chuẩn bị dùng tới làm mấy bộ quần áo, sau đó cầm đến trên trần đi bán. Nếu như làm tốt lắm, có lẽ có khả năng bán đi được một cái giá tốt."

Cầm đến tờ lụa này, nàng vốn nghĩ tờ lụa quý như vậy, nên đổi thành tiền bạc. Nhưng sau lại tưởng tượng, thay vì đổi thành bạc, không bằng để Tô mẫu cùng Tô Văn làm một bộ quần áo, sau đó liền dùng vải thừa lại làm mấy bộ quần áo lấy ra bán.

Trước kia xem qua nhiều trang phục cổ trang như vậy, các loại kiểu dáng y phục thấy nàng hoa cả mắt. Hiện tại nàng lại hiểu được may xiêm y ra sao, trên trần cửa hàng y phục, thợ may bán xiêm y cũng không phải kiểu dáng rất mới mẻ, như vậy nàng có cơ hội kiếm tiền tốt, thế nào có thể không bắt lấy thật tốt!

Tô mẫu nghe Tô La nói cũng ngốc ngốc trừng Tô La, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Nếu như thực muốn dùng tới làm quần áo cầm đi bán, liền cấp Tiểu Văn làm một bộ tốt, không cần làm cho ta." Cúi đầu xem tờ lụa màu xanh nhạt, muốn sờ sờ, lại sợ nàng tay thô mọ hư hỏng sa tanh, thế là ngẩng đầu lên nói: "Nhưng có thể hay không có người nguyện ý mua? Trên trần nhiều thợ may như vậy, quần áo chính là xinh đẹp thật sự, chúng ta làm có thể so được với người ta sao?"

"Cái này nương cứ yên tâm đi, con những năm gần đây tại đại hộ nhân gia giúp đỡ giặt quần áo, tẩy qua không thiếu xiêm y tốt, cũng biết được nhóm phu nhân tiểu thư đại khái đều thích loại hình quần áo cái gì. Chỉ cần từ điểm này, chúng ta làm được xiêm y liền không cần lo lắng không người mua ." Tô La mặt không đỏ khí không sưng nói, ở trong lòng lại nói thầm: may mắn Tô La trước kia không phải cái hết ăn lại nằm, bằng không nàng bỗng nhiên biết nhiều thứ như vậy, khẳng định là sẽ khiến người khác hoài nghi.

"Hay là con làm cho chính con một bộ xiêm y đi, đều là con thắng tới tờ lụa, thế nào có thể không làm cho bản thân một bộ." Tô mẫu tán thành đề nghị của Tô La, cũng cảm thấy chỉ cho bà cùng Tô Văn làm quần áo, liền quá không tốt.

"Con không thích màu sắc này, chờ chúng ta kiếm được tiền, con lại đi mua chút vải trở về làm một bộ thật tốt ." Nàng quả thật không thích màu sắc này, nhưng Vân Cẩm bố trang đưa ra cái này chính là tờ lụa. Huống hồ nàng cũng không nghĩ người một nhà đều dùng chung một màu sắc, hoa văn, kiếm tiền lại mua chút màu sắc khác liền được, lại không nhất thời nóng lòng.

"Con đều suy tính tốt rồi, ta còn có thể nói cái gì!" Tô mẫu cười nhẹ, điểm Tô La trán, chợt lại cúi đầu xem tờ lụa.

Trong thôn, mua qua tờ lụa cũng có mấy hộ nhân gia, trước giờ bà cũng không có đến nhà bọn họ cũng có cơ hội có sa tanh, tờ lụa. Tuy rằng tờ lụa này

là tự nữ nhi nhà mình thắng trở về, nhưng nghĩ sinh hoạt trong đoạn thời gian này, bà liền cảm thấy nhà bọn họ càng ngày càng tốt .

Nằm ở trên giường, Tô La không có ý đi ngủ, không khỏi nghĩ đến Du Khiêm trên mặt tươi cười ,vân đạm phong khinh. Nàng thấy trong tươi cười đó giấu cái gì, trước kia không có chú ý có lẽ là bởi vì Tô Văn cùng hắn học bài, nhưng bỏ sang một bên chút quan hệ đó, nàng có khả năng thấy càng lúc càng nhiều.

Du Khiêm là người thế nào, nàng quả thật là một điểm lai lịch đều không rõ. Tuy rằng khi mới gặp hắn, thời điểm đó xem hắn có chút xuống dốc, nhưng có khả năng trở thành tiên sinh của Vân Lâm thư viện sợ rằng vẫn là có được không ít bản lĩnh. Nghĩ lại lúc công bố kết quả cuộc tỷ thí, trên mặt Du Khiêm nhàn nhạt, đôi mắt như có suy nghĩ sâu xa, Tô La nhìn không được nhẹ nhàng thờ dài, có lẽ thực sự có rất nhiều điều nàng đều nghĩ quá thiên cận rồi .

Ngày hôm sau, việc Tô La tại lễ hội ngắm hoa được tư lự liền ở trong thôn truyền ra, khắp nơi bàn tán xôn xao sôi nổi . Trong khoảng thời gian ngắn, những chuyện đồn nhảm trước kia như bị gió thổi qua, tựa hồ đều bị một sự kiện này đẩy lùi quá khứ.

Ngày hôm qua trở về, Tô La ở trên trần thuận tiện mua không ít chỉ màu, hạt châu, nhưng cũng là đến lúc này mới đưa ra. Cho nên Tô mẫu nhìn thấy trên tay nàng cảm như vậy nhiều chỉ màu, có chút không hiểu, chớp mắt vài cái.

Bên cạnh bà đều là chỉ màu mà Tô La lúc này lại mua một bó to, thực không biết như vậy nhiều chỉ màu muốn bện đến không biết khi nào bện xong. Chẳng qua, bà lại là cảm thấy bện dây vòng tay, trang sức rất có ý tứ , nghĩ đến một chuỗi xinh đẹp tinh xảo vòng tay chính là từ đôi tay bà làm ra , nàng liền cảm thấy đặc biệt thỏa mãn. Hơn nữa làm vòng tay kiếm ra tiền bạc so với việc bà vất vả cay đắng xới đất, dầm mưa dãi nắng thì hơn nhiều, tinh thần nàng càng thêm phấn chấn.

Tô La chậm rì rì đi đến bên cạnh Tô mẫu ngồi xuống, trên tay đem chỉ màu để tới tiểu ki hốt rác, sau đó từ bên cạnh tiểu ki hốt rác, ở cái sọt đưa ra mấy sợi dây xích tay nhìn rất lâu, sau đó nhìn Tô mẫu trịnh trọng mà nói: "Nương, con cùng ngài thương lượng một việc." (ta không hiểu vì sao chỉ màu lại để ở ki hốt rác, hic).

Nghe vậy, Tô mẫu quay đầu nhìn Tô La, nhìn thấy Tô La thần thái nghiêm túc, thế là cũng rất trịnh trọng hỏi: "Việc gì vậy con?"

"Con nghĩ tìm người giúp đỡ bện vòng tay trang sức, chúng ta cung cấp chỉ màu hạt châu, giao phó bọn họ bện rồi trả tiền công, sau đó chúng ta lại đem những vòng tay này cầm đến thôn trấn phụ cận bán. Thừa dịp thôn trấn quanh đây còn không biết vòng tay trang sức này, chúng ta trước nhanh kiếm chút tiền."

Thông qua mấy lần chịu giáo huấn, Tô La cảm thấy không thể lại như vậy bện vòng tay trang sức mang lên trên trấn bán, cho người nào đó cơ hội tốt. Muốn bán liền muốn một lần bán đủ, liền tính sau có người cũng học bện vòng tay tới bán, thì cũng nhiều khách hàng đã mua qua vòng tay của nàng.

Tô mẫu nghiêm túc cân nhắc lời nói này của Tô La này, bà này mấy ngày đi qua trên trấn, thấy không ít cô nương bán vòng tay trang sức cùng loại. Nếu như không phải tự nữ nhi nhà mình trước sớm liền cùng bà nói qua việc này, có lẽ bà lúc ấy liền trực tiếp đi lên cùng mấy cô nương đó lý luận.

"Vậy liền như vậy quyết định , nhưng chúng ta đi chỗ nào tìm người giúp chúng ta làm vòng tay?" Tô mẫu cảm thấy có chút khó , các nàng chính mình mua chút chỉ màu hạt châu về làm, bán còn nhiều hơn so với các nàng đi làm công, khẳng định sẽ không nguyện ý giúp đỡ làm.

Tô La thần bí cười cười, ghé sát vào bên tai Tô mẫu nhẹ nhàng nói: "Mấy nhà gần nhà chúng ta không phải có mấy hộ so với nhà chúng ta qua ngày còn gian nan sao? Chỉ cần đi theo các nàng nói nói, nếu như các nàng nguyện ý, này liền không phải có không thiếu nhân thủ?"

Tô mẫu giật mình hiểu ra gật gật đầu: "Đúng vậy, ta thế nào cũng không nghĩ tới này cái, mấy nhà đó, suy đoán tiền mua chỉ màu hạt châu đều không có. Có người cung cấp dây thừng cấp các nàng làm, chỉ cần làm tốt liền có thể kiếm tiền, quả thật là cái chủ ý tốt."

"Nương, con xem việc này liền để ngài nói cùng các nàng, các nàng hiện tại có lẽ còn cho rằng con thế này thế nọ, con lo lắng con nói các nàng cảm thấy con đang nói đùa." Kỳ thật nàng là cùng hàng xóm đều không thân thiết, bỗng nhiên liền chạy tới nói chuyện này đi, trong lòng nàng quả thật cảm thấy có chút xoắn xuýt.

"Được, nương cùng các nàng nói chuyện, muốn là các nàng nguyện ý, liền để các nàng tới đây cầm chỉ màu bện." Nói xong, Tô mẫu bỗng nhiên nhíu mày, một lát sau lại giãn ra lông mày, một bộ hiên ngang lẫm liệt hình dạng nói: "Sẽ không , liền cùng ta học, học tốt liền có thể làm."

Nghĩ đến cách vạch có mấy nhà, tâm lý Tô mẫu quả thật là khó chịu. Mấy nhà sinh hoạt ra sao gian nan, nàng là chính mắt nhìn thấy . Không phải là người già yếu, thì chính là cô nhi quả mẫu. Nhà bọn họ tuy rằng không có đương gia nam nhân, nhưng thời điểm hắn đi cũng lưu lại một ít tích cốp. Nếu không, bọn họ sợ là so với mấy nhà cách vạch càng là gian nan.

Khi nữ nhi còn nhỏ, bà cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều một mối không thể nói nổi, nhưng nữ nhi dần dần lớn, giúp thù thừa giặt quần áo kiếm tiền trợ cấp gia đình. Hiện tại còn nghĩ ra bện vòng tay, trang sức kiếm tiền, bà cảm thấy như vậy nhiều năm khổ cực đều là đáng giá .

Tô mẫu ra ngoài, Tô La cúi đầu nhọc có chút suy nghĩ nhìn một bó to chỉ màu. Một lát sau nghĩ đến trong phòng có chút vải vụn, liền đứng dậy đi vào phòng.

Vòng đeo tay đã có rất nhiều người biết , tìm chút người tới đây giúp đỡ là cái chủ ý không sai. Nhưng có vài thứ chưa xuất hiện ở trên trấn , nàng tạm thời không muốn để người ngoài biết.

Chương 25: Chương 20

Ở trong phòng, đem chút vải vụn, sợi bông đều thu thập sạch sẽ, Tô La liền gọi Tô Văn cùng theo giúp đỡ dọn dẹp, nàng nói: "Tiểu Văn, đệ trước không để người khác nhìn thấy con heo nhỏ, đại tỷ muốn thừa dịp này dựa vào đó kiếm chút tiền. Đại tỷ lo lắng để người ta nhìn thấy, bọn họ lại học theo làm con heo nhỏ cầm đến trên trán bán."

Nói nàng nghĩ quá nhiều cũng được, quá ích kỷ cũng thế, nàng chỉ là không muốn lại gặp sự việc tương tự. Đã không thể phòng ngừa bọn họ bắt chước, nàng phải nắm bắt thời cơ. Thú nhồi bông mới mẻ lại đáng yêu, tin là nhiều hài tử cũng yêu thích. Trên trán người dân ít nhiều đều có mấy đồng tiền, tin tưởng chỉ cần hài tử yêu thích, bọn họ đều sẽ bỏ được mấy đồng tiền làm vui lòng con trẻ.

Nghĩ điều này, trong mắt Tô La vui sướng chợt lóe rồi biến mất. Trước kia ở cửa hàng lưu niệm trang sức khi nàng làm nhân viên bán hàng đã học một chút thủ công, đến nơi này thế nhưng đều phát huy được như vậy, nghĩ nghĩ liền cảm thấy mấy năm khổ cực thực đều là rất có giá trị.

Vô cùng yêu thích con heo nhỏ, Tô Văn nghe đến Tô La nói rất có lý, hần rất hiểu chuyện gật gật đầu, mở to đôi mắt nghiêm túc trả lời: "Đại tỷ yên tâm, đệ sẽ không để bọn họ nhìn thấy con heo nhỏ."

Tô La cười xoa xoa đầu tiểu đệ, đột nhiên nghe đến ngoài viện truyền tới tiếng gọi của Tô mẫu. Tô La biết chắc là Tô mẫu tìm mấy người tới đây, cùng Tô Văn trao đổi ánh mắt, Tô Văn khẽ cười, lộ chiếc răng khểnh, hai người đồng thời duỗi bàn tay đập mấy nhịp. Trước đó vài ngày nàng dạy Tô Văn đập tay, hiện tại bọn họ đã trở nên rất ăn ý.

Hai tỷ đệ một trước một sau ra ngoài, thấy đều là tiểu nữ hài đứng đó, Tô La trong lòng nhin không được cảm khái thở dài một tiếng: kiếp trước, nữ hài ở tuổi này đều là học sinh tiểu học, sơ trung, chính là ở nơi này, các nàng lại muốn giúp gia đình lo trong lo ngoài. Hai thời đại thực sự khác biệt quá lớn, lại rất chân thực, có lúc lại khiến nàng cảm giác như đang ở trong mộng.

Tô mẫu nhìn thấy Tô La, liền đi đến bên cạnh Tô La nói nhỏ: "Ta cùng người nhà các nàng nói chuyện, bọn họ đều nguyện ý để nữ nhi nhà họ tới đây học tập. Dạy các nàng làm vòng tay này, tốt thì giao hàng cho chúng ta, con cùng các nàng nói nói tình huống cụ thể. Tránh cho người nhà bọn họ hỏi, các nàng cái gì cũng đều không biết."

Tô La chính là có ý đó, không nhanh không chậm đi đến năm bé gái trước mặt, trước là từ trái sang phải nhìn, sau đó lại từ phải sang trái xem một lần. Xem ra đều là người có chút thành thật chất phác, hướng nội, là tiểu hài tử nhút nhát, so với trong suy nghĩ của nàng là không kém bao nhiêu.

"Ta trước cùng các người nói rõ ràng việc làm vòng tay này, nếu như các người đợi lát nữa cảm thấy chính mình làm không được, hoặc là không nguyện ý làm, các người có thể tự động rời đi." Nàng nghĩ ra cái chủ ý này cho nên nàng hi vọng các nàng đều rõ ràng.

Có lẽ là từ nhỏ liền giúp gia đình làm việc, học qua nghe qua không thiếu việc, nghe đến lời nói này của Tô La, năm bé gái đều là vẻ mặt nghiêm túc gật gật đầu, tỏ vẻ các nàng hiểu được ý tứ của Tô La.

Gặp trên mặt các nàng ấy đều là vẻ mặt chân thành, Tô La lúc này mới vừa lòng gật đầu, liền nói: "Vòng tay là dựa vào trình độ để khó để xác định tiền công, nói một cách khác đi, kiểu dáng đơn giản, dễ dàng làm khả năng là năm mươi vòng tay được hai mươi văn hoặc ba mươi văn; kiểu dáng phức tạp, khó làm chính là năm mươi văn. Nếu là khéo tay, kiểu dáng đơn giản một ngày đại khái có thể làm được ba mươi, phức tạp, khả năng chính là một ngày làm đến mười. Cho nên nói, các người có thể được nhiều tiền hay ít tiền, phải xem các người có khả năng làm ra bao nhiêu vòng tay, cũng là làm nhiều hưởng nhiều."

Lo lắng nhóm nữ hài nhất thời nghe không hiểu rõ, Tô La hơi tạm dừng một chút, cho đến khi các nàng đều khẽ gật đầu, nàng mới tiếp tục nói: "Các người hiện tại liền có thể cùng nương ta học tập làm chút kiểu dáng, sau khi học tốt rồi liền có thể trực tiếp hướng nương ta cầm chút chỉ màu trở về làm. Ta thấy các người làm tốt thì là được, nếu như các người làm không tốt, ta liền không thể trả cho các người tiền công."

Nhóm nữ hài không hẹn mà cùng gật gật đầu, trên khuôn mặt hiển hiện vẻ vui mừng. Mới vừa rồi các nàng nghe đến có thể cùng Tô đại thẩm học tập làm vòng tay kiếm tiền, các nàng còn cảm thấy rất không dám tin tưởng. Cho đến khi các nàng tới đây, nghe Tô La đem việc làm vòng tay kiếm tiền, nói rõ ràng minh bạch, các nàng mới hiểu được các nàng thực có cơ hội kiếm tiền rất tốt.

Trong nhà các nàng bản cùng, cho nên các nàng trước giờ không có mua qua sợi tơ sợi chỉ học qua thêu thùa, không thể như những nữ hài khác thêu thùa kiếm tiền. Nhưng bây giờ nghe đến chỉ cần làm tốt năm mươi vòng tay liền có thể được đến mấy chục văn tiền, đây là các nàng nằm mơ đều không nghĩ đến chuyện tốt như vậy.

So sánh với nhóm nữ hài không dám tin tưởng, Tô La cũng cảm thấy làm vòng tay có khả năng kiếm được nhiều tiền như vậy, đây đều nên vui mừng nàng kiếp trước học cũng không ít thủ công nghệ. Nếu như không phải nàng đã từng học qua không ít kiểu dáng vòng tay, thì dù chỉ màu cả ngày ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, nàng cũng nghĩ không ra làm vòng tay kiếm tiền.

Mấy nữ hài học tập hết sức phấn chấn, chỉ dùng thời gian buổi sáng liền học được vài loại kiểu dáng đơn giản, Tô La để các nàng trước làm ra mấy loại, để nàng kiểm tra một chút, xác định các nàng làm được, liền để các nàng đến chỗ Tô mẫu cảm chỉ màu.

Để nhóm nữ hài cảm chỉ màu trở về, Tô mẫu mới quay đầu, chuẩn bị vào nhà, nhìn Tô La nhẹ giọng hỏi: "Nha đầu, con nói muốn là các nàng cảm chỉ màu làm tốt, tay nghề tốt rồi liền kết lại, trực tiếp cầm đi trên trấn bán, thì làm sao đây?"

Tô La đuôi lông mày nhíu lại, xoay người nhìn Tô mẫu, hỏi lại: "Nương cảm thấy các nàng chính là người như thế sao?"

Tô mẫu nghĩ bà đã đi tìm hiểu tình hình mấy nữ hài này, chậm rãi nở một nụ cười: "Sẽ không."

"Nương, vòng tay đã có người giúp đỡ làm, ngài liền giúp con cắt vải dệt, trước tranh thủ làm chút hà bao. Hiện tại nắm chắc thời gian, mấy ngày nữa liền có thể cùng nhau cầm đi trên trấn bán."

Nghĩ đến mấy ngày nay làm được chút búp bê, thú bông, Tô La nghĩ mấy ngày nữa có lẽ muốn gánh đòn gánh đi trên trấn. May mắn khoảng cách không phải rất xa, mấy đồ này cũng không quá nặng, bằng không nàng sợ là đi không nổi.

Tô La muốn làm hà bao kỳ thật cùng hà bao nơi này tương tự, chỉ là hà bao không phải kiểu tinh mỹ thêu thùa, mà là cắt ra tái hiện các loại hình họa, hình dễ thương. Dù sao tài liệu không đủ, những gì nàng có khả năng làm được khẳng định không bằng ví tiền tinh xảo ở kiếp trước.

Tô mẫu mỗi lần thấy nàng cắt ra con thỏ nhỏ, con mèo nhỏ, nhiều lần cũng nhin không được hi hi bật cười một tiếng, chỉ vì mấy con thú nhỏ thực bị nữ nhi nhà mình cắt thành mấy hình vô cùng đơn giản, nhưng nhìn lại đặc biệt đáng yêu.

"Nha đầu, nương đều không biết con còn có suy nghĩ này, thế nhưng có thể đem những con thú nhỏ này nọ nghĩ thành bộ đáng yêu đến thế." Tô mẫu cup mắt xuống nhìn hình vừa mới cắt ra, còn chưa kịp nhìn kỹ con thỏ nhỏ mà ý cười trên khóe miệng vẫn chưa tan.

Ngay cả Tô Văn cũng là vẫn trừng mắt nhìn hình trên hà bao, trên đó là một con chuột nhỏ rất đáng yêu. Trước giờ hắn không biết, ban đêm ở trong phòng mấy con chuột nhỏ chạy qua chạy lại thế nhưng cũng có một mặt đáng yêu như vậy.

Đối với việc này, Tô La cũng không có giải thích quá nhiều, có những lúc càng giải thích càng khiến người ta hoài nghi. Thay vì như thế, để chuyện này thành đề tài nói chuyện phiếm. Giải thích nhiều chỉ sợ nói đến chuyện quá khứ, càng nói càng lộ nhiều, đến khi muốn thu lại thì không kịp rồi.

"Nương, nếu là hà bao cùng thú nhỏ có khả năng bán đi với cái giá tốt, chúng ta không thể thuê mấy người tới đây giúp đỡ. Nếu là có thể, chúng ta liền sớm làm nhiều làm chút, thuận tiện để nhiều người biết những vật này đều là nhà chúng ta làm. Nếu như có khách hàng biết rõ được là nhà chúng ta làm, nói không chừng còn có thể thành khách quen."

"Con hiểu được nhiều hơn so với nương, việc này con quyết định liền thực tốt. Chỉ cần con làm việc đều là xứng đáng, trời đất chứng giám, nương cũng đều ủng hộ con." Nói xong, Tô mẫu gương mặt lảng lảng nhìn Tô La: "Nương cả đời này, chỉ vọng con cùng Tiểu Văn có khả năng mở mang tâm trí, về phần khác, nương cũng không muốn cầu mong nhiều."

Nghe vậy, Tô La để xuống cây kéo, đứng thẳng thân thể, chột cất bước đi đến phía sau Tô mẫu. Đôi tay ôm cổ Tô mẫu, nhẹ nhàng hít hít lỗ mũi, thoáng có chút khàn khàn, âm thanh nghẹn ngào nói: "Nương..."

Tô mẫu cũng không có nhiều lời, chỉ là nhẹ khẽ thở dài: "Đều là cô nương đến tuổi xuất giá rồi, thế nào còn như con nít?"

Ôi, xuất giá xuất giá. Cái xã hội cổ đại này, mười bảy mười tám tuổi liền thành thặng nữ (Hiểu nôm na là gái ế, gái già đó). Nghĩ nàng ở hiện đại, hai mươi bảy, hai mươi tám mà chưa kết hôn, một bó tuổi to rồi. Cách mấy ngàn năm, khác biệt quá lớn đi?

Tuy nói tuổi nàng thật là tuổi rất thích hợp để kết hôn rồi, nhưng là đến nơi này, nàng liền cảm thấy có chút khó tiếp thu. Cúi đầu nhìn xem bộ ngực chính mình, tuy nói có phát triển rồi, nhưng nhìn thế nào cũng đều cảm thấy chưa có dậy thì hoàn toàn, càng miễn bàn đã định hình chiều cao.

Muốn là dựa theo tuổi tác nơi này mà thành thân, hai mươi tuổi đoán ra đã là mẹ của một, hai đứa trẻ rồi. Lại đến thời điểm hơn ba mươi tuổi, con cái của chính mình cũng đến tuổi xuất giá, cầu hôn. Không cần đến bốn mươi liền có thể thành bà ngoại bà nội, quá trẻ rồi.

"Nha đầu, con lại nghĩ cái gì đó, ôm cổ ta thở không nổi." Tô mẫu nâng lên tay phải chụp tại trước mắt nàng, chụp chụp tay nàng, liền bỏ không được tiếp tục chụp.

Cầm đến một đôi tay giặt quần áo đũng đũng trở nên có chút thô ráp, rồi làm ra vòng tay có thể kiếm tiền, cắt ra con thú đáng yêu. Tô mẫu không khỏi cảm thán, có nữ nhi như vậy, quả nhiên là cuộc đời này của nàng có phúc lớn rồi.

"Nương, ngài có thể đáp ứng con một việc sao?" Nghĩ đến nơi này lệnh của cha mẹ, lời của mỗi mai, Tô La hi vọng khi việc chưa tới, trước chuẩn bị sẵn sàng.

"Là cái việc gì? Con trước nói xem." Tô mẫu xoay người đối diện Tô La, lại thấy trên mặt Tô La có chút bi thương không dễ nhận ra. Cảm thấy sùng sốt, không biết vì sao bỗng nhiên Tô La lộ ra biểu tình như vậy.

"Tiểu Văn, người đi ra sân dạo một chút, đại tỷ có chút việc muốn cùng nương nói chuyện." Tô Văn là đứa bé cũng là nam tử, Tô La sắp sửa nói mấy lời, nàng không muốn để hắn biết.

Tô Văn mở tròn đôi mắt nhìn Tô La, lại nhìn Tô mẫu, sau đó thuận theo gật gật đầu, lập tức đứng dậy, chạy ra ngoài nhà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 21

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con yên lặng nhìn nhau, yên tĩnh đến độ có thể nghe được tiếng gió ngoài sân. Tô La chậm rãi đi đến bên cạnh Tô mẫu, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Tô mẫu, đôi mắt nhìn Tô mẫu, nhẹ nhàng cầu xin:

"Nương, nữ nhi biết nữ nhi tuổi đã không còn nhỏ, nhưng nữ nhi vẫn luôn hi vọng tìm được người nữ nhi thích, người ấy cũng thật lòng yêu thích nữ nhi." Nói đến đây, Tô La hướng ánh mắt cầu xin nhìn Tô mẫu: "Cho nên, nữ nhi hi vọng nương đáp ứng một việc, đó là, chuyện chung thân của nữ nhi do chính nữ nhi tự mình quyết định."

Nàng là thật lòng coi Tô mẫu là mẹ ruột mà đối đãi, nếu như Tô mẫu có ý tìm mối hôn nhân cho nàng, nàng không biết mình sẽ phải đối mặt với việc này ra sao. Nhưng nàng biết rằng, nếu như không phải là người nàng thích, nàng sẽ không cam tâm tình nguyện gả đi.

Tương lai sẽ ra sao, nàng trước giờ không suy nghĩ nhiều. Nhưng cuộc đời là của chính nàng, nàng không thể bởi vì hôn sự không như ý mà hủy cả tương lai của nàng. Tình cảm không phải trò đùa, hôn nhân càng không phải trò đùa, nếu có sai lầm, có thể khiến cả đời đau khổ.

Có lẽ suy nghĩ của nàng như vậy rất tiêu cực, nhưng nàng thực sự không dám dùng truyền thống hôn nhân của cổ đại để đánh cược tương lai cuộc đời nàng. Nàng chỉ hi vọng "như người uống nước, nóng lạnh tự biết", cuộc sống bình bình thản thản, cũng không cầu mong nhiều.

"Ai..." Thở dài một tiếng, Tô mẫu duỗi tay nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Tô La, thanh âm mềm nhẹ: "Con gái ngốc, nương thế nào lại tùy tiện hứa gả con cho người ta. Con yên tâm đi, nương đáp ứng con việc này. Chờ con tìm được nam tử mà con thích, nương sẽ giúp con trang điểm xinh đẹp, để con làm một cô dâu rực rỡ gả cho người đó."

Tô La nghe xong liền cười, trong mắt có chút ẩm ướt, nước mắt muốn rơi xuống như vỡ òa. Nhưng nàng hơi hơi ngửa đầu, lệ dừng nơi khóe mắt.

Trước kia, rất nhiều lúc nàng thường xuyên thắc mắc, suy đoán, cha mẹ nàng tới cùng là người thế nào, bọn họ vì sao không cần nàng, để nàng ở cô nhi viện. Sau khi lớn lên, va chạm cuộc đời nhiều, biết nhiều việc đời phức tạp, nàng liền không nghĩ nhiều nữa.

Bởi vì nàng biết dù nàng nghĩ nhiều thế nào, nàng cũng không thể biết được sự thật, nàng cũng không muốn biết nữa. Ngẫu nhiên nghĩ đến những điều này, nàng cũng tự hỏi mình, cho dù nàng biết được thì thế nào?

Đáp án là, vẫn vậy thôi. Nàng vẫn cảm thấy không biết chân tướng có lẽ so biết chân tướng lại tốt hơn, nếu như chân tướng thực khó chấp nhận, lòng nàng càng thêm đau khổ.

Cho nên, nàng từ từ đem khúc mắc này bỏ lại phía sau, không quay đầu, đi về phía trước. Có khi trên đường nhìn thấy vài đứa trẻ quần quýt cha mẹ đòi mua đồ chơi, hoặc là ở trong nhà hàng nhìn thấy một bàn ăn người một nhà quây quần ăn bữa cơm đoàn viên gia đình. Nàng liền dời tầm mắt, làm như cái gì cũng không nhìn thấy.

Cho đến ngày hôm đó tỉnh lại, nhìn thấy hai cặp đồ rùng rợn chăm chú nhìn nàng, thói quen sinh hoạt chừng hai mươi năm của nàng bỗng nhiên thay đổi đến long trời lở đất. Có nương, có đệ đệ, tuy không phải là người thân của cô nhi Tô La, nhưng còn hơn cả người thân thật sự của nàng.

Vì vậy, nàng liền cảm thấy thỏa mãn, có người thân như vậy ở bên làm bạn, những hi vọng ái ố của kiếp trước đều đã tan thành mây khói.

Qua ba ngày, một bé gái hôm trước cầm chỉ màu về đến nhà Tô La giao vòng tay. Tô La bận rộn, liền do Tô mẫu kiểm tra vòng tay. Tô mẫu xác định số vòng tay này đều có chất lượng tốt, người làm cũng có tâm huyết, liền trả hai mươi văn tiền.

Khi Tô mẫu đưa tiền cho nữ hài tử, đôi tay tiểu nữ hài run nhè nhẹ, tay gặt gao nắm chặt, tưởng như nếu nàng ấy nắm không chặt, tiền kia sẽ theo kẽ hở mà rơi đi mất.

Lấy ra từ trong ngực một chiếc hà bao cũ, tiểu nữ hài đem tiền dè dặt bỏ hà bao. Đôi mắt sáng lấp lánh hỏi: "Tô đại thẩm, cháu còn có thể cầm chỉ màu trở về làm sao?"

Tô mẫu có chút đau lòng nhìn bé gái, bà nhân nhật nói: "Người từ từ đợi, ta vào nhà lấy dây đưa người."

Bây giờ, Tô La không ở nhà chính làm việc mà đem hết các dụng cụ, vải vụn vào phòng nàng làm. Chỉ cần mở toang cửa sổ, phòng sẽ sáng trưng. Hơn nữa, mấy ngày trước đây nhà nàng có thuê thợ mộc làm một chiếc bàn, giờ phòng nàng cũng thành nơi làm việc rồi.

Lúc này nàng đang ở trong phòng làm hà bao, nghe tiếng "Kèo kẹt" nàng liền khẽ ngẩng đầu nhìn hướng ngưỡng cửa, là Tô mẫu đang đi tới, nhưng về mặt nàng lúc đi vào thế nào lại có vẻ suy sụp so với lúc đi ra.

"Nương, người sao vậy ạ?" Tô La để xuống cây kéo, chống cằm nhìn Tô mẫu, nhìn thấy Tô mẫu trên tay cầm mấy chiếc vòng tay, liền cười nói: "có người tới giao đồ, phải chăng nương đau lòng vì phải bỏ ra hai mươi văn tiền?"

Tô mẫu trầm mặc không nói, chỉ là yên lặng đem vòng tay cất kỹ, lại lấy từ cái sọt một ít chỉ màu, dây đỏ, lại nghe Tô La tiếp tục nói: "Nương, trừ đi số tiền mua nguyên liệu, tiền bán được những vòng tay này cũng được khá mà."

"Điều đó nương hiểu được, nhưng cứ nghĩ tiền từ tay ta đưa đến tay người khác, trong lòng lại thấy mất mát." Nói xong, Tô mẫu liền xoay người đi ra bên ngoài. Bé gái đó còn đợi ngoài sân, bà phải nhanh chóng đi ra mới được.

Thuận tay bà cũng khép lại cửa phòng, Tô La xem lại những thứ bông mình làm, chia đều, để vào các sọt, lại lấy vải đen phủ lên trên, tránh để người khác nhìn thấy.

Nàng đã có mấy ngày liền chưa đi lên trấn, tiền không còn bao nhiêu. Nếu như không nhanh đi ra ngoài kiếm chút tiền, chỉ e đến lúc bọn họ liền không còn đủ tiền trả công cho mấy bé gái. Nghĩ sao làm vậy, nàng nhanh nhẹn luồn lách, vác lên quang gánh liền ra khỏi phòng.

Ra cửa, đứng dịp gặp Tô mẫu đang đưa nữ hài chỉ màu, đi đến bên bà, Tô La khẽ cười cười nói: "Bây giờ con đi lên trấn bán đồ, nương có muốn đi cùng con không ạ?"

Nàng cảm thấy Tô mẫu cứ ở mãi trong nhà cũng không tốt. Qua một thời gian quan sát, nàng phát hiện chỉ cần Tô mẫu ở nhà, bà liền tranh thủ mỗi giây mỗi phút làm vòng tay. Thấy Tô mẫu liêu mạng làm việc như thế, nàng liền cảm thấy phải để Tô mẫu cùng nàng đi lên trấn dạo quanh một vòng.

Nàng không hẳn muốn bà đi cùng để hỗ trợ buôn bán, chỉ là muốn bà có cơ hội đi ra ngoài, nhìn đó đây, có thứ gì vừa mắt thì mua về cũng tốt. Tiền làm ra để tiêu, làm ra rồi mà không tiêu thì cũng không thích hợp.

Tô mẫu vừa nghe Tô La nói, bà cúi đầu nhìn cái sọt. Bà biết trong sọt có nhiều hà bao, thú nhỏ, vòng tay. Nhiều đồ như vậy có hai người cùng nhau đi, hỗ trợ lẫn nhau cũng tốt nên liền đồng ý với đề nghị của nàng.

Tô Văn cảm sách vở đến bãi cỏ sau nhà học bài, Tô La biết là hần sợ ở trong nhà đọc lớn tiếng, quấy rầy nương tỷ làm việc. Nàng cũng cảm thấy đọc sách nên lớn tiếng đọc, nên cũng ủng hộ hần tìm chỗ yên tĩnh học bài, khi nào xong thì lại trở về nhà.

Vậy là lúc này hai mẹ con đều cùng ra khỏi nhà, Tô mẫu liền khóa cửa lại. Bà nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Tô La, liền rào bước nhanh chân đi theo nàng.

"Nha đầu, gánh nặng thế này để nương gánh đi, nương nhìn con đi xiêu xiêu vẹo vẹo." Tô mẫu nói xong, khóe mắt cũng mang đậm ý cười. Nghĩ đến trong sọt này là đồ bán ra tiền, bà càng cảm thấy thích thú.

"Không cần đâu nương, con đi vài bước thì quen thôi." Đối với Tô La, gánh gồng như vậy quả thật có chút khó khăn nhưng nàng tin rằng, trước lạ sau quen, dần dần nàng sẽ khắc phục được thôi.

Lúc này đã là giờ Tý, trong thôn đa số người đã ra ngoài làm việc. Trên đường ngẫu nhiên gặp vài hài tử hoặc người già trong thôn, hai mẹ con ngừng lên chào hỏi vài câu rồi tiếp tục cắm cúi lên đường.

Một lúc sau, hai mẹ con nàng đi đến đầu thôn thì gặp mấy nông phụ đang chọn lựa các loại rau cải. Trước đây, Tô La cũng có nghe Tô mẫu nói qua việc nông phụ trong thôn trồng rau cải rất tốt, đều là mang lên trên trấn cung cấp cho Thiên Duyệt tửu lâu. Nghe nói tửu lâu lấy hàng với giá tiền cũng hợp lý, bọn họ đều vui sướng mang rau cải bán cho tửu lâu.

Tô La nghĩ đến "Thiên Duyệt tửu lâu" đỉnh đỉnh đại danh. Hôm ở lễ hội ngắm hoa, nàng cũng nghe đến Thiên Duyệt tửu lâu, mà người dân trong thôn không ít người mơ ước được cung cấp hàng hóa cho Thiên Duyệt tửu lâu. Một ngày nào đó, kiếm được đủ tiền rồi, nàng phải mang cả nhà đến tửu lâu ăn một bữa sáng khoái mới được.

"Tẩu tử, các người đây là muốn đi lên trấn bán đồ hả?" Một nông phụ tới gần Tô mẫu hỏi, bà ta nhìn chằm chằm gánh đồ trên vai Tô La, trong lòng vô cùng tò mò.

Tô mẫu chỉ nhàn nhạt đáp lại một tiếng, liền khéo léo chuyển đề tài: "Các người hôm nay chọn rau trông thật tươi đó, hẳn là Thiên Duyệt tửu lâu sẽ rất vừa lòng."

Nghe Tô mẫu nhắc việc này, nông phụ liền nhìn lại hàng của mình, có chút bất đắc dĩ nói: "Tửu lâu bên kia vừa lòng là vừa lòng nhưng giá tiền vẫn vậy thôi, cũng không có gì khác trước. Gần đây rau cải đặc biệt nhiều, không được mấy đồng tiền."

Thả bước chậm chậm, Tô La lẳng lặng nghe nông phụ nói, cũng quay đầu nhìn bà ta một chút. Nàng biết trong thôn có không ít nông phụ đều ở trên trấn bán thức ăn, nghe nói quả thật là không được bao nhiêu tiền.

Nghĩ kỹ sẽ hiểu, trấn nhỏ mà nhiều thôn phụ cận như vậy, nhà nhà đều trồng nhiều rau cải, tất cả đều đem lên trấn bán, chính là cung vượt quá cầu, tất nhiên sẽ khó bán được giá cao rồi. Nhưng nếu là thay đổi phương pháp chế biến, tiêu thụ, hẳn sẽ bán được cái giá tốt. Nhưng trong nhà nàng cũng không có trồng trọt nên nàng cũng không có nhiều tâm tư, không nghĩ đến việc này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 22

Ở trấn nhỏ có chợ mà các thôn xóm quanh đây cũng đông đúc nên trên trấn đều nhiều người đi lại, vô cùng náo nhiệt. Hôm nay vừa gặp dịp trấn nhỏ có họp chợ (theo lệ thường là năm ngày họp một lần), ở ngã tư đường lại càng đông người, người qua lại nhiều đến mức không khí có chút ngột ngạt.

Tô La lần trước lên trấn cũng trùng hợp gặp được phiên chợ, lúc này thấy phiên chợ người người qua lại náo nhiệt, lòng không khỏi vui mừng. Nhiều người đi chợ như vậy, hôm nay khả năng nàng bán hết hàng rất lớn.

Người lên trấn mua đồ, đi lại đông đúc, các quầy hàng nằm ở vị trí tốt đều đông người vây quanh xem hàng. Hôm nay Tô La vốn ra khỏi cửa có phần hơi muộn, lên đến đây thì vị trí tốt để bày hàng đã không còn. Vị trí tốt còn dùng được chắc phải ở trên đường lớn, đông người qua lại nhất.

Nói đến đường lớn, trên trấn này, mấy gian từ lâu, trà lâu, cửa hàng bán gấm vóc, trang sức đều nằm trên vị trí này, nếu là bình thường, Tô La sẽ không đến chỗ này. Ở trong ấn tượng của nàng, đường phố lớn này đem đến cho nàng cảm giác xa hoa, lộng lẫy, có bóng dáng của khu thương mại cao cấp ở hiện đại.

Nơi buôn bán xa hoa, cao cấp khác với những nơi buôn bán phổ thông bình thường, thậm chí là có sự khác biệt rất nhiều, những người có hoàn cảnh sống khác nhau sẽ đến nơi phù hợp với túi tiền của mình. Tô La ở kiếp trước tất nhiên rõ ràng sự khác biệt này nên nàng cũng biết sự khác biệt giữa ngã tư đường và đường lớn xa hoa.

Nhưng lúc này cũng không giống nhau, nàng và Tô mẫu bây giờ đang mặc xiêm y mới. Giờ phút này, các nàng nhìn qua cũng khá tươm tất, dù đi đến khu phố cao cấp cũng không đến nỗi bị người ta đuổi ra.

Theo ký ức của Tô La trước, ở nơi đây đều buôn hàng cao cấp, phí quầy hàng cũng cao. Nhà sai cũng sẽ để ý, nếu tùy tiện bày quầy hàng ở đây mà không có tiền đóng phí thì hẳn sẽ bị đánh. Tô La kiếp trước tuy rằng không có làm qua chủ quầy nhưng ít nhiều đều thấy qua mà thấy nhiều nhất là những chủ quầy bị người ta đuổi đánh.

Cho nên, trước kia, nàng sẽ không muốn tiếp cận đường lớn nhưng hôm nay nàng lại có chủ ý này. Bởi vì vật phẩm trong sọt của nàng nay cần phải bán với cái giá cao một chút nên nàng cảm thấy ở khu phố cao cấp, nhiều người có tiền hơn một chút thì khả năng bán được hàng cũng cao hơn.

Tô mẫu vẫn đi song song cùng Tô La, thấy nàng đều không nhìn vị trí hai bên ngã tư đường, liền trực tiếp đi phía trước, bà cũng ước đoán được suy nghĩ của nàng. Quay mặt nhìn Tô La, thấy nàng có vẻ mệt mỏi vì gánh nặng, trên khuôn mặt có chút mồ hôi nhưng lại khiến khuôn mặt mang vẻ khỏe mạnh hồng nhuận, cảm giác rất là xinh đẹp.

"Nha đầu, để nương gánh đi, nhìn trên mặt con toát mồ hôi rồi, con trước lau mồ hôi đã." Tô mẫu chú ý đến ngẫu nhiên có nam tử đi qua nhìn chòng chọc khuôn mặt Tô La, trong lòng biết bọn hắn là nhìn thấy Tô La mặt hồng xinh đẹp, bà liền muốn gánh sọt thay con.

Tô La còn chưa kịp nói "Không cần", gánh nặng liền bị Tô mẫu tiếp lấy, tay cũng bị nhét một chiếc khăn sạch. Tô La nhìn Tô mẫu nhẹ nhàng gánh đòn gánh, trong lòng không khỏi cảm khái.

Gánh sọt kia kỳ thật chẳng hề nặng nhưng vì nàng và Tô La trước cũng tương đối ít gánh vác, bỗng nhiên vác lên quang gánh đi như vậy trong một thời gian dài, cũng cảm thấy bờ vai có một chút đau nhức. Tô La cảm thấy điểm này có lẽ không phải trọng yếu, suy đoán có phải do nàng sáng nay gánh nước, giờ lại gánh nặng nên có chút mệt.

Sáng nay nàng đi ra giếng lấy nước, nàng nghĩ lấy từng thùng để đưa vào phòng bếp thì thật phiền toái, liền gánh thùng nước vào phòng bếp. Như thế lặp lại mấy lần, rốt cục cũng đổ đầy nước vào lu nước. Vừa mới bắt đầu cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, đến khi gánh đòn gánh đi một đoạn đường dài, nàng liền cảm thấy bờ vai có chút đau, càng đi càng cảm thấy đau nhiều hơn.

"Nha đầu, chúng ta đến vị trí kia bày quầy." Đến đường phố lớn, Tô mẫu gánh đòn gánh về mặt thoải mái mà nhìn Tô La hỏi. Mấy ngày bà không có làm việc nặng, cảm giác thân thể bứt rứt, trì trệ.

Tô La nghiêm túc xem chung quanh một vòng, cuối cùng liền nhìn trúng một cửa hàng mà trước cửa còn chỗ trống. Quanh đó đều là quầy bán đồ ăn, một bên là bán bánh nướng áp chảo, một bên là bán kẹo, đồ ăn vặt, sẽ không ảnh hưởng lợi ích của nhau.

Giao nộp cho nhà sai lệ phí quầy hàng, Tô La liền cùng Tô mẫu đi đến chỗ trống đó, chuẩn bị bày đặt các vật phẩm. Hai vị chủ quầy bên cạnh nhìn thấy hai mẹ con các nàng, cũng quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục thết to chào hàng.

Tô La lấy các loại hà bao, thú bông sắp xếp đặt lên. Mấy con thú nhỏ mới đặt lên, liền có mấy ánh mắt đưa tới. Quả thật, thú bông dễ thương rất gây chú

ý, đặt lên liền khơi dậy hứng thú của mọi người, thu hút khách nhìn ngắm thú bông hoặc mấy cái hà bao.

Tô La lại bày tiếp mấy cái hà bao, liền có mấy tiểu hài tử kéo theo người lớn đi cùng lại xem. Tô La thấy có khách hàng tới cửa, lập tức lộ ra nụ cười chuyên nghiệp. Khóe miệng nhếch lên, nàng mới phát giác nàng thực sự hết sức vui vẻ, khóe miệng mỉm cười cũng là tự nhiên, không hề có sự miễn cưỡng hay giả dối.

"Nương, con muốn con thỏ nhỏ này." Một nữ hài tử tầm bốn tuổi một tay cầm tay một phụ nhân trẻ tuổi, một tay chỉ con thỏ nhỏ, miệng không ngừng ao ước, lay động phụ nhân trẻ tuổi.

Phụ nhân nhìn đôi mắt tràn đầy mong đợi của con gái, liền quay đầu nhìn Tô La cười dài, mở miệng hỏi: "Con thỏ nhỏ này bán thế nào?"

Tô La nhàn nhạt cười cười, chỉ con thỏ nhỏ ở vị trí bày thú bông nói: "Mấy loại này đều là hai mươi văn tiền, chắc giá." Chợt lại chỉ thêm mấy con thú nhỏ khác, lại nói: "Loại này là mười văn tiền, phụ nhân có thể chọn loại nào mình thích."

Phụ nhân vừa nghe mấy con thú vậy mà tốn không ít tiền, trên mặt liền có vẻ đau lòng, lại nhìn mấy con thú, đều là nàng chưa hề gặp qua. Có mấy loại rõ ràng là động vật hung dữ nhưng có thể làm ra hình dạng hết sức đáng yêu, lòng cũng nảy sinh hảo cảm.

Ngắm nghía một lúc, liền cảm thấy mua con thú như vậy về cũng không tệ, hơn nữa con gái mình lại yêu thích, thế là liền ngồi chồm hổm xuống, tinh tế chọn một con thỏ, xem xét nhìn kỹ. Lại thấy trên cánh tay con thỏ dính một miếng giấy nhỏ hình hoa như con dấu, nàng ta không hiểu nổi chớp chớp mắt.

Tô La phát hiện ánh mắt phụ nhân có thắc mắc, không hiểu nổi, liền mỉm cười giải thích: "Dấu khắc trên giấy là nhà chúng ta đánh dấu, chỉ cần là sản phẩm của nhà chúng ta, tỷ như những con thú, hà bao này, cũng đều dán lên ở mặt trên một tờ giấy như vậy, chứng minh thật giả."

Nhân hiệu này là việc hai ngày trước Tô La nghĩ đến, Tô La cũng không biết có tác dụng hay không, nhưng nếu như có thể để khách hàng rõ ràng ai mới là tác giả chân chính của những mặt hàng này thì thật tốt. Thế là nàng liền tìm người khắc một cái con dấu có kiểu dạng phức tạp, chính là phòng ngừa người nào đó bắt chước khắc ra con dấu tương tự.

Nàng quyết định về sau bán sản phẩm đều làm như vậy. Tất nhiên, nhân mác có thể bị xé đi nhưng sẽ ảnh hưởng tới sự hoàn chỉnh của sản phẩm. Ít nhất khi khách hàng mua hàng, có thể để bọn họ biết thật giả.

Cuối cùng, phụ nhân kia liền mua một con thỏ nhỏ, tiểu nữ hài ôm con thỏ nhỏ vui vui về và rời đi. Phụ nhân vừa mới đi không lâu, lại có một phụ nhân bị tiểu nam hài kéo tới đây. Có lẽ là phụ nhân đã nghe Tô La đối thoại với khách hàng, lại hỏi một lần giả tiền, liền mua cho tiểu nam hài một con hổ nhỏ mà nam hài thích.

Không bao lâu, lại có mấy phụ nhân trước sau đi tới xem hàng. Tô La bận tới mảy tới mảy. Đem hết hàng trong sọt lên bày bán, cùng với sự giúp đỡ của Tô mẫu, việc bán hàng của Tô La càng lúc càng trôi chảy.

Tô La hôm nay không có bán vòng tay trang sức nhưng có mấy người mua qua vòng tay tới đây, nhìn mặt mũi Tô La, không khỏi "Hà!" một tiếng, kinh ngạc nói: "Cô nương chính là cô nương thời gian trước đây bán vòng tay trang sức phải không?"

Nghe vậy, Tô La có chút ngoài ý muốn chớp mắt vài cái, nhẹ gật gật đầu, lại nghe trong đó một vị cô nương nói: "Lúc trước ta mua của người đôi hoa tai nhỏ, tặng cho đại ca ta, tiểu đệ ta nhìn thấy đặc biệt ưa thích, muốn ta lại mua một đôi. Mấy ngày nay ta đều ở trên trấn tìm cô nương, nhưng lại vẫn chưa từng gặp lại cô nương, cô nương không bán vòng tay hoa tai nữa sao?"

Tô La lắc đầu, thân nhiên nói: "Không phải không bán, chỉ là mấy ngày nay ta làm không nhiều, liền không có cầm đi bán. Nhưng phiên chợ lần sau, ta liền mang tới vòng tay trang sức. Cô nương nếu là thật sự thích hoa tai, đến lúc đó có thể bớt chút thời gian tới xem."

Cô nương ấy khẽ gật đầu, mua hai con thú nhỏ đáng yêu, bảo là muốn tặng cho cháu. Tiễn cô nương ấy đi rồi, Tô La cười tủm tỉm, theo lời vị cô nương ấy nói, không phải trên trấn không có người làm vòng tay trang sức như nàng làm mà là những người mua trước đã nhớ rõ người bán ban đầu là nàng.

Nghĩ đến điều này, Tô La trong lòng cực kỳ vui mừng, nàng không nghĩ đến những người mua lại nhớ rõ nàng. Nàng thực sự rất vui, điều này chứng minh những nỗ lực của nàng không hề uổng phí, mà cũng có vài phần thu hoạch rồi.

Nửa canh giờ sau, tất cả hà bao, thú bông đều bán hết. Đối với kết quả như vậy, Tô La thật có chút bất ngờ, tuy rằng nàng cảm thấy có thể bán được nhiều nhưng thực không dám cam đoan có khả năng bán hết toàn bộ, không nghĩ đến cuối cùng có thể bán xong.

Tô mẫu càng là ngoài ý muốn, nàng cảm thấy mấy con thú nhỏ, hà bao này quả thật rất đáng yêu, nhưng nếu để cho nàng bỏ ra mấy chục văn tiền mua cái con thú này nọ, nàng cũng không nỡ bỏ. Nhưng khách hàng tới mua cũng đều là vì hài tử nhà mình, không khỏi cảm thấy đồ chơi cho trẻ em này nọ mà cũng có thể kiếm ra tiền như vậy.

Tô La và Tô mẫu thu thập đồ đạc chuẩn bị ra về, Tô La đem gánh nặng đến trên vai, lúc nàng chuẩn bị xoay người rời đi, sau lưng truyền tới giọng nói có chút quen thuộc: "Cô nương chính là người được giải nhì cuộc tỷ thí tại Lễ hội ngắm hoa, Tô La cô nương?"

Chương 28: Chương 23

Khi xoay người, Tô La nhìn thấy một người mặc váy vàng nhạt đứng đối diện, cô nương mặc váy dài mềm mại. Tuổi tác chắc tương đương nàng, răng trắng môi hồng khiến người yêu mến, mắt sáng như nước như oán như bi thương, trong con ngươi thoáng có bóng người.

Tô La hít mắt nhìn cô nương kia chậm rãi đi tới gần phía nàng, từ trên người mà xem, bóng dáng cô nương có chút quen thuộc, lại nhất thời nghĩ không ra khi nào chỗ nào nàng gặp qua người này, nghe qua giọng nói của người này. Bỗng nhiên nghĩ đến một cô nương mới vừa nói ở cuộc tỷ thí tài nghệ ở lễ hội ngắm hoa, Tô La nhất thời giật mình hiểu ra.

"Cô nương chính là 'cô nương Thư Hương' ?" Tô La sắc mặt bình thản hỏi thăm, không biết cô nương này gọi nàng lại là vì chuyện gì, trên mặt tận lực bảo trì một nét mỉm cười thoáng hiện như có như không.

Đứng ở bên cạnh Tô La Tô mẩu nghe thấy trong miệng Tô La "Cô nương Thư Hương", trên mặt lộ ra thần sắc giật mình. Bà tuy chưa từng chính mắt gặp qua cô nương Thư Hương, nhưng cũng nghe qua một vài lần. Nghe nói tuổi còn trẻ, đã trở thành cô nương kể chuyện ở trấn trên có tiếng.

Bây giờ may mắn chính mắt được thấy, quả thật là cô nương khéo léo linh lung, xinh đẹp khá ái. Tô mẩu nhìn cô nương Thư Hương tiến đến chỗ bọn họ, thấy hình như tìm Tô La, nhất thời cũng có chút tò mò nguyên nhân cô nương Thư Hương tìm tới Tô La.

"Ta họ Lưu, danh Thư Hương" Lưu Thư Hương giọng điệu nhàn nhạt trả lời một câu, trên mặt không có biểu tình dư thừa, hai tròng mắt lại giống như mang thần sắc không rõ ràng. Đôi mắt khi thấy Tô La gánh một gánh hàng không, có thâm ý khác nhìn Tô La một cái.

Tô La không có tâm tư đi phán đoán cái nhìn của Lưu Thư Hương có ý gì, giọng điệu so với Lưu Thư Hương còn lạnh nhạt hơn: "Không biết Lưu cô nương tìm ta có chuyện gì? Nếu mà cô nương không có chuyện gì, ta liền đi trước."

Đôi mắt không để tâm giống như tùy ý nhìn Lưu Thư Hương một cái, trong lòng cũng yên lặng trầm nghĩ: Lưu Thư Hương có biểu tình kia, đoán rằng cùng cuộc tỷ thí tài nghệ ở lễ hội hoa có liên quan.

Quả nhiên, Lưu Thư Hương muốn cùng Tô La nói chính là chuyện ngày đó, chỉ thấy đôi mắt nàng ta gắt gao nhìn chòng chọc Tô La một hồi lâu, sau đó dùng giọng dịu dàng ôn hòa nói: "Thứ cho Thư Hương tài sơ học thiên(*), xin hỏi cô nương ngày đó xướng(hát) là ca khúc gì?"

(*) tài sơ học thiên: bắt tài, kém cỏi.

Nghe vậy, Tô La hai mắt bình tĩnh nhanh chóng hiện lên một tia khác thường, thần sắc có chút phức tạp nhìn Lưu Thư Hương một lúc, đến khi Lưu Thư Hương cho rằng nàng sẽ không trả lời, mới chậm rãi trả lời: "Tiêu dao du."

"Tiêu dao du?" Lưu Thư Hương nhẹ nhàng thì thầm một tiếng, mi mắt nhìn xuống tay áo mình, yên lặng hồi tưởng ngày đó nghe khúc đấy. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng khúc ca đó từ trước tới nay, nàng ta cảm thấy là khúc ca êm tai nhất.

Nàng ta tuy là người kể chuyện, nhưng bình thường cũng thích nghe người khác xướng khúc, lại chưa từng nghe qua lần điệu du dương uyển chuyển như thế. Ngày đó nàng ta vốn tưởng rằng nàng ta không phải đệ nhất chính là thứ hai, ai biết nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, lại cướp đi vị trí của nàng.

Vừa mới nghe được kết quả, trong lòng nàng ta cũng có chút không cam. Chờ nàng ta thu hồi thần sắc, cô nương xướng khúc đã rời đi. Nàng ta có ý đi tìm, lại vẫn chưa tìm được, không nghĩ đến hôm nay rốt cục lại gặp được nàng.

Hơi hơi cúi đầu đôi mắt yên lặng nghĩ trong khoảnh khắc, lại ngẩng đầu đã không thấy bóng dáng mẹ con Tô La. Lưu Thư Hương không nghĩ đến Tô La thể nhưng mà bỗng nhiên đi như vậy, nhất thời chỉ biết ngây ngốc nhìn tới nhìn đi người đi đường vội vàng trên đường.

"Nha đầu, nàng ta giống như còn có chuyện muốn cùng con nói, chúng ta đi như vậy, không tốt đi?" Tô mẩu nghiêng đầu nhìn lông mày nhíu lại của Tô La, bà không hiểu Tô La và Lưu Thư Hương đang nói chuyện, sao bỗng nhiên lại bỏ nàng ta lại.

"Muốn nói đã nói xong rồi, kể tiếp cũng không có cái gì để mà nói tiếp. Chúng ta vẫn là đi trước mua ít lần chỉ màu và vải dệt lần sau muốn dùng, lại mua ít gạo trở về." Tô La cũng không thấy Lưu Thư Hương sẽ cùng nàng có lời nói gì tốt, như vậy sớm tránh xa một chút còn tốt hơn.

Hôm nay mấy thú bông và tất cả hà bao đều bán được, kiếm cũng được hơn hai nghìn văn tiền đồng, xem như khó khi có được mùa thu hoạch lớn. Tô La cảm thấy quyết định đợi lát nữa cắt nửa cân thịt trở về, lần trước ném qua thịt một lần, cũng đã qua một thời gian, quả thật phải cắt ít thịt trở về cho hai người kia trong nhà ăn.

Mua được chỉ màu để làm thú bông, vải làm hà bao, Tô La và Tô mẩu cùng nhau đi mua thịt heo ở quầy thịt lợn chỗ lần trước mua. Đợi hai người đến gần quầy bán thịt lợn, Tô mẩu duỗi tay kéo ống tay áo Tô La.

"Nương?" Tô La hai mắt mang theo nghi ngờ, không hiểu nghiêng đầu nhìn Tô mẩu, chợt lại cúi đầu nhìn ngón tay kéo ống tay áo nàng. Hàng năm làm lao

động chân tay, việc nặng mà ngón tay trở nên thô ráp, khiến người ta cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

"Nha đầu, chúng ta vẫn là đem ít tiền này để dành cho Tiểu Văn đi học đường." Tô mẫu liếc thịt heo một cái, lại lập tức dời tầm mắt: "Cho nên, chúng ta vẫn là không nên tùy tiện xài tiền bấy bạ, dù sao mấy ngày trước đây đã ăn qua, bây giờ không cần lại mua thịt heo."

Tô La trong góc khuất mềm mại nào đó trong lòng tựa như là bị châm vào khiến đau, nàng tuy không phải một người mẹ, nhưng ít nhiều đều hiểu lòng Tô mẫu bây giờ. Nhiều năm trôi qua ngâm đắng nuốt cay, rất không dễ dàng mới đưa được hài tử đến trường, chỉ là muốn hài tử an an ổn ổn sinh sống nhỏ. Nghĩ cho hài tử nhà mình thật tốt, đoán đều là tấm lòng của mỗi mẫu thân.

"Nương, người đừng lo lắng chuyện tiền bạc, ta nói qua muốn đưa Tiểu Văn đi học đường sẽ không nuốt lời." Nhìn thịt heo một cái, Tô La lại nói: "Đã muốn đưa Tiểu Văn đi học đường, nên muốn cho hắn tính thần dồi dào đi học nghe giảng bài mới tốt, hiện tại cho hắn bồi bổ cũng tốt."

Kiếp trước mấy hài tử kiêng ăn các loại, dù chỉ uống nước cũng vẫn đủ dinh dưỡng nữa là. Nhưng đến nơi này, một năm có thể ăn được một ít thịt heo, cũng đã cảm thấy rất thỏa mãn. Sự khác biệt này khiến trong lòng nàng có chút không nói ra mùi vị, chỉ có thể chôn sự lên men dưới đáy lòng.

Tô mẫu nghe lời nói của Tô La, lòng biết nàng nói đều không sai. Nhi tử nhà mình so với nam hài cùng tuổi đều nhỏ gầy hơn, có lẽ chính là bởi vì ăn lương thực không có dinh dưỡng. Cũng vẫn là đứa nhỏ mà phải cùng bà cùng nhau chịu khổ, bà thật cảm thấy xin lỗi nhi nữ(=con trai con gái) hiểu thuận hiểu chuyện như vậy.

Cắt nửa cân thịt heo liền đi tiệm gạo gần đó mua gạo, lúc này kiếm được không ít tiền, Tô La chuẩn bị mua một túi gạo nhỏ trở về.

Đến tiệm gạo, Tô La để Tô mẫu ở trước cửa tiệm gạo trông mấy gánh chứa các thứ, còn lại nàng đi vào tiệm gạo nhìn xem mua ít gạo ngon. Lựa chọn xong, Tô La lấy gạo ngon, liền bảo tiểu nhị cho nàng một túi gạo nhỏ.

Tiểu nhị tiệm gạo thấy có làm ăn lớn tất nhiên là cao hứng, mặt mày cong cong, vui tươi hơn hờ chạy đi lấy gạo. Tô La lại nhìn gạo khác, không nhanh không chậm đi đến trước quầy, kiên nhẫn đợi tiểu nhị đem gạo chuyển ra tới, sau đó có thể trả tiền cho chường quầy.

Cũng lúc này, ở cửa tiệm gạo truyền tới tiếng nhón nha nhón nháo, Tô La từ ngưỡng cửa đi mấy bước, lại thấy mấy tên vô lại thất điên bát đảo ngã xuống đất, mấy gã nam tử đứng trước mặt một nam tử trưởng thành mặc cẩm y. Đứng phía sau nam tử chính là Tô mẫu, nhìn nam tử kia đáng vẻ tựa như là đem Tô mẫu bảo vệ ở sau người.

Tô La sắc mặt lúc này trắng bệch, bước nhanh đi đến bên cạnh Tô mẫu, hai tròng mắt tràn đầy nồng đậm lo lắng, kinh hoàng hỏi han: "Nương, người không có chuyện gì chứ? Chuyện này là thế nào?"

Tô mẫu lòng còn sợ hãi, trên mặt đều là tái nhợt, nhìn thấy nữ nhi nhà mình sắc mặt so với bà còn trắng hơn, thế là liền cố gắng trấn định, gấp ngừ đem chuyện mới vừa phát sinh kể cho Tô La.

Hóa ra, mấy tên vô lại mới vừa nhìn thấy bọn họ đi ra quầy thịt heo mua thịt heo, sau lại thấy bọn họ tới tiệm gạo mua gạo, liền cảm thấy trên người bọn họ phải mang theo không ít tiền bạc. Thế là liền nảy sinh lòng dạ hiểm độc, thừa dịp Tô La vào tiệm gạo chọn gạo, lập tức chạy lên đẩy bực bách Tô mẫu đem toàn bộ tiền bạc trên người giao cho bọn hắn.

Tô mẫu tất nhiên là không đồng ý, không nói vừa mới kiếm được tiền tất cả đều ở trên người Tô La, dù trên người bà có nhiều tiền bạc như vậy, bà cũng sẽ không đem đồng tiền bọn họ đau khổ cay đắng kiếm được giao cho đồ vô si.

Mấy tên vô lại thấy Tô mẫu sống chết không đưa tiền cho bọn hắn, liền nghĩ trực tiếp động thủ đi cướp. Khi biết bọn hắn sắp tiếp cận Tô mẫu, một hình bóng bỗng nhiên bay tới trước mặt bọn họ. Chưa thấy bóng dáng kia là ai, đã thấy bọn hắn bị đánh đến nằm lăn nằm bò. Ngay sau đó Tô La liền chạy ra, thấy đó đám vô lại kia đáng vẻ răng rơi đầy đất bị thảm.

Đứng ở trước mặt Tô La là một nam tử đáng người cao ngất, lưng hùm vai gấu, một mái tóc đen ở dưới ánh mặt trời nhu hòa sáng bóng. Nàng chưa nghe thấy nam tử nói được nửa câu, đã thấy bọn vô lại phía trước giống như là đã gặp quỷ, so với ai khác đều nhanh hơn, không có chút nào giống như vừa mới bị trọng thương.

Tô La còn chưa cảm ơn nam tử kia, người đó đầu cũng không quay lại đã đi về phía trước. Nàng hơi hơi giật mình, chột chạy chậm đến trước mặt nam tử. Đã giúp một việc lớn như vậy, một tiếng cảm ơn nói là phải, đây là thói quen của nàng tới nay.

"Tạ ơn công tử cứu giúp." Tô La khẽ cúi đầu thật lòng cảm ơn, lại chậm rãi giương mắt nhìn nam tử. Vừa ngẩng đầu mới phát hiện nàng thấp hơn nam tử một cái đầu, ngẩng đầu nhìn người khác không quen. Vội vàng nhìn xuống, chỉ thấy khuôn mặt nam tử có chút quen thuộc.

Nam tử thân thể cao ngất cũng không lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt con ngươi đen bóng nhìn Tô La một cái, lập tức nhích qua bên trái, muốn đi một hướng khác.

Chính là lúc này, xung quanh truyền tới mấy tiếng hô kinh ngạc. Tô La lập tức vênh lỗ tai dài lắng nghe, cũng nghe được một câu: "Kia không phải là đại đương gia tửu lâu Thiên Duyệt sao?"

Nghe được một tiếng vang rất nhỏ bên tai, Tô La nhất thời giật mình hiểu ra, thảo nào nàng cảm thấy nam tử có chút quen mặt, hóa ra đối phương là Thôi Vô Nhân lộ mặt một lúc trong lễ hội ngắm hoa xong không biết đã đi nơi nào mất.

Được biết người xuất thủ tương trợ chính là Thôi Vô Nhân, Tô La hai mắt khẽ nâng lên, không khỏi tinh tế nhìn nam tử một cái. Mày kiếm cao ngất

khíen mặt mũi hần nhiều thêm mấy phần lạnh lùng. Đôi mắt đen như mặc ngọc khúc xạ ra có chút ánh sáng lạnh lạnh. Thấy đôi mắt kia, Tô La cảm thấy đột nhiên căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 24

Hôm đó Tô La cùng Thôi Vô Nhân bất ngờ gặp gỡ vẫn chưa khiến cho sinh hoạt của Tô La có gì thay đổi. Nàng vẫn như bình thường, một mặt tìm người làm vòng tay trang sức, mặt khác còn tìm thêm mấy tiểu cô nương kém nàng một hai tuổi, tương đối chăm chỉ, chân thật, giản dị tới nhà giúp đỡ nàng làm thú bông nhỏ.

Thú bông cùng vòng tay có khác biệt rất lớn, phí tổn cùng kỹ thuật cũng cao hơn. Vì phòng vạn nhất, Tô La quy định thú bông không thể mang về nhà làm. Vì việc này, nàng còn đặc biệt để trong nhà hai chiếc bàn lớn để tất cả cùng làm việc.

Mấy nữ hài tử thông qua việc làm vòng tay kiếm được tiền không ít nên các nàng liền đem việc làm vòng tay thành một công việc quan trọng. Các nàng làm được càng nhiều thì tiền nhận được cũng nhiều lên.

Người trong thôn biết được vài nữ hài theo Tô La làm vòng tay kiếm không ít tiền, không thiếu nhà có nữ hài mười mấy tuổi đều tới đây hỏi thăm Tô La phải chăng cần thêm người, liền muốn cho nữ nhi nhà mình tìm tới, công việc tương đối nhẹ nhàng mà tiền kiếm được kha khá.

Tô La chính là muốn nhân dịp này làm vòng tay nhiều hơn nên cũng tìm thêm hai bé gái tới đây giúp đỡ làm vòng tay, cũng nói với mọi người nhân thủ đã đủ, không cần phải tăng thêm nữa, khiến cho vài người đến tìm nhưng không đạt được kết quả.

Làm thú bông có sáu cô nương, đều là mấy cô nương chừng mười lăm tuổi, Tô gia cách vách Tô Uyển Nhi chính là một trong sáu cô nương.

Hôm đó, Tô La cùng Tô mẫu nghiêm túc thương lượng, liền do Tô mẫu ra ngoài tìm mấy cô nương chịu khó, hỏi một chút các nàng có nguyện ý hay không làm một phần việc. Vừa mới ra cửa liền nhìn thấy Tô Uyển Nhi đứng ở ngưỡng cửa nhà mình dạo bước, hỏi qua mới biết được nàng là muốn hỏi việc làm vòng tay.

Qua mấy ngày, đa số người trong thôn đều biết Tô La mua thực phẩm, đồ dùng này nọ về là do nàng tự kiếm ra tiền mua về. Cái gọi là lên trán hện hồ tinh lang là từ không sinh có, là tin đồn vô căn cứ mà thôi. Nàng lên trán là để bán vòng tay trang sức, lại mua nguyên liệu về làm.

Sau lại nghe nói năm nữ hài mỗi ngày bận hai mươi vòng tay, liền có thể đạt được mười văn tiền. Nghĩ đến làm hai mươi vòng tay liền so với các nàng thêu khăn còn được nhiều hơn, thế là liền có không ít người tới đây hỏi han công việc.

Đáng tiếc Tô La đã lên tiếng người làm đã đủ, các nàng liền tại ngưỡng cửa Tô gia quanh đi quẩn lại vài lần, cuối cùng vẫn là ủ rũ trở về nhà.

Tô Uyển Nhi cũng là muốn làm vòng tay kiếm tiền, không dễ dàng nổi lên dũng khí đi đến cửa Tô gia, vừa vặn liền gặp được Tô mẫu. Được Tô mẫu tỉ mỉ nói rõ, Tô Uyển Nhi liền thành một thành viên của nhóm làm thú bông.

Làm thú bông là phân công hợp tác, tuy rằng là tính theo sản phẩm để quyết định tiền công, nhưng cùng làm vòng tay có chút khác biệt. Sáu cô nương, có người phụ trách cắt vải dệt, có người phụ trách may áo ngoài cho thú nhỏ, có người phụ trách nhét sợi bông. Cái gọi là tính theo sản phẩm là xem các nàng sáu người một ngày có khả năng làm tốt bao nhiêu thú bông, do đó xác định các nàng ngày đó được bao nhiêu tiền.

Trước khi bắt đầu làm thú bông, Tô La liền cùng các nàng nói cụ thể việc này. Các nàng vừa mới bắt đầu nghe thì còn mơ mơ màng màng, sau khi Tô La một lần nữa nói tường tận, các nàng mới nghe hiểu ý tứ của Tô La, tự nhiên đều đồng ý việc Tô La nói dựa theo sản phẩm tính tiền và quá trình làm việc cụ thể.

Vòng tay, thú bông đều đã tìm người tới làm công, Tô La và Tô mẫu có rất nhiều thời gian rảnh rỗi. Tuy không thiếu người tới đây giúp đỡ, nhưng Tô mẫu chính là không quen nhân rồi, liền đem thêu những động vật đáng yêu lên hà bao.

Tô La biết Tô mẫu là người mà rảnh rỗi thì liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, xem ra bà đối với việc thêu hà bao cũng có hứng thú, cuối cùng cũng thuận theo bà. Chỉ là cách một đoạn thời gian ngắn, bà phải ra quan sát, thuận tiện nhìn xem Tô Uyển Nhi cùng các nàng khác làm con thú có hay không gặp vấn đề gì cần giải quyết.

Công việc đều đã thuê người hỗ trợ, bản thân Tô La cũng có chuyện rất quan trọng cần làm. Nàng lúc này nhân dịp có thời gian đem xếp tơ lụa lần trước thắng được ở cuộc thi tài nghệ để may bộ quần áo cho Tô mẫu và Tô Văn, thừa lại liền dùng để may những xiêm y theo kiểu dáng nàng đã nghĩ đến từ trước.

Sau lễ hội ngắm hoa, có mấy ngày tốt, trai gái trong thôn, ai muốn lấy vợ thì vội lấy, ai muốn gả cũng đều gả. Tô Đại Điền mà Tô Tiểu Yến đã từng thích

thực cưới cô nương thôn bên cạnh. Còn Đại Nữu, người mà Tô La thực không thấy thoải mái mỗi lần gặp mặt thì cũng đã gả đến thôn khác. (Bảo sao ta thấy lạ là Tô La làm ăn lớn vậy mà ko thấy Đại Nữu đáng ghét đến sinh sự, hóa ra là chống lầy rồi các nàng ạ, thiên hạ thái bình!)

Cho nên, gần đây Tô La tâm tình thực hết sức khoan khoái, mỗi ngày thấy xếp tờ lụa liền cảm thấy tâm tình sáng khoái. Mỗi ngày bắt đầu một ngày mới cũng là tinh thần dồi dào, ngay cả Tô Văn tại ngưỡng cửa liên tục gọi mấy tiếng, Tô La đều không có phát giác, cho đến khi Tô Văn nói lớn tiếng hơn, nàng mới nghi ngờ hướng ra cửa.

Nghe rõ ràng là Tô Văn kêu nàng, Tô La đem kim chỉ trên tay để xuống, bước nhanh đi đến cạnh cửa mở cửa, đứng ở ngoài cửa đúng là tiểu đệ Tô Văn.

“Tiểu Văn, đệ không phải đi học bài sao?” Tô La chớp chớp mắt, có chút mệt mỏi, nghĩ lát nữa phải nghỉ ngơi một chút.

“Đệ trở về uống nước, vừa hay tại ngưỡng cửa gặp một đại thẩm mập mạp muốn tìm nương. Đệ nghe thấy nương kêu đại thẩm mập đó là Vương bà mối, đệ liền tới đây nói một tiếng với đại tỷ.” Tô Văn tuy chỉ có chín tuổi nhưng cũng biết bà mối là làm gì. Lúc trước cũng có bà mối đến nhà làm đại tỷ tức giận. Tự nhiên bà mối đến cửa, hần sợ đại tỷ không vui, thế là liền chạy tới nói trước với nàng.

Bà mối?

Tô La ở trong lòng yên lặng hừ một tiếng, nữ tử cổ đại quả thật không dễ làm. Bản thân nàng không có ý tứ muốn bàn luận chung thân đại sự, lại quên nơi này có bà mối chuyên nghiệp, thay người ta đến hỏi chuyện cưới xin.

Trong ký ức của Tô La, trước cũng có mấy vị bà mối đến tô gia, nói tìm cho nàng vài đôi tượng, những người này nếu không phải là tục huyền (vợ mất, cưới vợ lần nữa) thì cũng là lấy tiêu thiếp. Từ sau khi nàng chiêm dụng thân thể này, đây là lần đầu tiên có bà mối tới cửa, không biết có phải do nàng gần đây chăm chỉ kiếm tiền có liên quan hay không.

Không phải Tô La suy nghĩ nhiều mà sự thực là như vậy. Dựa theo sự việc lúc trước Tô La gặp phải ở Trần gia, bị đụng đầu đưa về nhà và có đủ loại tin đồn về nàng, không dễ có người nguyện ý muốn cưới một cô nương có tiếng tăm như vậy. Nàng cũng không muốn có bà mối tới cửa, tránh được liền tránh. Nay có bà mối đến, nàng nghĩ sao cũng thấy quái lạ.

“Tỷ biết rồi, đệ trước đi học bài đi, đến bữa cơm trưa nhớ sớm trở về.” Bảo Tô Văn đi rồi, Tô La khép mi trầm tư trong khoảnh khắc, cuối cùng vẫn quyết định là đi ra nhìn xem tình huống thế nào rồi nói.

Nhà chính của Tô gia sơ sài, ở giữa gian nhà có chiếc bàn, lúc này Tô mẫu và Vương bà mối hai người đang ngồi nói chuyện. Trên bàn có chiếc bình trà kiểu đơn giản, Vương bà mối cực kỳ thông thả uống cốc nước trà, thỉnh thoảng giương mắt ngắm nhìn Tô mẫu ngồi đối diện, mà Tô mẫu lại an tĩnh ngồi đó.

“Vương bà mối, ta bỏ không được nha đầu nhà chúng ta, muốn giữ nàng thêm một vài ngày, không bằng ngươi liền xem trước cô nương nhà khác rồi lại nói.” Tô mẫu ở trong lòng cân nhắc một lát, liền dùng ngữ khí thận trọng nói với Vương bà mối.

“Tô đại tỷ, đừng trách ta nói thật, cô nương nhà ngươi chính là đã qua mười bảy, qua mấy tháng nữa chính là cô nương mười tám rồi. Tuổi đó mà muốn tìm một nhà khá giả, chính là rất khó đó nha.” Vương bà mối phát huy đầy đủ công phu mềm mại, ngay sau đó liền nói: “Ta nói này, không bằng thừa dịp hiện tại đoạn thời gian này tranh thủ, nói không chừng sẽ tìm được một gia đình tương đối tốt đó.”

“Này...” Tô mẫu là thực hy vọng có thể để nữ nhi tự tìm nhà chồng tốt, nhưng nghĩ đến nữ nhi nhà mình qua không được mấy tháng nữa cũng mười tám rồi, hoảng hốt Vương bà mối cái miệng khéo thuyết phục, trong lòng bà cũng có chút lo lắng.

“Tô đại tỷ, nếu không ngươi trước nghiêm túc nghe một chút nhà nào nhờ ta tới làm mối, tình huống ra sao, nếu có người người cảm thấy tốt, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện xem sao?” Vương bà mối vừa thấy Tô mẫu có chút do dự, liền biết việc này có hy vọng, nhếch khóe miệng có vẻ đắc ý.

Muốn hỏi Văn Lâm trấn bà mối danh tiếng nhất là ai, khẳng định chính là Vương bà mối. Bà làm bà mối nhiều năm như vậy, tạo thành không ít mối nhân duyên tốt. Nếu không phải nhà trai ra giá tiền cao, bà còn không muốn đến nơi cửa nhỏ nhà nghèo như vậy làm mối ấy.

Lại nói Tô mẫu trải qua một phen nghiêm túc cân nhắc, tự hỏi, bà cảm thấy nếu làm như vậy thật không tốt. Bà lúc trước đã đáp ứng Tô La, đáp ứng nàng chuyện chung thân do chính nàng làm chủ, nay không nên giấu nàng làm chuyện mối mai. Làm bậc cha mẹ, phải lấy mình làm gương, sao có thể nói không giữ lời.

“Nhờ Vương bà mối đi chuyện này, ta nghĩ vẫn là chờ ta hỏi qua ý tứ của nha đầu nhà ta, ta mới trả lời bà mối được. Là mẹ, ta chính là hy vọng nữ nhi nguyện ý vui lòng, nếu là tùy ý định hôn sự cho nàng, trong lòng ta cũng cảm thấy khó chịu.”

Trên mặt Tô mẫu thần sắc rất là ngưng trọng, nhìn như thực hết sức khó xử, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chợt lại nói: “Ta không cầu thông gia đại phú quý, chỉ hy vọng nữ nhi gả cho người nàng thích, là người tốt, ta liền thấy vui rồi.”

Vương bà mối không nghĩ đến Tô mẫu cuối cùng vẫn là kiên trì như vậy. Những lời khéo léo cũng đã nói, giờ không biết nói thêm gì cho tốt. Nhưng bà ta gặp phải Tô mẫu kiên quyết, không khỏi vừa giận vừa hờn, đứng dậy giậm giậm chân, cuối cùng vẫy vẫy khăn, xoay cái eo đẩy đã oán hận rồi đi.

Khi Vương bà mối đi xa, ở phía sau nhà chính, lẳng lặng nghe toàn bộ, Tô La nhắm mắt lại, khóe miệng có chút cười khổ. Tô mẫu có chút khó xử nhưng đều là ở góc độ tâm tư của Tô La mà suy nghĩ!

Tô La liền đứng tại chỗ lẳng lặng, nhìn Tô mẫu ngồi ở trong phòng động cũng không động, một lúc lâu sau nàng nghe thấy Tô mẫu nhẹ nhàng thì thầm: “Nha đầu là cô nương tốt, nàng nhất định có thể tìm được một nam nhân thật lòng yêu thương nàng. Ta đã đáp ứng nàng, nên tin tưởng nàng.”

Trong nháy mắt đó, Tô La cảm thấy nàng hết sức may mắn có được một mẫu thân yêu thương con gái sâu sắc như vậy. Chính như trước kia bà đã nói, chỉ cần Tô La sống tốt là bà đã thấy đủ.

Thong thả quay đầu nhìn gian phòng sơ sài, nét mặt Tô La biểu lộ tươi cười dễ chịu. Phòng ốc tuy là sơ sài nhưng ấm áp vô cùng, có một gia đình như vậy, người nhà như vậy, nếu là không biết thực sự quý trọng, thì không phải lãng phí vô ích nàng xuyên không chuyển này hay sao?

Huyền: Các nàng có thất vọng giống ta ko, nam9 lại mất hút rồi! J

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 25

Chuyện Vương bà mới tới nhà, Tô mẫu ở giữa trưa ngày đó một năm một mười kể với Tô La. Nhìn thấy trên mặt Tô La thần sắc bình tĩnh, Tô mẫu rất là vui mừng vì bà lúc ấy không bị Vương bà mới thuyết phục, lúc trước kiên trì cùng Tô La nói ra, bằng không bà thấy có lẽ chính là một thần sắc khác.

Từ khi Vương bà mới tới nhà, Tô La nghiêm túc suy xét về chung thân đại sự của nàng. Giờ phút này dù sao thì nàng cũng sống ở cổ đại, nếu như luôn dùng tư tưởng người hiện đại đối đãi với chung thân đại sự cổ đại, quả thật có chút không hợp với trạng thái xã hội bình thường.

Nghiêm túc suy xét xong, những ngày tiếp theo, Tô La bắt đầu dụng tâm chú ý những nam tử bên cạnh, nếu như được gặp gỡ, có thể tiếp tục quan sát, có khi nàng thật sự có thể tìm được một nam tử tương đối thật lòng.

Nửa tháng rất nhanh liền qua đi, trong phòng Tô La đã có không ít vòng tay trang sức, cùng với con thú bông nhỏ và hà bao. Đã chuẩn bị nhiều hàng hóa xong như vậy, Tô La muốn thừa dịp mấy ngày này nhanh chóng đem mấy thứ này bán.

Tuy nói trấn nhỏ khác cách trấn Vân Lâm có chút xa, nhưng mà không thể cam đoan sẽ không có người nào bán vòng tay trang sức. Dù sao mấy thứ này vẫn rất kiếm được tiền, chỉ cần có lòng một chút, là có thể nghĩ ra làm sao để kiếm được càng nhiều tiền.

Cho nên vẫn muốn sớm một chút đi trấn nhỏ khác nhìn xem, miễn cho người khác chiếm mất chỗ tốt. Tô La nhìn một phòng chứa đầy sọt thú bông nhỏ, hà bao, khay tay đặt trên mặt bàn chống một bên mặt trầm tư nửa buổi.

Nàng lúc trước đã ở trên trấn nhìn thấy một chiếc xe ngựa chuyên dùng để chở hàng hóa, chuyện này nàng không lo lắng, nàng chỉ lo lắng nàng là thân nữ nhi một mình chạy đến trấn nhỏ khác có chút không ổn.

Cổ đại dù sao cũng không phải hiện đại, một cô nương xa nhà vẫn cần chú ý an toàn nhiều hơn. Nàng không phải hiệp nữ lưu lạc giang hồ, trên thân cũng không có nửa điểm võ công, nếu trên đường gặp phải cường đạo gì đó, nàng khẳng định chỉ có bị cướp bóc mà thôi.

Cũng không biết có phải mấy trang phục cổ kịch độc hại hay không, trên phố ác bá trêu chọc phụ nữ nhà lành, trên đường cường đạo nửa đường bắt người cướp của, nội dung vở kịch này xem nhiều, một khi xảy ra hoàn cảnh tương tự như vậy, trong lòng Tô La không khỏi nghĩ rất nhiều.

Trán trên cũng có tiêu cục, nhưng nàng cũng thật không nghĩ đến mấy thứ này cũng cần thuê tiêu sư hộ tống. Mấy hộ tiêu ở tiêu cục có thể kiếm tiền có lẽ sẽ không nói chuyện nhàn thoải gì ra ngoài, nhưng nàng lại cảm thấy là họ vẫn sẽ thảo luận riêng.

Vốn không phải cái gì đáng giá, vật phẩm quý trọng gì, lại thuê tiêu sư tới hộ tống, đó không phải là vô cớ tìm thêm việc, ngược lại còn khiến mấy cường đạo làm cho rằng hộ tống cái vật phẩm quý trọng gì, chen chúc ra cướp thì sao?

Bất quá nếu có thể tìm người cùng nhau đi trấn nhỏ khác thì thật tốt, nhiều người nhiều bạn, tốt nhất đối phương là một nam tử có thể tin được. Nhưng nam tử nàng quen chẳng hề nhiều, hơn nữa nam tử có thể lui tới chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thật sự không phải một biện pháp tốt.

Càng nghĩ lại càng thấy nhức đầu, nhìn không được lấy tay xoa xoa đầu, một đầu tóc gọn gàng bị nàng xoa đến rối bù. Xoa loạn tóc, khiến tâm tình cũng nhẹ nhàng không ít, liền nghĩ lại đi nhìn mấy con thú bông nhỏ, ngoài cửa cũng truyền tới tiếng gọi của Tô Văn.

Tô La nhìn canh giờ cũng không phải lúc chuẩn bị ăn cơm tối, chuyện khác cũng có Tô mẫu lo, nhất thời không biết Tô Văn lần này là bởi vì chuyện gì mà tìm nàng. Xét thấy lần trước Vương bà mới tới nhà xong, lại một bà mới khác tới nhà, rất nhanh liền đi mở cửa.

"Đại tỷ, nhà chúng ta vừa có ba người lạ mới tới, một lão gia và hai hạ nhân. Nương nói lão gia kia giống như là muốn cùng nhà chúng ta nói chuyện làm ăn, kêu tỷ đi trước nhìn xem." Cửa phòng vừa mở ra, Tô Văn trực tiếp chuyển lời Tô mẫu muốn hẳn truyền đạt cho Tô La.

Tô La nghe vậy tâm hơi động, chẳng lẽ là muốn đàm phán làm ăn mấy con thú bông hay hà bao?

Kiếp trước tuy rằng không có kinh nghiệm gây dựng sự nghiệp, nhưng mà ít nhiều cũng đọc không ít sách gây dựng sự nghiệp, nếu như thật sự muốn cùng nàng đàm phán làm ăn mấy con thú bông hay hà bao, nói không chừng đây chính là một cơ hội tốt.

Nghĩ đến đây, Tô La liền muốn trực tiếp chạy đến nhà chính, nhưng thấy hai mắt Tô Văn sáng long lanh nhìn thẳng vào tóc nàng, nàng mới nghĩ đến nàng vừa mới xoa tóc rối loạn, thế là nhanh chóng chạy đến trước gương đồng đem tóc chải gọn lại, lúc này mới ra khỏi phòng.

Không bao lâu sau, Tô La liền đến nhà chính, quả thật thấy trong nhà có ba nam tử. Cùng Tô mẫu ngồi uống trà tán gẫu là một nam tử trung niên năm mươi tuổi, trên người cũng có phong phạm thương nhân, đứng ở cửa nhà chính là hai người hầu hai mươi tuổi.

"Đồng lão gia, đây chính là nữ nhi nhà ta." Tô mẫu thấy nữ nhi nhà mình ra, liền giới thiệu ngắn gọn cho vị khách Đồng lão gia một chút, chợt lại hướng Tô La giới thiệu Đồng lão gia: "Nha đầu, vị này là đương gia bố trang Đồng gia trấn Thanh Nguyệt : Đồng lão gia."

Nghe nói người trước mắt này là Đồng lão gia tới từ trấn Thanh Nguyệt, trong lòng Tô La dần dần trào ra một trận vui mừng cuồng liệt, nàng nghĩ vấn đề này, vị Đồng lão gia này cũng thật là khéo léo. Nếu mà thật sự có thể đàm phán được mỗi làm ăn này, không chỉ là giảm bớt thời gian nàng chạy qua chạy lại, hơn nữa ít đi một phần lo lắng.

Nghĩ như vậy, Tô La không khỏi cẩn thận lên, trước tiên lễ phép phúc thân Đồng lão gia. Đã muốn nói chuyện làm ăn, nên thành ý nàng đều phải có. Tuy chỉ là vừa gặp qua một lần, nhưng nàng cũng thấy ra vị Đồng lão gia này là một người làm ăn. Nàng không biết vị Đồng lão gia này tìm được nhà bọn họ như thế nào, nhưng Đồng lão gia lại tự mình đến nhà bọn họ muốn nói chuyện làm ăn, đã có thể nhìn ra thành ý của ông.

"Cô nương chính là cô nương bán thú bông ở trấn Vân Lâm sao?" Đồng lão gia hai mắt cơ trí lanh lợi tinh tế đánh giá Tô La đang đứng cách ông mấy bước, trong lòng thầm nghĩ : không nghĩ đến Tô gia lại do một vị cô nương như vậy làm đương gia.

Trước đây, ông ở trên trấn thấy mấy đứa bé cầm thú bông khá ái tình xảo, lại thấy những đứa bé không có con thú bông kia đều có vẻ mặt yêu thích và ngưỡng mộ. Thế là từ đó mượn con thú bông trong tay đứa bé tay nhìn một cái, quả thật, thú bông này rất đáng yêu, hài hước, làm trẻ con vui vẻ.

Ngày kia vốn là muốn về trấn Thanh Nguyệt, sau khi nhìn thấy con thú bông nhỏ kia, lại vì mấy con thú bông này mà ở thêm mấy ngày, thuê hai người hầu ra ngoài tìm kiếm cô nương bán thú bông nhỏ, tìm mấy ngày cũng chưa nhìn thấy có cô nương bán thú bông kia.

Khi bọn họ chuẩn bị bỏ qua, một công tử ngồi cạnh bàn cơm của bọn họ nghe được đối thoại, tiến đến hỏi thăm bọn họ phải chăng là nghĩ tìm vị cô nương bán thú bông nói chuyện làm ăn, sau khi nghe được bọn họ nói, liền báo cho bọn họ chỗ ở của Tô La, thế là bọn họ một đường tìm tới đây.

Đi tới Tô gia liền gặp một đứa bé chín tuổi ở trong sân học bài, sau khi đứa bé kia thấy bọn họ, xoay người chạy về trong nhà, không bao lâu sau, từ trong nhà kia một vị phụ nhân ba mươi lăm tuổi đi ra, nghĩ đến đây hẳn là Tô gia phu nhân.

Vừa mới bắt đầu ông còn cho rằng mấy thú bông kia đều là vị phụ nhân này nghĩ ra chủ ý, chỉ là do nữ nhi nhà bà cầm đến trên trấn đi bán. Nhưng ông lại từ trong miệng phụ nhân biết được tất cả đều là nữ nhi nhà bà nghĩ ra, không khỏi đổi vị Tô cô nương này có chút hiếu kỳ.

Lúc này đứng trước mặt chính là Tô cô nương bọn họ đang tìm, lại không khỏi sinh ra mấy phần tán thưởng. Ông cả đời này gặp qua không ít nữ tử làm đương gia, thật lòng tán thưởng cũng có mấy người, nhưng nhỏ tuổi như vậy đã khiến ông cảm thấy không thể khinh thường, cũng cô đơn mất tiền này vị chưa xuất giá cô nương.

"Tô La gặp qua Đồng lão gia. Đồng lão gia trước mời ngồi, có thể từ từ nói chuyện." Đối mặt với trường bối ngoài Tô mẫu ra, Tô La bỗng nhiên cảm thấy có chút miệng vựng vè. Không nói nàng không biết phải làm sao cùng trường bối hoặc là người có chút thân phận nói chuyện, cái chế độ cổ đại này cũng khiến nàng rất là không thích.

Đồng lão gia ngồi trở lại ghé ghế sô sài, trước vào nhà thấy gian phòng sô sài này, quả thật so với tưởng tượng của ông còn sô sài hơn. Vừa mới bắt đầu còn cho rằng là tìm nhầm chỗ, nhưng thấy ba người Tô gia đều có vẻ mặt hồng nhuận, trong lòng biết cuộc sống sinh hoạt ở nông thôn của ba người hẳn là không tệ.

Đội Đồng lão gia ngồi xuống, Tô mẫu Tô La trước sau ngồi xuống. Tô La nhìn Tô mẫu, chợt quay đầu nhìn Đồng lão gia, khiêm tốn hữu lễ hỏi han: "Không biết Đồng lão gia đến đây là vì chuyện gì?"

Đồng lão gia hơi hơi nheo lại đôi mắt lợi hại, tựa như là cân nhắc chuyện gì đó, một lát sau nói: "Tô cô nương đã hỏi, Đồng mẫu liền nói thẳng đi. Lần này đến trấn Vân Lâm kỳ thật là muốn ở chỗ này mở một gian hàng, nhưng ngoài trấn Vân Lâm còn có bố trang Vân Cẩm của ta, nếu mà ta từ trấn khác tới đây mở gian hàng, chắc hẳn sẽ không lo kịp bố trang Vân Cẩm."

"Vốn đã là nghĩ thôi không muốn ở trấn Vân Lâm mở gian hàng, ngày chuẩn bị trở về vừa vắn ở trên trấn thấy thú bông Tô cô nương làm ra, mấy con thú bông nhìn thật là đáng yêu, nếu là đứa bé thấy, trong lòng khẳng định vui mừng. Đồng mẫu liền nghĩ cùng cô nương đàm phán chuyện làm ăn, cô nương phụ trách sản xuất thú bông, Đồng mẫu phụ trách việc bán thú bông, không biết cô nương có nguyện ý nói chuyện không?"

Nghe xong lời nói của Đồng lão gia, Tô La ngưng mi nghiêm túc suy nghĩ thật lâu sau, mấy ngày trước đây nàng hỏi thăm qua một cửa hàng. Được biết nơi này tuy có nữ tử mở cửa hàng, nhưng mở cửa hàng lại không phải bằng danh tính các nàng. Nếu mà nữ tử muốn mở cửa hàng, chỉ có thể thông qua nam tử trong nhà giúp đỡ, mới có thể mở cửa hàng.

Trong nhà Tô La có tiểu đệ Tô Văn, nhưng hẳn hiện tại còn không đến nhỏ tuổi, nàng nghĩ là muốn mở cửa hàng cũng chỉ có hai lựa chọn. Một là đội Tô

Văn trưởng thành, nhưng đây cũng phải đến mười năm sau, hoa cũng đã sớm rụng. Hai là nàng tìm nam tử để gả, thông qua trượng phu mở cửa hàng nhỏ, bất quá hiện tại đều là chuyện không thể.

Thay vì đợi hai sự lựa chọn kia đến, không như trước tìm phương pháp đặc biệt khác, mà Đồng lão gia đề ra vụ làm ăn cũng đáng giá suy xét. Việc làm ăn này tương đương như nàng là người mở xưởng, Đồng lão gia là người bán, nếu là có thể làm một cái hợp đồng, cũng là một việc làm ăn không tệ.

"Đồng lão gia, Tô La cảm thấy chuyện này quả thật là nên đàm phán, hôm nay sắc trời đã không còn sớm, nếu không chúng ta lại hẹn thời gian, cùng bàn bạc kỹ?" Tô La trầm nghĩ trong lòng: nếu mà thật sự việc làm ăn đàm phán thành, hợp đồng khẳng định là muốn ký, thuận tiện thừa dịp thời gian này nghĩ hợp đồng nội dung thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 26

Đồng lão gia quả thật có lòng muốn hợp tác thành công cuộc làm ăn này, nghe trong lời nói của Tô La có sự nhẹ nhàng, khoan thai, sắc mặt giữ được sự bình thản. Thấy Tô La cao thâm khó lường, đôi mắt đen láy như có như không, thần sắc bình tĩnh, hẳn không khỏi gật gù tán thưởng, thật sự là một nữ tử không đơn giản.

Trải qua hơn nửa đời người, nếm đủ gió sương mưa tuyết, hẳn gặp qua đủ loại người, muôn hình vạn trạng, lại chưa bao giờ từng gặp qua một nữ tử như Tô La. Rõ ràng chính là một con nhóc, hành vi cử chỉ lại là một nữ tử chín chắn, lịch lãm.

Hắn đã gặp không ít người, cũng có mấy người lưu lạc giang hồ, là hiệp nữ hành hiệp trượng nghĩa, các nàng quả thật so với nữ tử bình thường có nhiều khác biệt. Nhưng Tô La cũng không phải nữ giang hồ, lại không câu nệ tiểu tiết, lại có phong thái như vậy đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng ông, cũng khiến người ta sinh lòng hiếu kỳ.

Cũng gặp qua không ít người, Tô La tất nhiên là chú ý đến Đồng lão gia cũng có chút suy nghĩ. Nàng tuy ở trong xã hội tiếp xúc qua nhiều kiểu người, nhưng tuổi đời còn trẻ, cũng chưa trải qua một phen phong sương, già đời như Đồng lão gia, nàng nhắc nhở chính mình: chớ làm ra quá nhiều việc không hợp với tuổi tác của mình.

"Tô cô nương suy nghĩ chu đáo, không bằng chúng ta liền hẹn cuối giờ Thìn ngày mai, ở Thiên Duyệt tửu lâu trao đổi việc này, không biết Tô phu nhân và Tô cô nương thấy sao?" Đồng lão gia là một thương nhân chính hiệu, tuy là đối với Tô La tuổi còn nhỏ mà có phong thái như vậy rất là hiếu kỳ, nhưng việc buôn bán vẫn là quan trọng hơn.

Tô mẫu nghe rõ ràng cuộc đối thoại này, nhưng nàng đối với sinh ý này cũng có điểm không hiểu rõ. Nghe Đồng lão gia hỏi thăm ý tứ mẹ con các nàng, con người đen chuyên về phía Tô La, đem quyết định cuối cùng giao cho Tô La, bà tin tưởng tự trong lòng nữ nhi nhà mình đã có tính toán.

"Vậy liền theo lời Đồng lão gia, cuối giờ Thìn ngày mai, Thiên Duyệt tửu lâu." Tô La khước môi hơi hơi giơ lên, đôi mắt lấp lánh ánh sáng.

"Việc này đã định, Đồng mẫu cũng không tiện quấy rầy Tô phu nhân và Tô cô nương nữa. Đồng mẫu đi trước, cáo từ, ngày mai tại tửu lâu đợi gặp cô nương." Đồng lão gia nói, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này ánh chiều đã phủ ngoài sân.

"Nhận được sự coi trọng của Đồng lão gia, nguyên cùng Tô La bàn việc này, Tô La nên tiễn Đồng lão gia một đoạn." Tô La khước miệng như có như không giương nhẹ, chậm rãi đứng dậy, thẳng sống lưng.

Thấy Tô La sống lưng thẳng thắn, khước miệng có nụ cười ôn hòa, Đồng lão gia nhẹ nhàng híp híp mắt, chợt đứng dậy cười nhạt nói: "Vậy liền làm phiền Tô cô nương."

Đem Đồng lão gia tiễn đến ngưỡng cửa, Tô La liền ở ngưỡng cửa lẳng lặng nhìn bóng lưng càng đi càng xa. Khi nàng chuẩn bị quay vào nhà, liền thấy có hai tiểu cô nương mặc quần áo vải thô chấp vái.

"Tô tỷ tỷ." Tiểu cô nương trên mặt có nét lo lắng gọi, chậm rãi đi đến trước mặt Tô La, nhìn Tô La muốn nói lại thôi. Trong mắt mang một thoáng lo sợ, cuối cùng vẫn là cố lấy dũng khí, nhẹ nhàng nói: "Chúng ta muốn hỏi một chút Tô tỷ tỷ có cần hay không thêm nhân thủ, chúng ta nhất định nỗ lực công tác."

Thú bông được chế tạo ra, người trong thôn đều biết Tô La lại tìm vài cô nương giúp đỡ làm ra đồ chơi nhỏ, có thể kiếm tiền, trong thôn cũng không ít những cô nương chưa gả hoặc có vài phụ nhân đến hỏi Tô gia xem có cần nhân thủ nữa hay không.

Tô La vốn là ở trong phòng bận tới mảy tới mảy, ra mặt quản lý đều là Tô mẫu. Lúc ấy Tô La không có tính toán cần thêm nhân thủ, Tô mẫu liền uyển chuyển báo cho các nàng. Giờ phút này Tô La lại là nghiêm túc nghĩ lại, nếu như ngày mai sinh ý thực đàm thành (đàm phán + thành công), có lẽ thực phải cần thuê thêm người, chỉ phải...

"Đợi ta trở về suy tính đã, các người ngày mai canh giờ này tới tìm ta." Ngày mai sự tình chưa có quyết định, nàng cũng không lập tức nói càn nhân thủ, dù sao mọi chuyện cũng chưa biết rõ ràng.

Nghe vậy, hai tiểu cô nương mặt mày hớn hờ, các nàng nghe qua có vài cô nương tới đây hỏi thăm công việc, các nàng đều là lập tức có được đáp án là không cần, nhưng Tô La lần này có hồi đáp như vậy, lại khiến các nàng có lòng mong đợi.

"Cám ơn, cám ơn Tô tỷ tỷ, vậy ngày mai chúng ta tới tìm Tô tỷ tỷ." Hai tiểu cô nương đồng thanh hướng Tô La cảm ơn, khuôn mặt ửng đỏ tràn đầy kích động vui sướng, Tô La nhìn thấy nhẹn không được sinh ra một chút thương tiếc với các nàng.

Mười lăm mười sáu tuổi, cũng là thời điểm nàng sắp bước vào xã hội tìm việc làm nuôi sống bản thân, thoáng chớp mắt đó là mười năm, nàng đã thành người trưởng thành, có kinh nghiệm trong xã hội rồi. Lại chỉ chớp mắt liền trở lại mười bảy mười tám, lúc này lại không phải vì nàng, mà là vì người một nhà mà nỗ lực làm việc.

Nàng Tô La trước giờ không phải người có tấm lòng nhân ái rộng lớn, nhưng mỗi lần thấy mấy tiểu cô nương đáng thương, như thấy bóng dáng của mình năm xưa, nàng không khống chế được chút xúc động. Mỗi lần gặp gỡ việc như vậy, nàng cũng nhẹn không được thờ dài quả thật là gặp được việc tương tự mới khắc sâu rõ ràng những việc đã trải qua, không khỏi cảm động.

Hai tiểu cô nương là mang tâm tình vui mừng rồi đi, còn Tô La đứng tại chỗ ẩn ước nghe được tiếng các nàng bàn luận nhỏ nhỏ. Nhẹ nhàng hí mắt nhìn phía chân trời mờ ảo, một tiếng thờ dài, một nụ cười nhẹ tràn ra trên khóe môi nàng.

Cơm chiều là Tô mẫu và Tô Văn cùng nhau chuẩn bị, Tô La liền nhân lúc rảnh rỗi suy tính nội dung hợp đồng. Tuy nàng chưa có ký qua hợp đồng, nhưng là biết được hợp đồng là cực kỳ quan trọng, không chấp nhận được nửa điểm sơ sẩy. Đồng lão gia tại Thanh Nguyệt trấn là có thanh danh lớn, là lão bản bồ trang, nên nàng cảm thấy cần thận một chút tốt hơn.

Trong lòng Tô La suy tính, nói chuyện làm ăn là việc rất trọng yếu, tất nhiên là cần khéo léo, cũng không dễ mất lễ nghi. Nàng chuẩn bị tốt một kiện xiêm y, đó là bộ váy áo màu xanh nhạt, mấy ngày trước đây vừa mới làm xong, vẫn chưa có mặc đến.

Một cô nương chưa xuất giá cùng Đồng lão gia hẹn tại tửu lâu nói chuyện làm ăn, hẳn có chút kinh thế hãi tục. Vì ngăn ngừa lời đồn đãi chuyện nhảm, Tô mẫu tất nhiên là bồi Tô La cùng nhau đi đàm luận sinh ý, mang theo xấp tơ lụa đã làm được xiêm y.

Tô mẫu ở trong phòng làm xiêm y thật lâu không có ra cửa, bà biết tơ lụa cùng vài bông khảm định không giống nhau. Tô La giúp bà làm xiêm y mới, bà vẫn mong đợi có cơ hội có thể mặc vào bộ quần áo này, nhưng chân chính mặc lên trên người, bà cũng cảm thấy chất liệu xiêm y trên thân thể quá tốt rồi, cảm giác có chút lãng phí. Thế cho nên ở ngoài phòng Tô La kêu mấy tiếng, bà vẫn ngăn người không nghe thấy.

Đến khi tiếng "Kèo kẹt" vang lên, bà mới hốt hoảng hoàn hồn, quay đầu sang nhìn Tô La. Thấy trên người Tô La tuy xiêm y đơn giản nhưng lại thanh tú, dễ nhìn, nhất thời liền đem chút ý nghĩ mới vừa xuất hiện đều quên ở sau đầu.

"Nha đầu, nhìn con mặc xiêm y này, ta cảm thấy đặc biệt yên tĩnh, như nhìn thấy bầu trời xanh ngắt vậy." Nghĩ đến trời xanh trong suốt, Tô mẫu không khỏi lại nghiêm túc đánh giá Tô La lần nữa, quả thật có cảm giác nhàn nhã thanh tịnh.

"Nương mặc bộ này cũng rất đẹp, thấy như là trẻ ra mười mấy tuổi." Tô La khéo mắt mang nụ cười thần nhiên, ánh mắt dịu dàng, nghiêm túc nhìn Tô mẫu một thân áo mới cùng búi tóc chỉnh tề.

Tô mẫu cùng lắm cũng mới khoảng ba mươi lăm tuổi, trước kia thường thường ra ngoài xuống đất làm ruộng, cả người có vẻ tiêu tụy vất vả. Trải qua đoạn thời gian này nghỉ ngơi điều dưỡng, không chỉ có sắc mặt hồng nhuận, ngay cả da thịt xanh xao cũng dần dần trở nên sáng láng. Lúc này bà có trang điểm một chút, nhìn tới cũng thấy trẻ lại không ít.

"Miệng con nói lời ngon ngọt!." Tô mẫu duỗi ra đầu ngón tay điểm nhẹ trán Tô La, khéo miệng khéo mắt đều có ý cười. Nữ nhân nào không thích đẹp, cho dù có phải sự thật hay không, được nghe khen ngợi vẫn là vui vẻ.

Chuẩn bị hoàn tất, Tô La liền cùng Tô mẫu cùng nhau ra cửa. Tô Văn đã sớm đi ra sau núi học bài, Tô La cũng đã cùng hắn nói qua, cũng thúc giục hắn học hành, muốn hắn nhân cơ hội này học hành nghiêm túc.

Chạng vạng hôm qua, Tô La đã cùng Tô Uyển Nhi các nàng nói qua, nàng cùng Tô mẫu hôm nay đều có việc không ở nhà, các nàng liền tạm thời nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại tiếp tục công việc làm thú bông. Nhóm người Tô Uyển Nhi tự nhiên không có dị nghị, vừa đúng lúc có thể ở nhà giúp đỡ gia đình làm việc nhà nông.

Khi hai người đi tới Thiên Duyệt tửu lâu, Đồng lão gia đã ở lầu hai, ngồi ở vị trí gần cửa sổ đợi. Vốn hắn là muốn tìm một cái nhả gian, nhưng cảm thấy như thế đối với mẹ con Tô La ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của nữ nhân. Tuy nói trong lòng bọn họ không hổ thẹn, lại không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy, có chút việc cần thận vẫn hơn.

"Tô phu nhân, Tô cô nương tới, hai vị, mời ngồi." Đồng lão gia sắc mặt rất là bình thản, hắn liền ở tại khách sạn, đi tới tửu lâu cũng thuận tiện. Mẹ con Tô La đi tới tửu lâu sớm hơn so với hẹn, từ điều này có thể thấy các nàng cũng có thành ý.

"Đồng lão gia ngài cũng ngồi đi." Tô La khéo miệng nhẹ nhàng ý cười. Nói chuyện làm ăn, tất nhiên là nên có chân tâm thật ý, nếu như bằng không, ai muốn cùng nàng nói chuyện làm ăn đây.

Tô La chưa ngồi xuống, mí mắt hơi hơi rũ xuống, nhân nhặt nhìn ấm trà nóng trên bàn thượng, chợt rót cho Đồng lão gia và Tô mẫu một chén nước ấm, cuối cùng mới giúp chính nàng rót một chén.

"Đồng lão gia, Tô La là một nữ tử, không biết uống rượu, liền dùng ly trà xanh này thay rượu, trước kính Đồng lão gia một chén, Tô La trước kính ngài." Tô La đôi tay cầm cái chén, hướng về Đồng lão gia khe khẽ mỉm cười, mà đưa lên uống cạn.

Rượu, nàng đã uống qua, nhưng phải tùy trường hợp có thích hợp hay không. Lúc này, ở trường hợp này, nàng cũng không thích hợp uống rượu. Liền nghĩ nơi này có chút mùi rượu cam, rượu Quế Hoa lãng đãng, nàng cũng không muốn để bọn họ biết nàng cũng biết uống rượu.

Đồng lão gia ước chừng tới bữa trưa khá sớm, cũng không có lựa chọn nhà gian, trong lúc đợi các nàng tới, cũng không có kêu bầu rượu tới ném thử mùi rượu, rất rõ ràng hẳn đều là suy xét đến thân phận hai mẹ con các nàng, nàng tất nhiên là sẽ không có phụ phần thành ý này của Đồng lão gia.

"Tô cô nương quả nhiên là nữ tử thông tuệ hào sảng, Đồng mẫu cũng kính cô nương một chén." Nhìn Tô La một ngụm uống cạn ly trà xanh, Đồng lão gia cũng hào hứng uống cạn ly trà xanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 27

Uống xong nước trà xanh, kế tiếp là lúc nên bàn chính sự. Đồng lão gia đã từng bàn chuyện làm ăn với không ít người, tuy nói lần này là cùng một nữ tử nói chuyện làm ăn, nhưng về mặt sinh ý, hẳn trước giờ đều là luận việc mà làm.

Cho nên, hẳn không hề do dự liền chủ động trình bày ý tưởng hợp tác cụ thể như thế nào, sau đó lại đem nội dung hợp đồng nói đại khái. Cả quá trình gọn gàng linh hoạt, không chút kéo bùn đất nước, thực ra là có thể nói đã chiếm hết先机, ngay cả người chưa hề trải qua trường hợp này như Tô mẫu cũng cảm nhận được một vài manh mối.

So với Tô mẫu ưu sầu lo lắng thì Tô La trong lòng đã có dự tính, đã là cùng nói chuyện làm ăn, hợp tác làm ăn, sao có thể có chuyện chỉ có một bên đề xuất, liền có thể xác định kết quả cuối cùng?

"Đồng lão gia nói cũng có lý, tuy nhiên Tô La cũng nghĩ cùng Đồng lão gia nói qua suy nghĩ của Tô La, mong rằng Đồng lão gia có khả năng suy xét cân nhắc những gì Tô La trình bày." Nói xong, Tô La lẳng lặng nhìn ra một cái nhú mày của Đồng lão gia, nhưng hẳn cũng cực nhanh trở lại bình thường.

"Mời Tô cô nương cứ nói, Đồng mẫu chăm chú lắng nghe." Đồng lão gia quả thật rất ngoài ý muốn, hẳn cho rằng Tô La chắc hẳn không chút do dự tiếp thu điều kiện hẳn đã nói, dù sao những gì hẳn nói đều là trải qua suy nghĩ kỹ càng mới nói ra điều kiện.

Khỏe mắt Tô La lóe sáng, không nhanh không chậm đem chút nội dung hợp đồng nàng tối hôm qua đã suy tính trước nói ra. Chính là vấn đề về quyền lợi bình đẳng, cùng nội dung Đồng lão gia nói không khác nhiều, chẳng qua là nội dung cụ thể có chút khác biệt.

Nghe Tô La nói xong, Đồng lão gia im lặng không nói, nâng chung trà lên đưa tới bờ môi, hạ mí mắt lẳng lặng xem nước trà trong chén, một lát sau giương mắt nhìn Tô La, chậm rãi nói: "Tô cô nương nói những lời này, Đồng mẫu hôm nay có thể tính là được mở mang kiến thức một phen."

"Đồng lão gia, ý tứ của ngài chắc là đồng ý điều kiện Tô La đã nói?" Tô La cảm thấy có chút phản chấn, nhưng nghĩ đến lúc này còn chưa bàn đến phút cuối, nhanh chóng thu hồi lại chút vui mừng mới hiện ra.

"Tự nhiên là vậy, đợi lát nữa chúng ta liền đem hợp đồng này sửa chữa hoàn chỉnh, định ra hợp đồng cuối cùng, Tô cô nương cảm thấy có thể không?"

"Đồng lão gia nói vậy, Tô La tự nhiên là đồng ý, việc này thực sự là phiền toái Đồng lão gia."

"Vậy ta hiện tại liền viết ra nội dung hợp đồng." Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, Đồng lão gia chớp mắt nhìn Tô La, từ từ hỏi: "Tô cô nương phải chăng biết chữ?"

"... Không phải, cho nên Tô La khẩn cầu Đồng lão gia cho phép Tô La tìm một vị công tử biết chữ giúp đỡ nhìn xem." Tô mẫu ngồi ở bên người, mà nàng vốn là nông gia, Tô La cũng không có gan nói mình biết chữ.

"Tất nhiên là được rồi, Tô cô nương có thể tìm một vị công tử tin được tới đây giúp đỡ." Đồng lão gia nghe đến Tô La không biết chữ thì có một chút thương tiếc, tuy là nữ tử vô tài mới là đức, nhưng Tô La này hiển nhiên rất có tài buôn bán, không biết chữ thực sự có chút đáng tiếc.

Đồng lão gia bảo một người hạ nhân bên cạnh liền hướng chương quỳ Thiên Duyệt bữa trưa chương quỳ lấy giấy bút, một người hạ nhân khác tay chân lanh lẹ đem mặt bàn thu thập sạch sẽ, dọn ra một vị trí thuận lợi để Đồng lão gia viết hợp đồng.

Tô La ngẩng đầu lẳng lặng xem lầu hai có vài khách nhân, ở trong lòng yên lặng phán đoán nam tử nào có thể biết chữ, có thể giúp nàng, nàng lại không hề biết một màn nàng bản sinh ý bên này đều rơi vào trong mắt một người nam tử.

Nam tử một thân cẩm y màu đen, con ngươi đen thâm thúy từ khe cửa mở ra một chút xem hướng phòng ngoài góc. Đầu lông mày như có như không nhấn lại, chỉ phút chốc liền giãn ra, phảng phất hai hàng lông mày trước giờ chưa từng có qua một cử động nào.

"Đại đương gia, cần ta ra giúp cô nương đó sao?" Đứng ở một bên, nam tử trẻ tuổi Vĩnh Phúc nhìn sắc mặt quanh quệ của đại đương gia Thôi Vô Nhân, thực sự không hiểu vì sao đại đương gia lại chú ý vị cô nương họ Tô kia như vậy.

Từng có một lần, bọn họ nhìn thấy Tô cô nương đó bán vòng tay trang sức, lại có một lần, bọn họ nhìn thấy Tô cô nương bán thú bông, hà bao. Đại đương gia liền sai hần tìm hiểu vị cô nương này, gia thế bối cảnh, lúc đầu còn cho rằng đại đương gia cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, chuẩn bị tìm cho họ đương gia chủ mẫu, ai biết tìm hiểu tin tức rồi, đại đương gia cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Hôm qua biết được Đồng lão gia muốn tìm Tô cô nương, liền bảo hần đi thám thính phải chăng là lão muốn tìm Tô cô nương nói chuyện làm ăn, nếu là nói chuyện làm ăn, liền nói với Đồng lão gia nhà Tô cô nương ở nơi nào, nếu không phải thì liền từ bỏ.

Mới vừa rồi, đại đương gia chính là ở trong phòng xem sổ sách, hần ra ngoài bưng chút trà nước trở về, không nghĩ đến vừa vặn liền nhìn thấy Tô cô nương cùng Đồng lão gia đang nói chuyện, về đến trong phòng liền cùng đại đương gia nói việc này, đại đương gia nhìn như không để ý cái gì, nhưng cũng thường xuyên chú ý tình hình phòng ngoài.

Thôi Vô Nhân lẳng lặng nhìn bóng dáng nữ tử áo xanh, ánh mắt tinh anh đã sớm đem gương mặt tròn tròn đó thấy rõ một hai. Hần gặp qua nhiều nữ tử, nàng bộ dạng không tính là rất đẹp, nhưng lại khiến người ta muốn nhìn lại. Chính hần cũng không rõ ràng hần khi nào bắt đầu chú ý nữ tử đó như thế, có lẽ là lúc hần nghe nàng hát một bài ca ở Lễ hội ngắm hoa, lại có lẽ là lúc thấy nàng bán vòng tay.

Sự kiện Tô gia thôn có nữ tử họ Tô mơ tưởng bầu vuu cành cây cao Trần gia, hần có nghe thấy. Khi chưa từng gặp qua Tô La, hần đối với lời đồn đại chuyện nhảm như thế cũng không thêm để ý. Nhưng khi hần gặp nàng rồi, trong lòng không tránh khỏi nghi hoặc: nàng là Tô La trong lời đồn đại sao?

Còn nhớ được khi hần ra tay giúp Tô mẫu, hần tiếp xúc với Tô La ở cự ly gần. Hần thấy được đôi mắt nàng trong trẻo lạnh lạnh, nếu không lưu ý thì dường như là cái gì cũng không nhìn ra được. Mà khi nhìn thấy đôi mắt ấy, hần lại thấy có phức tạp có lạnh lẽo trong trẻo.

Không biết từ lúc nào, hần liền bắt đầu lưu ý nữ tử tên là Tô La, biết nàng thông minh mẫn tiệp, cần cù giản dị. Lại phát hiện ánh mắt hần lại bắt đầu dừng lại trên bóng dáng nàng, có chút sự tình liền dần dần chìm vào đáy lòng.

Không thể phủ nhận, nàng so với những nữ tử hần từng gặp qua thật khác biệt, kiên cường đối mặt, bỏ mặc những chuyện linh tinh đồn đại, cần cù chăm chỉ kiếm tiền nuôi gia đình. Nữ tử như vậy tin tưởng rất nhiều nam tử đều cảm thấy nàng rất kiên cường, đồng thời có lẽ cũng cảm thấy những gì nàng làm đều vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

(Hạ trắng: Hóa ra anh đã thương nàng từ lâu... ^.^~ Cười gian...)

Hần ở đây nghỉ ngơi, bên ngoài Tô La dường như đang muốn tìm người giúp đỡ, Thôi Vô Nhân sắc mặt không động nhìn Tô La đứng dậy. Một vị nam tử áo trắng trẻ tuổi xuất hiện trước mắt hần, thoáng chốc, đôi mắt rất lâu chưa động hiện lên một thoáng dị sắc.

Du Khiêm, tiên sinh Văn Lâm thư viện, ở Lễ hội ngắm hoa hần cũng đã ngồi cùng nam tử trẻ tuổi này. Nhìn biểu tình trên mặt Tô La, không cần đoán cũng biết bọn họ là có quen biết. Nghe nói không ít cô nương đều lút ái mộ Du tiên sinh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chẳng lẽ nàng cũng đối với vị Du tiên sinh này có lòng ái mộ?

Cách một cánh cửa mà tâm tư hoàn toàn bất đồng, Tô La thấy Du Khiêm quả thật có chút kinh ngạc, nhưng trong lòng lại là có phần vui mừng, bởi vì nàng đang lo tìm không được người giúp nàng xem hợp đồng. Du Khiêm trùng hợp tới, lại là vừa giải khẩn cấp.

Trải qua đoạn thời gian này, trên trấn ai không biết Du Khiêm, nàng tìm Du Khiêm giúp đỡ cũng sẽ không khiến người có tâm nhiều lời, trong lòng càng là cảm thấy vui mừng. Bọn họ đoạn thời gian này cũng không có giao lưu, lúc này nhìn thấy nàng, Du Khiêm lại là có kinh sợ. Sau đó, Du Khiêm nghe nàng thỉnh cầu, lúc này liền đồng ý giúp đỡ nàng.

Đồng lão gia lúc này cũng vừa đem hợp đồng viết xong, Tô La liền mời Du Khiêm trước uống ly trà xanh, rồi đem nội dung trên hợp đồng nói nàng nghe. Nàng liếc một cái trên giấy trắng mực đen, thực có mấy chữ phồn thể xa lạ, tìm người tới giúp đỡ đọc, quả thật không sai.

Tô mẫu đã sớm biết Du Khiêm chính là vị tiên sinh dạy Tô Văn học bài, lúc này chính mắt gặp trong lòng thực là cảm kích không thôi, liền nói mấy tiếng "Cảm tạ", thật không dễ dàng mới ngừng ngừng miệng, sau đó liền chuyển mắt liếc liếc Du Khiêm, sau lại liếc liếc nữ nhi nhà mình.

Tuy là ở Tô gia thôn nhiều năm, Tô mẫu vẫn biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối chân chính, nhìn hai người trước sau, cuối cùng, chỉ ở trong lòng yên lặng thờ dài. Du Khiêm là người đọc sách, có học thức, tuy nói nhà mình ngày càng tốt hơn, tới cùng vẫn là thua kém dòng dõi thư hương, cho nên Tô La và Du Khiêm hần là không có khả năng rồi.

Trong lòng Tô mẫu cảm thấy đặc biệt thương tiếc, thật không dễ dàng mới nhìn thấy nữ nhi nhà mình nghiêm túc gặp một nam tử, đáng tiếc bọn họ không môn đăng hộ đối. Dù có xem nhẹ điểm này nhưng thấy hai người đối mặt lẫn nhau thái độ cũng không phải là có tình ý, chỉ có thể nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

Nét mực dần khô, một ly trà xanh cũng từ từ vào tâm can. Lúc này gần giờ cuối Ty, mặt trời tươi đẹp dần dần lên cao. Chút nước trà nóng uống vào

bụng lại càng ấm áp, tưởng như mặt trời vừa mới chiếu qua.

Đồng lão gia đem bản hợp đồng đưa cho Tô La, đôi tay Tô La tiếp lấy, lại chuyển cho Du Khiêm, thần sắc chợt hơi âm đạm, chân thành nói: "Phiền toái Du tiên sinh giúp việc này."

Đuôi lông mày Du Khiêm tựa hồ động động, con ngươi đen huyền hiện cũng trước sau như một, bình thản, tiếp qua hợp đồng, trước là đại khái xem một lần, sau đó mới nhẹ giọng đọc lại nội dung trên giấy, thanh âm chỉ có mấy người bọn họ nghe được.

Đội Du Khiêm đọc xong, Tô La khoe miệng như có như không giờ giờ lên, nhìn Đồng lão gia nói nhỏ: "Đồng lão gia, hợp đồng đã xác định tốt, vậy chúng ta liền có tiếng nói chung, về sau còn mong Đồng lão gia chiếu cố nhiều hơn."

"Nói hay lắm! Nói hay lắm!" Đồng lão gia khoe miệng giờ giờ lên ý cười, mặt mày cong cong, nhìn bộ dạng dường như rất vừa lòng với lần trao đổi sinh ý này.

Tô La thật lòng cảm tạ Du Khiêm, lúc này liền nhanh đến giờ ăn cơm, vừa nghĩ muốn mời Du Khiêm một bữa cơm, Du Khiêm liền chậm rãi mở miệng nói: "Đã không còn việc gì, nay Du mỗ liền xin được cáo lui trước."

Tô La vừa chuẩn bị nói ra lời mời liền nuốt trở lại, yên lặng nhìn Du Khiêm đi đến một cái bàn khác. Lại thấy ở cái bàn đó đã có một cô nương ngồi rồi, bóng dáng mang xiêm y màu vàng nhạt, nhìn bóng lưng có chút quen mắt...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 28

Tô La cũng không để ý xem chủ nhân cái bóng lưng tới cùng là ai, dù có biết là ai, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào với nàng. Sau Lễ hội ngắm hoa, nàng nghiêm túc nghĩ qua nhiều việc. Nàng đối với Du Khiêm quả thật có chút cảm tình, lại vì lâu ngày không gặp mà từ từ phai nhạt đi.

Thất bại tình cảm ở kiếp trước khiến nàng đối tình cảm này có một suy nghĩ sâu sắc, thay vì tìm một người nàng yêu lại không yêu nàng, không bằng tìm một người thật lòng yêu nàng. Không thể phủ nhận, tìm được người mà hai bên đều thật lòng yêu nhau tất nhiên là tốt đẹp nhất, nếu không được như vậy cũng là lựa chọn người thật lòng với mình.

Lúc này đã là buổi trưa, từ lâu nhộn nhịp tới không ít khách nhân, Tô La chậm rãi ngẩng đầu nhìn phía sáng trưng ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chính là xán lạn tươi đẹp.

Đồng lão gia mời mọc mẹ con Tô La cùng nhau ăn bữa cơm trưa, Tô La hơi trầm ngâm một hồi, cuối cùng vẫn là từ chối khéo thịnh tình của Đồng lão gia. Mẹ con nàng cũng không có dùng cơm ở từ lâu, mà là một đường trực tiếp trở về nhà.

Hôm nay ở từ lâu thu được kết quả thật tốt, đó là vì đảm thành việc phát triển sản xuất thú bông. Đồng gia bố trang ở trấn nhỏ phụ cận đều có mấy nhà phân phối, Đồng lão gia cũng có ý định đem thú bông đưa đến các bố trang để mở rộng mua bán.

Từ những gì Đồng lão gia nói, có thể thấy, nếu là thú bông bán được tốt, hẳn có thể mở cửa hàng chuyên bán thú bông. Theo ý này thì hiện tại nhân thủ làm thú bông khẳng định là không đủ, không biết hai tiểu cô nương phải chăng thực lần nữa tới đây hỏi thăm công việc.

Đối với mấy nông nữ có sự gan dạ sáng suốt tự động tới đây hỏi thăm, trong lòng Tô La có chút bội phục. Nàng biết trên trấn mấy hộ gia đình mà các cô nương đều là thuê khăn kiếm tiền, ngẫu nhiên nghe có cô nương biết các nàng ở nhà Tô La làm thú bông, giọng điệu xem ra có chút khinh thường, cũng có chút đồ kị.

Ai không muốn thêm chút tiền bạc, lại cũng không phải ai cũng không sợ đo là làm loại nghề nghiệp nào. Có những việc bị coi là nghề nghiệp thấp kém tất nhiên là không vào được mắt người nào đó, nàng trước giờ không cầu người khác hiểu được, chỉ cần không thẹn với lương tâm mình là được.

Về nhà lúc ấy, Tô Văn đã bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Tô gia trước kia đều là Tô mẫu ra ngoài xuống đất làm ruộng. Tô La ở trên trấn nhỏ giặt quần áo thuê, may vá kiếm tiền, việc nhà đều do Tô Văn đảm nhiệm. Đối với nhà nông mà nói, cái gọi là "Quần tử xa nhà bếp", thực không có cơm ăn.

Cơm đang nấu rồi, Tô La liền rửa mấy quả cà chua, thêm hai quả trứng gà, dùng một cái nồi khác làm món trứng chiên cà chua. Sau đó lại bảo Tô Văn rửa sạch rau cải thìa, xào lên, bữa trưa chính là thức ăn đơn giản như vậy, nhưng người một nhà đều là vui vui về vẻ dung bữa.

Sau khi ăn cơm xong, một nhà Tô gia đều ở trong sân bận rộn, vội chính là đếm xem đã làm tốt bao nhiêu thú bông. Ở từ lâu đàm luận ổn thỏa sinh ý, Đồng lão gia lúc này liền hỏi phải chăng có thể tới đây lấy trước một số thú bông mang về.

Nếu như không có việc làm ăn này, Tô La mấy ngày này cũng muốn đem số thú bông đang có bán đi, bằng không trong nhà sợ là không đủ tiền bạc chi

trả tiền công cho mấy cô nương. Đồng lão gia nói lời này cũng quá đúng ý nàng, thế là liền ước hẹn thời gian tới đây lấy hàng.

Ước chừng qua nửa canh giờ, thú bông đã được sắp xếp tốt, tổng cộng bảy trăm con. Vòng tay cũng ở tửu lâu lúc ấy nói với Đồng lão gia, Đồng lão gia cũng đổi với vòng tay trang sức có ý, vậy là nhân tiện đàm thành hợp đồng, tranh thủ tiêu thụ hàng hoá.

Ngoài cửa truyền tới tiếng xe ngựa, Tô La liền ở trong sân đứng dậy đi ra. Tới đây chính là Đồng lão gia cùng hai hạ nhân, phía sau là một chiếc xe ngựa chuyên chở hàng hóa.

"Tô cô nương đợi lâu." Đồng lão gia từ xe ngựa nhô đầu ra liền nhìn thấy Tô La chờ ở ngưỡng cửa, híp mắt lại có nhân nhật cười yếu ớt.

"Tô La cũng vừa mới sắp xếp xong, Đồng lão gia mời vào." Tô La tiến lên lễ phép đem Đồng lão gia tiến vào nhà, Đồng lão gia đã là trưởng bối, lại là đối tác làm ăn, nên có lễ tiết nàng đều ghi nhớ trong lòng.

Vào trong sân, Tô mẩu liền mang Tô Văn tiến lên lên tiếng chào hỏi, sau đó lại lẳng lặng đứng ở một bên. Trên phương diện làm ăn này, mẹ con bọn họ đều không hiểu biết bằng Tô La, lúc này cũng ngại quấy rầy bọn họ thương lượng.

Đồng lão gia đi đến trước cái sọt đựng thú bông, trái phải xem một lần, đôi tay luân phiên để sau lưng, trên mặt lộ ra biểu tình vừa lòng, đôi mắt ẩn hiện ánh sáng.

Cùng bồi bên cạnh Đồng lão gia, hai hạ nhân tất nhiên là biết lão gia hết sức hài lòng với số thú bông, bọn họ đã rất lâu không có thấy lão gia lộ ra biểu tình và động tác như vậy, không khỏi nghiêm túc nhìn mấy con thú bông. Nhìn ngắm rồi, bỗng nhiên họ cũng muốn mua hai cái trở về cho con trẻ ở nhà.

"Đồng lão gia cảm thấy vừa lòng chăng?" Đợi đã lâu mà chưa nghe thấy Đồng lão gia phát biểu, Tô La tuy là rất có tự tin, nhưng cũng không khỏi có chút thấp thòm, trên mặt có chút lo lắng nhìn mấy con thú bông.

"Thật là vừa lòng." Đồng lão gia nhẹ gật gật đầu, lại nhìn mấy cái cái sọt thú bông, chậm rãi nói: "Ta muốn đem số hàng này mang đi, chúng ta liền trước đem số lượng lần này tính toán ngân lượng".

Tô La hơi gật đầu, lập tức liền mời Đồng lão gia vào trong nhà uống ly trà nóng, thuận tiện đem giao dịch lần này tính toán ngân lượng. Nàng đã sớm tính qua một lần, nhưng này là việc song phương hợp tác, tất nhiên là muốn để Đồng lão gia cùng tính một lần.

Hai hạ nhân của Đồng lão gia tính tiền số thú bông và vòng tay, trong đó một người tiến lên nhìn Đồng lão gia khẽ gật đầu, theo sau kính cẩn nói: "Lão gia, sổ sách đã tính tốt. Thú bông tổng cộng mười hai lượng ba trăm năm mươi văn, vòng tay tổng cộng sáu lượng năm trăm bảy mươi văn."

Nói xong, hạ nhân đem bản ghi chép giao cho Đồng lão gia. cầm bản ghi, Đồng lão gia nghiêm túc xem một chút, theo Tô La đã nói, căn cứ vào độ phức tạp của thú bông, vòng tay đơn giản hay kiểu dáng phức tạp hơn mà định giá, xếp loại ghi lại giao dịch lần này, thật là vừa lòng vuốt vuốt râu.

Ngồi ở một bên, Tô mẩu nghe thấy thú bông và vòng tay thế nhưng được nhiều tiền bạc như vậy, nhất thời kinh ngạc tròn mắt há mồm. Hơn nửa tháng liền được nhiều ngân lượng như vậy, vậy có nghĩa là bọn họ mỗi ngày đều được một, hai lượng bạc, giờ phút này cảm thấy bản thân lằng lằng như ở trong mộng.

Tô La nghe thấy mặt cũng không đổi sắc, trong lòng thầm thở dài nghĩ: hai hạ nhân xem tới cũng không phải hạ nhân bình thường. Năng lực tính toán nhanh nhẹn, gọn gàng, tính ra kết quả quả thật so với nàng tính không sai chút nào.

Đồng lão gia để một hạ nhân khác đem ngân lượng giao cho Tô La, lần này sinh ý xem như chính thức giao dịch thành công. Tuy nói Thanh Nguyệt trấn tới Vân Lâm trấn cũng hơn một canh giờ, nhưng hẳn đã trì hoãn chút thời gian, thế là liền chuẩn bị trở về.

Tô La tất nhiên là sẽ không miễn cưỡng lưu Đồng lão gia uống thêm ly trà nóng, cùng theo ra sân. Thấy hai người hạ nhân và phu xe, ba người liền đem số hàng ở trong sân đều dời đến trên xe ngựa, chỉ chờ Đồng lão gia ra lệnh một tiếng liền ly khai Vân Lâm trấn.

Tô La khiêm tốn có lễ đem Đồng lão gia đưa ra cửa, hai người lại trò chuyện một hồi, Đồng lão gia mới lên xe ngựa. Một lát sau, đem theo thú bông và vòng tay đi tiêu thụ.

"Nha đầu, chúng ta thực được gần hai mươi lượng bạc sao?" Đóng cổng, trở vào nhà, Tô mẩu rốt cuộc đè nén không được nội tâm kích động, ánh mắt sáng ngời chớp đều không chớp nhìn thẳng Tô La.

"Bạc đều tại trong tay chúng ta, chẳng lẽ còn có thể là giả ả?" Tô La về mặt có ý cười, lại nói: "Tuy nhiên chúng ta còn muốn trả tiền công cho mấy cô nương, như vậy thu chi ra vào, suy đoán chính là còn mười một, mười hai lượng, xem như không sai. Muốn là thú bông bán tốt, vậy chúng ta liền có thể làm nhiều hơn, bạc tự nhiên vào càng lúc càng nhiều."

Lần này sinh ý cũng đàm thỏa một việc nữa, là Đồng lão gia nói ra. Vải vóc có thể nhập từ Đồng gia bố trang, khẳng định muốn so bên ngoài mua về có lợi hơn, phí tổn hạ thấp, từ đó hẳn nhập hàng của Tô La cũng rẻ hơn, hẳn tất nhiên là vui sướng. Tô La tính một phí tổn vải vóc, tự nhiên cũng là vui sướng.

Trải qua trao đổi lần này, Tô La quyết định về sau liền tập trung vào việc làm thú bông, về phần vòng tay, lượng tiêu thụ nhỏ, tạm thời trước tiên có thể hoãn một chút. Nếu là đến thời điểm có thành tích tiêu thụ không tệ, lại có thể tính tiếp.

Tiền bạc đã kết toán xong, Tô La liền trở về phòng đem tiền công của mấy cô nương tính toán, chuẩn bị ngày mai liền phát cho các nàng này nửa tháng

tiền công. Nàng kỳ thật cảm kích bọn họ , dù sao nàng cũng thực không dám cam đoan luôn luôn có thể trả các nàng tiền công.

Dưới tình huống bình thường đều là một tháng mới kết toán tiền công, nhưng để mấy cô nương đó yên tâm, nàng liền trả trước nửa tháng tiền công. Ngày mai bắt đầu liền theo tháng mà kết toán, như vậy cũng làm cho các nàng an tâm làm công việc, miễn cho các nàng lo lắng làm thời gian lâu lại không lĩnh được tiền công, trong lòng bắt an lo ngại.

Tô La từ trong phòng ra đã là sắp tối, mơ hồ nghe thấy trong viện truyền tới tiếng nói chuyện, chân bước nhanh hơn, một hồi liền đến ngoài sân. Quả thật là có người đang cùng Tô mẫu nói chuyện, mà người tới chính là hai tiểu cô nương chạng vạng hôm qua tới đây hỏi thăm việc làm thú bông.

"Tô tỷ tỷ." Hai tiểu cô nương vừa nhìn thấy Tô La liền sợ hãi lên tiếng chào hỏi, nhìn Tô La mà trong mắt tràn đầy mong đợi.

"Các muội tới đây làm thú bông." Tô La giọng điệu rất là bình thản, ánh mắt trong trẻo .

Hai tiểu cô nương nghe đến lời nói này của Tô La, cảm động đến rơi nước mắt hướng về Tô La cảm ơn, Tô La khoát tay áo, lại nói: "Không việc gì, các muội liền đi về trước đi, nhớ ngày mai đừng giờ tới đây."

Đi làm mà đến muộn, nàng không thích , hi vọng hai tiểu cô nương đúng giờ mới phải. Thấy hai tiểu cô nương liên tục không ngừng gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, trong lòng dần dần sinh ra mấy phần vừa lòng.

Ngửa đầu ngắm bầu trời, khe khẽ thở dài, có lẽ mấy ngày nữa không chỉ thêm hai cô nương, nhà bọn họ nhỏ, chứa không nổi quá nhiều người, nàng cũng không muốn cả ngày có người ra vào nhà họ, nghĩ vẫn là nên sớm tìm cái căn nhà tương đối rộng rãi làm phòng làm việc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 29

Sáng sớm hôm sau, thời điểm mấy cô nương đến nhà chuẩn bị làm việc, Tô La cùng các nàng nói qua việc sẽ có thêm hai tiểu cô nương tham gia cùng nhau làm thú bông. Sau đó nàng lại kêu mấy cô nương đến nhà chính một chuyến, hai tiểu cô nương vừa mới tới thì ở lại phòng làm việc.

Tô Uyển Nhi cùng mọi người không biết vì sao Tô La gọi các nàng tới nhà chính, thế là liền an tĩnh đứng ở một bên đợi Tô La nói. Các nàng tới Tô gia làm thú bông hơn nửa tháng, Tô La ngẫu nhiên cũng đến phòng làm việc cùng các nàng nói chuyện, cũng rất ít kêu các nàng tới nhà chính, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm, bất an.

Tô La lẳng lặng nhìn mấy cô nương, thời gian đã hơn nửa tháng, ít ít nhiều nhiều đều thấy được phẩm chất của mấy cô nương, đều là những người dễ chung sống, cũng có thể coi là công nhân kỳ cựu, về sau khả năng là còn có thêm công nhân mới tới, cần phải dựa vào các nàng dẫn dắt nhiều hơn.

"Ta nghĩ trước cùng các ngươi nói về việc nhận tiền công, đợi lát nữa liền đem nửa tháng tiền công phát cho các ngươi, từ hôm nay trở đi chính là tính theo tháng, mỗi tháng lĩnh một lần. Chúng ta hiện tại cùng Đồng gia bố trang ở Thanh Nguyệt trấn có lui tới hợp tác làm ăn, các ngươi chỉ cần yên tâm làm thú bông cho tốt là được."

Trước kia không biết thú bông có bán được nhiều không, không dám mời quá nhiều người tới đây, hiện tại có Đồng lão gia phụ trách phương diện tiêu thụ, nàng lại là yên tâm không ít, có nguồn tiêu thụ tất nhiên là không cần quá lo lắng vấn đề tiêu thụ sản phẩm rồi.

Mấy cô nương vừa nghe đợi lát nữa liền được kết toán tiền công nửa tháng này, nhất thời cũng không hiểu chớp mắt. Tô La trước cùng các nàng nói qua khả năng là cuối tháng sẽ kết toán tiền công, giờ phút này nghe đến đợi lát nữa liền có thể cầm đến tiền công đoạn thời gian này, trong lòng lại là mừng đến không biết phải làm gì cho đúng.

Lại nghe đến Tô La cùng Đồng gia bố trang đàm thành sinh ý, cũng không cần lo lắng các nàng làm được thú bông không có người mua, càng là vui vẻ không biết nói sao, muốn nói mà lại hưng phấn không biết nên nói cái gì.

Nhìn mấy cô nương cùng tuổi vui không kiềm chế được, trong lòng Tô La không khỏi cảm khái vạn phần. Nếu như các nàng lúc ấy không nguyện tin tưởng nàng, nàng hiện tại cũng làm không ra nhiều thú bông như vậy, lúc này cũng không kiếm được nhiều tiền bạc như vậy. Nói một câu thật lòng, nàng là thực sự cảm tạ họ .

Nói xong việc chính rồi, Tô La liền đem tiền công phát cho các nàng. Mỗi người hơn năm trăm văn tiền, nàng một lúc liền tốn mất mấy lượng bạc, cộng thêm phí tổn kim chỉ và vải vóc, tuy không phải rất nhiều, nhưng đối với hộ nông gia bình thường mà nói, cũng là không ít ngân lượng.

Mà mấy người Tô Uyển Nhi cầm lấy tiền đồng càng là tròn tròn tròng tròng, có hai, ba cô nương lúc này vui mừng phát khóc. Nếu không phải ngại ở trước mặt có Tô La bình tĩnh thong dong ở đây, suy đoán các nàng liền một loạt ôm ấp lẫn nhau khóc rống.

"Không còn việc gì, các người liền vào làm việc đi, Uyển Nhi, các người nhớ nghiêm túc chỉ bảo hai tiểu cô nương." Nàng hôm nay chuẩn bị đi lên trần tìm gian phòng, chắc sẽ tốn không ít thời gian, trước hết vẫn là an bài tốt việc này mới được.

"Yên tâm đi, chúng ta sẽ chỉ bảo các nàng tận tình." Tô Uyển Nhi tâm tình còn có chút không được bình tĩnh, trên gương mặt vẫn đỏ như áng mây, khoe miệng cũng có tươi cười thích thú.

Đội mấy cô nương đi rồi, Tô La liền xoay người đi ra khoảnh đất trồng rau ở hậu viện tìm Tô mẫu. Đoạn thời gian này tới nay, đa số thời gian Tô mẫu đều ở hậu viện nhà mình săn sóc mấy khối đất trồng rau, nói là chuẩn bị nhiều loại thức ăn, qua một thời gian liền có thể được ăn rau dưa mới mẻ.

"Nương, ta muốn đi trần trên nhìn xem có thể tìm được một gian phòng thích hợp dùng làm nơi làm thú bông hay không, mẹ ở trong nhà liền giúp đỡ nhìn xem hai tiểu cô nương vừa mới tới." Dù sao hai tiểu cô nương còn nhỏ, Tô La có chút lo lắng các nàng không thích ứng được công tác như vậy.

"Con yên tâm đi đi, chuyện trong nhà đều giao cho ta." Tô mẫu ngẩng đầu lên nhìn Tô La, lại nói: "Con cũng phải cẩn thận một chút, nhất thời tìm không được cũng đừng gấp, chậm rãi tìm căn nhà tốt một chút."

Tô La tới hôm qua đã cùng Tô mẫu thương lượng qua việc này, Tô mẫu cảm thấy Tô La nói đều không sai. Đem nhà mình trở thành chỗ làm việc quả thật là rất không thuận tiện, hơn nữa người nhiều thì nhà cũng không đủ rộng, lên trên trần tìm căn nhà rộng rãi cũng tốt...

Vào trong trần, nàng liền trực tiếp đi hướng phố tô ốc, ở Vân Lâm trần, phố tô ốc là đường nhỏ, nơi có nhiều phòng trống, cho nên người trên trần đều gọi là "Tô ốc phố". Tô ốc phố có mấy căn nhà rất rộng rãi, nhưng người bình thường là sẽ không thuê căn nhà rộng rãi như thế, giá tiền cao, cũng không dùng hết.

Mà Tô La muốn chính là căn nhà rộng rãi như thế, về phần giá tiền cũng là có khả năng chi trả. Xem qua mấy gian phòng, nàng liền lựa chọn một gian trong đó, cùng chủ nhà thương lượng tốt, liền trả tiền thuê căn nhà. Sau đó liền chuẩn bị về nhà, ai biết đi ra đường cái không lâu liền nghe đến sau lưng có người hô to bắt trộm.

Vừa mới nghĩ quay đầu nhìn xem, phía sau liền có một bóng người từ bên cạnh nàng quỳnh đít chạy nhanh qua và vào nàng, trọng tâm thân thể nàng bỗng nhiên có chút không ổn, chân lão đảo lui về sau mấy bước. Nàng chỉ cảm thấy chân như đập phải cái gì, chợt nghe bên cạnh truyền tới tiếng vang kỳ quái, phản xạ có điều kiện nghiêng đầu nhìn một cái, thấy mấy tấm ván gỗ lớn dựa vào góc tường nghiêng đổ về phía nàng...

Trong nháy mắt đó, nàng bị sự việc thình lình xảy ra này làm tinh thần hốt hoảng, chỉ biết sững sờ nhìn mấy tấm ván gỗ lớn càng lúc càng nghiêng, thời điểm mắt thấy chúng sắp nện vào trên thân nàng, eo bỗng nhiên bị người ôm lấy. Người giữ eo nàng động một cái, nàng liền rời khỏi vị trí ban đầu, mấy tấm ván gỗ hoa lệ lộn lây đổ xuống chân tường.

Bàn tay đặt trên eo nàng thu trở về, Tô La lúc này mới chậm rãi quay đầu nhìn sang bên cạnh một bóng dáng cao ngất khô vỹ. Vào lúc nàng thấy nam tử quay mặt lại, có điểm không dám tin tưởng trừng lớn mắt.

Nam tử tựa hồ chú ý đến ánh mắt nàng, quay đầu lại liền đối mặt với ánh mắt nàng. Trong một lúc, trong lòng Tô La nhìn không được có chút buồn cười nghĩ: sao lại có việc khéo như vậy nhỉ?

Lần trước Tô mẫu bị mấy tên vô lại quần quít đòi tiền, lần này nàng không phòng bị suýt nữa bị mấy tấm ván gỗ nện vào, ra tay giúp đỡ đều là vị Thôi Vô Nhân không từng nói qua mấy câu này, chẳng lẽ đây chính là việc mà mọi người thường nói "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ"?

Tô La miễn cưỡng nở một nụ cười có chút cứng nhắc, nàng cũng thật là bị dọa văng đầu, thể nhưng lại suy diễn hữu duyên vô duyên này nọ rồi. Thôi Vô Nhân nhìn qua cũng là một nam tử trên dưới ba mươi, suy đoán đã sớm là cha mấy đứa bé rồi, cùng nàng ở đâu ra duyên phận. (Hạ Trắng: Há há, anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân mơ mộng rồi, chị ơi, anh vẫn là trái xanh đỏ chị, mau lấy thân báo đáp đi thôi ^^)

"Cô nương không sao chứ?" Thôi Vô Nhân đôi mắt thâm thúy như băng tuyết ngàn năm, trên mặt là biểu tình trước sau như một, giọng nói trầm thấp có lực, nghe tới thực là xúc động chạm tới đáy lòng.

Thanh âm chàng thực hết sức dễ nghe, trong lòng Tô La không khỏi toát ra ý nghĩ như vậy. Nàng nghe qua không ít thanh âm nam tử, lại chưa từng nghe qua giọng nói trầm thấp mà dồi dào từ tính như vậy. Nghĩ nghĩ, không khỏi than nhẹ một tiếng: có lẽ đây chính là giọng nói trầm thấp dễ nghe mà tiêu thuyết thường hay miêu tả ư!

"Không sao ạ, cảm ơn Thôi công tử đã ra tay cứu giúp." Khó được nghe thấy Thôi Vô Nhân hỏi một câu, tuy lời nói nghe tới rất là bình thản, cũng khiến trong lòng nàng thấy thật là ngoài ý muốn, không khỏi hơi hơi ngửa đầu nhìn tuần nhan góc cạnh khô ngô vài lần.

Vốn chỉ là muốn nhìn một chút rồi thôi, ai biết Thôi Vô Nhân vừa vặn cũng nhìn nàng, trong khoảng thời gian ngắn rất là lúng túng, tầm mắt cũng không biết nên để chỗ nào thì tốt. Muốn vội vàng dời đi, có vẻ có chút lập dị, không dời đi, hoặc như là không biết thẹn, nhìn chăm chú một nam tử.

"Thôi mỗ có việc muốn hướng Tô cô nương thỉnh giáo một phen, không biết Tô cô nương có thể dời bước đến Hồ Hương Lâu?" Trong mắt Thôi Vô Nhân có chút lấp lánh, biểu tình trên mặt cũng có một chút nhu hòa.

Hồ Hương Lâu là trà lâu nổi danh ở Vân Lâm trần, cũng là trà lâu nơi Thư Hương cô nương kể chuyện, nghe nói còn có mấy cô nương xướng ca. Thôi Vô Nhân tìm nàng đi trà lâu, là muốn uống trà nghe chuyện? Hay là uống trà nghe hát?

Tô La tinh tế cân nhắc một hồi, gương mặt nhìn thoáng qua Thôi Vô Nhân. Nghe nói người trên trần chỉ biết Thôi Vô Nhân là đại đương gia Thiên Duyệt tử lâu, còn lại liền không biết rõ những chuyện khác rồi. Như thế một nam tử quanh quẩn mời nàng đi trà lâu uống trà, thực không biết nàng có cái gì

đáng giá để hấn thỉnh giáo.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nàng cũng đồng ý lời mời của Thôi Vô Nhân. Tuy rằng thực không biết Thôi Vô Nhân muốn thỉnh giáo nàng chuyện gì, nhưng nàng có thể phát hiện được ra hấn là thật lòng có việc muốn thỉnh giáo, nếu có thể nàng cũng muốn báo đáp ân tình hấn ra tay giúp đỡ.

Hồ Hương Lô lúc này đã tới không ít trà khách, Tô La cùng Thôi Vô Nhân ở trên lầu hai, lại thấy các trà khách đang nghe hát nhập thần, ai cũng chưa từng chú ý đến có người mới đến lên trên lầu hai.

Trà khách có nữ có nam, đa số đều là trên dưới bốn mươi tuổi, chỉ có mấy vị công tử, thư sinh tuổi trẻ vừa nghe khúc, vừa phe phẩy cây quạt giấy trong tay nhẹ nhàng, rung mấy lần gió nhẹ, ngẫu nhiên rung đùi đắc ý một phen, nhìn bộ dạng hấn là nghe được thập phần vui tai hợp ý.

Thôi Vô Nhân mang Tô La đến nhà gian, nói là nhà gian, kỳ thật chính là ba mặt có vách che, đối với vị trí trung tâm của trà lâu cách ba tấc rèm châu trái phải. Ngẫu nhiên một trận gió nhẹ thổi qua, rèm châu liền theo gió lung lay. Bên ngoài người khác không nghe được bọn họ nói chuyện nhưng bọn họ lại có thể nghe được tiếng hát hoặc tiếng kể chuyện bên ngoài.

Xướng khúc là hai cô nương tầm mười tám tuổi, ca khúc có chút giống mấy thứ hí khúc trước kia nàng ngẫu nhiên nghe qua. Tô La không thích nghe hí khúc, giờ phút này chính tai nghe cổ nhân hát, lại cũng không thấy có cái gì hưng phấn.

"Tô cô nương, ở Lễ hội ngắm hoa, ngày đó nghe cô nương hát một khúc, quả thực là dư âm còn văng vẳng bên tai, không biết cô nương có thể hay không đem thủ khúc (nhạc phổ) bán cho Thôi mỗ?" Thôi Vô Nhân nhìn Tô La cũng không có hứng nghe hát, suy tư một phen liền trực tiếp nói rõ dụng ý của hấn.

"Thôi công tử là đương gia Hồ Hương Lô?" Tô La hạ thấp tiếng nói, ánh mắt có nhân nhạ kinh ngạc, trên mặt cũng có chút hồ hững, hình như người nói ra lời không phải là nàng vậy.

"Thực không giấu diếm, đúng là Thôi mỗ." Mời Tô La đến trà lâu một chuyến, lại nói thỉnh cầu như vậy, Thôi Vô Nhân cũng đoán được Tô La đại khái sẽ thông minh nhìn ra vấn đề, lúc này phủ nhận cũng có vẻ không chân thành.

"Thủ khúc này liền tặng cho Thôi công tử đi, liền... là tạ lễ Thôi công tử liên tiếp ra tay giúp đỡ." Nàng chưa hề nghĩ qua Thôi Vô Nhân lại là muốn mua thủ khúc, hấn đã là thật lòng mong muốn có thủ khúc, nàng cũng không ngại đưa tặng hấn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 30.1

Chương 30.1:

Editor: Hạ trắng

Không biết đem từ khúc trên tay xem mấy lần, Thôi Vô Nhân vẫn cảm thấy từ khúc này thực hết sức đẹp đẽ. Hồ Hương Lô từ khi khai trương tới nay, thỉnh thoảng từ khúc cũng sẽ có thay đổi. Ngoài việc mời mấy vị văn nhân mặc sĩ trong trấn am hiểu khúc nghệ giúp đỡ sáng tác ca khúc mới, hấn ngẫu nhiên còn đi vào thành mời mấy vị danh nhân có tiếng giúp đỡ sáng tác, nhưng lại chưa bao giờ xem qua mỹ diệu từ khúc như vậy.

Ở Lễ hội ngắm hoa ngày đó, ngẫu nhiên nghe được khúc này, hấn

liền cảm thấy khúc ca này thật ứng
với câu: "Khúc nhạc tiên, chỉ có ở trên trời". Vốn tưởng
rằng thì khúc đó sớm đã lưu truyền dân gian, không nghĩ
đến một tháng im ắng qua đi, hẳn chưa từng lần nào nữa
được nghe lại...

Hồi lần mây vị dân nhân trong hội sáng tác khúc nghệ
trong trấn, bọn họ đều nói chưa từng nghe qua khúc ca như
thế. Lần trước ra tay giúp đỡ vị phụ nhân đuổi đi mấy kẻ
vô lại chỉ do ngẫu nhiên, Tô La lúc ấy xuất hiện ở trước
mặt hắn, hắn cũng nhất thời quên nàng chính là nữ tử
ngày đó xướng khúc.

Sau đó, trên đường hắn ngẫu nhiên nhìn thấy nàng đang
bán thú bông này nọ, hắn mới nghĩ đến thì khúc chính là
cất lên từ miệng nàng. Hôm nay ngẫu nhiên đi qua phố,
vừa lúc nhìn thấy nàng gặp phải nguy hiểm như vậy,
không chút suy nghĩ liền ra tay dẫn nàng tránh khỏi nguy
hiểm trong gang tấc. Cũng vì ở cự ly gần, hắn nhìn thấy
Tô La, lại nghĩ đến thì khúc kia, thế là liền mời nàng
đến Hồ Hương Lâu.

Nghĩ lại Tô La lúc ấy im lặng không nói, Thôi Vô
Nhàn khước miệng vẽ ra một đường hình cung như có như
không. Hai mươi tám năm nay, hắn chưa từng gặp qua nữ
tử như thế. Rõ ràng cùng lắm chỉ là một nữ tử mười bảy
mười tám tuổi, lại như là đã dãi dầu sương gió, phàm là
gặp việc đều là nghĩ kỹ rồi mới làm.

Hắn vốn nghĩ rằng nàng sẽ không dễ dàng đem thui khức đưa cho hắn, không có nghĩ qua cuối cùng lại là vô điều kiện tặng cho hắn. Tuy nói là tạ hắn nhiều lần ra tay giúp đỡ nhưng hắn lại cảm thấy phần tạ lễ này có chút hơi nặng rồi. Nhưng với thân tình Tô La lúc ấy, nếu hắn câu nệ này nọ, trái lại có vẻ mất phong độ quân tử.

Nghĩ nghĩ, đột nhiên tim đập trở nên có chút kỳ quái, trong lúc vô tình không hề chú ý, hắn liền nghĩ đến khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, nghĩ đến cô nương mà so với nữ tử bình thường lại có phong thái thông dong bình tĩnh khác biệt. Vốn nghĩ rằng mình sẽ không có lúc dùng tâm tình như vậy nghĩ về một nữ tử, hóa ra hắn cũng có loại tình cảm này...

Tô La giờ phút này không có một chút buồn ngùi, không biết lần qua lần lại bao nhiêu lần. Nghĩ lại việc mới gặp Thôi Vô Nhân và hôm nay đến Hồ Hương Lâu một hồi, nhất thời cũng nói không ra trong lòng nàng đối với hắn là loại tình cảm nào, không thể hiểu được cảm xúc này thuộc về loại nào cảm tình, chỉ là đơn thuần có ấn tượng tốt, hay là có chút thích, thật không thể nói rõ ràng được...

Nhưng nàng cũng rất rõ ràng là, cảm giác của nàng đối

với Thôi Vô Nhân cùng cảm giác của nàng đối với Du Khiêm có khác nhau rất lớn. Nếu như muốn nàng xác định nàng đối với hai người bọn họ ra sao, trong lòng nàng đối với Thôi Vô Nhân tình ý có chút nhiều hơn.

Nàng quả thật rất cảm kích Du Khiêm đoạn thời gian trước không màng thị phi, vì báo đền nàng mà dốc lòng dạy dỗ Tô Văn, nhưng nàng biết cảm kích không thể hóa thành tình yêu. Lúc đầu hảo cảm đối với Du Khiêm cũng do hai người lâu ngày không gặp chậm rãi biến mất, nàng cũng có thể xác định được nàng đối với Du Khiêm chỉ là có chút tình cảm bằng hữu, có ấn tượng tốt.

Nhưng nghĩ đến một Thôi Vô Nhân trầm thực ôn trọng, không khỏi liền có cảm xúc phức tạp lan tràn sâu trong đáy lòng. Trong lúc vô tình lại nghĩ đến khi hắn giúp đỡ đuổi đi mấy tên vô lại ngày đó, đó là lần đầu nàng ở cự ly gần nhìn rõ đôi mắt đen lầy thẫm thúy, bất tri bất giác liền ở trong lòng nàng vấn vít, khiến nàng suy nghĩ.

Đêm nay không có trăng sáng, trong nhà chỉ có một màn đen mông lung, tròn tròn mắt chỉ có thể nhìn thấy một mảnh tối đen, đầu óc nàng cũng càng lúc càng tỉnh táo. Không biết qua thời gian bao lâu, một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang trong gian phòng yên tĩnh.

Có lẽ chính nàng cũng không tin tưởng, nàng đem từ khúc “Tiêu dao du” tặng cho Thôi Vô Nhân cũng không phải chỉ là như nàng đã nói, chỉ là tạ lễ, tặng nguyên nhân quan trọng nhất, sợ rằng trong lòng nàng thật lòng muốn đem từ khúc tặng hẳn.

"Ta thích hẳn sao?" Một tiếng nỉ non rất nhẹ từ trong cổ tràn ra, giờ này khắc này, trải qua một đoạn tình cảm thất bại trước kia, Tô La bây giờ hình như lần đầu tiếp xúc với tình cảm như vậy, lại là có chút không dám xác định nàng đối với Thôi Vô Nhân cảm tình phải chăng thuộc về thích...

Nghĩ đến nam tử đó, khi thì lạnh lùng ít lời, khi thì thành thực ôn trọng, lần đầu có chút cảm giác chần luyến. Nếu như hẳn đã có kiêu thế mỹ thiếp, nàng thích thì không phải thành một loại trời luyến?

Nghĩ qua nghĩ lại, còn luôn nghĩ dần dần kéo đến, mà sau nàng mang theo tâm tình rồi lờ lững chậm rãi đi vào trong mộng. Bầu trời đêm không có ánh trăng sáng ngời lạnh lẽo thanh cao, chỉ có tiếng dế không biết ái hận tình sầu chốn nhân gian là còn không biết mệt mỏi kêu dài trong đêm thâu...

Chương 36: Chương 30.2

Đã sang ngày mới mà vẫn chưa thấy ánh sáng, gà trống đã gáy báo sáng, tiếng gà gáy hết đợt này đến đợt khác, sắc trời âm đạm, yên tĩnh, thanh u, dần dần Tô gia thôn được chiếu sáng như ánh đèn lúc ăn lúc hiện, xa xưa mà thanh tĩnh.

Khi thức giấc, khóe mắt Tô La một mảnh ướt át, nâng tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt đọng nơi khóe mắt, đôi mắt chột mờ to, ngơ ngẩn nhìn màn che. Tối hôm qua nằm mơ, mơ thấy chút sự việc trước kia, mơ thấy đoạn tình cảm thất bại, mơ thấy những chuyện chưa từng phát sinh qua.

Trong mộng có một nam tử ôn nhu sẵn sọc đứng bên cạnh nàng, bọn họ lẳng lặng đứng yên, chăm chú nhìn hai đứa bé thả diều dưới bầu trời xanh. Trong mộng có tiếng cười khoan khoái của hải tử, mà nàng cũng nhìn không rõ mặt mũi của nam tử đó. Sau đó, tất cả hình ảnh đều biến mất, trong trời đất bao la chỉ còn lại một mảnh mênh mông.

Đang êm đẹp, thế nào lại có giấc mộng đẹp để rồi chột biến thành tình cảnh khiến người ta bị thương như vậy?

Đứng dậy mặc xiêm y, nàng cầm lấy cây lược gỗ chậm rãi chải qua mái tóc đen nhánh nhu thuận. Trước kia tóc chỉ chạm vai nàng, hiện nay một mái tóc dài đến eo, một đường đen nhánh, thực là mất thời gian chải chuốt. Nếu không phải có ký ức tồn tại, có lẽ nàng còn phải học búi tóc như thế nào cho tốt đây.

Thời gian cứ thế trôi, trong lúc vô tình, nàng đã ở thế giới này sinh sống hơn bốn tháng, thời gian nửa năm tưởng rằng rất ngắn, một năm tới cũng là gần ngay trước mắt. Trong nháy mắt đó, trong lòng không khỏi có chút buồn bã, thời gian trôi qua, trong lúc lơ đãng, chút buồn bã đó lặng lẽ mất đi. Ngẫu nhiên nghĩ đến lại cảm thấy như đã rất lâu rồi, một năm bốn mùa xuân hạ thu đông đều như thế.

Hôm qua nàng trở về liền cùng mấy cô nương đó nói qua nơi làm thú bông cần chuyển đến trấn nhỏ, hôm nay các nàng đều tới đây giúp đỡ thu thập. Mấy cô nương đều là người thấu tình đạt lý, nghe nói muốn chuyển đến trấn nhỏ cũng không có ý kiến. Tô gia thôn đến trấn nhỏ cũng mất chút thời gian, các nàng cũng không có vì nguyên nhân ấy mà bỏ công việc này.

Vừa mới ăn xong một cái bánh bao, ngoài sân liền truyền tới tiếng Tô Uyển Nhi thanh thúy gọi, Tô La đứng dậy đi ra phòng ngoài. Vừa mới bắt đầu, nàng chỉ coi Tô Uyển Nhi là bạn hàng xóm quen thuộc, sau dần dần coi nàng ấy là bạn tốt. Tuy không phải đến mức là bạn khuê mật không có gì giấu nhau, nhưng so với bạn bè bình thường cũng là thân nhất rồi.

Trải qua đoạn thời gian này cùng chung sống, Tô La rất rõ ràng Tô Uyển Nhi là một cô nương cẩn thận giữ bổn phận. Nàng không phải loại người thích gây sự như Đại Nữu, cũng không phải người dám yêu dám hận như Tô Tiểu Yến. Theo đánh giá của nàng, trong các cô nương cùng tuổi ở Tô gia thôn, có thể được xưng tụng “Hiền thê lương mẫu” sợ rằng thuộc về nàng ấy.

Nghe nói qua ba tháng nữa, Tô Uyển Nhi sẽ xuất giá, gả cho một thanh niên trẻ tuổi ở Lý gia thôn gần đây, nghe nói là một thanh niên giỏi giang. Bọn họ vào năm trước ở Lễ hội ngắm hoa mà biết nhau, hai người dần dần sinh tình. Cả hai liền nói với cha mẹ hai bên, cha mẹ hai bên đều là vừa lòng, mấy tháng trước xác định chuyện chung thân.

Nói tới đây, Tô La liền hốt hoảng nghĩ đến Lễ hội ngắm hoa ngày đó cũng có không ít cô nương gặp gỡ, được đề ý rồi có hôn ước, vừa mới bắt đầu còn không có chú ý việc này, cho đến khi Đại Nữu xuất giá mới nghĩ đến... Nghiêm túc nghĩ lại trong ký ức, mới nghĩ đến mấy cô nương công tử có hôn ước có thể tiến đến gặp gỡ.

(Hạ trắng: Đừng lo, rồi sẽ có phần, A La, Lễ hội ngắm hoa cũng là bà mai của nàng đó!)

Việc này dĩ nhiên là đã qua rồi, tạm thời không nhắc tới. Không nhanh không chậm, nàng đi ra mở cửa, mấy cô nương đều đã đợi ở ngoài cửa, thấy Tô La đều phấn chấn lên tiếng chào hỏi, lập tức bước vào trong.

Vài dệt, kim chỉ làm thú bông chạng vạng hôm qua đều đã được thu xếp, cất kỹ, lúc này chỉ cần đem này đó chuyển đến trên trấn. Bởi vì những vật liệu này đều không phải rất nặng, Tô La liền không có mời người tới đây giúp đỡ, chỉ cần mỗi một cô nương đều giúp đỡ mang một ít liền có thể thuận lợi dời đến trên trấn.

Đội mấy cô nương đem thú bông, vài vốc đều chuyển ra ngoài sân, Tô La liền về trong phòng cùng Tô mẫu nói một tiếng nàng muốn đi trấn trên. Tô mẫu không khỏi dặn dò “Mọi việc đều phải cẩn thận một chút”, Tô La cười gật đầu ra ngoài.

“Tốt rồi, chúng ta đi lên trấn đi.” Tô La tiến lên gánh một gánh thú bông đã làm tốt, chậm rãi rí rí hương ra ngoài mà đi. Phía sau mấy cô nương mỗi người một gánh nặng, cầm vài vốc cười nói đi theo nàng.

Trên đường, các nàng gặp gỡ không ít người trong thôn chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy cả nhóm Tô La đi đường, ai cũng có chút kinh ngạc, không hiểu được các nàng này là muốn đi nơi nào. Chỉ có mấy nhà có nữ nhi ở nhà Tô La làm thú bông là biết được các nàng đi đâu, rảnh rỗi liền tiến lên hỏi thăm phải chăng cần giúp đỡ.

Ở chỗ này sinh hoạt lâu như vậy, Tô La biết bọn họ đều là người nhà mấy cô nương, khẽ cười từ chối ý tốt của bọn họ. Nếu như mấy đồ này rất nặng,

nàng nhất định sẽ không từ chối lòng tốt của bọn họ, nhưng bây giờ mấy đồ này nhẹ như vậy, nhờ bọn họ giúp đỡ lại là có chút đại tài tiểu dụng (tài lớn dùng vào việc nhỏ).

Đến khi mấy cô nương các nàng cùng nhau xuất hiện ở trên trần, đi trên đường lại là một phong cảnh đặc biệt, hấp dẫn không ít ánh mắt người đi đường. Mấy cô nương gánh đòn gánh, ôm vãi vốc hướng về một phương hướng đi tới, ít nhiều đều có mấy người thấy kinh ngạc, điều này cũng dễ hiểu thôi.

Cũng may tại lúc này trên phố không quá nhiều người, nếu không các nàng cũng phải tiếp nhận những ánh mắt kinh ngạc đến mức đêm không xuể. Tô La không quá để ý những ánh mắt đó, lập tức hướng về gian phòng ở phố Tô ốc mà đi đến. Mấy cô nương bên cạnh cũng không có để ý, bước chân chưa từng chậm xuống nửa phần.

Không mất nhiều thời gian, các nàng liền đến gian phòng. Tô La trước đem gánh nặng để xuống, sau đó lấy ra chìa khóa mở ra cửa gỗ. Đôi tay dùng lực đẩy, cửa gỗ từ từ mở ra, đầu tiên nhìn thấy đó là một cái sân trống trải.

Đội các nàng đem đồ đạc đều dời vào trong nhà, mấy cô nương cũng sợ nhìn phòng ốc rộng rãi, thực không dám tin tưởng phòng ốc tốt như vậy lại là nơi các nàng về sau làm việc. Các nàng ở trong thôn đều không có phòng ốc tốt như vậy, lúc này các nàng đứng ở phòng ốc như vậy, tâm tình khó tránh có chút kích động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 31

Gian nhà này của Tô La có mấy gian phòng tương đối rộng, nhưng phân biệt dùng để chứa vãi vốc, để làm thú bông vân vân... Gian phòng chính được chuyên dùng để làm thú bông, thừa lại mấy gian phòng có thể dùng để mấy cô nương nghỉ trưa.

Thôn các nàng cũng không xa, giữa trưa về nhà ăn cơm xong, lại ở trong nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn rồi tới cũng kịp. Cho nên các nàng không muốn ở chỗ này nghỉ ngơi, đều là tùy các nàng, nàng chẳng hề để ý chút chuyện này.

Lại nói mấy cô nương kia đem mấy thứ đến gian phòng, sau đó liền đồng loạt đi đến phòng chính làm thú bông, một khắc (15 phút) cũng không lãng phí bắt đầu cắt vải dệt, may vỏ thú bông vân vân, không có tí ý nghĩ muốn lười biếng nào.

Thấy các nàng chăm chỉ nỗ lực như vậy, trong lòng Tô La không khỏi cảm khái thở dài: thật sự đều là người cần cù mọt mọt mà phụ nhân tuyền, trách không được đa số cô nương đều đã sớm có hôn ước, sợ là đều do người khác định đi.

Bất quá mấy chuyện này cùng nàng thật sự không liên quan, dựa theo tuổi cưới gả nơi này mà nói, nàng hiện tại chính là một "gái ế lớn tuổi", vẫn là nên quan tâm chuyện của bản thân nhiều hơn đi, tránh để Tô mẫu cả ngày vì chuyện chung thân đại sự của nàng mà lo lắng.

Tô mẫu tuy là không có nói rõ, nhưng Tô La cũng thấy vô cùng rõ ràng. Mỗi lần Tô mẫu ra cửa vừa lúc nghe được trong thôn có một tiểu tử sắp sửa cưới vợ, hay cô nương kia có nhà hứa hôn, khi nào thì chuẩn bị xuất giá, trở về đều nhìn Tô La vẻ mặt muốn nói lại thôi, bất quá cuối cùng đều thờ dài một tiếng kết thúc.

Đối với thân sắc này của Tô mẫu, trong lòng Tô La ít nhiều đều cảm thấy có chút cay đắng khó mà hình dung. Nàng biết Tô mẫu là thực sự vì lo lắng chuyện chung thân đại sự của nàng, rồi lại nhớ những lời nói hai mẹ con nói với nhau lúc ấy. Cho nên, tuy là lo lắng lắm, cũng không thúc giục Tô La nhanh chóng tìm một nhà khá giả, chỉ là ngẫu nhiên hỏi một hai câu, phải chăng gặp gỡ được người như vậy.

Tương tự đến điều đó, khoe miệng Tô La lộ ra một nét cười khổ không dễ dàng phát giác, chợt khẽ lắc đầu. Phía sau lưng mái tóc của nàng lác theo cử động của đầu tạo ra một nét đẹp, ở trong ánh nắng ấm áp, tách ra một vầng sáng nhu hòa, nhất thời khiến người nhìn cảm thấy có chút đẹp mắt.

Một đoạn thời gian trước nghiêm túc nghĩ về chuyện này, nàng không thể mỗi ngày đều đội ở chỗ này nhìn mấy cô nương kia làm thú bông. Cho nên, nàng dùng tới mấy chế độ quản lý ở kiếp trước, đem Tô Uyển Nhi thăng làm quản sự, những chuyện về làm thú bông sẽ do nàng ấy phụ trách.

Mấy cô nương kia cũng không phải cái gì cũng không biết, trần trên mấy tầng lầu khách sạn đều có quản sự chưởng quầy. Nghe nói Tô Uyển Nhi trở thành quản sự, ngoại trừ làm thú bông tính theo sản phẩm đạt được tiền công, còn có một phần tiền tiêu vặt cho quản sự hàng tháng. Thế là, các cô nương cùng Tô Uyển Nhi một đường bắt đầu làm thú bông.

Kiếp trước không biết đã từng thấy qua bao nhiêu lần những chuyện tương tự, nhìn sắc mặt mấy cô nương, Tô La đại khái đoán ra trong lòng các nàng nghĩ thế nào. Để các cô nương này tin phục Tô Uyển Nhi, liền đem lý do vì sao cho Tô Uyển Nhi làm quản sự báo cho các nàng. Đội mấy cô nương nghe xong, cuối cùng đều không có ý kiến nào bất đồng.

Có quản sự, trong lòng Tô La liền thoải mái chút, đem tất cả tâm tư đều để ở xếp tơ lụa. Lúc trước đều vội chuyện làm thú bông, hiện tại rốt cục có thời gian yên tâm cân nhắc kiểu dáng xiêm y, tâm tình thực sự so với lúc trước cũng kích động hơn một ít.

Nói đến cùng, nàng thích tự tay làm các loại đồ chơi nhỏ, đó đều là công việc sinh ra hứng thú. Mà thích tự mình may trang phục cổ đại, đoán rằng chính

là xem qua nhiều trang phục ở phim cổ trang nên sinh ra một cái sở thích nghiệp dư khác .

Trước kia chỉ có thể tiêu tiền mua vải dệt về may chút mấy đồ trang trí trang phục cổ đại, lúc này thân ở cổ đại, chôn dấu dưới tấm lòng một cái sở thích nghiệp dư liền bị dẫn ra. Người ở loại hoàn cảnh này, không tiếc buông tay chân ra thử một lần, thực sự không thể lãng phí kiếp trước ngắm trang phục cổ đại một thời gian.

Ở chỗ này thời gian dài như vậy, nàng không phải chưa từng đi hiệu may, đều hưng trí vội vàng đi, cuối cùng cũng mất hứng mà về. Nói thật, xiêm y nơi này thật lòng không như xiêm y trong phim mới mẻ mỹ lệ.

Bất quá nghiêm túc nghĩ lại cũng là, kiếp trước thiết kế thời trang nhưng cũng khác biệt với cái triều đại này, kiểu dáng y phục kém hơn nhiều như thế, thực sự là rất bình thường. Nếu không tới từ cái đô thị phồn vinh xa hoa thời thượng, nàng nhất định không nên suy nghĩ như vậy. Đem hai cái thể giới kém nhau ngàn năm so sánh với nhau, chuyện này thật sai lầm.

Dùng đến thời gian 10 ngày, Tô La rốt cục đem tơ lụa thừa may thành xiêm y. Giờ phút này, xiêm y vừa may xong kia đang được nàng để ở trên giường gỗ, chần dẹt để nằm dưới đất. Giường gỗ rộng không đến một thước rưỡi, xiêm y không thể trưng bày ra toàn bộ, nhưng đã có thể trưng ra kiểu dáng đại khái của xiêm y.

Đem xiêm y mới trải ra xong, Tô La ra ngoài tìm Tô mẫu, để tới nhìn giúp xem xiêm y mới may, thuận tiện cho nàng một ít ý kiến. Xiêm y là dùng để làm hàng hoá, tất nhiên là muốn hỏi cổ nhân sinh trưởng ở nơi này một chút, có khi thẩm mỹ quan của bọn họ thực sự có khác biệt.

Nhưng mà, Tô mẫu nhìn thấy xiêm y kia lại không biết phải cho Tô La ý kiến gì, thứ nhất vì bà từ nhỏ đến lớn xiêm y đều vô cùng mộc mạc, không ít xiêm y đều có mụn vá, quan trọng nhất xiêm y chính là Tô La giúp bà làm là dùng tơ lụa; thứ hai bà đi qua chỗ tương đối phồn vinh chỉ có trấn Vân Lâm, muốn bà nói ra xiêm y này như thế nào thì có chút không biết, bà một chút cũng không nói nên lời.

"Nha đầu, nương cảm thấy con làm xiêm y này cũng tốt, so với xiêm y ở mấy gian thợ may trấn trên cũng tốt hơn nhiều." Đem xiêm y này cùng xiêm y bà từng xem qua của thợ may so sánh với nhau, Tô mẫu rút được ra một cái kết luận như vậy.

Nghe Tô mẫu nói như vậy, Tô La không khỏi nghĩ đến xiêm y của mấy gian thợ may trấn trên. Cho dù những xiêm y này nàng làm để kiếm tiền, hoặc do kiếp trước nàng dưỡng thành ánh mắt nhìn quần áo khác nơi này, nếu như thực sự muốn nàng chọn một bộ mình thích, nàng quả thật chỉ có thể tự mình làm một bộ.

Sáng sớm cách một ngày liền tỉnh lại giúp Tô mẫu cùng nhau làm bữa sáng, đợi người một nhà cùng ăn xong bữa sáng, Tô La liền về phòng cầm lấy mấy bộ xiêm y chiều hôm qua đã gói gọn gàng, mang hai loại tâm tình hoàn toàn tương phản, không ngừng cổ vũ chính mình đi lên trấn trên.

Không biết vì sao , bình thường chỉ cần một phút đồng hồ đã tới nhưng hôm nay đường tới trấn nhỏ hình như trở nên đặc biệt xa xôi, trên đường thỉnh thoảng tự an ủi chính mình nên tỉnh táo. Tuy rằng nàng đối với bản thân làm ít xiêm y kia đều là rất có lòng tin, lại cũng thực sự tránh cho nhìn thấy loại xiêm y mới mọi người sẽ kích động.

Có câu tục ngữ nói "Phật dựa vào kim trang, người dựa vào ăn mặc", xiêm y là mặc lên người , nó không chỉ là một loại trang phục che đậy thân thể, còn có thể phụ trợ cho hình tượng của một người. Nếu như xiêm y làm chỉ có chính mình vừa lòng, lại không hấp dẫn được ánh mắt người khác, vậy thì không thành hàng hoá được.

Nàng muốn may xiêm y, chính là bởi vì nàng muốn đem xiêm y nàng làm bán đi, cũng chuẩn bị rằng việc này sẽ là việc làm ăn kiếm tiền lâu dài. Nói vào điểm chính, chính là mong muốn dựa vào xiêm y kiếm nhiều tiền hơn chút, trừ đi tiền nhà bọn họ ăn ở đi lại, còn có thể có chút tiền dư.

Một đường nghĩ vào trong trấn đường phố náo nhiệt phồn vinh, xem người đến người đi trên ngã tư đường, Tô La lần đầu cảm thụ được chuyện khản trương. Trước kia bán mấy vòng tay trang sức, thú bông nhỏ hà bao đều không khản trương như bây giờ, quả thật là mình cũng khó mà nắm được tâm tình mình.

Trừ xiêm y của Tô mẫu và Tô Văn, thừa lại ít tơ lụa chỉ làm được có mấy bộ quần áo. Tuy là như thế, trong lòng nàng đã cảm thấy rất vui vẻ, dù sao tơ lụa này đều là không mất một phân một hào nào, nàng chỉ mất chút tiền kim chỉ mà thôi.

Nếu là xiêm y này toàn bộ bán ra được, không chỉ là kiếm được chút tiền bạc, mà còn là một sự khẳng định đối với nàng. Cho nên nàng rất coi trọng lần bán này, ánh mắt cũng mọi lúc chú ý có ít nhiều cô nương nhìn về chỗ nàng bày ra mấy bộ quần áo.

Có lẽ là trấn trên chưa từng thấy cô nương cầm xiêm y ở trên đường cái bán, lại có lẽ thực sự là kiểu dáng xiêm y tương đối mới mẻ. Không lâu sau, Tô La liền nhìn thấy một vị phụ nhân tuổi tầm hai mươi lăm váy là lụa, nhẹ nhàng bước về phía nàng.

"Phụ nhân muốn mua xiêm y sao? Đây đều là tự tay may xiêm y, kiểu dáng đều mới nhất, thợ may trên không may được loại này, phụ nhân không bận thì từ từ xem một lát." Nói xong, Tô La nhìn không được ở trong lòng thầm mừng mình một câu: sao một hơi liền nói được câu dài vậy nhỉ?

Đội Tô La tinh tế ngắm nhìn phụ nhân trẻ tuổi một cái, chỉ thấy nàng mặc áo xanh hoa văn hình mây, váy lục nhạt hoa văn phượng hoàng, khoe mắt đuôi mây lộ đầy phong tình, quả nhiên là rất sáng rực ngà, rất sáng lung linh.

Phụ nhân trẻ tuổi nhẹ nâng mặt nhìn về mặt Tô La, giống như nhìn tường tận Tô La, lại như là nhàn nhạt thoáng nhìn. Chột lông mày và lông mi cụp xuống, cũng nghiêm túc xem xét xiêm y trên kệ. Hạ mi mắt, không người nào có thể thấy trong mắt nàng ta biểu lộ ra kinh ngạc cùng không thể tin.

Có lẽ là cô nương đi qua đều biết xiêm y này nàng dùng để bán , lục tục có mấy cô nương đi tới đối diện. Bất quá xiêm y này của nàng không nhiều, vị trí

cũng không lớn, các nàng đều là đứng ở một bên quan sát.

Không bao lâu sau, phụ nhân trẻ tuổi lấy ra một bộ xiêm y mình thích, rót cục ngẩng đầu lên nhìn Tô La, môi mọng khẽ mở, phun ra giọng nói mềm mại: "Cô nương, bộ xiêm y này ta mua."

Nghe thấy câu này, trong lòng Tô La tất nhiên là vui mừng cực kỳ, cũng trước tiên báo cho phụ nhân giá tiền xiêm y, miễn cho phụ nhân biết giá tiền lại không muốn mua. Chỉ thấy phụ nhân kia nghe giá tiền xong, mắt cũng không chớp một cái, chỉ là khẽ gạt đầu ra hiệu nàng xác định lấy bộ xiêm y này.

Tô La lúc này mới cảm lấy xiêm y, đợi nàng đem xiêm y từ từ té góí thật tốt, phụ nhân kia đã lấy bạc ra. Tô La đem xiêm y đưa tới, thuận tiện nhận bạc, phụ nhân trẻ tuổi nhận xiêm y liền nhẹ nhàng bước nhỏ chậm rãi rời đi.

Một bộ quần áo bán đi, lại có mấy vị giống như là cô nương tiểu thư khuê các tiến lên đây. Tô La xem ở giá tiền cô nương chọn xiêm y, không khỏi cảm thấy rất là may mắn, may mắn nơi này cô nương có thể ngẫu nhiên ra ngoài dạo phố, bằng không nàng sợ là không thể làm việc làm ăn này.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 32

Tô La vui sướng khó mà tả nổi, bước chân rộn ràng như có nhạc điệu đi trên đường, nghĩ đến tất cả xiêm y bán được hết, khóe miệng tự nhiên cười ngây ngô. Nàng cảm thấy tâm tình giờ phút này vui mừng như có đóa hoa trong lòng nở rộ.

Vào lúc nàng đi qua Hồ Hương Lâu, hai cái chân như không phải của nàng vậy, lại là không khỏi tự dừng ở ngưỡng cửa Hồ Hương Lâu. Ngửa đầu nhìn cửa lớn Hồ Hương Lâu trên viết mấy chữ to son son thiếp vàng, nhìn lại nhìn, không khỏi cảm thán gian trà lâu này có cái tên thực đặc biệt.

Nàng chỉ ghé qua Hồ Hương Lâu một lần, chính là hôm Thôi Vô Nhân mời nàng tới đây. Lúc ấy Thôi Vô Nhân kêu mấy chiếc bánh ngọt, nàng không có thử qua một miếng bánh ngọt, lại là uống không ít nước trà xanh. Lúc ấy cũng không phải không muốn ăn bánh ngọt, chỉ là thật sự không thích ở tình huống như thế ăn bánh ngọt.

Nàng cũng nói không ra được tại sao lại có suy nghĩ không hiểu được như thế, hoặc là cùng tập quán sinh hoạt kiếp trước của nàng có liên quan, hoặc là do thân thể nàng ở triều đại này có liên quan. Tóm lại, nàng dường như chỉ thích uống trà, mắt không nhìn nơi khác chăm trà uống trà, uống trà chăm trà, suy đoán lúc ấy uống không dưới năm ly trà xanh.

Không biết là thủ khúc đó phải chăng có thể giúp đỡ mời chào một vài trà khách, đứng ở ngưỡng cửa Hồ Hương Lâu Tô La trong lòng kim lòng không được liên có suy nghĩ như vậy. Ánh mắt chợt lóe, trong lòng bỗng toát lên mấy ý nghĩ rõ ràng.

Nếu như nói, lúc trước nàng không dám xác định, hiện tại trong lúc suy nghĩ lung tung, nàng lại rõ ràng một việc. Nàng quả thật để ý người đó. Trong lúc vô tình, liền nghĩ đến mấy lần gặp nhau, ở trà lâu nói chuyện ở cự ly gần. Con người ngũ quan thâm thúy, bóng dáng cao gầy cao ngất, giọng nói thấp thấp trầm trầm, chẳng biết lúc nào chậm rãi thấm vào từng góc ngách trong lòng nàng.

Hốt hoảng nghĩ lại khi mới gặp Du Khiêm, nàng không biết lúc ấy tại sao lại không dùng đến não suy nghĩ liền làm ra cử động như thế, sau mấy ngày chậm rãi quên lãng việc này. Sự việc kia với nàng mà nói sắp biến thành kỷ ức thời xa xôi, Giang đại tiểu thư đột nhiên tìm tới cửa, nói nàng đến mức thu hút đông đảo ánh mắt hiếu kỳ, bàn tán của người xung quanh. Du Khiêm liền vào thời điểm kia xuất hiện, đã nói lời nói hợp lý, khiến cho đông đảo người vây quanh cảm khái.

Lúc đó, nàng trong lúc gặp Du Khiêm, trong lòng quả thật có chút không rõ. Cho đến khi hắn nói ra việc nàng lúc trước dùng một đồng tiền mua bánh bao, trong lòng ảm ức có chút mùi vị cay đắng, chỉ là lúc ấy cũng không có phát hiện đó là thứ tình cảm gì... (Hạ trắng: Đoạn này viết rất khó hiểu các nàng ạ, tóm lại là nàng ta cứ loay quanh vụ gặp Du Khiêm, tình tự không rõ, nói đi nói lại, oàn tã là vẫn làm ta edit muốn bốc hỏa, hic)

Bây giờ trong đầu nghiêm túc hồi tưởng, tựa hồ đều minh bạch lúc trước tại sao lại làm ra như thế cử động, lại tại sao lại đối Du Khiêm có cảm giác mặt hồng tim đập. Kiếp trước vẫn hy vọng có thể tìm một bạn trai thanh tao, nho nhã, nhưng cuối cùng là không thể tìm được bạn trai như thế. Lần đầu gặp gỡ Du Khiêm, nhìn hắn tuy là có chút xuồng dốc, vừa vặn lại tỏa ra khí chất nho nhã lại khiến nàng hình như nhìn thấy người trong nguyện vọng bấy lâu.

Cho nên, ngày đó lần nữa gặp lại Du Khiêm, vừa lúc hắn là nam tử lấy đức trả ơn, thế là liền thỉnh cầu với hắn, hi vọng hắn có thể dạy tiểu đệ Tô Văn học bài. Nàng nhìn ra trên mặt hắn chợt lóe kinh ngạc, sau đó hắn đáp ứng thỉnh cầu của nàng, bắt đầu dạy tiểu đệ học bài.

Trải qua mấy lần chạm mặt, đêm khuya yên tĩnh, khi trần trọc trần trờ, ngẫu nhiên cũng nghĩ đến hắn, càng nghĩ lại càng thấy được trên người hắn có loại khí chất tượng tự như mẫu bạn trai trước kia nàng từng hy vọng.

Thẳng đến ngày đó ở Lễ hội ngắm hoa, từng bước từng bước lên Bách hoa đài, cũng nhìn rõ nét vân đạm phong khinh trên mặt hắn. Nàng mới nghĩ đến nàng chưa từng ở trên mặt hắn nhìn thật rõ thần thái, cũng chưa từng ở trong mắt hắn nhìn thấy bóng dáng của nàng. Mà sau này, trong lòng nàng giấc mộng như vậy tiềm ẩn cũng hóa thành bọt nước, không phải của nàng thể nào cũng đều sẽ không là của nàng.

Lúc này gần buổi trưa, nắng đến đỉnh đầu, ánh sáng so với buổi sáng chói chang hơn rất nhiều, Tô La lại dường như là hoàn toàn không có cảm giác đến chút nóng bức đó. Trong đầu, trong lòng, chỉ có xúc động, những hình ảnh trong đáy lòng, ở chỗ này gặp người, nhìn thấy việc, những điều đó chậm rãi quán giao cùng một chỗ, dần dần thay thế những việc, những người trong kiếp trước.

Bởi vì nghĩ đến quá mức nhập thần, qua thời gian thật dài mới phát hiện bên cạnh tựa hồ có một bóng dáng cao lớn che chắn. Quay đầu xem hướng bên phải nàng, con mắt híp lại nhìn thấy chủ nhân bóng dáng đó, chính là người đã từng mời nàng tới Hồ Hương Lâu, Thôi Vô Nhân. Ánh nắng lại đang chiếu vào thân thể hắn, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào con người đen âm u thâm thúy, khỏe mắt tựa hồ thoáng ánh lên như ẩn như hiện tình ý.

Tô La nghiêng đầu hơi hơi hí mắt nhìn gương mặt nghiêng, đồng thời, khuôn mặt đó ẩn ước lộ ra nhu hòa, ánh mắt chậm rãi chuyển về phía Tô La. Hai đôi mắt không hẹn mà gặp nhìn nhau, hai người đều không có lập tức quay đầu trở lại, chỉ là lẳng lặng chăm chú nhìn đối phương.

Trong tích tắc đấy, bọn họ đều ở đôi mắt của đối phương nhìn rõ bóng dáng lẫn nhau, phía sau người đi đường tới tới lui lui đã sớm không tồn tại trong mắt họ. Bọn họ nhìn thấy chỉ có đối phương, trong lòng dần dần trào ra tình cảm hỗn loạn.

Giống như là leo lên hàng rào hoa hồng, dây hoa lan tràn, nụ hoa hé nở, nụ hoa nhỏ bé đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, mang ánh sáng trên từng phiến hoa hồng nhạt nở rộ vô cùng tươi đẹp, vô cùng xán lạn. (Hạ trắng: Tự nhiên hoa hoét, không hiểu nổi, ta ngất mất!)

Trên bụi gai có hoa tươi, hương thơm lại làm người vui vẻ. Liền như Tô La giờ phút này nhìn thấy đôi mắt đó, trong lòng có tiếng nói không ngừng kêu nàng rời tầm mắt, nhưng nàng lại như là bị điểm huyết đạo, không sao rời mắt được.

Trở về nhà, Tô La cảm giác tim đập nhanh chưa từng có. Nàng kỳ thật rất rõ ràng, nàng lần này là thực động tâm. Cho dù, bọn họ là chỉ mới gặp mặt vài lần cũng được, chỉ nói qua mấy câu nói cũng thế, thời khắc nàng thấy Thôi Vô Nhân dùng thân thể thay nàng ngăn trở chút ánh mặt trời, trong lòng lại càng rõ cảm xúc của mình.

Hồi tưởng bọn họ hôm nay đối diện thật lâu sau đó, trong mắt Thôi Vô Nhân nhàn nhạt cơ hồ khiến người ta không thể thấy nhu tình, Tô La giờ phút này liền như tiểu nữ sinh nụ tình chớm nở, trái tim mềm mại không chế không nổi nhảy cuồng loạn, như có chú nai con trong ngực không ngừng đi lòng vòng loạn nhảy, nhảy loạn.

Kiếp trước có đoạn cảm tình vừa mới bắt đầu nàng cũng có cảm thấy mặt hồng tim đập, đến lần thứ hai có được tình cảm lại không giống vậy. Cũng từng có mối tình đầu mùi vị chua ngọt, kết quả lại không phải ngọt. Nàng không biết hiện tại đoạn cảm tình này có thể hay không đặt bên cạnh đoạn cảm tình như thế, nhưng nếu là nghĩ quay về như lúc trước, dĩ nhiên không kịp.

Bởi vì Tô La khi về nhà tư tưởng liền không tập trung, biểu tình trên mặt có thể nói là thay đổi bất ngờ, Tô mẫu rất nhanh liền phát hiện ra nàng lúc này khác thường. Lúc này trên bàn đều đã mang lên thức ăn, nàng còn ở ngoài viện ngồi phát ngốc trên hòn đá, nhìn nhìn Tô Văn cùng giúp bầy chén đĩa, sau đó đi đến phía Tô La.

"Nha đầu, con lúc này là có tâm sự?" Vì ngăn ngừa đột nhiên có tiếng nói dọa Tô La tinh thần hoảng hốt, Tô mẫu tận lực hạ thấp thanh âm, nhưng lo lắng trong đó cũng không có chút nào bởi vậy mà giảm bớt.

Từ trên khuôn mặt bưng bưng đồ ửng xinh đẹp của nữ nhi nhà mình, Tô mẫu ẩn ước đoán được một khả năng. Nhưng trước khi thăm dò rõ ràng, bà cũng không dám xác định phải chăng đúng như bà nghĩ vậy. Nếu như sự tình cũng không phải như bà suy nghĩ, nếu là lỡ mà lỡ mồm hỏi, chưa biết chừng lại khiến Tô La không cao hứng.

Mấy lần trước có thăm dò qua khiến nàng cũng rõ ràng, Tô La kỳ thật đã sớm biết ý tứ của bà, chỉ là ra vẻ không sao cả, cười cười liền cho qua. Vừa mới bắt đầu bà cũng cho rằng Tô La không để ý, nhưng dần dần, bà liền phát hiện nàng là để ý. Có lẽ đúng như nữ nhi nhà mình nói, nàng là thực muốn tìm một nam tử thật lòng đối đãi với nàng, cho nên bà vẫn là đang để tâm chờ đợi.

Thanh xuân của nữ tử vốn không nhiều, bỏ qua đoạn tuổi xanh, bước qua năm tháng, liền có nghĩa là bỏ qua không ít chuyện chung thân tốt đẹp. Trong lòng bà gấp gáp đồng thời lại không có biện pháp, đành phải cầu nguyện nữ nhi sớm tìm được người trong lòng. Bấy giờ rốt cục thấy trên mặt nữ nhi nhà mình xuất hiện thần tình quen thuộc, trong lòng không kiềm chế nổi, lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, lại vẫn là có chút lo lắng khó hiểu.

Tô La nghe đến thanh âm, hơi hơi ngửa đầu nhìn Tô mẫu đứng ở trước mặt nàng, cúi đầu xuống nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là đem tâm tình nàng giờ phút này bày tỏ với Tô mẫu, chỉ là không có nói ra nam tử nàng thích là ai. Nói xong, trong lòng có chút cảm giác không biết hình dung ra sao, có chút nhẹ nhàng, có chút lo lắng.

Kiếp trước nàng là cô nhi, trừ mấy lần ngẫu nhiên gặp bằng hữu bên ngoài, thực có thể nói là cô độc. Cả quá trình cùng bạn trai trước kết giao rồi chia tay, đều là một mình nhắm nháp ngọt bùi cay đắng trong đó. Mà cho tới bây giờ, thấy sắc mặt có chút lo lắng của Tô mẫu, chỉ nghĩ cùng bà tâm sự chút rồi rảm trong lòng.

Cho đến khi cùng Tô mẫu nói ra tâm sự trong lòng, nàng mới biết cùng phụ mẫu, cùng bằng hữu đàm luận việc này nọ thực sự là một cảm thụ tốt đẹp. Cùng người thân chí thân đàm luận chuyện nàng thích hắn, tựa hồ có chút khó mà nói rõ là mùi vị chua ngọt.

Nghe xong Tô La đã nói, Tô mẫu ngửa đầu nhìn cây đại thụ ngoài sân: "Nha đầu, nếu là thật sự thích, phải hiểu được nắm chắc, mẹ nghĩ nam tử đó hẳn là cũng thích ngươi."

Tuy rằng không biết nữ nhi nhà mình nói nam tử là ai, nhưng người mà đã có khả năng im lặng không nói, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, dùng thân thể tới thay nàng che ánh sáng cực nóng, tin tưởng trong lòng hẳn phải là có tình ý.

Thích nàng sao? Có lẽ... Có khả năng đi.

Nhưng nếu như là nàng nghĩ sai thì sao? Nàng là không nên muốn thay đổi hành động? Nếu như hóa ra tất cả đều là nàng tự cho là đúng, há không phải không quay đầu được ư?

Quá nhiều vấn đề, bản khoăn nổi lên, hết điều này đến điều nọ, khiến nàng càng suy nghĩ càng rối rắm.

"Com rất nhanh sẽ nguội, chúng ta vẫn là đi về ăn com trước đi." Nói xong, khoe miệng hiện lên một thoáng cay đắng, trước giờ không có nghĩ qua lại ở chỗ này gặp phải tình cảm phức tạp như vậy, thực có chút nhức đầu.

Tô mẫu nhìn về dáng người nhỏ bé phía trước, nhẹ khề thờ dài một hơi, những cô nương mới trải qua chuyện tình cảm, nghĩ đến hơn phân nửa đều là phản ứng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Chương 33

Lời nói xong, Thôi Vô Nhân về đến trong nhà liền trực tiếp nhốt mình trong thư phòng, cố gắng dùng sở thích xem sổ sách của hắn để lãng quên. Một nén nhang chậm rãi trôi qua, hắn không xem được nửa con chữ. Hai nén nhang lại chậm rãi trôi qua, vẫn như cũ không xem được nửa con chữ.

Sổ sách trong tay không hấp dẫn được lực chú ý của hắn, hơn nữa còn khiến hắn không khống chế được lại nghĩ đến khúc « tiêu dao du ». Hôm kia ở Hồ Hương Lâu ngồi một chút, ngẫu nhiên nghe được một vị trà khách nói Hồ Hương Lâu trước kia xướng khúc văn về hoa mỹ tuy là hoa lệ, nhưng lại nghe không ra được mùi vị, nhưng « tiêu dao du » lại khiến bọn họ cảm thụ được một loại kích lệ nhân tâm chí khí hào hùng.

Nói đến đây, trong lòng Thôi Vô Nhân tất nhiên là rất rõ ràng. Lần đầu nghe được thủ khúc này, hắn liền nghe ra trong khúc ca này mỹ diệu hoàn luật. Cho nên sau này muốn tìm đến Tô La, hy vọng có thể cầu được thủ khúc này, lại không nghĩ nàng lại đem khúc này tặng cho hắn.

Ngày có được khúc này, chính là ngày hắn lần đầu cùng Tô La nghiêm túc nói chuyện, cũng là lần đầu hắn nghiêm túc đối mặt với một vị nữ tử. Nàng ngôn hành cử chỉ đoan trang khéo léo, tự nhiên thanh thản, không có chút nào giống như nông gia nữ chỉ ở trong thôn xóm.

Nhiều năm trôi qua như vậy, hắn trước giờ chưa từng chú ý qua ngôn hành cử chỉ của nữ tử, nhưng lại chú ý nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười, một khắc kia, hắn rất rõ ràng trong lòng như có điểm biến hóa.

Hôm nay ngẫu nhiên đi qua Hồ Hương Lâu, không nghĩ ở tại ngưỡng cửa không xa thấy Tô La đang đứng phát ngốc sững sờ ở dưới ánh mặt trời. Thấy khuôn mặt dưới ánh mặt trời tản ra dung nhan sáng bóng tú lệ, trong lòng đột nhiên nghĩ ra một loại ý nghĩ chưa bao giờ nghĩ tới.

Hắn hy vọng có thể ở bên cạnh nữ tử nhìn như nhu nhược, kì thực rất kiên cường kia. Hi vọng đôi mắt sáng ngời trong suốt đen nhánh để ý trên người hắn, một loại ý nghĩ từ đáy lòng mạnh mẽ xuất hiện, không muốn sẽ bỏ qua cũng không muốn ra về như cái gì cũng không nghĩ tới.

Hai mắt ngưng thần nghĩ ngợi, ngoài cửa bỗng nhiên có người gõ gõ cửa, về mặt này chợt biến mất, trong mắt ảm ảm biểu lộ ra nhu tình nháy mắt không còn chút tung tích, khuôn mặt nhu hòa cũng ở khoảnh khắc này khôi phục lại thần thái lạnh lùng, cả cái quá trình biến đổi sắc mặt như thế còn nhanh hơn cả sét đánh.

“Vào đi.” Giọng nói trầm thấp giống như như bình thường quanh quẩn đậm đặc, nghe không ra có chút biến hóa nào.

Cùng với tiếng “Kèo kẹt” rất nhỏ, cửa phòng khép kín bị người từ ngoài đẩy ra, đi vào là một nam tử trung niên cung kính lễ độ chừng năm mươi tuổi.

Người tới chính là Thôi lão quản gia Lôi phủ, Thôi lão từ thời phụ thân hắn, tức là lão quản gia cho Thôi phủ, đối với Thôi phủ trung thành và tận tâm, nhiều năm trôi qua tận tâm tận lực quản lý phủ rất nhiều chuyện nhỏ chuyện to trong phủ.

“Đại thiếu gia, nhị thiếu gia và nhị thiếu phu nhân đã trở về.” Thôi lão đứng trước mặt Thôi Vô Nhân cách xa mấy bước, khoe mắt nhiều nếp nhăn, đôi mắt cũng thanh minh thấu triệt, không thấy có chút vân đục lớn tuổi nào.

“À? Chẳng lẽ bọn họ gặp phải chuyện gì?” Nhẹ lời thốt ra, Thôi Vô Nhân hơi hơi nhíu mày, ánh mắt cũng chưa từng từ sổ sách trên tay dời đi.

“Nhị thiếu gia vừa mới sai người đi tìm đại phu, nói là nhị thiếu phu nhân có chút không thoải mái.” Thôi lão hoàn thành trách nhiệm trả lời, thân thể thẳng thắn giống như cây tùng.

“Chuyện này ta biết, không có chuyện gì nữa thì đi trước đi!” Thôi Vô Nhân nhàn nhạt mở miệng, nghe lời nói của Thôi lão cũng hiểu được vì sao nhị đệ không có lập tức tới đây báo cáo cho hắn kết quả hành trình lần này, đoán rằng cả quả tìm đều đang để ý chuyện thân mình của đệ muội.

Thê tử sao? Hắn cũng đã đến tuổi đón dâu, không biết người nữ tử kia có nguyện ý gả cho hắn hay không.

Vốn tưởng rằng nhị đệ tìm đại phu xong không lâu liền tới đây, nhưng chờ mòn chờ mỏi cũng không đợi được người tới, cộng thêm trong lòng lúc này suy nghĩ đều là khuôn mặt cũng không tính là chim sa cá lặn, mà là khuôn mặt tú lệ càng nhìn càng không đòi mắt được, đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Thôi phủ không phải là rất rộng lớn, chỉ là đi một đoạn thời gian ngắn, Thôi Vô Nhân liền đến nhà chính, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng đại phu. Ngay sau đó liền nhìn thấy tiểu muội duy nhất trong nhà Thôi Tổ Nhu chậm rãi đi tới đối diện, khuôn mặt thanh lệ biểu lộ ra vui mừng không thể khống chế.

Khó khi thấy được tiểu muội luôn luôn dịu dàng lộ ra khuôn mặt không chút che lấp vui sướng như vậy, Thôi Vô Nhân đuôi lông mày hơi hơi nhíu lại, trong lòng âm thầm nghĩ: chẳng lẽ là hôm nay ra cửa con bé gặp được nam tử mà mình thích?

Chuyện tình yêu này, hẳn tuy không hiểu bằng nhị đệ nhiều lắm, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết. Tiểu muội trước kia dường như đều là không ra cổng trước, không bước cổng trong, ngày gần đây cũng thường xuyên ra khỏi nhà, lúc trở về trên mặt lại mang theo chút ngượng ngùng, khiến người ta cảm thấy có chút quái dị. Hôm qua ngẫu nhiên đi qua đình nghỉ mát ở hậu viện, nghe được tiểu muội bên cạnh nha hoàn đang nói cái công tử gì đó, hẳn mới xác định nàng ngày gần đây ra ngoài có phải là vì gặp vị nam tử đó.

Trong nhà chỉ còn lại 3 huynh muội bọn họ, hẳn không biết phải làm sao để hỏi tiểu muội chuyện này, liền muốn đợi nhị đệ và đệ muội trở về, lại nhờ đệ muội tìm tới tiểu muội tâm sự, chẳng lẽ đệ muội vừa về đến liền phát hiện được tâm sự của tiểu muội, mới vừa chính là các nàng đi khuê phòng tâm sự? Nhưng đệ muội không phải là đang không thoải mái sao?

“Đại ca, vừa rồi đại phu tới đây bắt mạch cho nhị tẩu, đại phu nói nhị tẩu có hỉ, muội sắp được làm tiểu cô cô.” Thôi Tổ Nhu trên mặt mang theo vui mừng khó mà hình dung, nghĩ tới không bao lâu nữa trong nhà sẽ có nhiều bé con mập mạp, trong lòng càng vui không kềm được.

Cao hứng một trận, vui sướng trên mặt Thôi Tổ Nhu lại chậm rãi biến mất trên khuôn mặt thanh tú, ngược lại đuôi lông mày có chút bất an hơi nhíu nhìn Thôi Vô Nhân. Nàng vẫn biết, nhà bọn họ có khả năng như hiện tại, đều là bởi vì đại ca những năm gần đây kiên trì không ngừng cố gắng.

Dù lúc đó nàng rất bé, nhưng nàng lại không quên được sau khi cha mẹ qua đời, Tiểu Tửu lâu của nhà kinh doanh đột nhiên không có đương gia. Tửu lâu hỏa kế và người hầu trong nhà đều lo lắng năm ấy đại ca mới mười tám không có cách nào quản lý Tiểu Tửu lâu, cuối cùng gia nô bọn họ bảo không được, thế là đi thi đi, tản đi hết, cuối cùng chỉ có một nhà lão quản gia trung thành và tận tâm ở lại.

Cha mẹ khi còn tại thế, Tiểu Tửu lâu kỳ thật đã không có mấy người khách, đại ca lại vẫn không buông tha Tiểu Tửu lâu. Khi đại ca đang nỗ lực đem Tiểu Tửu lâu trở nên lớn mạnh, Lưu gia cùng đại ca có đính hôn ước đột nhiên từ hôn. Đại ca tự mình đi Lưu gia hỏi rõ chuyện này, không nghĩ đến lại là lý do môn bất đẳng hộ bắt đổi.

Không biết có phải vì lý do bị từ hôn hay không, đại ca quá tuổi thành hôn, cũng chưa từng có bà mối tới cửa làm mối. Thẳng đến khi Tiểu Tửu lâu dựa vào nỗ lực của đại ca chậm rãi lớn mạnh, biến thành Thiên Duyệt tửu lâu bây giờ. Trong nhà liền thỉnh thoảng có bà mối xuất hiện, nhưng đại ca đều là trực tiếp sai người đem bà mối tổng ra cửa.

Nàng nghĩ, đại ca làm ra chuyện như vậy, có lẽ cùng vị đã gả cho người khác, Lưu gia tiểu thư có liên quan. Nếu không phải nhà bọn họ đột nhiên từ hôn, đại ca hiện tại cũng đã là cha của mấy đứa bé rồi. Chính là bây giờ, nhị ca đã thành thân, đã làm phụ thân, đại ca lại vẫn lẻ loi một mình.

“Nhị đệ cũng đã được làm cha? Xem tới ta thật sự phải có hành động mới được.” Nàng bây giờ chắc chưa hứa hôn đi, nàng là nữ tử cần cù giỏi giang như thế, thực sự phải có khi sớm định hôn ước, tránh bị nam tử khác đi trước một bước.

Thôi Tổ Nhu lúc này chính vì cho tới bây giờ đại ca còn chưa đón dâu cảm thấy lo lắng, không nghĩ đến lại bỗng nhiên nghe thấy một câu ý vị thâm trường như vậy. Đợi nàng nghĩ rõ ràng hàm ý trong câu nói kia, đại ca nhà nàng đã đi về trước cửa viện, để cho nàng một đạo thân ảnh cao ngất.

Nàng đã không còn là một bé gái vô tri, câu nói kia của đại ca là đại biểu huynh ấy đã có người trong lòng đi? Nhưng đối phương tới cùng là ai nhỉ? Sao nàng một chút cũng không biết nhỉ?

Đêm đến, trăng sáng sao thưa. Gió đêm từ từ thổi qua chạc cây ngoài viện, mang theo một trận âm thanh vang lên. Trăng sáng treo cao tàn mát ra ánh sáng thanh lãnh, đem chiếu lên vùng đất sáng trưng, như bọc một tầng ngân quang vậy.

Phòng ốc sơ sài điểm một cái đèn dầu, theo gió đêm chậm rãi thổi vào, cái đèn dầu thỉnh thoảng lung lay, phảng phất tùy lúc đều có thể bị dập tắt. Tô La lúc này ngồi ở trên ngưỡng cửa phòng, nếu là dựa theo thời gian tính, bây giờ mới gần tám giờ, nàng không có một chút buồn ngủ.

Nghĩ rất nhiều chuyện, cơ hồ muốn đem chuyện nghiêm túc suy nghĩ ba bốn lần, giờ này khắc này, lại không biết phải nghĩ chút gì. Cuộc sống ban đêm ở cổ đại thực sự hết sức đơn điệu, tối đen cũng không có đèn điện, ăn qua cơm chiều cũng chỉ có thể trở về giường nằm nghỉ ngơi.

“Sao còn ở nơi này ngồi không đi nghỉ ngơi?” Tô mẫu ở trong phòng đợi một hồi, phát hiện trong nhà còn có ánh đèn, phủ thêm áo ngoài vừa mới cời xuống, thế nhưng liền nhìn thấy Tô La ngồi ở trên bậc cửa. Nếu như không phải trong lòng sớm có chuẩn bị, nếu không thực sự sẽ bị bóng đen ngồi ở trên bậc cửa dọa đến.

Tô La bây giờ dựa vào một bên ngưỡng cửa, bên cạnh còn có đèn dầu, Tô mẫu liền trực tiếp ngồi bên cạnh Tô La, bởi nữ nhi nhà mình ngấm trắng. Nói thật, bà từ trước đến nay chưa từng cùng nữ nhi nhà mình ngồi ngấm trắng sáng như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác trước giờ chưa từng có.

“Vừa mới ăn no không lâu, ngủ không được.” Chân tướng của chuyện tuy không phải như thế, nhưng mà đến thời cổ đại này, lý do như vậy quả thật là thời gian quá sớm, ngủ không được lý do cũng rất nhiều.

Tô mẩu quay đầu nhìn Tô La đầu tựa vào cửa, ánh trắng sáng ngời chiếu sáng lên khuôn mặt xinh đẹp, lại có thêm thanh lệ thoát tục tư sắc thanh tú. Trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, nữ nhi nhà bà là thật sự đã lớn, trước kia có chút non nớt giờ chậm rãi biến mất, hiện tại trở nên càng thêm ôn hòa nhu mỹ, lại không biết nam tử trong lòng nàng ưa thích phải chăng cũng thích nàng.

“Nương, con gần đây đều không ở trong thôn đi lại, như vậy nương cùng con nói mấy chuyện phát sinh ở trong thôn đi.” Nghe nói thôn xóm gần đây có không ít chuyện vui, dù sao đều là một thôn, nàng vẫn hy vọng có thể biết một chút chuyện trong thôn.

Tô mẩu nghĩ Tô La gần đây nếu không phải ở trên trấn, thì chính là ở trong nhà cất cất, liền nói chuyện phiếm mấy chuyện trong thôn. Đắm chìm trong ánh trắng sáng ngời, Tô La kim lòng không đầu liền nghĩ đến trong giấc mộng kia có hình ảnh đôi vợ chồng ôm hai đứa bé chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 34

Hôm nay, ăn xong cơm trưa nghỉ ngơi một lúc, Tô La nghĩ đến đã hai ngày không đi trấn trên nhìn xem tình huống chế tác thú bông rồi, thế là trở về phòng cầm loại thú bông khác mà hai ngày nay vừa làm được. Cùng Tô mẩu nói một câu, sau đó trực tiếp đi trên đường nhỏ đã từng đi rất nhiều lần.

Qua mười ngày nữa chính là đến lúc học đường khai giảng, trước đó vài ngày phải may chút xiêm y rồi kiểm bạc đầy đủ để đưa Tô Văn đi thư viện Văn Lâm học bài. Tuy là như thế, nàng vẫn hy vọng có thể nhiều tiền bạc thêm một chút, tránh đến lúc ngày nào đó cần tiền gấp, mới hậu tri hậu giác phát hiện trong nhà không có tiền bạc.

Ngày mai vừa vặn lại là lúc Đồng lão gia phái người tới đây kiểm nhận thú bông, đợi lát nữa thuận tiện nhìn chất lượng mẻ thú bông kia, tránh cho ngày mai ra cái sai lầm gì. Lần trước đa số thú bông đều được nàng xem xét nên làm rất tốt, sau đó nàng cũng không thể thời thời khắc khắc đều nhìn chòng chọc, cho nên, lần này thực không thể để kiểm tra chất lượng không tốt.

Nghĩ đến đây, Tô La ở trong lòng âm thầm khẽ gật đầu, đem chuyện vừa suy nghĩ vừa rồi giấu vào trong lòng. Có lẽ là do hoàn cảnh, nàng lại vẫn quên chuyện kiểm tra chất lượng này. Thú bông mỗi ngày sản xuất lượng càng lúc càng nhiều, quả thật nên tìm một cô nương chuyên phụ trách việc này mới được.

Đoạn thời gian này, làm thú bông do tám cô nương ban đầu bây giờ biến thành mười hai người. Kỳ thật còn có không ít cô nương và phụ nhân chừng hai mươi tới đây hỏi thăm làm việc này, nhưng nàng lo lắng nếu là đưa tới quá nhiều công nhân, lượng thú bông tiêu thụ lại không được như trong dự liệu, vậy chính là mất nhiều hơn được.

Cho nên, nàng cũng không gấp đưa tới một số lượng lớn công nhân, nàng cùng Đồng lão gia đều phải thương lượng tốt, nếu mà lượng tiêu thụ thú bông cao, bọn họ liền khuếch đại lượng tiêu thụ, thuận tiện tăng thêm nhiều đường tiêu thụ khác, đến lúc đó lại thuê công nhân cũng là không muộn.

Một đường nghiêm túc nghĩ rất nhiều chuyện, Tô La rất nhanh đã vào trong xưởng nhỏ ở trấn kia. Vừa mới bắt đầu nàng nghĩ kêu nơi đó là nhà xưởng nhỏ, nhưng bị dẫn vào cái hoàn cảnh này, kêu thế nào cũng cảm thấy khó chịu, nên rõ ràng trực tiếp kêu là xưởng nhỏ.

Mấy công nhân kia nghe nàng gọi như vậy, cũng chậm rãi kêu như thế. Trừ hai phụ nhân trẻ tuổi, người khác đều là cô nương Tô gia thôn. Bình thường đều là rủ nhau cùng đến xưởng nhỏ, nên giờ các nàng liền trực tiếp nói “Chúng ta đi xưởng nhỏ đi”.

Nghe vậy, bản thân Tô La trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Trước kia nghĩ thông suốt việc công tác, bây giờ là thành hình. Tuy nói đa số thú bông đều không phải là nàng làm, bất quá trong lòng nàng cũng thật vui vẻ. Dù sao mấy con thú bông kia đều là nàng làm trước làm hàng mẫu, mấy công nhân kia rất có tài năng học hỏi.

Tô Uyển Nhi mấy ngày trước đây nghe Tô La nói qua ngày mai Đồng lão gia tới đây đưa hoá đơn nhận hàng, lúc này thấy Tô La tới đây, phần lớn đều đoán được muốn kiểm kê số lượng thú bông. Trải qua một khoảng thời gian tới luyện, Tô Uyển Nhi làm việc cũng so với trước gọn gàng linh hoạt, lúc này liền phân phó hai cô nương đi qua hỗ trợ kiểm kê thú bông.

Hai cô nương kia rất nhanh liền đếm đủ số lượng thú bông, sóng vai đi tới báo cáo Tô La. Tô La nghe xong khẽ gật đầu, các nàng liền trở vào trong nhà tiếp tục làm thú bông. Đợi hai cô nương đi, để lại hai người Tô La và Tô Uyển Nhi ở gian phòng.

“Uyển nhi, ta cân nhắc phải tìm một cô nương tâm tư tinh tế kiểm tra chất lượng thú bông, khoảng thời gian này cô chú ý nhiều hơn xem có cô nương nào thích hợp làm chuyện này, sau đó để nàng chuyên môn phụ trách việc này.” Tô La nghĩ nàng ấy cùng mấy cô nương chung sống ít lâu, vẫn là đem việc này giao cho Tô Uyển Nhi là tốt nhất.

Tô Uyển Nhi vừa nghe cảm thấy hợp lý, thế là gật đầu nói: “Không thành vấn đề.” Đợi một chút, lại nghĩ đến nhất một chuyện, nói: “Đúng rồi, A La, vẫn quên cùng cô nói, buổi trưa lúc ấy có một phu nhân mang nha hoàn đến tìm cô, phu nhân kia tuổi rất trẻ, hai mươi tuổi có lẽ.”

“Tìm ta ?” Nhìn Tô Uyển Nhi khẽ gật đầu, Tô La cau mày nghĩ nghĩ, trừ Tô gia thôn và bên trong xưởng nhỏ có phụ nhân trẻ tuổi, nàng tựa hồ đều

không quen biết phụ nhân tuổi trẻ khác, thế nào lại có phụ nhân trẻ tuổi tìm nàng nhỉ?

Phu nhân kia lại còn mang nha hoàn tới, chắc hẳn là phu nhân nhà giàu có đi, vậy nàng càng thêm không quen biết phu nhân như thế.

Tô La nghĩ một lát liền không tiếp tục nghĩ chuyện này nữa, trở lại phòng làm việc cùng mấy cô nương nói một chút vừa mới lấy ra hai con thú bông. Nửa xếp tơ lụa kia làm thành xiêm y xong, nàng liền nghiêm túc nghĩ làm thú bông loại khác. Nàng nghĩ, ở trấn nhỏ vẫn bán thú bông như thế, không bao lâu nữa sẽ bán không được, cho nên vẫn là muốn thường xuyên làm mấy loại thú bông mới mẻ khác.

Xong việc ở xưởng nhỏ, Tô La định đi lên trấn mua mấy thứ. Mấy ngày trước đây dạy mấy cô nương kia làm được cái phúc kết(*), nàng chuẩn bị mua chút dây đỏ thỏ về để các nàng ấy bận. Không lâu nữa chính là tết Trung thu, nàng cảm thấy thời gian này có thể kiếm thêm khoản thu nhập.

Khi đi qua tiệm sách, Tô La nghĩ đến giấy Tuyên Thành Tô Văn rất nhanh đã dùng hết rồi, thế là xoay người đi vào tiệm sách. Trong phút chốc, nàng thật sự nghĩ sẽ hét to một tiếng kinh hãi “Thế giới thật quá nhỏ”, sao đúng dịp gặp lại Du Khiêm có khoảng thời gian chưa gặp, cùng với... Luru Thư Hương kia...

Đối với loại trùng hợp muốn liú lười này, Tô La chỉ là hơi hơi nhú mày, sau đó ngữ khí bình thản chào hỏi: “Không nghĩ đến lại ở nơi này gặp được Du tiên sinh và Luru cô nương, rõ là... Hữu duyên.”

Ngày nọ nếu không phải rất xác định bóng lưng ở tửu lâu Thiên Duyệt chứng kiến tới cùng là ai, hôm nay cũng khiến nàng xác định một chuyện, thật sự là không có nghĩ tới hai người này hóa ra là có lui tới. Tuy nhiên, bọn họ nhìn cũng rất xứng đôi, một người làm thuyết thư, một người dạy học, đề tài tâm sự phải có rất nhiều.

Lại nhìn xem nàng đi, ở trong mắt đa số người, nàng bắt quả chỉ là một người dốt đặc cán mai, là cô nương cả ngày xuất đầu lộ diện, đã từng có một đoạn chuyện xưa “Con cóc ăn thịt thiên nga”. Thật làm cho nàng cùng với người thuyết thư nổi danh ở trà lâu Hồ Hương, nói nàng cùng thuyết thư nổi danh Luru Thư Hương mà so sánh với nhau, quả thật có cảm giác khác nhau một trời một vực.

“Tô cô nương là mua sách cho lệnh đệ sao?” Du Khiêm sắc mặt bình thản, ngữ khí bằng phẳng mở đề tài.

“Mua chút giấy bút.” Tô La ngữ khí nhàn nhạt, đối phương dường như không thích nàng, nàng cũng không cần tất yếu phải nhiệt tình, tuy rằng nàng vẫn đều là không có nhiệt tình.

Luru Thư Hương khần khoản đi đến trước mặt Tô La, tự nhiên thanh nhàn mà nói: “Tô cô nương nghe kể chuyện không? Ta đang lo xem muốn kể chuyện gì cho hay, nên nhờ Du đại ca tới đây giúp ta ra chủ ý. Trà lâu cũng có không ít nữ tử nghe kể chuyện, không biết Tô cô nương có thể cho ta một vài chủ ý không?”

Du đại ca, xem ra bọn họ đã phát triển đến gian đoạn khiến người mong đợi rồi. Tuy nhiên, nàng ta nói như vậy là đại biểu ý gì? Là thật lòng hi vọng nàng có thể cho mấy chủ ý, hay là chẳng qua nói một vài lời khách sáo?

Tô La có chút suy nghĩ nhìn Luru Thư Hương xấp xỉ cao bằng nàng, vô tình vừa vặn nhìn thấy trong cặp mắt kia hiện lên một nét ánh sáng quý dị. Ánh sáng quý dị kia biến mất quá nhanh, nàng cũng xem không ra trong đó ẩn chứa ý tứ gì.

Đôi mắt đen bóng trong suốt như có như không lờm qua đường như thân thể mềm mại linh lung còn áp vào trên người Du Khiêm, Tô La ở trong lòng âm thầm rõ ràng gặt gặt đầu.

Xem ra Luru Thư Hương hẳn là thích Du Khiêm, lúc này thấy Du Khiêm thế mà lại cùng nàng nói chuyện, còn giống như người quen nói về đệ đệ nhà nàng như vậy, hẳn là ghen tị đi!

Ai... Tô La nhin không được ở trong lòng không kiên nhẫn thờ dài một cái, bị một cô nương mười bảy mười tám tuổi coi là tình địch, thật có chút không biết tư vị gì. Nhân nhát liếc Luru Thư Hương một cái, trong lòng không chịu nổi cảm thấy có chút buồn bực không biết tên. Hôm nay thật sự không nên gặp phải bọn họ, cư nhiên khiến nàng nghĩ đến bạn trai kiếp trước kiếm đối tượng. Nữ sinh hai mươi tuổi có lẽ, tuổi trẻ thật sự là rất có mị lực.

“Ta không nghe kể chuyện, cho nên không có cách nào giúp Luru cô nương, Luru cô nương vẫn là mời người khác giúp đỡ đi.” Tô La nhàn nhạt trả lời, xoay người cùng hòa kẻ tiệm sách nói nàng muốn mua vài thứ.

Mua xong giấy bút, Tô La cũng không có thời gian cùng hai người kia tiếp tục ở chỗ này hao phí thời gian, hàn huyên hai câu liền lập tức đi ra khỏi tiệm sách. Lại không nghĩ đâm phải một cô nương mười sáu mười bảy tuổi đang đi tới, mọi chuyện diễn ra quá đột nhiên, luống cuống tay chân nghiêng thân thể đi, khó khăn lắm tránh thoát khỏi một màn ôm nhau.

“Áy... Thật sự xin lỗi, cô nương người không sao chứ?” Cô nương kia dường như cũng không nghĩ đến loại chuyện này sẽ phát sinh, nhưng thấy Tô La bước chân có chút lảo đảo, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Không có chuyện gì.” Tô La không để ý khoát tay, theo thói quen vỗ vỗ bụi bặm trên đùi, chợt nghĩ đến nơi này không giống thế giới kiếp trước, có chút chán nản lắc đầu, xem ra chuyện thói quen này cũng có chút phiền phức.

Tô La không có nhìn kỹ cô nương kia, xoay người liền trực tiếp đi về phía đường cái trước mặt. Ở cạnh đầu phố có một quầy hàng mua chút dây đỏ cũng khá mềm mại, lại đi tiệm gạo mua chút gạo về nhào bột phần, vậy mới bắt đầu về nhà.

Đường về gặp một bà mối mặt mày dày một lớp phấn, chỉ thấy hai ngón tay bà ta kẹp một cái khăn thêu một đóa hoa nhìn không biết là hoa gì, ra sức

quạt gió vào cái cổ nở nang, mồm to như bồn mẩu tức tối mắng: “Thật là không biết phân biệt, có thể được nhị thiếu gia bố trang Vân Cẩm nhìn trúng, là phúc phần nhà các ngươi tu tâm đời, cư nhiên...”

Câu nói tiếp theo vì cự ly quá xa mà bị gió thổi bật đi, Tô La nghe phía trước mấy câu kia cũng có chút kinh ngạc. Nàng biết bố trang Vân Cẩm, nàng được thưởng xếp tợ lụa chính là từ bố trang đó, không biết nhị thiếu gia kia là nhìn trúng cô nương nào trong thôn.

Tô La ở trên trần xem như mua bán một đoạn thời gian, dần dà, vô tình nghe được một vài chuyện linh tinh. Nghe nói nhị thiếu gia bố trang Vân Cẩm tuy là không bằng đại thiếu gia trầm thực ôn trọng, lại cũng coi như là thiếu niên đầy hứa hẹn, tuy nhiên là có chút thích đi tầm hoa vẫn liễu.

Nghĩ một lát, Tô La nhìn không được cười lắc lắc đầu, ở trong thôn thời gian dài như vậy, dường như trở nên có chút bất quá. Nghĩ đến Tô Uyển Nhi nói với nàng chuyện có người tìm nàng, đang chậm rì rì bước đi bỗng nhiên trở nên nhanh hơn một chút

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 35

Men theo đường nhỏ ngoài viện đi vào trong nhà, đến cửa nhà còn chưa đi vào, đã những tiếng nhỏ vụn từ trong viện truyền tới. Lúc này thời tiết rất nóng, ở bên ngoài cũng không có chỗ nào thích hợp ngồi học bài, Tô Văn bình thường đều ở trong nhà học bài, Tô La cho rằng là tiếng Tô Văn đọc sách.

Đội nàng chậm chạp đi đến viện, một mùi có chút quen thuộc lại rất không dễ ngửi hình như là mùi thuốc xoa bóp theo gió thổi vào mũi nàng. Trong phút chốc, đôi lông mày tinh xảo hơi hơi nhăn nhăn, đồng tử đen bóng như ẩn như hiện một nét thoáng hoang mang.

Đi đến cửa phòng, rất nhanh biết rõ mọi chuyện phát sinh trong nhà. Thấy Tô Văn luôn luôn đều rất chú ý dung nhan sạch sẽ lại một thân chặt vật, xiêm y vài bông mới làm hồi trước giờ dính một chút bùn. Lại thấy khuôn mặt sạch sẽ sưng một bên, trên mặt còn mang một vết cào.

Cái thứ có chút khó ngửi là vị thuốc đông y từ trên cái chén nhỏ ở mặt bàn truyền tới, mà lúc này, Tô mẩu đang cẩn thận dè dặt giúp Tô Văn bôi thuốc lên miệng vết thương trên mặt. Người Tô mẩu đưa lưng về phía Tô La, Tô Văn nhắm mắt để Tô mẩu bôi thuốc, cho nên cả hai bọn họ đều không phát hiện Tô La ra ngoài đã rất lâu giờ phút này lại đang đứng ở ngưỡng cửa.

Tô La không lên tiếng, chỉ không lộ vẻ gì đánh giá các vết thương trên người Tô Văn. Vén tay áo lên cánh tay so với trước nhiều thịt hơn, chỉ là trên đó có thêm mấy vết cào. Lại nhìn sang ghế gỗ ở bên cạnh Tô mẩu, trên ghế là mấy quyển sách mới mua về vài ngày trước. Chỉ là mấy quyển sách kia đã không còn là hình dạng lúc trước, dĩ nhiên là bị xé thành nát vụn, bìa sách không biết là đã biến thành bao nhiêu mảnh vụn.

Tô mẩu đang rất chuyên tâm bôi thuốc cho Tô Văn rất nhanh đã phát hiện ra trong nhà có thêm người, quay đầu lại một lần, lại nhìn thấy vẻ mặt thâm trầm của Tô La. Thấy đôi mắt phẳng phát như muốn bốc lửa, trong lòng Tô mẩu biết Tô La đã đứng ở chỗ ấy nhìn một lúc lâu.

“Nương, đây là có chuyện gì?” Tô La nhắc nhở chính mình phải bình tĩnh, nhưng nàng phát hiện khi đã bị châm lửa giận thực sự không có cách nào tự cho rằng chuyện cũng không xảy ra áp đến đáy lòng đi.

Tô Văn nhắm mắt nghe được giọng nói có chút rét lạnh, lặng lẽ mở mắt, có chút sợ hãi nhìn Tô La một cái, mà sau đó giống như là làm chuyện gì sai lập tức cúi đầu xuống. Tuy nhiên cũng một lúc sau, cái đầu cúi xuống ngẩng lên, ngược lại dừng cảm nghênh đón ánh mắt Tô La.

Tô mẩu vừa mới nghĩ đem chuyện vừa xảy ra không lâu nói với nữ nhi đang không biết tình hình, tay áo bỗng nhiên bị tiểu nhi từ kéo một cái, quay đầu nhìn gương mặt sưng một khối to của nhi tử, cho rằng cậu không muốn bà nói chuyện vừa rồi xảy ra, thật sự là không tán đồng cau mày lại.

“Nương, để con cùng đại tỷ nói.” Kéo tay áo Tô mẩu, vẻ mặt Tô Văn giống như tiểu đại nhân.

Nhìn mặt Tô Văn mang vẻ bất cứ giá nào, Tô La không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng thấy một thân đầy bùn và vết cào, nàng cũng biết chuyện hẳn không phải là đơn giản như vậy, cũng không biết là có chuyện gì mà khiến bé ngoan trưởng thành sớm hiểu chuyện nhà nàng cùng đứa bé khác đánh nhau.

Dáng vẻ chặt vật như thế, để cho ai cũng đoán được hẳn là một phen đánh nhau. Các bé trai đôi lúc cũng vì một chuyện nhỏ mà đánh nhau tàn nhẫn, tuy là không thường thấy, nhưng cũng không phải chưa từng thấy qua. Nàng biết trong thôn có mấy đứa con trai đặc biệt nghịch ngợm, bình thường đều thấy mấy chuyện đánh nhau đều có phần của bọn nó, không biết đối tượng cùng Tô Văn đánh nhau có phải là mấy đứa bé trai kia hay không.

Tô La ngồi ở trên một cái ghế dựa vào tường, hai mắt lợi hại gắt gao nhìn chòng chọc Tô Văn, hơi giống như là “Nghiêm hình bức cung”. Ở trong ánh mắt lợi hại như thế nhìn chăm chú, Tô Văn tất nhiên không dám giấu diếm nửa phần, thành thành thật thật đem chuyện mới vừa phát sinh hoàn toàn chính chính kể với Tô La.

Lúc Tô La đi trần trên không lâu, Tô Văn cầm sách Tô La mua cho cậu đi đến cây đa to cuối thôn đọc sách. Cây đa này rất to, chỉ ít phải hai người đàn ông thành niên mới có thể ôm hết thân cây đa. Bởi vì ở đó có chút xa, trong thôn đa số người đều không đến nơi đó hóng mát, thế là nơi đó liền thành sân

đọc sách tốt nhất cho Tô Văn.

Cậu vừa mới đến nơi đó không bao lâu, đầu thôn bên kia có một thằng bé nữ danh Hồ tử chạy đến trước mặt cậu cướp đi sách trong tay cậu, há mồm liền nói nào là “Có sách vở, tỳ người cũng không có tiền đưa người đi học đường đâu, mua sách dùng làm cái gì” vân vân. . .

Quyển sách kia đột nhiên bị cướp mất, Tô Văn vừa phản ứng liền muốn đoạt lại sách vở. Nhưng Hồ tử so với Tô Văn cao hơn một cái đầu, bàn tay cầm sách vở cứ nâng cao cao, Tô Văn với mãi không tới, cậu liền nhảy muốn đoạt lại quyển sách kia.

Một đứa dù như thế nào cũng không trả sách, một đứa dù thế nào cũng muốn cướp sách về, cuối cùng liền biến thành hai đứa con trai dùng cả tay cả chân đánh nhau, quyển sách kia bị hai người lôi kéo thành hai nửa, bìa sách và vài tờ phía trước càng bị rách thành mấy nửa, có thể nói là “Ngũ mã phân thây”.

Rốt cục đem toàn bộ mọi chuyện nói xong rồi, khuôn mặt sưng như cái bánh bao của Tô Văn cẩn thận dè dặt nhìn Tô La. Cậu nhìn không ra thần sắc trên mặt Tô La là vẻ gì, cảm giác đại tỳ cậu như tức giận, nhưng lại có vẻ như không tức giận. Không dám nhìn vào cái nhìn kia của Tô La, nên lập tức biến thành đà điều.

Nghe xong lời nói của Tô Văn, Tô La nhìn không được yên lặng thờ dài một tiếng, không nghĩ đến chuyện thật sự đúng như vậy, cùng suy đoán của nàng đúng 8 – 9 phần. Tô Văn hiện lãnh hướng nội có thể dừng cảm đoạt lại thứ của cậu, quả thật làm cho nàng yên tâm không ít. Chỉ là, vì một quyển sách mà đánh thành như vậy, dường như cũng có chút quá.

Bé trai vô tình đánh đấm nhau, kỳ thật đều là bình thường, nhưng nếu như đánh nhau đánh ra vấn đề lớn, vậy liền không thể coi thường chuyện này. Trên người Tô Văn bị đánh ra nhiều vết thương như vậy, nàng nghĩ thằng bé tên Hồ tử kia cũng hẳn là không phải dạng vừa.

Vết thương trên người Tô Văn cũng không phải rất nghiêm trọng, nàng cũng không phải đặc biệt lo lắng. Nàng lo lắng nhất chính là người nhà Hồ tử gia nhân dịp chuyện này tìm tới cửa, sau đó ồn ào nhốn nháo muốn công bằng phân xử cái gì. Đối với loại trẻ con ở nhà được cưng chiều, nàng thật sự cảm thấy có chút chống đỡ không được.

Theo nàng biết, mẹ Hồ tử trong thôn có tiếng là bà chẳng, mẹ Hồ tử ở trên trấn bán đậu hũ. Nhà bọn họ làm đậu hũ vị đặc biệt ngon, trấn trên không ít dân chúng đều thích đậu hũ nhà bọn họ. Ở chỗ đó cũng có không ít quầy hàng bán đậu hũ bọn họ đều nói rằng, nhà bọn họ trừ làm ra đậu hũ rất ngon, còn nói nói là mẹ Hồ tử rất cường hãn.

Đã nghe, từng có tên du côn vô lại đòi phí bảo hộ của mẹ Hồ tử, mẹ Hồ tử không nói hai lời, cầm băng ghế liền trực tiếp ném vào tên du côn vô lại. Băng ghế kia đập vào một chân tên vô lại, chỉ cần hơi dùng thêm sức một chút, đoán rằng hẳn có thể chạy đến đường hoàng tuyền luôn. Sau đó, tên du côn vô lại mềm nắn rắn buông rốt cuộc không dám xuất trước mặt mẹ Hồ tử.

Mà bây giờ, tiểu đệ Tô Văn đem con trai bảo bối của mẹ Hồ tử đánh đến không nhẹ, nếu như bị mẹ Hồ tử biết chuyện này, thực sự không biết được chuyện tình phát triển như thế nào. Nói thực ra, muốn nàng nói rõ lý lẽ nàng nắm chắc có thể nói được mẹ Hồ tử, nhưng nếu là muốn nàng so “Võ”, nàng sợ là chỉ có bị đánh mà thôi.

Đang lúc bọn họ đang nghĩ về chuyện này, ngoài viện truyền tới âm thanh xuyên thấu lực cường cao dB. Tô La nhìn Tô mẫu, lại nhìn sang Tô Văn, trong lòng nhìn không được ngửa mặt lên trời thờ dài: sao lại có chuyện trùng hợp đến như vậy “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến”.

“Tiểu Văn, đệ trước ở trong phòng đợi, tỳ cùng nương đi ra nhìn xem.” Tô La đối với Tô Văn vừa mới bôi thuốc xong ra lệnh, thấy cậu ngoan ngoãn gật đầu, lúc này mới đứng dậy đi ra khỏi nhà.

Tô mẫu cũng không hạ xuống nửa bước, bước chân càng đi càng lớn, lúc đến ngưỡng cửa đã đi ở trước Tô La. Tuy rằng nữ nhi nhà bà hiểu chuyện hơn cô nương nhà khác nhiều, nhưng về chuyện này, vẫn là do người làm mẹ là bà ra mặt thì tốt hơn.

Ngoài viện chính là mẹ Hồ tử và Hồ tử đang đứng, Tô La nhàn nhạt nhìn mẹ Hồ tử một cái, rồi bắt đầu quan sát thương thế của Hồ tử. Mặt thượng có một vết cào, chỉ là hơi hơi có chút sưng. Đôi tay đôi chân đều bị xiêm y che khuất, không có cách nào nhìn xem phải chăng còn có vết thương khác không.

Vốn tưởng rằng mẹ Hồ tử thấy mẹ con nàng ra một khắc sau liền chửi ầm lên, không nghĩ đến lại nhìn thấy mẹ Hồ tử vẻ mặt ngại ngùng, chỉ nghe nàng nói: “Tô tẩu tử, muội cũng nghe qua Hồ tử nhà muội nói, đều là Hồ tử nhà muội không tốt, muội mang nó tới đây nhận lỗi với Tiểu Văn nhà tỳ. Nghe Hồ tử nói quyển sách kia do hắn xé nát, ngày mai nhà muội sẽ mua cho Tiểu Văn nhà tỳ một quyển khác.”

Tô La có chút kinh ngạc nhìn mẹ Hồ tử, nàng nhìn ra mẹ Hồ tử là thật tâm nhận lỗi, nhất thời thật sự có chút không hiểu rõ. Lại lẳng lặng quan sát sắc mặt mẹ Hồ tử, trong lòng hiện lên một ý niệm: có lẽ mẹ Hồ tử tuy cường hãn, nhưng là một nông phụ hiểu phải trái.

Thẳng đến khi mẹ Hồ tử mang Hồ tử rời đi, Tô La mới xác định mẹ Hồ tử quả thật là một nông phụ tương đối tốt. Nhìn làm chuyện này, nàng không nhìn được có chút chán nản, thực sự không nên nghe mấy lời nói về hình tượng kia của mẹ Hồ tử, quả thật là lời đồn đại không thể tin.

Chuyện này của Tô Văn được giải quyết, Tô mẫu bỗng nhiên nghĩ đến chuyện buổi chiều, đuổi theo Tô La đang đi vào viện: “Nha đầu, buổi chiều trong nhà có bà mối tới, bảo là muốn giúp nhị thiếu gia của bố trang Vân Cẩm cầu hôn.”

Trong nhà có bà mối tới đây cầu hôn, Tô mẫu tuy đã đồng ý đáp ứng chuyện Tô La tự lo chuyện chung thân, nhưng cũng vẫn kể lại cho Tô La việc này. Từ khi biết nữ nhi nhà bà có nam tử ngưỡng mộ trong lòng, bây giờ bà cũng không gấp gáp giống lúc trước nữa. Bà tin nữ nhi nhà bà sẽ tự nắm chắc nam duyên thuộc về nàng, cho nên trước đó, bà không thể nóng vội, miễn cho gấp gáp làm loạn trình tự.

Mà Tô La nghe đến này chuyện này cũng hết sức kinh ngạc hơi hơi há miệng thở dốc, sau đó nhìn trời trợn trắng mắt, hóa ra trên đường về gặp phải bà mối kia, miệng há rộng không nhin được, nhà được cầu hôn kia chính là nhà bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Chương 36

Đêm dài, các nhà bắt đầu lục tục đi ngủ, Tô La lẩn qua lộn lại cũng không có cách nào ổn định tâm tình nằm ngủ. Trong lòng không ngừng nhắc nhở nhanh ngủ đi, nhưng không biết tại sao, giống như có chút kích động, cả người cũng càng lúc càng có tinh thần, cảm giác như là uống một cốc coffee đen nồng đậm.

Ban ngày lúc ấy, Tô Uyển Nhi cùng nàng nói chuyện có phụ nhân trẻ tuổi tìm nàng, trong nhà bỗng nhiên có bà mối tới giúp nhị thiếu gia bố trang Vân Cẩm làm mối, cả hai việc nhìn như không có bất kỳ liên hệ gì, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hai việc phát sinh quả là trùng hợp.

Dù không nói người tìm nàng là ai, nhưng nhị thiếu gia kia tại sao lại nguyện ý thú một cô nương thôn dã bình thường, trong lòng nàng không biết toát ra mấy nghi vấn, trong lòng nghi hoặc quá nhiều, lúc này thật sự không có cách nào để tâm tình khôi phục lại bình tĩnh.

Mọi người đều biết, bố trang Vân Cẩm chính là bố trang hạng nhất hạng nhì trấn Vân Lâm, ngay cả Đồng lão gia cũng cảm thấy bố trang Vân Cẩm thực lực quả thật hùng hậu. Chiều này tới nói, Vân nhị thiếu gia muốn đón dâu, tất nhiên là phải tìm cô nương môn đương hộ đối cô nương mới đúng, không lý gì lại mời bà mối chạy đến nhà bọn họ làm mối?

Nghiêm túc nghĩ một lúc lâu, nhưng vẫn nghĩ không ra nguyên do trong đó. Trừ ngày lễ hội ngắm hoa có nhìn thoáng qua ông chủ của bố trang Vân Cẩm, nàng chẳng hề biết người khác trong Vân gia. Hơn nữa, Vân lão bản kia cũng không chú ý nàng, Vân gia phải không có người nào biết nàng mới đúng.

Càng nghĩ về sau, dần dần buồn ngủ, mà mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp...

Sớm ngày hôm sau, Tô La như thường ngày đứng giờ tỉnh lại. Nhưng là vì tối hôm qua nghĩ quá nhiều chuyện, đầu có chút choáng váng hồ hồ. Nghĩ đến bình thường lúc ngồi lâu đứng lên, trước mắt ngẫu nhiên cũng biến thành màu đen, nghĩ hẳn là thiếu máu.

Đội nàng đi phòng bếp súc miệng rửa mặt, Tô mẩu đã làm được xong bánh rau hẹ trứng gà. Rau hẹ xào trứng là một món ăn rất phổ thông, nếu tài nấu nướng giỏi, thì món rau hẹ xào trứng vô cùng đơn giản đều có thể xào ra hương vị đặc biệt.

Tài nấu nướng của Tô La đa số đều là học từ Tô mẩu, cộng thêm kinh nghiệm quý báu kiếp trước, cơ bản có thể nói là thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam(*).

(*)Thanh xuất vu lam, nhi thắng vu lam: Màu xanh xuất phát từ màu lam, nhưng lại vượt trội hơn màu lam. Ý nói trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy.

Nhưng mà, muốn là nói đến rau hẹ xào trứng, nàng cũng không thể xào ra mỹ vị được như Tô mẩu. Tô mẩu xào rau hẹ xào trứng hương vị cực kỳ ngon, làm bánh rau hẹ trứng gà nóng cũng đặc biệt mỹ vị.

Cho nên, bữa sáng Tô La ăn vô cùng vui vẻ, thẳng đến khi cái bụng trống trơn được cho ba cái bánh nóng rau hẹ trứng gà vào, nàng mới thỏa mãn buông đĩa xuống, cầm lấy thìa đem non nửa chén cháo hoa còn lại uống xong. Sáng sớm ăn nhiều bánh nóng như vậy, thật sự có chút lo lắng khẩu vị nàng bởi vậy mà trở nên càng lúc càng nhiều.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một phút đồng hồ, Tô La về phòng cầm một sọt trang sức tràn đầy, đi bộ lên trấn trên.

Đến xưởng nhỏ, bọn người Tô Uyển Nhi vội làm việc, thấy Tô La đều khẽ gật đầu chào hỏi, Tô La cũng nhẹ nhàng gật đầu. Nàng cũng không lập tức rời đi, mà có chút suy nghĩ nhìn hơn mười người công nhân vui đầu làm vất vả cần cù.

Ít người nên sản lượng thú bông cũng tương đối ít, nàng chỉ cần tốn chút ít thời gian là có thể ghi chép được số liệu hàng ngày. Theo số công nhân tăng thêm, số lượng thú bông mỗi ngày sản xuất đồng thời cũng tăng. Bây giờ mỗi ngày đều tốn không ít thời gian chỉnh lý lại số liệu mỗi ngày, vì vậy nên thời gian rảnh của nàng càng ngày càng giảm.

Loại số liệu này chẳng hề phức tạp, chỉ cần ghi nhớ tình hình mỗi ngày là được, đáng tiếc ở xưởng nhỏ không có công nhân biết chữ. Nghĩ tới nghĩ lui, phải tìm một người biết chữ tới đây giúp đỡ ghi chép mới được. Tất cả công nhân đều là nữ tử, tìm nam tử tới đây không thích hợp. Nếu mà muốn tìm nữ tử, nàng cũng không biết ở trấn trên có nữ tử biết chữ hay không.

“Mọi người có biết có nữ tử nào ở trấn trên biết chữ hay không?” Nghĩ rất lâu, Tô La quyết định hỏi những công nhân ở trước mặt một chút, có khi các nàng ấy sẽ có người biết được chuyện này.

Tất cả công nhân vừa nghe vấn đề Tô La nói, đều nghiêm túc nghĩ nghĩ. Một lát sau, không ít công nhân đều là ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nhìn dáng vẻ

là biết các nàng ấy hẳn là không quen biết nữ tử như thế.

“Không có chuyện gì, các cô tiếp tục làm đi.” Nói xong, Tô La liền xoay người rời khỏi phòng làm việc, đi về đông sương phòng bên kia.

Ước chừng là một canh giờ sau đó, Tô La đang ở phòng chứa thú bông nghe thấy ngoài viện nhỏ truyền tới tiếng ngựa, nghĩ hẳn là người ngựa Đồng lão gia phái tới đây đã đến cửa xường nhỏ. Để dây đeo quạt trên tay xuống, đứng lên đi ra ngoài viện.

Mà lúc này, Tô Uyển Nhi đang ở phòng làm việc đã đi đến cửa viện, thấy ở cửa có mấy chiếc đèn và xe ngựa chờ hàng hóa, tuy rằng không thấy Đồng lão gia, liền cũng biết bọn hắn là hôm nay tới đây chờ hàng hóa.

Tuy rằng đã sớm biết Tô La cùng Đồng lão gia bỏ trang Đồng gia bàn chuyện làm ăn, nhưng lúc tận mắt nhìn thấy Đồng lão gia phái người tới đây vận chuyển hàng hoá, cảm thấy nhất thời có chút khó mà bình tĩnh nổi, thế cho nên một nam tử nhảy xuống xe ngựa đi tới nói chuyện cùng nàng, nàng cũng không phản ứng kịp.

Lần trước chính mắt thấy Đồng lão gia và Tô La bàn chuyện làm ăn Đồng Nghĩa rất là khó hiểu nhìn nữ tử xa lạ đứng ở ngưỡng cửa, lúc trước hẳn nghe Tô cô nương nói qua về sau đều đến nơi này vận chuyển hàng hoá đi, chẳng lẽ hẳn đi nhầm chỗ sao?

Đồng Nghĩa giương mắt nhìn nhìn chung quanh phòng ốc, trong đầu suy nghĩ phải chăng thực sự tìm nhầm chỗ. Sau khi xác định là chỗ này không sai, hẳn liền thu hồi ánh mắt. Lại thấy trong viện xuất hiện hai bóng dáng ưu mỹ, xem người tới chính là Tô La mà đợi chờ đã lâu, thế là tiến lên khiêm tốn nói, “Tô cô nương, chúng tôi phụng lời lão gia đúng hẹn tới đây vận chuyển hàng hoá đi.”

Thẳng đến khi bên tai vang vọng giọng nói khiêm tốn ôn hòa, không tự ti cũng không hống hách, Tô Uyển Nhi sững sờ rất lâu mới tỉnh lại, hơi hơi nâng mắt, có chút ngại ngùng nhìn hai người đang nói chuyện. Tuy rằng bọn họ lúc này cũng không chú ý nàng, nhưng trên mặt cũng không khỏi lộ ra một nét thoáng thẹn thùng đỏ mặt.

Đồng lão gia trước đã nói sẽ phái Đồng Nghĩa tới đây thu hàng, cho nên Tô La thấy Đồng Nghĩa tựa như thấy người cùng hợp tác làm ăn, trong lòng vô cùng bình tĩnh tự tại. Tô La mời Đồng Nghĩa tiến vào viện, phía sau Đồng Nghĩa là ba hỏa kế trẻ tuổi cũng đi theo tiến vào.

“Tô cô nương, lão gia nói thú bông bán được rất nhiều, nếu có thể làm thêm một vài hình thức thú bông khác, việc làm ăn có lẽ sẽ trở nên càng thêm hưng thịnh.” Đồng Nghĩa vô cùng hoàn thành trách nhiệm truyền đạt lời nói của Đồng lão gia bảo hắn nói với Tô La, nghĩ đến những thú bông kia vừa mới ở bỏ trang không được mấy ngày đã bị mua đi không ít, nhìn Tô La bằng ánh mắt đầy kính nể.

Không thể không thừa nhận, mấy con thú bông kia thực sự hết sức được mấy đứa bé yêu thích. Ngày trở lại trấn Thanh Nguyệt, lão gia liền bảo hắn và Đồng Lương chọn một con thú bông, mang cho đứa bé trong nhà. Trong nhà hắn có một bé gái, thế là hắn liền chọn một con thỏ khá ái, Đồng Lương chọn cho bé trai nhà hắn một con hổ bông.

Ngày kế, hai người vừa chạm mặt tất nhiên cứ vậy mà nói tới chuyện thú bông, không nghĩ đến đứa bé trong nhà đối phương đều đặc biệt thích thú bông nhỏ. Đợi mấy con thú bông được mang đến bỏ trang, phu nhân tới đây mua xiêm y thấy mấy con thú bông nhỏ khá ái, nhìn không được mua cho con hoặc cháu trong nhà một cái.

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Hôm nay đa số thú bông mang đi đều là hình thức mới, một khoảng thời gian trước số lượng loại thú bông kia tương đối ít.” Tô La đứng lúc đáp, trong đầu thầm nghĩ: Đồng lão gia thật không khỏi là thương nhân thông minh lanh lợi, vậy mà thừa dịp thắng truy kích, chắc hẳn thú bông sẽ mang tới không ít lợi tức.

Trong mắt Đồng Nghĩa hiện lên một nét tán thưởng cực nhanh, thầm nghĩ: lão gia đoán quả thật không sai, Tô cô nương trước mặt này năng lực thực sự so với bọn hắn tưởng tượng đều cao hơn rất nhiều.

Lão gia sai hắn chuyển lời này kỳ thật chỉ là nhắc nhở, khi ở trong phủ, lão gia đã nói có lẽ cũng không cần bọn họ nhắc nhở, Tô cô nương cũng sẽ làm việc này, mà sự thật đúng là như thế.

Đi tới trước phòng để thú bông, Tô La duỗi tay đẩy cửa ra, Đồng Nghĩa cùng ba hỏa kế mang thú bông chuyển ra. Đợi bọn hắn đem thú bông dời đến viện, Đồng Nghĩa lấy bàn tính ra căn cứ theo lời Tô La nói bắt đầu tính số lượng các loại thú bông cùng với trang sức.

Lúc Đồng Nghĩa đang tính sổ, ba hỏa kế kia đem thú bông trong viện dời đến xe ngựa bên ngoài. Như thế tới tới lui lui mấy thứ, mới vừa rồi còn để không ít sọt trong viện đã trở nên vắng vẻ trống không, cả quá trình rất nhanh khiến Tô La ngạc nhiên, cảm thán: thật là hỏa kế đủ tích cực.

Một phút đồng hồ rất nhanh đã qua, Đồng Nghĩa lần nữa tính xong việc làm ăn lần này, sau đó đem kết quả tính ra nói với Tô La. Tô La ở trong nhà đã tính đi tính lại, nghe được số liệu Đồng Nghĩa nói, thực sự là không có chút sai sót nào, không khỏi nhìn Đồng Nghĩa nhiều hơn mấy lần.

Lúc trước thấy Đồng Nghĩa mang bàn tính bên mình đưa ra liền cảm thấy có chút kinh ngạc, lần nữa thấy kiến thức tốc độ tính toán của Đồng Nghĩa, kim lòng không đầu đối với Đồng lão gia sinh lòng kính nể. Dựng tâm bồi dưỡng một nhân tài như thế, Đồng lão gia quả thật là một lão bản tốt hiếm có.

Trầm tư một chút, Tô La đem phúc kết hôm nay mang tới đây cầm ra. Như sở liệu, khi Đồng Nghĩa thấy phúc kết, quả thật lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng hắng giọng một cái, đem hoạt động bán phúc kết vào tiết Trung thu đại khái nói cùng Đồng Nghĩa một chút. Đồng lão gia thông minh lanh lợi như vậy, có thể rất nhanh là hiểu rõ ý tứ trong đó.

Kỳ thật Đồng Nghĩa nghe Tô La đề nghị cũng cảm thấy đây là chủ ý không tệ, hẳn ở bên cạnh Đồng lão gia cũng không phải chuyện ngày một ngày hai bình thường học được không ít thứ. Cho nên, hắn rất nhanh đã hiểu được ý của Tô La, lúc này liền trở về lập tức nói với lão gia.

Mà Tô La cất kỹ ngân lượng giao dịch lần này xong cũng không tiếp tục ở lại xưởng nhỏ, trên người bỗng nhiên nhiều ngân lượng như vậy, nàng cảm thấy vẫn là trước tiên đem ngân lượng này cất kỹ mới được. Mang nhiều ngân lượng như vậy ở bên người, rất không yên tâm.

Nghĩ tới chỉ thêm mấy ngày nữa phát tiền công ngân lượng cho nhóm cô nương, thực sự muốn đem ngân lượng cất ở trong ngực thêm mấy ngày nữa. Tuy rằng nàng không khổ cực như nhóm cô nương, nhưng bình thường cũng không rảnh rỗi, thực là có chút bỏ không được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 37

Editor Ngọc Anh

Buổi trưa ngày thứ hai, Tô La đem mấy lượng bạc cẩn thận cất giấu, sau đó liền gọi Tô Văn cùng nhau đi trấn nhỏ dạo hai vòng. Tính tề tính ra, Tô Văn đã hơn một tháng chưa đi lên trấn nhỏ. Tuy rằng trấn nhỏ cách thôn chẳng hề xa, nhưng Tô Văn ngày thường đều không thích một mình tự đi trấn nhỏ.

Kỳ thật Tô La ít nhiều cũng có chút hiểu rõ suy nghĩ của Tô Văn, có thể là nghĩ đến nàng và nương khổ cực kiếm tiền để mua sách mua giấy cho cậu như vậy, nên nếu mà cậu không nghiêm túc nỗ lực đọc sách, vậy thực có lỗi với đại tỷ và nương đau khổ cay đắng kiếm tiền.

Hồi tưởng lại ngày bé ở cô nhi viện, các anh, chị, em ngẫu nhiên vì một chút chuyện nhỏ liền khóc kinh thiên động địa, nhất thời cũng không biết trong nhà có em trai mọi chuyện không cần các nàng quan tâm, tới cùng cũng đều hư hỏng.

Vào trong trấn, Tô Văn rất nhanh bị hai bên quầy hàng các loại ở ngã tư đường hấp dẫn ánh mắt, nhất là thấy mấy quầy hàng bán thức ăn, thỉnh thoảng nỗ lực nuốt nước miếng, càng nuốt càng cảm thấy cổ họng khô khốc, thỉnh thoảng nâng tay lau lau khóe miệng, để kịp lúc lau đi vết tích khả nghi.

Tô La tất nhiên rất nhanh đã chú ý đến nhất cử nhất động Tô Văn, có chút không nhịn được ở trong lòng thở dài một hơi. Đứa bé này có lúc thật quá hiểu chuyện, thật khiến người ta không biết nên nói cái gì cho phải.

Thấy dáng vẻ này của Tô Văn, tựa như thấy lại khoảng thời gian ở cô nhi viện. Khi đó bọn họ mà thấy viện trưởng mua kẹo trở về, sẽ lộ ra dáng vẻ thèm ăn như vậy.

Khi nàng đã đi làm kiếm tiền, nàng thỉnh thoảng đều mua cho mình chút đồ ăn tự khao bản thân. Bây giờ kiếm được ít tiền bạc, tất nhiên phải mua một ít trở về cho người trong nhà nếm thử.

Thế là, Tô La mang theo Tô Văn đi đến một quầy hàng bán kẹo. Có kẹo Quế Hoa và kẹo đậu phộng, người bán hàng là phụ nữ trung niên dáng vẻ đầy đặn, vẻ mặt tươi cười, nàng bảo mua nửa cân.

Phụ nữ trung niên vừa nghe mua nửa cân, trên mặt tròn trịa tươi cười càng trở nên xán lạn, đôi mắt nhìn Tô La như nở hoa. Nhìn người phụ nữ trung niên tay chân lưu loát lấy hai loại kẹo, tiếp đó lấy ra hai bao giấy gọn gàng linh hoạt gói hai loại kẹo xong, sau đó đem hai bao kẹo đưa cho Tô La.

Tô La dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Văn cầm hai bao kẹo, còn nàng lấy tiền ra trả cho người phụ nữ trung niên kia, trả xong tiền liền đi khỏi quầy hàng.

Hai người thoải mái nhàn nhã đi, Tô Văn lúc này đã lấy kẹo đậu phộng cậu thích ăn nhất cho vào trong miệng. Kẹo đậu phộng trong vạt cắn xuống, nhưng cậu không thể ăn một cái kẹo đậu phộng nhanh như vậy được, nên chỉ đem kẹo ngậm trong miệng, làm cho mùi vị thơm thơm ngọt ngọt ở trong miệng lan tràn.

Khi đi qua bố trang Vân Cẩm, Tô La dường như vô ý liếc qua bố trang một cái. Vừa mới nghĩ tiếp tục đến chỗ khác đi dạo, lại nghe thấy ở đằng sau truyền tới một tiếng gọi thanh thúy uyển chuyển. Vốn nàng cũng không có chú ý, nhưng nghe thấy người kia gọi hình như chính là nàng, nên tất nhiên ngừng lại.

Nàng còn chưa quay đầu, đã có người lướt qua bên người nàng, sau đó đứng ở trước mặt nàng. Khẽ nâng đôi mắt tập trung nhìn kỹ, đây là một phụ nhân trẻ tuổi tầm hơn hai mươi. Lần đầu nhìn trông có chút quen thuộc, lại nghiêm túc nhìn thêm một lúc, nghĩ xem lúc nào hay chỗ nào nàng đã gặp qua phụ nhân này.

Ngày đó, nàng ở gần ngã tư đường bày bán xiêm y được làm từ xếp tơ lụa, người đầu tiên tới đây mua một bộ quần áo trong đó, đó là phụ nhân ở trước mắt này. Ánh mắt nhân nhạ liếc nhìn nha hoàn mặc xiêm y màu lục bên cạnh phụ nhân một lần, đem lời nói Tô Uyển Nhi nói với nàng liên hệ, rốt cuộc đã biết là ai tìm nàng.

“Tô cô nương, ta có chuyện muốn cùng cô nương nói chuyện, không biết cô nương có thể tìm một chỗ cùng nhau nói chuyện không?” Phụ nhân trẻ tuổi Lưu Diệu Nguyệt hơi hơi nhíu lông mày, dường như là có chút không thích đứng ở chỗ này.

Nghe lời này, trong lòng Tô La liền tục trừng mất mấy cái, nàng chỉ biết phụ nhân này mua y phục của nàng ở nơi đó, và đi xưởng nhỏ tìm nàng mà thôi.

Phụ nhân này họ gì tên chi, nàng một chút cũng không biết. Mới mở miệng đã nói kiếm một chỗ nói chuyện, dân chúng trấn Vân Lâm đều trực tiếp như vậy sao?

Nhớ lại kinh nghiệm tương tự nàng ở trấn nhỏ bỗng nhiên bị gọi lại mấy lần, trực tiếp ngửa đầu nhìn bầu trời xanh lam trợn trắng mắt. Nàng thật sự lo lắng nếu tiếp tục như vậy nàng sẽ trợn trắng mắt với phụ nhân trước mặt này, chỉ đành lựa chọn phương thức tốt nhất này biểu đạt nàng bây giờ rất không kiên nhẫn.

Để xác định mục đích chân chính mà phụ nhân này tìm nàng, Tô La bảo Tô Văn bản thân ở trên trấn đi dạo, nếu mà không muốn đi dạo thì có thể về nhà. Còn nàng và phụ nhân kia cùng đi một đình nhỏ nghỉ mát gần đây nói chuyện, xem tới cùng là có chuyện gì mà lại khiến phụ nhân này tự mình chạy đi xường nhỏ tìm nàng.

Nói chuyện cùng phụ nhân một phen, Tô La biết phụ nhân này tự mình tìm nàng là bởi vì việc xiêm y, phụ nhân muốn mời nàng về bố trang nhà bọn họ may vá cao cấp. Đương nhiên, may vá kiểu này không phải may vá như kiểu kia, mà là chuyên môn nghiên cứu may kiểu dáng xiêm y mới cao cấp. Dùng lời nói kiêu trước mà nói, tức là thiết kế thời trang.

Phụ nhân báo ra tiền công cũng khá hào phóng, đáng tiếc nàng cũng không có ý này. Không nói bây giờ nàng không có thời gian rảnh, nói riêng về thân phận phụ nhân ở bố trang kia, nàng không chút do dự từ chối ý tốt của phụ nhân này.

Phụ nhân trẻ tuổi hai mươi bốn, khuê danh là Luru Diệu Nguyệt, là thê tử kết tóc với đại thiếu gia bố trang Vân Cẩm Vân gia đại thiếu phu nhân.

Mà hai ngày trước, Luru Diệu Nguyệt tự mình đến xường nhỏ tìm nàng, thời gian vừa khéo, lúc đấy nàng chẳng hề ở đó. Lúc đấy nàng từ xường nhỏ về nhà, Vân gia đã mời bà mới tới đây làm mối, nói là cầu hôn nàng cho Vân nhị thiếu gia.

Nếu như lúc này có người nói với nàng “Nếu mà giống nhau, chỉ do trùng hợp”, nàng có lẽ sẽ nhin không được trực tiếp nhào tới cắn cho người đó một búng máu. Người Vân gia đều nghĩ như thế nào vậy, nàng không phải giun đũa trong bụng bọn họ, không biết được rồi.

Dùng tiền công cao mời nàng về may xiêm y cao cấp cho bọn họ, nàng có thể hiểu được. Nhưng mà, bọn họ ngàn vạn không nên đó là, lại nghĩ dùng chuyện chung thân làm một loại phương thức giữ nàng ở lại bố trang Vân Cẩm, do đó khiến nàng không thể không giúp đỡ thiết kế ra kiểu dáng xiêm y mới mẻ.

Cổ nhân thường nói hôn nhân đại sự không phải trò đùa.

Mà nàng lại tận mắt nhìn thấy người khác đem hôn nhân của nàng thành trò đùa, nàng đã sớm biết ở cổ đại tìm một người thật lòng yêu mình cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng. Dù là cấp bậc chế độ phong kiến, hay là những điều còn lại đều khiến nữ tử tìm chồng có nhiều hạn chế.

Mặc dù như vậy, nàng có suy nghĩ của nàng, trước giờ sẽ không bởi vì hoàn cảnh, mà phải cố tình đem suy nghĩ đẩy xuống đáy lòng. Đối với một số nữ tử mà nói, có thể được Vân gia cầu thân, đã là một mối hôn sự tốt, nhưng trong đó không bao gồm nàng.

Thế là, nàng xin từ chối đề nghị của Luru Diệu Nguyệt, trước đã làm ra sự việc khiến người ta khó chịu, cho nên sau đó cũng không cần thiết phải nói thêm. Nếu như Vân gia không lờ mà lờ mờ chạy đến nhà bọn họ cầu thân như vậy, có lẽ nàng còn có thể ngồi xuống cùng Luru Diệu Nguyệt tình tứ nói chuyện.

Nhưng sự việc đã phát triển đến mức này, nàng không còn tâm tình nào tiếp tục cùng bọn họ thảo luận. Nói một lời thật lòng, nàng cũng không nghĩ sẽ đi bố trang gì đó may xiêm y cao cấp. Nếu như thật sự có tâm tư này, nàng đã sớm cùng Đồng lão gia bàn bạc. Ở trong lòng nàng, Đồng lão gia thật sự là một đối tác rất khó tìm, nên trong lòng tương đối thiên về ông ấy.

Cùng Luru Diệu Nguyệt nói chuyện xong, Tô La rời khỏi đình nghỉ mát trước. Về phần Luru Diệu Nguyệt bọn họ vì sao chỉ dựa vào một bộ quần áo mà không tiếc làm ra việc như vậy, để lời nàng đến bố trang Vân Cẩm, nàng thật sự một chút cũng không hiểu nguyên nhân trong đó.

Nhưng nàng cũng không nghĩ quá nhiều, về việc xiêm y này thực sự cần một ít thời gian để suy nghĩ. Nàng biết kiểu dáng xiêm y cực kỳ dễ bắt chước, khi đó đem xiêm y bán đi cũng không phải không nghĩ qua về vấn đề này. Nhưng nàng cần xác định một vài việc, để cho về sau làm việc gì cũng không đến mức thất bại trong gang tấc.

Nghĩ nghĩ, nàng bỗng nhiên nghĩ ra chuyện muốn tìm một nữ tử biết chữ, không khỏi nhẹ nhàng thì thầm mấy câu. Việc ở xường nhỏ đã khiến nàng đủ vội, chuyện khác tạm thời để qua một bên không nhắc đến nữa.

Muốn ở trấn nhỏ tìm được một nữ tử biết chữ cũng không dễ dàng, trên trấn nữ tử biết chữ đa số đều là cô nương thế gia thư hương, các nàng ấy khẳng định là không thể ở nơi như xường nhỏ xuất đầu lộ diện.

Tìm tới tìm lui đều không tìm được cô nương như thế, Tô La không khỏi thất vọng thở dài có lẽ nàng quen biết cô nương biết chữ sợ rằng cũng chỉ có Luru Thư Hương.

Đương nhiên, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng có thể biết Luru Thư Hương sẽ không giúp nàng. Mọi người đều biết Luru Thư Hương thích nhất đó là kể chuyện, cộng thêm nàng cùng Luru Thư Hương cũng không phải là bạn tốt gì, nên việc này cũng từ bỏ.

Lúc này đang là giữa trưa, Tô La dùng tay lau đi mồ hôi trên trán, tăng tốc bước chân đi về thôn. Đi trấn nhỏ về thôn phải đi qua con đường nhỏ không có cây cối che nắng, đi ở trên con đường nhỏ như vậy thật sự rất phơi nắng.

Chờ nàng đi đến cây đại thụ đầu thôn, thấy ở phía dưới cây đại thụ có một nữ tử xa lạ gần ba mươi ngồi dựa vào. Không biết là đói bụng hay là bị say nắng, đôi môi đẹp đỏ tái nhợt, lúc này có lẽ là lâu chưa uống nước mà môi khô bong da nứt nẻ.

Ngồi bên cạnh nữ tử là một cậu nhóc tám tuổi, chú ý đến Tô La đứng trước mặt bọn họ, đôi mắt ướt sũng không chớp nhìn tới nhìn lui trên người nàng. Một lát sau cậu nhóc chạy đến bên cạnh Tô La, ánh mắt mang vẻ cầu xin nói “Tỷ tỷ, xin tỷ thương xót, giúp nương đệ mời một đại phu được không?”

Kiếp trước đã gặp nhiều kiểu trò bịp, trên mặt Tô La theo thói quen tính bảo trì thái độ lạnh lùng. Trong ký ức cổ đại cũng chưa gặp qua loại chuyện, nàng nhất thời cũng không biết nữ tử kia bây giờ thuộc về loại tình hình nào, không dám dễ dàng làm ra cái quyết định gì.

“Tỷ tỷ, chúng ta từ nơi rất xa tới. Nương vẫn không chịu ăn gì cả, nếu có bánh bao đều để dành bánh bao cho đệ, chỉ cầu xin tỷ tỷ giúp nương đệ tìm một người đại phu. Đại ân đại đức của tỷ tỷ suốt đời khó quên, ngày sau, nhất định dùng sông lớn để trả.”

Nghe lời này, Tô La không khỏi từ tế quan sát thần sắc cậu nhóc, đôi mắt đen bóng ướt át đầy hồn nhiên vô tà, nhưng trong cặp mắt kia cũng lúc ẩn lúc hiện khí thế nào đó mà không phải một đứa trẻ có được, không chịu nổi nghiêm túc trầm tư một phen. Đem tầm mắt từ cậu nhóc chuyển qua trên mặt nữ tử có vẻ như bị cảm nắng kia, không biến sắc nhìn đôi mắt đang chậm rãi mở ra. Đôi khi nhìn thấy thần sắc trong ánh mắt kia, trong lòng rốt cục đã có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 38

Editor Ngọc Anh

Mấy ngày sau, xưởng nhỏ rốt cục tìm được một nữ tử có thể giúp đỡ làm mấy việc ghi chép. Người đó không phải ai khác, chính là nữ tử đã cưới chồng mà Tô La trước đó vài ngày thuận tay cứu giúp Diêu thị.

Diêu thị kể với Tô La một vài chuyện, hai mẹ con họ từ Trữ châu xa xôi mà tới. Vốn là muốn đến trấn Vân Lâm tìm thân thích, ai biết người thân thích kia trước đó không lâu vừa mới dời trấn đi xa. Diêu thị đã lâu chưa từng nếm qua một gió bão, lại ở lửa nóng của mặt trời phơi nắng một ngày, lúc này liền bị phơi nắng đến cảm nắng.

Đi tới thôn xóm lạ nước lại cái, Diêu thị chưa hề đi xa nhà chẳng biết phải xin sự giúp đỡ của thôn dân ra sao. Cộng thêm nàng ấy vốn đã đói đến toàn thân nhũn ra, đi tới cây đại thụ râm mát ngồi xuống thì rốt cuộc không còn khí lực tiếp tục đi, sau đó liền gặp gỡ Tô La.

Tô La không biết Diêu thị nói thật hay giả, nhưng thấy bọn hai mẹ con họ quan tâm đối phương như vậy, trong lòng có loại xúc động không biết tên, kim lòng không đậu ra tay giúp bọn họ. Xưởng nhỏ bên kia có không ít phòng trống, thế là để cho mẹ con họ ở lại xưởng nhỏ.

Diêu thị từ miệng các cô nương khác biết được Tô La vẫn đang nghĩ cách tìm một nữ tử biết chữ tới xưởng nhỏ, nàng ấy cũng vừa lúc cần kiếm ít tiền bạc nuôi sống chính nàng ấy và con trai. Thế là, chờ đến khi Tô La lần nữa đi tới xưởng nhỏ, liền cùng Tô La nói về chuyện nàng ấy biết chữ.

Sau đó, Diêu thị thành công nhân mới trong xưởng nhỏ, chuyên môn phụ trách ghi chép tình hình làm thú bông mỗi ngày. Diêu thị tìm được một phần công việc có thể cam đoan cho cuộc sống của mẹ con họ, đổi lại vấn đề trong lòng Tô La dùng ít thời gian đã giải quyết dễ dàng, trong lòng hai người không khỏi có chút vui mừng giống nhau.

Hôm nay, Tô La ăn xong bữa sáng nên chuẩn bị đi trấn nhỏ nhìn xem. Lại không nghĩ đến vừa mới ra cửa đi chưa được mấy bước, đã gặp hai đại thẩm mặc xiêm y vải thô đi tới, so với Tô mẫu nhiều tuổi hơn một chút.

Hàng xóm láng giềng, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, ngày thường cũng hay nhìn thấy hai đại thẩm cùng Tô mẫu tán gẫu, Tô La khẽ gật đầu với hai trưởng bối.

Gật đầu xong, vừa định chuẩn bị tiếp tục đi lên trấn nhỏ, lại nghe thấy đại thẩm hai bên tóc mai có không ít tóc bạc trên mặt hiện nét thẹn đỏ nói “Tô nha đầu, nghe nương người nói người chuẩn bị tìm hai người đi hỗ trợ làm thú bông, không biết khuê nữ nhà thẩm gả sang thôn bên cạnh có thể vào làm hay không?”

Nghe vậy, thần sắc trên mặt Tô La bình tĩnh, trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc. Con người nàng tuy rằng chưa gặp qua nữ nhi đã xuất giá của đại thẩm này, nhưng trong ký ức lại nhớ được đó là một cô nương đánh đá thắng thần, ở cổ đại có thể dưỡng ra một người tính tình thẳng thắn như thế, cũng thật là khó được.

Một nữ nhi đại thẩm khác, nàng đã gặp qua, cô nương kia tính tình có chút mềm mại e lệ rụt rè. Ngẫu nhiên ở trên đường gặp quá mấy lần, cô nương kia đều là đầu cụp xuống, chỉ nhìn mặt đất chòng chọc không ngừng đi về phía trước, dường như không muốn cùng người kết giao.

Trừ cá tính khác hẳn ở ngoài, hai cô nương cũng đặc biệt chịu khó. Cân nhắc từ tế một phen, cuối cùng bảo với hai đại thẩm nhắc nữ nhi nhà họ, giờ thân thi đến xưởng nhỏ tìm nàng.

Hai đại thẩm nghe lời nói của Tô La, trên mặt dãi dầu sương gió lộ ra thần sắc cảm kích, đồng thời cũng không ngừng nói lời cảm tạ. Các bà tuy rằng nổi đình khí tới đây hỏi thăm, trong lòng cũng không ôm nhiều hi vọng, dù sao nữ nhi nhà mình tính tình dường như đều khác với những cô nương. Không nghĩ đến cuối cùng lại thành, trong lòng không nhận được vui mừng.

Trên đường đi cùng hai đại thẩm nói một vài lời, đợi Tô La đến trấn nhỏ đã mất một canh giờ, so với bình thường mất nhiều thời gian hơn một chút. May thay nàng không phải bắt đầu làm việc đúng giờ như công nhân, bằng không hôm nay nàng có thể tính là đến muộn.

Cổ nhân có thói quen ngủ sớm dậy sớm, khi cửa hàng mở cửa cũng là rất sớm. Lúc này, cửa hàng hai bên ngã tư đường phần lớn đều đã mở cửa, mấy quầy hàng cũng lục lục tục tục bày ra, mấy sạp hàng bán bữa sáng rất nhanh đã dọn xong.

Tô La như trước đi quá phố lớn ngõ nhỏ, đến xưởng nhỏ. Vừa mới vào viện đã nhìn thấy con trai Điều thị Tiểu Dương tay để phía sau, rung đùi đắc ý đọc thầm lời văn nàng cũng nghe không được. Tiểu Dương ngẫu nhiên biểu lộ ra khí thế đã khiến nàng hiểu rõ bối cảnh gia thế bọn họ có lẽ chẳng hề đơn giản.

Nghĩ đến đây, đôi mắt sáng lung linh không khỏi tinh tế nhìn bóng dáng nhỏ bé kia thêm lần nữa. Tiểu Dương đang đưa lưng về phía nàng dường như phát hiện ra sau lưng mình có người, xoay người lại thấy là Tô La, trên mặt kim lông không dấu hiện lên một khuôn mặt tươi tắn, con ngươi đen lay lắt nhấp nháy lộng lẫy quang mang.

“Tô tỷ tỷ.” Cậu nhóc Tiểu Dương thấy ân nhân Tô La đã giúp mẹ con cậu, trong lòng tuy rằng vui mừng không thôi, nhưng vẫn ghi nhớ lễ giáo tôn kính.

“Tiểu Dương thật nỗ lực, sáng sớm đã đọc thuộc lòng.” Bờ môi Tô La mang theo nụ cười tự nhiên, trong mắt trầm tư cũng đôi thành ý cười tự nhiên.

“Nương nói muốn nghĩ trở thành tài tử học phú ngũ xe, thì muốn mỗi ngày phải chăm chỉ khổ đọc, ngày sau mới thành chính quả.” Nghe thấy Tô La tán dương, trong khoảnh khắc đôi mắt to liên giống như sao sáng ngời chói mắt.

“Hóa ra Tiểu Dương muốn trở thành tài tử, vậy Tiểu Dương phải thật sự nỗ lực, tin rằng có một ngày Tiểu Dương nhất định có thể trở thành đại tài tử.” Nói xong, trong mắt Tô La bỗng nhiên hiện lên một nguyện vọng đã từng có, cười khẽ lắc lắc đầu.

Đã từng, nàng cẩn thận dè dặt giấu đi bí mật nhỏ chỉ thuộc về nàng, nhưng cuộc sống của nàng và nguyện vọng của nàng vẫn luôn là con đường hoàn toàn tương phản. Khi đó nàng bị các loại áp lực ép đến thở không nổi, mọi chuyện khó chịu lần lượt cất giấu xuống đáy lòng.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có một mặt yếu đuối, có một số người trực tiếp đem yếu đuối thể hiện ra, có một số người đem sự yếu đuối chôn xuống đáy lòng. Ở bên ngoài dường như rất kiên cường, nhưng khi sống một mình, loại bất lực và nhát gan chôn giấu dưới đáy lòng dần dần bắt đầu lên men.

Trước mặt sau lưng hoàn toàn là một mặt bất đồng, nên chỉ có bản thân mình mới biết bộ mặt thật của mình. Có lẽ một ngày kia, may mắn gặp được một người có thể thấu hiểu trái tim ta. Nhưng mà, đó chỉ là có lẽ mà thôi .....

Đội Tô La đem mọi việc ở xưởng nhỏ làm xong, tiếp đó chuẩn bị đi lên phố mua ít vải vóc tốt, chuẩn bị làm cho Tô Văn mấy ngày trước vừa mới vào thư viện Vân Lâm học bài hai bộ xiêm y.

Thư viện Vân Lâm chiêu thu học sinh đa số đều từ tám tuổi đến mười bốn tuổi, học sinh không cùng tuổi có lịch dạy học khác nhau. Tô Văn trước kia đều chưa vào học đường, chỉ cùng Du Khiêm học một khoảng thời gian ngắn ngủn. Bởi vậy, cậu bắt đầu học lại từ đầu.

Tô La chẳng hề lo lắng năng lực học tập của Tô Văn, nhưng lại có chút lo lắng mấy học sinh ở thư viện ý thế hiếp người. Thôi vậy, có thể đều là nàng nghĩ nhiều, ở thư viện ngẫu nhiên có vài va chạm nhỏ, nhưng đều là chuyện bình thường, cảm thấy nàng càng lúc càng giống bảo mẫu.

Nói đến bố trang, Tô La không tự kiềm chế nghĩ đến đại thiếu phu nhân bố trang Vân Cẩm. Vốn tưởng rằng Lưu Diệu Nguyệt nghe được lời nói của nàng sau đó sẽ không nghĩ đến thuê nàng đến bố trang làm việc nữa, nhưng Lưu Diệu Nguyệt cũng không buông tha, ngược lại thay đổi sách lược. Trên phố vô tình gặp nhau, lại gọi nàng nói chuyện phiếm, đi thường hoa.

Nếu như không phải có ký ức và kinh nghiệm kiếp trước, Tô La có lẽ sẽ cảm thấy rất vui vẻ. Thân là một cô nương nông gia lại có thể cùng đại thiếu phu nhân Vân gia trở thành bằng hữu, đây là chuyện ở trong mộng cũng không dám nghĩ đến.

Thẳng đến hôm nay đi bố trang mua vải, vô ý nghe được chương quây và hỏa kế bố trang nói chuyện. Nàng mới đại khái hiểu rõ tại sao Lưu Diệu Nguyệt lại hao hết tâm tư muốn thuê nàng về làm việc ở bố trang Vân Cẩm như thế, vì để trở thành một thành viên của bố trang may mặc cao cấp.

Trong nước bốn năm một lần tổ chức cuộc thi may xiêm y lớn, cuộc thi bắt đầu cử hành từ tiết xuân phân, mãi cho đến đầu thu mới kết thúc. Tô La tới thời gian sớm không sớm không muộn, sang năm vừa vặn là cuộc thi may xiêm y bốn năm tổ chức một lần, từ bây giờ còn khoảng thời gian nửa năm.

Nghe nói đầu tiên cuộc thi diễn ra ở các châu huyện, bố trang xuất sắc đi kinh thành cùng với những bố trang xuất sắc ở châu huyện khác cùng thi đấu. Cả nước bố trang nhiều đếm không xuể, kỳ vọng có thể ở cuộc thi vươn lên, trở thành bố trang xuất sắc tham gia cuộc thi đấu lớn cuối cùng cũng đếm không xuể.

Biết không, nếu là có thể trở thành bố trang xuất sắc nhất ở cuộc thi lớn, ngay cả chỉ vào trong nhóm mười bố trang xuất sắc thôi, đối với một bố trang nhỏ mà nói, đã là kết quả không tệ, bọn hắn có thể thông qua cơ hội khó có được để mọi người biết được sự tồn tại của bố trang, có lẽ có thể mang lại cho bố trang không ít lợi tức.

Cuộc thi lớn dẫn đến sự chú ý của không ít bổ trang đều vì giải thưởng, bổ trang xuất sắc nhận được rất nhiều tiền thưởng, con số cụ thể phải đến cuộc thi lớn hàng năm công bố mới biết được, tuy vậy ít đều trên một vạn bạc trắng. Càng quan trọng hơn là, đạt được xuất sắc có khả năng cực lớn trở thành hoàng thương, đây mới là điều quan trọng khiến các lão bản bổ trang động lòng.

Mỗi lần có cuộc thi may lớn, kinh thành có mấy bổ trang danh tiếng đều không dự thi, mấy bổ trang đó đều là giám khảo cuộc thi. Bởi vậy, bổ trang còn lại cơ hội chiến thắng xem như tương đối công bằng, tin rằng người có tâm đều sẽ không lãng phí cơ hội khó có được như vậy.

Đến tận đây, Tô La mới thật sự hiểu rõ hóa ra nơi này còn có cuộc thi như vậy, do đó cũng biết bổ trang Vân Cẩm bổ trang tìm kiếm nhiều thợ may giỏi như vậy là vì chuyện gì. Nàng nghĩ, nàng phải cảm tạ Lưu Diệu Nguyệt đã thương thức, hi vọng lời nàng thành một thành viên đến bổ trang nhà họ như vậy.

Tô La ngửa đầu nhìn bầu trời trong suốt không mây, nghe nhiều như vậy, nghĩ lâu như vậy, trong lòng có chút phức tạp không nói nên lời. Nàng ôm vãi vóc vừa mới mua về, lại thấy nơi không xa có dáng người uyển chuyển quen thuộc, lặng lẽ di chuyển tới lui trong dòng người.

Trách không được mấy ngày gần đây luôn có khả năng trên đường đụng phải Lưu Diệu Nguyệt, qua những lời mới vừa nghe, nàng cũng hiểu rõ nguyên nhân Lưu Diệu Nguyệt trên ngã tư đường tới tới lui lui, có lẽ nàng ta nghĩ phải tìm thợ giỏi về đi, không kể là thuê thừa hay là may y phục, đều nghĩ cách thuê thợ giỏi về bổ trang Vân Cẩm.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, nàng thật sự rất bội phục Lưu Diệu Nguyệt. Đáng tiếc tính cách hai người các nàng không hợp, không có cách nào trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau. Hơn nữa, nàng cũng không nghĩ các nàng có thể trở thành bạn bè bình thường, dã tâm của Lưu Diệu Nguyệt dường như chẳng hề đơn giản như vẻ ngoài... .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 39

Editor Ngọc Anh

Lúc ôm vãi dẹt về đến nhà, Tô Văn ở thư viện học bài cũng vừa mới về đến nhà không lâu, vừa thấy Tô La liền tươi cười “Đại tỷ, hôm nay đệ thấy Du tiên sinh, còn cùng Du tiên sinh nói chuyện một chút. Sau đó đệ nghe bạn cùng trường nói, Du tiên sinh hình như muốn thành thân.”

Nghe vậy, đôi mắt Tô La đen như mực mở to sáng ngời lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn trong mắt Tô Văn như là nhận phải một kinh hách lớn. Ngay sau đó, Tô La thấy biểu tình chán nản trên mặt Tô Văn tự biết nói bậy, trên trán nhất thời toát ra mấy vạch hắc tuyến.

Nghĩ lại lại cảm thấy trách không được Tô Văn, ai bảo nàng vừa nghe đến lời này lại lộ ra phản ứng lớn như vậy, tin rằng là ai vừa thấy biểu tình như vậy của nàng đều sẽ hiểu sai. Vốn Tô Văn đã trưởng thành sớm lại biết nàng ngay từ đầu cùng Du Khiêm có chút lui tới, không hiểu sai thì thật khác thường.

Trong phút chốc, trong lòng Tô La nhin không được cảm thán một tiếng, khó trách cổ nhân đến mười lăm mười sáu tuổi đã có thể đón dâu lấy chồng, làm cha làm nương, đây cũng là quá trường thành sớm đi. Nhưng nghĩ đến kiếp trước cũng có không ít thiếu nam thiếu nữ mười mấy tuổi đã yêu đương gì đó, lại cảm thấy không có gì đáng nói.

“Vậy sao?” Tô La cúi đầu thì thầm một câu, chợt nâng mắt nghiêm túc nhìn Tô Văn, trịnh trọng nói “Tiểu Văn, không phải chuyện chưa xác định không được tùy tiện cùng người khác nói, biết chưa?”

Nhớ lại chuyện mấy lần trước vô tình gặp phải Du Khiêm và Lưu Thư Hương, Tô La nghĩ hẳn là có người quen biết hai người đó, thấy hai người đó cùng xuất hiện nên bát quái đi. Về phần chân tướng mọi chuyện đến cùng có phải như thế hay không, sợ rằng cũng chỉ có đương sự biết rõ ràng.

Nếu như chuyện cũng không phải như thế, mà Tô Văn lại tùy tiện nói với người khác chuyện này, vậy không thể nghi ngờ chính là hủy danh dự hai người đó. Ngay cả đã có người khác đã nói chuyện này trước Tô Văn, nàng cũng không hi vọng tiểu đệ trong nhà trở thành một thành viên trong bọn người kia.

“Đạ, đệ sẽ nhớ kỹ lời đại tỷ nói.” Tô Văn tâm tư tính tế, vừa suy nghĩ một lát đã nghe ra ý trong lời nói của Tô La.

“Nhớ được thì tốt.” Tô La vỗ vỗ bờ vai Tô Văn, có mấy lời nói thật sự không thể tùy tiện nói lung tung, nàng tin rằng Tô Văn sẽ hiểu được chân ý trong đó.

“Đều đã trở về, vậy chuẩn bị ăn cơm đi.” Tô mẩu ở phòng bếp nấu cơm nghe thấy tiếng nói trong viện truyền tới, chậm rãi đi đến cửa phòng bếp, mặt mỉm cười nhìn sắc mặt càng lúc càng hồng hào của hai đứa con.

Tô Văn vô cùng hiểu chuyện chạy đến phòng bếp giúp đỡ cầm chén đĩa, còn Tô La đem vãi vóc mang trở về phòng. Chờ nàng đem vãi vóc cất kỹ trở lại trong nhà, trên bàn đã dọn xong mấy món ăn bình thường đơn giản. Nhìn vào cảm thấy khá tốt, mùi thức ăn bay bốn phía, Tô La có loại cảm giác có thể ăn hết một con bò.

Ba người đi đến vị trí bình thường hay ngồi, sau đó cầm lấy chén đũa trên bàn bắt đầu ăn cơm.

“Nha đầu, có phải con quen biết với Vân gia nhị thiếu gia ở trên trấn hay không?” Lúc trước Tô mẫu đã nghĩ hỏi Tô La chuyện này một chút, nhưng khi đó thấy đáng về Tô La tâm sự nặng nề, nên tạm thời bà cũng không có hỏi.

Nếu là nhà đó gia cảnh tương đương tới đây cầu thân, đối lại bà sẽ không cảm thấy kỳ quái. Nhưng đối tượng làm mối chẳng phải là mấy thanh niên trẻ tuổi thôn bên, mà là Vân gia nhị thiếu gia bố trang Vân Cẩm, dù sao nghĩ cũng đã cảm thấy không thích hợp.

Bà tuy rằng không biết trong lòng nữ nhi nhà bà tới cùng là thích nam tử nào, nhưng bà biết khẳng định sẽ không phải là Vân nhị thiếu gia kia. Kể từ khi, có bà mới tới đây làm mối cho nhị thiếu gia, trong lòng phút chốc sinh ra không ít nghi vấn.

“Không quen biết, chỉ là cùng đại thiếu phu nhân Vân gia gặp nhau mấy lần.” Tô La cũng không tận lực giấu diếm chuyện nàng và Lưu Diệu Nguyệt quen biết, có lẽ nói như vậy, việc này lúc trước cũng tương đối hợp lý.

“Hóa ra là như vậy.” Tô mẫu nhàn nhạt mở miệng, gương mặt nhìn Tô La ngồi ở đối diện, thần sắc có chút nghiêm túc, nói lời thăm thía “A La, có mấy chuyện nương cũng không nói nhiều, con chỉ cần nhớ cùng thiếu phu nhân kia kết giao, lâu ngày sẽ thấy rõ lòng dạ nàng ta.”

Nghe vậy, trong mắt Tô La mang theo nghi ngờ thật sâu, nàng không chớp mắt nhìn chăm chú về mặt Tô mẫu, lại thấy Tô mẫu đáng về như chẳng muốn nói nhiều. Tô La chưa từng thấy Tô mẫu lộ ra vẻ mặt như vậy bao giờ, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, chẳng lẽ Tô mẫu đã từng gặp Lưu Diệu Nguyệt?

Ăn cơm xong nghỉ ngơi một chút, Tô mẫu cầm cái giỏ nhỏ đi ra hậu viện làm lót giày. Tô La có chút suy tư nhìn bóng lưng Tô mẫu, sau đó cũng đi ra hậu viện. Nói thật, nàng rất để ý tứ trong câu nói của Tô mẫu. Có mấy lời đặt ở trong lòng nhìn không được phải nghĩ nhiều, nàng nghĩ Tô mẫu ngày thường không hay nhiều lời tại sao lại nói ra lời nói thăm thía như thế.

Chờ nàng tới sân sau đủ loại rau và dưới giàn nho, Tô mẫu vừa vặn đem ghế đặt xuống, liếc nàng một cái, dường như là thờ dài và như là bắt lực mà nói “Biết ngay con sẽ cùng đi theo, thật sự chưa gặp qua một cô nương thích tò mò như con.”

Tô La cười a a, vội vàng đi lên ấn Tô mẫu ngồi trên ghế dựa, sau đó nâng tay nhẹ nhàng xoa bóp cho Tô mẫu. Nghe thấy Tô mẫu dường như cảm thấy thờ dài một tiếng, lập tức kéo dài lỗ tai nghe Tô mẫu kể lại chuyện cũ.

Một phút đồng hồ sau, Tô La nghe được vài chuyện mấy năm trước. Khi đó nàng còn nhỏ, không biết trên trấn nhỏ đã có chuyện gì xảy ra. Nếu mà trong ký ức có, nàng sẽ không hỏi thăm Tô mẫu chuyện này.

Thẳng đến khi hỏi ra, nàng mới hiểu được trong lòng nàng lại có một loại chua xót kỳ lạ không biết tên. Nàng cho rằng đã trải qua nhiều như vậy, nàng có thể lý trí mà đối diện với tình cảm, lại không nghĩ đến trong lòng nàng có một loại tình cảm không biết tên nảy nở.

Nhiều năm trước, trên trấn có một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ ai ai cũng biết, Thôi gia đại thiếu gia tướng mạo phi phàm, Lưu gia đại tiểu thư hoa nhường nguyệt thẹn, ai quen biết Thôi gia và Lưu gia đều nói hai người bọn họ là một đôi trời đất tạo nên.

Dần dà, mấy thôn xóm gần trấn Vân Lâm đều biết trên trấn có một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ như vậy. Năm đó có không ít người nói say sưa về chuyện chung thân của đôi tình nhân họ, không ít người đều nghĩ chuyện chung thân của hai người họ sẽ làm không ít công tử cô nương khác phải ghen tị.

Năm Lưu gia đại tiểu thư sắp cập kê, lão gia và phu nhân Thôi gia trước sau qua đời. Một khoảng thời gian, rất nhiều chuyện xảy ra mà thay đổi. Khi đó Tiểu tử lâu Thôi gia kinh doanh làm ăn cũng không khá lắm, đương gia chủ nhân qua đời, làm ăn càng ngày càng rớt xuống ngàn trượng.

Sau đó, Lưu gia từ hôn Thôi gia. Không được mấy ngày sau truyền đi mọi người đều biết, đến tận đây, cộc hôn nhân được mong đợi biến thành một vở kịch náo nhiệt. Không ít người nghe được tin này, đều nói Lưu gia ngại nghèo yêu giàu, nên làm ra một chuyện như vậy. Sau đó, chuyện này dần dần bị người ta quên lãng.

Tô mẫu để ý nhìn Tô La một cái, cũng không phải hoàn toàn bởi vì chuyện này, chỉ là bà cảm thấy Vân gia kia bỗng nhiên sai bà mới tới đây làm mối, không chỉ đơn giản là Tô La quen biết với đại thiếu phu nhân.

Mà Tô La nghe lời nói của Tô mẫu, trừ bỏ có chút chua xót không biết tên, trên mặt cũng không lộ quá nhiều biểu tình. Nàng thật sự không nghĩ đến năm đó lại có thể xảy ra loại chuyện này, hai người này còn là hai người nàng vừa lúc quen biết không lâu trước đó Lưu Diệu Nguyệt và người nàng thích Thôi Vô Nhân.

Trong phút chốc, không biết đầu óc nàng đang phiêu đảng ở nơi nào, chân tay đều như là bị đông cứng cứng ngắt rét lạnh. Nhưng nàng lại nghĩ đến người lẳng lặng không tiếng động đứng ở bên cạnh nàng, bóng hình cao gầy yên lặng thay nàng che đi ánh mặt trời, máu toàn thân bắt đầu dần dần trở nên ảm áp.

Tình yêu, có vẻ như thật là treu cọt người ta ...

Con người một khi thích người khác, sẽ kim lòng không đầu chú ý nhất cử nhất động của người đó, một cái nhăn mày một nụ cười, thậm chí còn để ý quá khứ của người đó từng ly từng tý, xem ra lần này nàng thật sự không có cách nào trốn tránh loại cảm giác chân thật trong nội tâm của nàng.

Giờ Mùi canh ba, Tô La lần nữa ra ngoài đi trấn trên, ngã tư đường lên trấn nhỏ náo nhiệt, không như thường ngày nhìn thấy Lưu Diệu Nguyệt khoe miệng mỉm cười. Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ không gặp lại nàng ta, lại ở xường nhỏ nhìn thấy về mặt ngọt ngào của Lưu Diệu Nguyệt.

Lúc này, Lưư Diệu Nguyệt đang ngồi ở trên ghế đá trong viện, vô cùng ngọt ngào nhìn ấm trà nóng trên bàn đá, nước trà ở chỗ này là do Diệu thị giúp đỡ chuẩn bị. Tô La nói với công nhân xưởng nhỏ, không thể để khách bên ngoài tùy tiện vào phòng làm việc. Cho nên, Tô Uyển Nhi để Lưư Diệu Nguyệt đến tìm Tô La ngồi ở trong sân.

Tô La chú ý được Lưư Diệu Nguyệt nhìn thấy nàng, trong mắt nhanh chóng hiện một nét giận dữ, nhưng trên mặt vẫn bảo trì đoan trang thanh lịch. Trong lòng Tô La không khỏi cảm thấy thật là buồn cười, Lưư Diệu Nguyệt năm nay hai mươi bốn, số tuổi thật sự so với nàng cũng nhỏ hơn một tuổi (đây là Tô La tính tuổi ở kiếp trước). Ngôn hành cử chỉ quả thật so với cô nương mười mấy tuổi trăm thực ôn trọng hơn, chỉ đáng tiếc kiếp trước nàng đã thấy nhiều việc hơn so với Lưư Diệu Nguyệt, nàng ta muốn nghĩ cùng nàng làm tỷ muội, thật sự là không thể.

“Làm phiền Vân phu nhân đợi lâu. Ài... Mỗi ngày đều về nhà hai lần, tay chân cũng không nhanh nhẹn được.” Tô La oán hận chú ý về mặt Lưư Diệu Nguyệt, đợi xem đủ loại sắc thái trên mặt Lưư Diệu Nguyệt, mới thật là hốt hoảng nói “Ồ, đứng rồi, Vân phu nhân đặc biệt tới tìm ta, là có chuyện gì quan trọng sao? Nếu như không phải chuyện rất quan trọng, vậy ta liền đi vào trước, còn có rất nhiều việc muốn làm!”

Lưư Diệu Nguyệt nghe lời nói của Tô La, hận đến hàm răng ngura ngứa. Nếu không phải ngại Tô La đứng ở trước mắt nàng ta, không thể làm mất dáng vẻ, sợ rằng nàng ta đã sớm nghiêng răng nghiêng lợi phát tay áo rồi đi. Thu lại thần sắc trong mắt, sau đó nâng mắt không để ý nói “Không có chuyện gì quan trọng cả, vậy cô làm việc đi, ta không quấy rầy cô nữa.”

Nói xong, Lưư Diệu Nguyệt quả thật không quấy rầy Tô La nữa, bước từng bước nhỏ ra khỏi viện. Nàng ta không hề biết Tô La vẫn đứng ở ngưỡng cửa nhìn nàng ta đi rồi một lúc, nhìn nàng ta một đường lăm lăm phát tiết những tức giận mới vừa chịu đựng.

Thẳng đến khi rút cuộc không nghe thấy mấy câu lăm lăm nữa, Tô La mới chậm rãi thu hồi ánh mắt sâu xa, xoay người chậm rãi đi về viện. Ánh mắt lạc đến chén trà chưa uống qua trên bàn đá, khóe miệng chậm rãi nở ra một nụ cười khê, Ài... Xem ra bản lĩnh của nàng ta thật là không tới nơi tới chốn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 40

Editor Ngọc Anh

Sáng sớm, đang ngủ mơ mơ màng màng thì Tô La bị tiếng gà trống gáy liên tiếp không ngừng báo sáng, tiếng mở cửa đánh thức. Vươn vai đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, trừ chân trời có một nét ánh sáng thoáng hiện, chỗ còn lại đều là tối đen. Rất muốn tiếp tục ngủ thêm một lúc, nhưng nghĩ đến chuyện tối hôm qua đã đáp ứng với Tô Văn, đành phải từ bỏ.

Hôm nay là tết Trung thu mỗi năm một lần, tối hôm qua đã đáp ứng Tô Văn rằng hôm nay sẽ dẫn cậu đi lên trấn mua ít bánh Trung thu để ăn. Kỳ thật khoảng thời gian trước đã bán bánh Trung thu, nhưng khi đó nàng bị các loại việc cuốn lấy, phút chốc quên sạch sẽ việc Trung thu sắp đến.

Chờ nàng sửa soạn dung nhan xong đến phòng bếp, vừa vận nhìn thấy Tô Văn đang hưng phấn xoa chân múa tay. Tô La vô cùng bất lực nâng trán thở dài, tiết Trung thu mua ít bánh Trung thu đã có thể làm Tô Văn cao hứng thành như vậy, tâm tình đứa nhỏ thật sự quá khó hiểu.

Tô mẫu thấy con trai hưng phấn như vậy, lại vô cùng hiểu rõ nguyên nhân trong đó. Trước kia trong nhà, đến tết Trung thu đều không thể mua bánh Trung thu, chỉ là mua một ít kẹo về cho hai chị em đỡ thèm. Tối hôm qua chính miệng con gái nói muốn mang cậu nhóc đi trấn trên mua ít bánh Trung thu, nghĩ đến cậu hân là đặc biệt vui vẻ.

Tâm tình Tô Văn vẫn ở trong trạng thái hưng phấn, ngay cả khi ăn cơm cũng vui vẻ vô cùng. Trên trán Tô La không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nếu có ai cùng nàng nói, đệ đệ nhà bọn họ tính tình dường như kỳ quái đến mức có chút dọa người, nàng khẳng định sẽ gơ hai tay tán thành.

Cơm nước xong, hai chị em Tô gia một đường vui vẻ ra mặt lên trên trấn. Trên đường đi gặp không ít người trong thôn, lên tiếng chào hỏi lẫn nhau, nói nhau đi trên đường. Nếu gặp phải cô nương cùng tuổi, sẽ cùng nhau đi lên trấn nhỏ.

Đến trấn nhỏ, ngã tư đường đã có dòng người nườm nượp chen chúc nhau. Hôm nay chợ rất khác với ngày thường, tất nhiên là vì có không ít sạp bán bánh Trung thu. Chỉ thấy hai bên đường cái, cách mấy sạp hàng thì có thể nhìn thấy một sạp hàng bán bánh Trung thu, trước mỗi sạp hàng bán bánh Trung thu đều có không ít dân chúng đứng.

Tô La nhìn trái nhìn phải một chút, sau đó mang Tô Văn đi đến bên trái một quầy hàng có nhiều hàng nhất. Tết Trung thu trước kia, nàng ở chỗ làm việc đều được biếu tặng bánh Trung thu, cho nên nàng rất ít khi mua bánh Trung thu. Trừ phi là đặc biệt muốn ăn vị bánh Trung thu nào đó, nàng mới không ngại vất vả mua bánh Trung thu về.

“Ông chủ, bán cho ta hai cái bánh Trung thu nhân hạt sen...”

“Ông chủ, bán cho ta hai cái bánh Trung thu ngũ vị...”

Hai giọng nói khác nhau đồng thời vang lên, điều này làm cho chủ quầy hàng nhất thời có chút khó khăn, trái nhìn xem cô nương bên trái, phải nhìn xem cô nương bên phải. Không quản người đến là ai, đều là khách hàng của ông, chẳng hề muốn đắc tội với khách.

Hai cô nương đồng thời lên tiếng mua bánh Trung thu chính là Tô La và Lư Thụ Hương, hai người dường như cũng không nghĩ đến ở chỗ này chạm mặt nhau, cùng nhìn đối phương một lần, sau đó như có như không khẽ gật đầu với đối phương.

Tô La nghĩ, nàng và Lư Thụ Hương phải thuộc về loại quan hệ bình thủy tương phùn(*), hai người không cùng xuất hiện quá nhiều, rồi lại thường thường gặp nhau. Không đi nghĩ còn được, suy nghĩ liền không khỏi cảm thấy gặp nhau được thật sự là quá trùng hợp .

(*)Bình thủy tương phùn Bèo nước gặp nhau, tình cờ mà gặp.

“Đề nàng ấy mua trước đi, ta lại xem loại bánh khác.” Tô La chú ý thấy chủ quầy hàng như là vô cùng khó xử, chợt không nhanh không chậm mở miệng nói. Quay đầu nhìn nhặt nhìn Lư Thụ Hương đứng ở bên phải nàng, sau đó quay đầu trở lại tiếp tục xem bánh Trung thu khác.

Lư Thụ Hương giật mình, dường như không nghĩ đến sẽ nghe được lời nói bình tĩnh thông dong của Tô La. Đợi phục hồi tinh thần lại, chủ quầy đã đem hai cái bánh trung thu ngũ vị gói gọn gàng đưa cho nàng ta. Nhận bánh Trung thu rồi trả tiền, trong lòng Lư Thụ Hương tuy là có chút không thoải mái, nhưng vẫn nhẹ giọng cảm ơn Tô La, sau đó xoay người rồi đi trước.

“Ông chủ, hai cái bánh trung thu ngũ vị, hai cái bánh trung thu nhân hạt sen.” Bánh Trung thu cổ đại chừng loại không nhiều bằng thế kỷ hai mươi mốt, Tô La mới vừa mơ hồ nhìn xung quanh quầy hàng bánh trung thu một chút, thấy đa số đều là hai loại này, loại khác thật sự thấy không nhiều.

Chủ quầy cười a a đáp ứng một tiếng “Được rồi”, sau đó tay chân lanh lẹ đem bốn cái bánh Trung thu phân biệt để vào hai tám giấy dầu. Không lâu sau, bánh Trung thu được gói trong tám giấy dầu xinh xinh đẹp đẹp, nhìn một cái lại cảm thấy có chút hấp dẫn khẩu vị.

Mua bánh Trung thu, Tô La lại mang Tô Văn đi mua ít hoa quả, mua đều là mấy hoa quả bình thường thường thấy. Muốn nói Trung thu ăn hoa quả nào ngon, vậy tất nhiên là ăn bồ đào khá hợp với tình hình. Nhưng ở cổ đại bồ đào thật sự quý, người bình thường đều không mua được. Hơn nữa trên phố mấy sạp hàng như vậy, sớm đã bị người có tiền mua hết rồi. Ngay cả có lòng muốn mua một chút trở về ném thử, cuối cùng cũng chỉ có thể từ bỏ.

“Nghe nói chưa? Ở tửu lâu Thiên Duyệt vào Trung thu tổ chức cuộc thi câu đối lớn sắp bắt đầu, bây giờ trong lầu kia đã có đầy tài tử giai nhân ngồi đó!”

“A? Đề vẫn cho là phải nửa canh giờ nữa, rất nhanh đã bắt đầu rồi, vậy chúng ta nhanh chóng qua đó đi, bằng không đợi lát nữa ngay cả vị trí đứng đều không còn .”

Tô La đem đoạn đối thoại của hai công tử bên cạnh nàng nghe vào trong tai một câu không bỏ sót, nàng nhìn bóng dáng nho nhã đang nói chuyện kia, chuyên ánh mắt trầm tư một chút, bất chợt nói với Tô Văn “Tiểu Văn, chúng ta cũng đi tửu lâu Thiên Duyệt nhìn xem”

Tô Văn nghe vậy lộ ra thần sắc vui mừng, hai mắt sáng long lanh đều là vui sướng không chút che giấu. Cậu tuy rằng mới vừa vận nhập học không lâu, nhưng cậu vẫn rất khâm phục tài công tử có thể làm thi ca, đối câu đối, nhất là Du tiên sinh, chỉ mong có thể học tập bọn hắn nhiều hơn.

Tô La và Tô Văn rất nhanh đã đến tửu lâu Thiên Duyệt, tập trung nhìn kỹ, trong lầu đã ngồi đầy người. Tô La nhìn xung quanh một lúc, chợt mang Tô Văn cẩn thận dè dặt xuyên qua đám người, đi đến một góc khuất, sau đó hết sức chăm chú nghe chương quầy tửu lâu nói nội dung cuộc thi đấu.

Ở tửu lâu Thiên Duyệt Trung thu thi câu đối thực tế cũng là một loại khuyến mãi khác, quy tắc cuộc thi vô cùng đơn giản, chỉ cần dựa theo tửu lâu Thiên Duyệt ra một chữ nào đó, dùng chữ đó để đối thành câu đối, nhưng câu đối cần phải liên quan đến Trung thu, nếu không đúng sẽ bị loại.

Khi Tô La đang nghe đến nhập tâm, một tiểu nhị ca tướng mạo phổ thông, thân thể gầy ốm xuyên qua bàn ghế và đám người đến đứng ở trước mặt Tô La. Tô La cho rằng chỗ này là chỗ bọn họ không cho phép đứng, vừa mới nghĩ cất bước thay đổi chỗ khác đứng, đã thấy Tiểu nhị ca mở miệng nói chuyện .

“Xin hỏi cô nương họ Tô?” Tiểu nhị ca tuy là nghe được ông chủ phân phó đem Tô cô nương này dẫn lên lầu hai, nhưng theo thói quen ân cần thăm hỏi một tiếng, tránh cho cô nương này hiểu lầm.

Trong mắt Tô La mang theo khó hiểu, tuy nhiên cũng khẽ gật đầu, lại nghe Tiểu nhị ca nói “Đương gia chúng ta có mời cô nương lên lầu hai ngồi, nơi đó có thể đem tình hình dưới lầu thu hết vào trong mắt.”

Nghe vậy, Tô La hơi hơi ngửa đầu nhìn lên lầu hai, vừa lúc đồng thời nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy nhìn sang đây. Trên dưới cách nhau xa xa nhìn nhau, một đôi mắt tựa như sâu thẳm không thấy đáy ngàn năm lạnh nhạt, đậm đặc đến không có thần sắc gì, lại ôn nhu như trong mộng. Cái nhìn kia, làm nàng cảm thấy khá hơn và làm cả người nàng nhón nhạo phiêu phiêu, có một loại ám áp không biết tên chậm rãi chảy vào đáy lòng.

Cùng Thôi Vô Nhân gặp nhau lần nữa là chuyện ngoài dự tính, tuy rằng nàng cũng có nghĩ qua thân là đương gia của tửu lâu Thiên Duyệt Thôi Vô Nhân có khả năng lớn xuất hiện ở chỗ này. Nhưng mà, khi chân chính thấy hắn, trong lòng lại không nhận được có ít nhiều mùi vị khác.

Ngày đó nghe Tô mẫu nói chuyện năm đó, ít nhiều trong lòng nàng lưu lại một chút lo lắng. Nàng sẽ không hỏi chuyện mười năm trước kia, chỉ lo lắng bây giờ Thôi Vô Nhân vẫn như cũ không bỏ xuống được chuyện năm đó. Hắn và nàng kia(nàng kia là Lư Diệu Nguyệt đó) là đôi kim đồng ngọc nữ trong mắt nhiều người như vậy, muốn nói trong lòng một chút cũng không dễ ý là không thể .

Ôm loại tâm tình khó chịu này cùng Thôi Vô Nhân xem cả quá trình thi câu đối, đồng thời hơi có chút hiểu rõ cái nhìn của Thôi Vô Nhân đối với chuyện năm đó. Có lẽ hắn chẳng hề để ý mấy chuyện trước kia giống như nàng, trong lòng nàng nghĩ như vậy.

“Tô cô nương?” Thôi Vô Nhân nhìn Tô La có chút thất thần, trong mắt hiện lên ý cười cực kỳ nhạt. Nếu không nhìn kỹ, thì không thể nào biết trong đôi mắt âm u kia cũng có thể có thần sắc vui cười như thế.

“A?” Phản xạ có điều kiện đáp lại một tiếng, đợi Tô La phát hiện nàng thế nhưng một bên nghĩ chuyện một bên nhìn Thôi Vô Nhân, cuối cùng bản thân trông như là hoa si, gương mặt trắng nõn thanh tú nháy mắt sung huyết đỏ bừng, một lát sau đỏ ửng liền khuếch tán đến bên tai.

Thật là bề mặt đến cực điểm, nàng lại sững sờ nhìn một nam tử đến phát ngốc như thế. Từ khi có ký ức tới nay, nàng trước giờ chưa từng làm qua những chuyện tương tự, không nghĩ đến cuối cùng lại trong hoàn cảnh như vậy làm ra chuyện này, thật sự muốn chui xuống đất.

“Ta cho rằng nàng không thích ăn bánh ngọt, bây giờ xem ra là ta nghĩ sai.” Thôi Vô Nhân nhìn trên bàn có hơn mấy đĩa bị ăn không ít điểm tâm, tuy nói có thể đệ đệ Tô La ăn không ít, nhưng hẳn cũng chú ý đến Tô La cũng ăn không ít.

(Đọc đoạn này cứ nghĩ anh Nhân keo kiệt, tiếc điểm tâm=))))

Nhớ lại hôm ở Hồ Hương Lâu nàng động cũng chưa động vào một tí điểm tâm nào, trong lòng dĩ nhiên hiểu rõ lý do trong đó. Ngày đó là hai người lần đầu chính thức trò chuyện, nàng có hành vi cử chỉ như thế, ngược lại nói rõ rằng nàng thật sự hiểu chuyện hơn so với trong tưởng tượng.

Mấy ngày trước đây bố trang Vân Cẩm đi Tô gia cầu thân, tìm hiểu góc ngách ngọn nguồn, hẳn cũng đã hiểu rõ. Vốn hẳn cũng muốn tìm bà mối tới cửa cầu hôn, nhưng đối tượng nếu là Tô La trước mặt này, trực tiếp cầu hôn dường như cũng không phải quyết định tốt lắm.

Tô La nghe được câu nói mang ý trêu đùa của Thôi Vô Nhân, trên mặt lại càng đỏ thêm một tầng. Nàng nghĩ bây giờ không cần nhiều lời, Thôi Vô Nhân hẳn đã mang thức ăn lên cho nàng ăn vậy vì sao không ăn chút bánh ngọt.

Nhìn về mặt Thôi Vô Nhân đã hiểu rõ ràng, sau đó cúi đầu nhìn điểm tâm trên mặt bàn, dường như đã không còn thẹn thùng nữa rồi, chỉ có chút ngại ngùng nói “Điểm tâm hương vị rất ngon, ăn xong không thể ngừng miệng được.”

Trong mắt Thôi Vô Nhân lại một lần nữa hiện lên một nét cười, về mặt lại cũng không khác vừa nãy, chỉ nói “Tô cô nương nếu thích ăn, không ngại thì ăn nhiều một chút, ta cũng không thích ăn mấy đồ ngọt này, ăn không hết lại lãng phí.”

Tô La nghe vậy nhin không được ở trong lòng tròn trĩnh mắt, cảm thấy thâm nghĩ nếu mang điểm tâm lên mà không ai ăn, đây không phải cũng là lãng phí sao? Thật là một luận điệu kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 41

Khi cuộc thi câu đối kết thúc hoàn mỹ, Tô La và Tô Văn cũng cầm những thứ mua được buổi trưa chuẩn bị về nhà. Trên bàn điểm tâm cũng chưa ăn hết, vì làm một công dân tốt quý trọng lương thực, Tô La nhận ý tốt của Thôi Vô Nhân, đem điểm tâm gói lại mang về nhà. Dù sao ăn cũng đã ăn nhiều như vậy, lúc này muốn từ chối thì thật lập dị.

“Tô cô nương nếu có ngày nào rảnh, không ngại thì đi trà lâu nghe một khúc. Khi Tô cô nương đưa tặng khúc《 tiêu dao du 》, trà lâu có thêm không ít khách mới đến.” Nghĩ đến khúc nhạc truyền ra, không ít khách mới vì khúc nhạc mà tới, Thôi Vô Nhân thật lòng muốn cảm ơn.

“Kỳ thật ta cũng không có hỗ trợ gì, đều là cô nương xướng khúc của trà lâu lợi hại, có thể nhanh như vậy đã học được khúc nhạc này.” Nghĩ đến bảy tám cô nương chỉ nghe một lần đã học được, trong lòng Tô La thật vô cùng khâm phục.

Nàng bình thường rất thích nghe ca hát, nhất là mấy làn điệu Cổ Phong văn vẻ hoa mỹ. Chỉ cần đụng tới làn điệu Cổ Phong nàng đặc biệt thích, cổ họng sẽ không chịu nổi dụ hoặc, sau đó tùy âm nhạc mà sẽ ca hát.

Thôi Vô Nhân cười mà không nói, Tô La nói cũng không sai, nhưng không có khúc nhạc hay cũng uổng công. Trong mắt hẳn bỗng nhiên hiện lên suy nghĩ, nghĩ sớm biết Tô La tới cùng là nữ tử như thế nào, sao lại có thể hiểu được những chuyện mà nhiều người khác không biết như vậy.

Giờ phút này ý thức thời gian không còn sớm, Tô La còn có không ít thứ chưa mua được, không tiếp tục ở lại chỗ này nói chuyện phiếm nữa. Vậy là cùng Thôi Vô Nhân nói nàng muốn đi mua vài thứ, sau đó tạm biệt rời đi.

Thôi Vô Nhân chăm chú nhìn bóng dáng nhỏ gầy càng đi càng xa, bờ vai khoan hậu bỗng nhiên bị người nào đó từ phía sau vỗ một cái, ngay sau đó nghe được giọng nói quen thuộc: “Đại ca, tiểu cô nương kia chính là đại tẩu tương lai của đệ sao?”

“Đệ không phải cả ngày lẫn đêm đều bồi bên cạnh đệ muội (em dâu) sao? Sao hôm nay rảnh rồi ra đây hù hòng?” Thôi Vô Nhân không hề trả lời nhị đệ nhà hắn, chỉ nhàn nhạt mở miệng hỏi thăm.

“Thời đại ca, chuyện đời tài này chỉ có thể ứng phó được với tiểu muội, đừng nghĩ cùng đệ già bộ hồ đồ.” Thôi Vô Trần bắt lực trọn mắt, thật không dễ dàng thấy được đại ca nhà hắn trong lòng đồng băng nhiều năm rốt cục hòa tan, sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội hỏi thăm như vậy.

“Chờ đệ đánh thắng ta, ta sẽ

suy nghĩ xem có nên nói đáp án cho đệ không.” Thôi Vô Nhân nói xong, đi nhanh ra đường cái, để lại Thôi Vô Trần nghiêng răng kèn kẹt.

“Biết rõ đệ đánh không lại, vẫn như cũ mỗi lần đều lấy cái cớ này ra chặn, thật là không có ý tưởng mới.” Thôi Vô Trần nhìn người đến người đi ở ngã tư đường, có chút buồn bực nói, hẳn nhất định phải trở về luyện tập thật tốt, nói không chừng thật sự có thể đánh thắng được đại ca nhà hắn.

Buổi tối thức ăn vô cùng thịnh soạn, ba người Tô gia ăn thức ăn bữa tối thịnh soạn, đồng thời cũng là bữa ăn thịnh soạn nhất trong cuộc đời Tô mẫu. Từ khi chồng bà còn khỏe mạnh, ngày lễ ngày tết đều mua chút thịt trở về, nhưng cũng chỉ là như thế thôi.

Đêm nay thức ăn trừ ngày gần đây ba ngày bốn bữa đều mua ít thịt heo về, còn có một con gà mập và một con cá tươi. Trên bàn bày ba món mặn một món canh, chỉ có rau cải trắng là đồ chay, còn lại đều là thịt. Nếu không chính mắt nhìn cuộc sống trong nhà cải thiện, Tô mẫu thật sự không dám tin nhà bọn họ có thể ăn được thức ăn ngon như vậy.

“Tiểu Văn, tối nay ăn đùi gà đi, để tới ngày mai sẽ không tươi mới nữa.” Tô La nhíu mi nhìn cái đùi gà to trong nồi canh gà chưng nắm hương, trong lòng nghĩ không có tủ lạnh thật là không tiện lợi, lưu trữ đồ ăn rất phiền toái.

Tô Văn gật gật đầu, ngoan ngoãn đem đùi gà gấp vào trong bát, liếc mắt thấy còn lại cái đùi gà, lại nhìn Tô La nói: “Đệ ăn một cái là được, còn lại đại tỷ ăn đi.”

Tô La nhìn cái đùi gà lớn, trước kia ngẫu nhiên nàng cũng ăn đùi gà, cũng không thấy tuổi tác này ăn đùi gà thì có cái gì kỳ quái. Chỉ là nếu trong nhà có đứa bé, mọi chuyện đều trở nên không giống với bình thường.

Chăn nuôi ở cở đại không hề phát đạt, nên thịt gà vịt cá, giá tiền đều tương đối đắt. Tô gia không nuôi gà vịt, bình thường cũng rất ít mua gà vịt trở về. Hôm nay là Trung thu khó có, nàng mới tiêu chút tiền mua con gà béo về hầm canh, chính là để cho Tô Văn đang ở thời kì phát triển ăn một vài thứ bổ dưỡng. Tuy nhiên, có thể từ miệng một đứa bé nói ra lời xuôi tai đến như vậy, trong lòng nàng cảm thấy rất vui mừng.

Khi Trung thu, buổi tối ở trấn nhỏ đều có hội đèn lồng, trong thôn không ít cô nương hẹn nhau đêm nay cùng đi trấn nhỏ. Từ khi Tô La dạy mấy cô nương bện vòng tay trang sức, thuê không ít cô nương trong thôn đến xưởng nhỏ làm việc, trong thôn đa số cô nương đều cùng Tô La có quan hệ rất tốt.

Tuy nói tất cả hết thảy đều là do việc nào đó mà có liên hệ, nhưng Tô La chẳng phải loại người xoắn xuýt, không hề bởi vậy mà tự đề cao mình, vậy nên cùng mấy cô nương trở thành bằng hữu. Tục ngữ nói ra cửa dựa vào bằng hữu, nàng cũng không ngại có thêm nhiều bằng hữu.

Thế là, ăn xong cơm chiều, Tô La đến cách vách gọi Tô Uyển Nhi cùng đi đến đầu thôn đợi cô nương khác. Về phần tiểu đệ Tô Văn Tô gia, cậu bé đã cùng mấy cậu bé cùng thôn, đợi lát nữa cùng nhau đi trấn nhỏ dạo chơi.

Lúc này trời nhá nhem tối, khi sắp đi đến đầu thôn, Tô La rất nhanh đã có thể nhìn ở chỗ ấy có mấy bạn bè đồng lứa đang đợi. Tô La và Tô Uyển Nhi nhìn nhau thoáng qua, sau đó đều bước nhanh hơn.

Đội các nàng đi đến đầu thôn lại đợi một lúc, ước chừng đồng bạn đều đã tập hợp đủ, thế là mọi người bắt đầu xuất phát đi về trấn nhỏ.

Cách xa xa, Tô La đã nhìn thấy trấn nhỏ đèn đuốc sáng trưng. Tô gia thôn và trấn Văn Lâm cách nhau không xa, thôn và trấn chỉ cách nhau mấy khoảng ruộng lúa lớn cùng một nhánh sông. Bởi vậy, cả thôn và trấn có thể nói là cách bờ vẫn có thể thấy nhau, ban ngày có thể thấy nhà cửa của trấn nhỏ, buổi tối có thể thấy đèn đuốc ở trấn nhỏ lúc ẩn lúc hiện.

Đội các nàng vào trong trấn, Tô La chính mắt nhận ra đèn lồng Trung thu ở cở đại khác với đèn lồng Trung thu hiện đại như thế nào. Đèn lồng hiện đại quả thật rất đẹp đẽ, nhưng đó đều là sau một ngàn năm biến hóa mới ra được những chiếc đèn lồng như vậy. Nhưng nàng bây giờ nhìn thấy là những chiếc đèn lồng đích thực, nó là bản gốc chưa từng trải qua bất kỳ thay đổi nào.

Nói đến đèn lồng Tết Trung thu, hấp dẫn lực chú ý của người ta nhất tất nhiên là đoán đồ đèn. Chỉ cần đoán trúng đồ đèn, là có thể được nhận một đèn lồng miễn phí. Đêm Trung thu, không ít công tử tiểu thư đều đi tham gia náo nhiệt, chỉ mong có thể vì giai nhân hoặc vì chính mình thắng được một cây đèn.

Khó gặp được ngày hội vui như vậy, trong lòng Tô La hy vọng có thể đoán ra một cái đồ đèn để thắng được một cái đèn lồng. Chờ nàng không dễ dàng chen đến trước đồ đèn, xem rất lâu cũng không đoán ra mấy câu đồ đèn, cuối cùng chỉ có thể phần nộ mà đi.

Kiếp trước thời gian học bài không nhiều, hiểu được các loại câu đố tục ngữ giống nhau (giữa hai thời đại) cũng không nhiều, coi như câu đố có tục ngữ ở kiếp trước từng xuất hiện qua, nàng cũng đoán không ra. Nghĩ nghĩ, Tô La nhìn không được thờ dài xem ra cũng không phải ai cũng giống như trong tiểu thuyết xuyên không, tùy tùy tiện tiện là có thể nói ra một câu thơ kinh động thế nhân.

Nàng vừa mới thoát ra khỏi đám người, bên tai nghe thấy đằng sau truyền tới náo động, nghe mấy tiếng kinh hô giống như là một công tử nào đó đoán ra đồ đèn, thắng được một cái đèn lồng rất xinh đẹp vậy.

Đối với mong muốn thật lòng của Tô La là đoán ra đồ đèn để thắng được đèn lồng mà nói, người đoán ra đồ đèn kia quả thật làm cho người ta để ý. Dù sao lúc ấy nàng xem lâu như vậy, cũng không có nghe thấy bên cạnh có người đoán ra đồ đèn. Vậy mà biết nàng vừa mới ra khỏi đám người, tiếp đó đã

có người đoán ra đồ đèn, cảm giác hơi có chút khó chịu.

Thế là, nàng xoay người nhìn về trước quán đồ đèn không ít người vây quanh, sau đó nhìn thấy trong đám người đi ra một bóng dáng cao gầy cầm đèn lồng. Dưới ánh trăng sáng cùng ánh đèn sáng rực, nàng nhìn thấy khuôn mặt người đó, chính là Thôi Vô Nhân vừa mới gặp lúc buổi trưa.

Chỉ thấy Thôi Vô Nhân cầm đèn lồng từng bước từng bước đi tới phía nàng, sau đó đứng cách nàng hai bước. Khóe môi dường như câu lên thành một vòng cung như có như không, đưa cái đèn xinh đẹp tới trước mắt nàng.

Thôi Vô Nhân duy trì tư thế đưa đèn lồng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi xuống đôi mắt sáng bóng phủ thêm một tầng nhu hòa. Lâu không thấy Tô La nhận đèn, hắn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, trên mặt cũng không có một tí không bình tĩnh nào.

Tô La lẳng lặng nhìn cái đèn xinh đẹp như vậy, trong đời lần đầu tiên được nhận một cái đèn lồng chân thật xinh đẹp đến như vậy. Nàng nâng hai mắt sáng dần dần trở nên lấp lánh, chớp cũng không chớp một cái khóe miệng khẽ nhếch, cười nhẹ nhàng với Thôi Vô Nhân.

Một lát sau, nàng chậm rãi duỗi tay nhận đèn lồng, chợt cười với Thôi Vô Nhân một nụ cười duyên dáng. Bọn họ đều hiểu rất rõ hàm ý tặng đèn lồng cùng với nhận đèn lồng là gì, có lẽ tình cảm của hai người đều có chút nội liễm, ở ngã tư đường ôn ào như vậy, chỉ ăn ý mỉm cười với đối phương.

Thôi Vô Nhân nhớ được đã từng đọc qua câu thơ: quay đầu mỉm cười một cái mị hoặc trăm người. Giờ phút này thấy người nữ tử mỉm cười, mắt thu thùy hơi hơi nheo lại, trong lòng hắn hiểu ra, cái gì gọi là xinh đẹp quyến rũ.

Ở trong đông đảo nữ tử hắn từng gặp, hắn nhớ được rõ ràng nhất đó là gương mặt của nàng. Chẳng biết từ lúc nào bắt đầu, gương mặt thanh nhã tú lệ từng chút từng chút đã khắc dưới đáy lòng, chậm rãi chiếm cứ một góc nào đó mà hắn không hay biết.

Nhìn nàng cầm đèn lồng sau đó lộ ra vui mừng không dễ dàng phát hiện, trong lòng như có một luồng ấm áp trước kia chưa từng có chậm rãi chảy qua. Hắn muốn thời thời khắc khắc ở bên cạnh nàng, chia sẻ hi vọng ái ố với nàng.

“Muốn thả đèn lồng không?” Thôi Vô Nhân như cũ đứng ở chỗ ban đầu chưa đi một bước nào, xung quanh người đi đường đi tới đi lui cũng không khiến hắn để ý.

“Đương nhiên muốn thả.” Tô La tự nhiên mà trả lời như vậy, đèn lồng có trên tay đương nhiên là muốn thả lên bầu trời. Tuy rằng nàng không biết thả đèn mang theo nguyện vọng lên bầu trời có thể thực hiện được không, nhưng trong lòng nàng lại có chút hy vọng nho nhỏ.

Tô La nhìn Thôi Vô Nhân giống như là chuẩn bị bởi nàng cùng nhau thả đèn lồng, khóe miệng hồng nhuận cười một nụ cười nhẹ nhàng như có như không. Nàng bỗng nhiên có chút mong đợi nhanh một chút đi đến chỗ thả đèn lồng tốt nhất ở hồ Liễu Nguyệt, chính mắt nhìn đèn lồng mang theo nguyện vọng có thể sẽ thực hiện được chậm rãi bay lên trời cao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 42

Mấy ngày sau Tết Trung thu, không biết có phải người đời thường nói hữu duyên hay không, Tô La mỗi ngày khi đi qua con đường có tú lâu Thiên Duyệt, đều vừa vặn nhìn thấy Thôi Vô Nhân đi tú lâu hoặc là vừa mới xong việc từ tú lâu đi ra.

Khi ánh mắt hai người nhìn nhau, vô cùng ăn ý nhìn nhau cười. Trên mặt Thôi Vô Nhân bình thản, đáy mắt cũng hàm chứa ý cười. Người khác sợ là nhìn không ra nổi trong cặp mắt kia có tia cười yếu ớt như có như không, có thể cùng đôi mắt đó nhìn nhau Tô La cũng thấy trái tim bình bịch nhảy loạn.

Thời gian vô tình gặp nhau chậm rãi trôi qua mấy ngày, ngày hè chói chang ngày một biến mất, ngay sau đó trời thu cũng chậm rãi tới. Cuộc sống dường như cũng không thay đổi nhiều, nhưng mỗi ngày đến giờ phải đi lên trấn nhỏ, trong lòng cũng có chút thói quen mong đợi.

Ngày hôm đó, ánh nắng mặt trời tỏa sáng, gió thu xào xạc. Gió thu thổi tới không chỉ là cảm giác mát mẻ, còn có hương thơm trái cây nhàn nhạt. Có lẽ là ảo giác mùi thơm của trái cây, có lẽ thật sự là hương thơm của cây hồng bên đường đang tỏa hương, phút chốc không thể phân biệt rõ ràng.

Mặc trên người xiêm y đơn bạc, con gió thu kia từ từ thổi qua người, không khỏi khiến người ta sinh ra cảm giác hơi lạnh lẽo. Không hề báo trước, bỗng Tô La cảm thấy trong lòng có hơi bồn chồn, hình như sắp có chuyện gì không tốt sắp xảy ra. Nàng cũng không nói ra được tại sao lại có cảm giác như vậy, nhưng lòng bất thành linh hơi nhói làm cho nàng tâm thần không yên.

Thế là, đi đến trấn nhỏ không nhận được dần dần tăng tốc, sau đó đã biến thành như đang chạy bộ chậm. Nàng không biết khi nàng chạy bộ chậm qua tú lâu Thiên Duyệt, Thôi Vô Nhân vừa chuẩn bị bước vào tú lâu nhạy bén chú ý đến gương mặt hoảng loạn của nàng, chợt thay đổi phương hướng bước chân.

Tô La cũng không biết nàng dùng thời gian bao lâu để chạy tới xưởng nhỏ ở tại con hẻm nhỏ, khi nàng từng bước một chạy chậm vào ngõ nhỏ, xa xa đã thấy trước cửa xưởng nhỏ có bốn tên thanh niên hai mươi tuổi vô lại tụ tập, từ ngọn hành cử chỉ của mấy tên đó có thể thấy mấy tên đó hẳn là du côn

trên trán.

Chỉ thấy hai tên du côn trong đám đó dùng thân thể va vào cửa gỗ đã khép chặt, một tên du côn còn lại đứng ở giữa đường dằng dặc về lưu manh quát trước cửa: “Huynh đệ chúng ta muốn có chút bạc tiêu, khuyên chúng mày thức thời thì nhanh chóng đem bạc giao ra đây, bằng không chúng mày cứ chờ xem.”

Ở trần nhỏ loại người nào cũng có, nhưng khiến người ta chán ghét nhất đó là bọn du côn mềm nắn rắn buông. Hai mắt Tô La oán hận nhìn chòng chọc bọn du côn đang làm việc ác, giống như nhìn chòng chọc có thể tạo ra một cái lỗ thủng vậy. Trong lòng nàng loại căm hận không ngừng chạy lên đầu, hận không được đi lên trái một cước phải một cước đá mấy tên đó đến Thái Bình Dương. Nhưng mà nàng không có cái năng lực đó, nếu không khi thấy bọn du côn kia ngay lập tức đã hành động rồi.

Một tên du côn đứng ở giữa đường phát hiện ra Tô La đứng cách bọn hắn không xa, chỉ thấy tên đó cùng tên bên cạnh thì thầm mấy câu, chợt tên du côn nhìn thoáng qua Tô La, miệng dường như động đậy vài cái, hai tên du côn đang xô cửa dừng lại động tác, sau đó bốn người cùng đi về chỗ Tô La.

Tô La nhìn bốn tên du côn càng ngày càng gần nàng, trong đầu có giọng nói thúc giục nàng nhanh chóng chạy. Nhưng nghĩ đến mục đích mấy tên du côn là xường nhỏ, ngay cả trong lòng có sợ hãi, nàng cũng không nguyện ý sợ hãi như làm con chuột nhìn thấy con mèo, tro mắt nhìn bọn hắn phá cửa mà vào.

Thử hỏi, ai sẽ tin một tên du côn nói chỉ cần tiền không cần những thứ khác đây?

Mặc kệ người khác có tin hay không, dù sao nàng không tin. Xường nhỏ có nhiều nữ tử ở trong như vậy, hơn nữa còn có người có con nhỏ, làm sao nàng có thể để bọn hắn xâm nhập vào xường nhỏ. Vô luận bản thân là lão bản, hay bản thân là công nhân, nàng cũng không thể nhìn bọn hắn ở dưới mí mắt nàng làm ra chuyện như thế.

Đối mặt với mấy tên du côn vẫn không ngừng đi về phía nàng, hai chân Tô La giống như nặng như chì, dính ở trên mặt đất bước cũng không bước được nửa bước. Đợi giữa hai phe chỉ còn cách nhau mười mét, một tên du côn trong đó bỗng nhiên quay đầu nói với thủ lĩnh bọn du côn thì thầm mấy câu.

Cùng lúc đó, Tô La cũng nhìn ra tên du côn nói chuyện, tên đó chính là tên lần trước đòi tiền Tô mẩu, sau đó mấy tên vô lại bị Thôi Vô Nhân xử lý một phen. Trong mắt Tô La bất tri bất giác nổi lên hàn ý lạnh thấu xương, quả thật đều là một ổ rắn chuột, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

“Hóa ra người chính là nữ nhân thói hại huynh đệ ta bị đánh, người đã thấy nhiều như vậy, vừa vặn chúng ta tính một lượt thù mới hận cũ luôn.” Giọng nói thô thiển chói tai từ cái mỏ nhọn của tên du côn đó nói ra, trên mặt người kia có một vết đao lộ từ đầu lông mày thẳng đến trán, lộ hết về ác độc.

“Trước thanh thiên bạch nhật, trước mặt mọi người bắt nạt phụ nhân nhỏ yếu, các người tới cùng còn có vương pháp hay không?” Khi đối diện đối với mấy du côn ác bá, Tô La mới chân chính hiểu rõ vì sao nhiều người đều nói như thế nói, chỉ vì trong đầu những tên đó quả thật không tồn tại vương pháp.

Lúc này nàng lại cùng mấy tên du côn vô lại đó nói về vương pháp, quả nhiên là ôm hi vọng mong manh. Nàng hiểu rất rõ lấy nàng một thân một mình căn bản không thể địch nổi bốn nam tử thành niên thân cường thể tráng kia, nàng chỉ mong có người đi đường nào có lòng tốt vừa vặn đi qua đây, chỉ là dọa mấy tên du côn kia một chút cũng được.

“Vương pháp? Ha ha ha... Nữ nhân này thật là buồn cười, thế mà lại cùng chúng ta nói về vương pháp, ha ha ha...” Quả nhiên, tên mặt có vết đao vừa nghe được lời nói của Tô La nhìn không được ngửa mặt lên trời cười to, cuối cùng cười đến gập người ôm bụng.

Còn lại ba tên kia nghe lời nói, cũng là cười to can rờ. Bọn hắn cười cười, bỗng nhiên tất cả không cười cười can rờ nữa. Tiếp đó giống như là nhìn thấy cái gì dọa người, tất cả hoảng sợ trừng lớn mắt. Vừa nãy không có chỗ nào sợ hãi, lúc này hoảng sợ vạn phần, giống như là hai hình ảnh hoàn toàn khác nhau.

Tô La chú ý đến thần sắc sợ hãi của bọn hắn, còn chưa kịp quay đầu nhìn về phía sau, bên cạnh đã có thêm bóng dáng cao gầy. Chưa từng cảm thụ qua khí thế bức người do người bên cạnh kia phát ra, ngửa đầu nhìn gương mặt quen thuộc, sau đó đem thần sắc trong ánh mắt hoàn toàn thu vào trong mắt.

“A La, nàng quen bọn hắn sao?” Thôi Vô Nhân ánh mắt lạnh lẽo nhìn mấy tên du côn đang ngậy người trước mặt, chợt quay đầu nhìn Tô La nhẹ giọng hỏi, vẻ mặt cũng thay đổi trở nên cực kỳ nhu hòa tự nhiên.

Tô La khẽ lắc đầu, trong lòng nàng hiểu rõ, Thôi Vô Nhân không thể trùng hợp xuất hiện ở chỗ này. Nguyên nhân hẳn đúng lúc xuất hiện ở chỗ này, hẳn là khi nàng mang theo vết thương đi qua từ lâu Thiên Duyệt đã rơi vào trong mắt hắn, sau đó lo lắng cùng tới đây.

Bốn tên du côn cũng rất biết chọn mặt gửi lời, nghe thấy xưng hô của Thôi Vô Nhân, cùng với vẻ nhu hòa khi đối mặt với cô nương kia, bọn hắn ít nhiều cũng biết Thôi Vô Nhân đối với cô nương kia đặc biệt, ý thức được bọn hắn có thể trêu chọc phải nhân sĩ nào đó giỏi võ, phút chốc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Không nghĩ đến ở chỗ này gặp được Thôi công tử, thật là trùng hợp. Huynh đệ chúng ta vừa nãy vô tình rớt mấy thứ, gặp được cô nương này liền muốn hỏi một chút phải chăng có nhìn thấy. Cô nương đã không nhìn thấy, vậy chúng ta không quấy rầy hai vị nữa.” Cái tên mặt vết đao thật không dễ dàng mới trấn tĩnh lại, giọng run run, vẻ mặt nhút nhát nói với Thôi Vô Nhân.

Từ lâu Thiên Duyệt khí thế rộng rãi như vậy, ai mà không biết Thôi Vô Nhân đương gia của từ lâu có năng lực. Có thể trở thành từ lâu nổi danh nhất trần nhỏ, sợ rằng không vẹn vẹn chỉ dựa vào tiền tài, quan trọng hẳn là bản thân Thôi Vô Nhân có khí thế khiếp người là một thương nhân không từ thủ đoạn.

Tên du côn mặt có vết đao nghĩ đến hần chỉ là một kẻ du côn vô lại vô tình đắc tội đại phú thương trấn nhỏ, trong lòng càng hoảng loạn. Vẫn không nghe thấy Thôi Vô Nhân mở miệng nói chuyện, ba tên đó liếc mắt ra hiệu, nom nớp lo sợ từ bên cạnh Thôi Vô Nhân đi qua, trong lúc đó hai mắt thật sự là không dám liếc lung tung.

Chờ đến bọn hần rốt cục đi qua bên cạnh Thôi Vô Nhân, lúc đang muốn lặng lẽ thở ra, lại nghe thấy Thôi Vô Nhân giữ im lặng rất lâu bỗng nhiên lạnh lẽo nói: “Nếu mà còn có lần sau, đừng trách ta xuống tay không lưu tình.”

Lần đó xuống tay lưu tình cho mấy tên đó, chỉ vì khi đó nàng vẫn chưa phải người quen của hần. Mỗi người đều có giới hạn, mà giới hạn của hần đó là không cho phép bất kỳ người nào thương tổn đến người có quan hệ với hần. Dù là người thân, hay là người hần thích, chỉ cần bọn hần phạm phải điều này, hần sẽ không lưu tình.

Nếu trước đó không thấy Tô La tinh thần bất an chạy chậm qua trước mắt hần, hần thật không dám tin ở trong góc khuất hần không nhìn thấy sẽ xảy ra chuyện này. Tuy rằng nàng so với nữ tử bình thường kiên cường hơn, nhưng đối mặt với loại chuyện này, hần tin tưởng khẳng định nàng sẽ sợ hãi, sẽ bất lực. Như khi hần vừa mới đứng ở bên cạnh nàng, lờ mờ cảm thấy được nàng khản trương sợ hãi.

Bốn tên kia nghe những lời này, trong lòng cũng biết Thôi Vô Nhân đã sớm biết bọn hần vừa mới chuẩn bị muốn làm chuyện gì. Gặp Thôi Vô Nhân như sứ giả tòa hôn vậy, đây không chỉ là bọn hần gặp xui, còn khiến bọn hần cảm thấy kinh sợ, sợ là sau này cũng không dám lại ở dưới mí mắt hần tác quái nữa. Ai biết ngày nào đó có thể lại gặp phải chuyện như vậy nữa hay không, đến khi đó bọn hần thật không dễ dàng rời đi được giống như bây giờ.

Đội bốn tên kia ra khỏi ngõ nhỏ, Thôi Vô Nhân quay đầu nhìn nam tử Vinh Phúc cùng hần tới đây một cái. Vinh Phúc ở bên cạnh Thôi Vô Nhân cũng đã mấy năm, là cánh tay trái của Thôi Vô Nhân. Nhận được ánh mắt Thôi Vô Nhân đưa qua, lặng yên không một tiếng động rời đi.

“Cám ơn huynh, nếu không có huynh ở đây, thật sự là không biết sẽ xảy ra chuyện gì.” Đội bốn tên kia đi ra khỏi ngõ nhỏ, Tô La rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi cả người đều mềm nhũn, hai chân cũng mềm nhũn không đứng vững được, gần như sắp ngã xuống đất.

Thôi Vô Nhân vẫn luôn chú ý nàng phát hiện ra tình hình của nàng, vội vàng duỗi cánh tay dài ra đỡ nàng, tự nhiên mà để nàng tựa vào bên người hần. Hai người lần đầu tiếp xúc gần gũi như vậy, gần đến nỗi hần có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt từ trên người nàng.

“Ta sẽ không để nàng gặp phải loại chuyện này nữa.” Hần thông thả mở miệng, đây là hứa hẹn của hần đối với nàng. Trước giờ hần không phải người hay lo chuyện bao đồng, nhưng không cho phép bất kỳ người nào thương tổn nữ tử hần thích.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Xưởng nhỏ bỗng nhiên xảy ra chuyện khiến người ta sợ hãi như vậy, Tô La biết mấy công nhân đều bị dọa cho hoảng sợ, thế là để cho các nàng nghỉ ở nhà hai ngày, hai ngày sau đó đến làm thú bông.

Để ngăn ngừa chuyện tương tự này xảy ra một lần nữa, Thôi Vô Nhân âm thầm sai người giúp đỡ xưởng nhỏ, tránh lại để bọn du côn vô lại không biết phân biệt lại lần nữa làm phiền. Hần tuy rằng không nói với Tô La việc này, nhưng Tô La lại không phải một cô nương cái gì cũng không biết. Không đến mấy ngày, đã biết những chuyện Thôi Vô Nhân làm.

Trong lòng Tô La tất nhiên là vô cùng rõ ràng, ngày đó nếu không phải Thôi Vô Nhân đứng lúc xuất hiện, khẳng định là mấy tên vô lại sẽ không dễ dàng rời đi như vậy. Lúc này biết Thôi Vô Nhân âm thầm làm chuyện kia, trong lòng trừ cảm kích không có cách nào nói ra, còn có tình cảm không muốn cho người khác biết.

Sau mấy ngày, xưởng nhỏ bên kia quả thật là yên tĩnh lại, ở trên trấn vô tình chạm mặt phải mấy tên vô lại, mấy tên đó đều mặt trắng bệch, lấy tốc độ cực nhanh rời khỏi tầm mắt nàng, chỉ sợ chậm một bước là sẽ không thể đi được.

Tận mắt thấy mấy tên đó sắc mặt sợ hãi như vậy, chút bất an mơ hồ trong lòng Tô La rốt cục có thể để xuống. Đến xưởng nhỏ cùng mấy công nhân uyển chuyển nói chuyện đến đây, chỉ thấy các nàng đều lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Đến tận đây, chuyện khiến không ít người lo lắng rốt cục hạ màn.

Khi trời mới chỉ tờ mờ sáng, Tô La tỉnh lại, nàng cũng không giống như thường ngày tiếp tục nằm trên giường một lát mới rời giường, mà là trực tiếp đứng lên cầm xiêm y mặc vào.

Hôm nay là ngày Tô Uyển Nhi xuất giá, trước đó nàng đã đáp ứng qua giúp đỡ một chút. Ngày đại hỉ như vậy, tất nhiên là không thể chậm trễ.

Đội Tô La rửa mặt xong đi tới nhà Tô Uyển Nhi, trong nhà Tô Uyển Nhi đã có không ít người tới. Trừ mấy bạn tốt của Tô Uyển Nhi, còn lại đại đa số đều là phụ nhân trong thôn, về phần nam tử trong thôn ở ngoài phòng giúp làm chút việc khác.

Bảo là muốn tới đây giúp đỡ, Tô La cũng thật sự không biết nàng có thể giúp chuyện gì. Kiếp trước bạn bè kết hôn, nàng chỉ là một khách mời bình thường. Trong trí nhớ ở cổ đại gần đây nhất có tham gia một hôn lễ của một cô nương, chỉ là trong thôn có nam tử đón dâu, cùng người trong thôn đi qua uống chén rượu mừng mà thôi.

Thế là, Tô La đi tới nhà Tô Uyển Nhi thì không biết phải làm gì mới tốt, chỉ có thể ngây ngô như cây gỗ đứng ở một bên nhìn xem có thể giúp được cái gì. Mấy phụ nhân thì lại rất rõ ràng thành thân nên cần làm chuyện gì, khi có chuyện cần giúp đỡ, thấy ai rảnh thì gọi mấy tiếng.

Vì vậy, tuy không hiểu được phải giúp đỡ ra sao, nhưng có mấy phụ nhân kia chỉ huy, Tô La thật sự là giúp được không ít việc. So sánh với ở ngoài giúp đỡ nhà Tô Uyển Nhi, nàng cũng có chút muốn đi vào khuê phòng Tô Uyển Nhi nhìn mấy hi nương giúp nàng ấy trang điểm ra sao. Đáng tiếc những cô nương chưa xuất giá không thể tùy ý vào trong, bằng không nàng đã sớm muốn xông vào nhìn xem.

Lúc trước trong thôn cũng có cô nương đến tuổi gả đến thôn xóm khác, tuy nhiên mấy cô nương đó cùng nàng quan hệ bình thường, chỉ dừng ở quan hệ người cùng thôn. Cho nên nàng cũng không có kiến thức chân chính về hôn lễ nông thôn cổ đại tới cùng là như thế nào, lúc này có thể chính mắt nhìn xem Tô Uyển Nhi xuất giá, muốn nói không kích động là không thể.

Sáng sớm đã bận rộn, không dễ dàng đợi tới giờ lành, một trận chiêmng trống diễn tấu vô cùng náo nhiệt từ xa mà đến gần. Không lâu sau, tân lang ở thôn bên cạnh rút cục đến ngưỡng cửa nhà tân nương.

Hôn sự ở thôn nhỏ tất nhiên là không to bằng hôn sự nhà giàu có ở trấn trên, tuy là như thế, nhưng cấp bậc lễ nghĩa hôn sự cũng không thiếu chút nào. Cùng tân lang cả người mặc áo gấm đỏ phía sau là kiệu hoa bốn người khênh, cuối cùng đó là đội ngũ đón dâu cũng không nhiều.

Tô La cùng người trong thôn cùng nhau đứng ở một bên xem tân nương ra khỏi nhà, tiếp theo được tân lang nâng lên kiệu hoa, sau đó kiệu hoa được bốn kiệu phu vững vàng nâng lên, sau đó cùng tân lang từng bước không nhanh không chậm đi, ngay sau đó lại là một trận chiêmng trống diễn tấu vô cùng náo nhiệt.

Sống ở chỗ này nửa năm, đơn giản tựa như mơ mà không phải mơ, thấy bây giờ cũng rất chân thật, trong lúc đó tới giờ đã trải qua không ít chuyện. Vừa mới bắt đầu tình bạn với Tô Uyển Nhi có lẽ chỉ là bởi vì ký ức ràng buộc, nhưng theo dòng thời gian ngày từng ngày trôi qua, nàng cũng chậm rãi đem Tô Uyển Nhi trở thành bạn tốt của nàng.

Vì vậy, giờ phút này nhìn thấy bạn tốt có tình cảm sâu nặng rốt cục đã xuất giá, trong lòng ít nhiều cũng thay nàng ấy cảm thấy vui vẻ, lại mang theo chút buồn bã mơ hồ. Cổ đại dù sao cũng không bằng hiện đại, có thể tùy lúc rủ nhau ra ngoài đi dạo phố, đi ăn cơm gì đó, sợ rằng về sau có thể cơ hội gặp mặt cũng sẽ ít càng thêm ít.

Qua mấy ngày, Tô La lại gặp Đồng lão gia tới đây vận chuyển hàng hoá, thế là tích cực đi đến trấn nhỏ. Một ngày đi một hai chuyến, đa số thời gian đều ở trong xưởng nhỏ, nghiêm túc chịu khó làm tiêu hóa kẻ tích cực.

Lúc này, Tô La vừa mới đi tới xưởng nhỏ. Không nghĩ đến vừa vào cửa đã nhìn thấy Tô Uyển Nhi mấy ngày trước đây mới gả đi, phút chốc có chút kinh ngạc chớp chớp mắt. Tuy rằng nàng cảm thấy Tô Uyển Nhi vẫn sẽ tiếp tục tới xưởng nhỏ làm thú bông, nhưng không nghĩ đến nhanh như vậy đã tới.

Lúc trước Tô Uyển Nhi nói qua với nàng, thành thân xong vẫn có thể tiếp tục tới xưởng nhỏ hay không. Nàng tất nhiên trả lời là có thể, nàng cũng chưa từng nói mình không thuê phụ nhân. Chỉ cần nhà chồng các nàng ấy đồng ý, nàng tất nhiên là sẽ không bởi vì các nàng ấy đã lấy chồng mà từ chối các nàng ấy tới đây, bằng không lúc trước đã không thuê mấy phụ nhân kia.

“Uyển nhi, sao cô không ở trong nhà nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa?” Tô La không hiểu nhìn Tô Uyển Nhi, trước đó nàng ấy đã nói, thành thân là ngày trọng đại của cuộc đời, nếu mà Tô Uyển Nhi muốn tiếp tục tới xưởng nhỏ, có thể thừa cơ hội vừa mới xuất giá, ở trong nhà thêm mấy ngày, không nghĩ tới nàng ấy nhanh như vậy đã chạy tới.

“Không được, ta đã nghỉ ngơi đủ rồi, nếu không tới đây, trong lòng sẽ cảm thấy không ổn.” Tô Uyển Nhi sau khi lấy chồng lần đầu lộ diện trước mặt mọi người ở xưởng nhỏ, lúc này nghe lời của Tô La, khuôn mặt trắng nõn bóng loáng không nhịn được mà nóng lên cuộn cuộn, trong chốc lát nhiễm lên vẻ thẹn thùng mới về làm vợ người.

Trong xưởng nhỏ có mấy phụ nhân đã gả chồng, mấy người nhìn thấy trên mặt Tô Uyển Nhi thẹn thùng đỏ ửng, rất ăn ý nhìn nhau cười một cái. Các cô nương khác đã hứa hôn, hoặc là đã đến tuổi thành hôn sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên, đoán rằng các nàng ấy đều đang nghĩ đến không bao lâu nữa cũng sẽ đến lượt mình.

Nghe lời Tô Uyển Nhi nói, Tô La khẽ cười cười nói: “Chuyện thành thân tốt như vậy, nghỉ ngơi thêm mấy ngày cũng được mà. Tuy nhiên, cô đã nghĩ tới đây sớm một chút, vậy tùy cô đi, ta cũng không cùng cô nhiều lời, đi làm việc khác trước.”

“Ừ, cô đi đi, nếu có gì cần giúp đỡ, cứ việc phân phó.” Nói đến việc thú bông, về mặt Tô Uyển Nhi trở nên đặc biệt nghiêm túc. Ở thôn nhà chồng nàng cũng có không ít nữ tử biết về xưởng nhỏ, các nàng đó đều muốn đến xưởng nhỏ làm việc.

Tô Uyển Nhi hiểu rất rõ công việc này thật sự là công việc rất khó có được, nếu như Tô La cần thuê thêm một vài người tới đây, sẽ không lo không có người. Bởi vậy, Tô Uyển Nhi rất coi trọng việc này, không muốn mất đi công việc tốt như vậy.

“Được, nếu mà thực sự cần các cô giúp đỡ, ta sẽ tới gọi.” Nói xong, Tô La xoay người đi về gian phòng để thú bông.

Đội nàng đi đến trước cửa gian phòng, nàng vừa vận thấy bóng lưng nhỏ gầy vô thanh vô tức của Điều thị ở đối diện, đồng thời cũng thấy bờ vai đơn bạc hơi run rẩy không dễ dàng phát hiện vì đang khóc.

Tô La đảo mắt, cảm thấy cân nhắc nên hay không nên qua nhìn xem Điều thị. Trải qua một khoảng thời gian chung sống, nàng cũng biết Điều thị là một nữ tử ngoài mềm trong cứng, bằng không tỷ ấy cũng sẽ không thân cô thế cô mang theo con trai từ Trữ châu xa xôi đi tới trấn nhỏ hẻo lánh.

Ngày đó đưa mẹ con Điều thị vào xưởng nhỏ, tuy nhìn thấy trong mắt tỷ ấy biểu lộ lòng cảm kích thâm hậu, nhưng chưa từng thấy tỷ ấy có một mặt nhu nhược như thế. Nữ tử quả thật là làm ra từ nước! Nhất là nữ tử một thân một mình mang theo con ra ngoài sống.

Nghĩ một lát sau, Tô La vẫn đi tới, còn chưa mở miệng, Điều thị dường như đã phát hiện có người tới, động tác đôi tay giống như là xoa xoa nước mắt. Sau đó thấy Điều thị chậm rãi xoay người lại khi nhìn thấy Tô La thì lộ ra một nụ cười cực kỳ miễn cưỡng.

“Tô muội hôm nay sao tới sớm như vậy?” Điều thị mở miệng trước hỏi han Tô La, trong mắt dường như có chút cầu xin nhân nhượng, giống như là không hi vọng Tô La hỏi chuyện vừa mới xảy ra.

Tô La quả thật có ý nghĩ muốn hỏi Điều thị một chút xem là vì chuyện gì mà thương tâm, nhưng thấy đáng về Điều thị đang không muốn cùng người nói nhiều, trong lòng biết dù nàng có hỏi, Điều thị cũng sẽ không thật sự kể ra lý do tỷ ấy thương tâm.

Trong lòng mỗi người đều có chuyện mà không muốn nói cho người khác biết, hơn nữa Điều thị cũng đã xảo diệu chuyển đề tài, Tô La cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Mấy ngày nữa chính là lúc vận chuyển hàng hoá, muội muốn tới đây thu thập trước, tránh để hai ngày nữa bận không chịu nổi.”

“Tô muội nghĩ được thế thực sự là chu đáo, thật không biết là nam tử nào có thể cưới được nữ tử giỏi giang như muội.” Điều thị nhìn Tô La thật lòng nói, trong lòng dường như cũng trở nên nhẹ nhàng một ít.

Tô La cười cười, chẳng hề trả lời. Kịp trước ở thế giới kia, đa số đàn ông đều không thích phụ nữ quá mức cường hãn. Tin rằng ở cổ đại này, đa số nam tử cũng nghĩ như vậy thôi. Nàng kỳ thật chưa từng nghĩ qua phải làm nữ cường nhân gì đó, nhưng trong nhà phải dựa vào nàng, nếu mà không nỗ lực nhiều hơn, cuộc sống nhà bọn họ sẽ không tốt được như bây giờ.

“Ta giúp muội thu thập một chút đi, ít ra thêm một người cũng tiết kiệm được một ít thời gian.” Điều thị thấy Tô La cười nhạt không nói, trong lòng cảm thấy thật là kinh ngạc. Theo lý thuyết bình thường nữ tử nhắc tới chuyện chung thân đều thẹn thùng không thôi, lại không nghĩ tới Tô La lại hồ hững như thế, nàng trước giờ còn chưa từng gặp qua nữ tử thông dong như vậy.

“Vừa mới nghĩ nhờ Điều tỷ tới đây giúp đỡ chút, vậy chúng ta nhanh chóng đi đi.” Hai mắt Tô La lấp lánh tỏa sáng, khoe môi như có như không hiện một nét cười yếu ớt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống hiện ra mấy phần phong tình nói không ra.

Quảng cáo quảng cáo: Chương sau bà mới lại đến nhà Tô La nhé :3 Đoán xem ai cầu hôn Tô La nào :v Sắp có đám cưới nha :))))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Xong việc xưởng nhỏ, thời gian cũng đã đến buổi trưa. Trong nhà có Tô mẫu trông nom, cho nên Tô La cũng không gấp gấp trở về chuẩn bị cơm trưa, nên đến thư viện Văn Lâm bên kia đợi Tô Văn, chuẩn bị cùng thằng bé đi hiệu sách mua ít giấy và bút mực.

Từ khi Tô Văn ở thư viện học tập thời gian càng lúc càng dài, Tô Văn học được càng lúc càng nhiều. Tô La đã từng có chút lo lắng Tô Văn học mấy thứ chi, hò, già, đã, sẽ cảm thấy nàng là một nữ nhi mà lại mở xưởng nhỏ, cả ngày xuất đầu lộ diện thật sự mất mặt xấu hổ.

May là Tô Văn cũng không giống như người đời, trong lòng cậu hiểu rất rõ cậu có thể đến thư viện học bài, cuộc sống trong nhà càng ngày càng tốt, tất cả đều là bởi vì đại tỷ không chối từ vất vả, cả ngày cẩn thận kiếm tiền nuôi gia đình, cả nhà mới có thể cải thiện được như vậy.

Thế là, khi Tô Văn đi ra khỏi thư viện thấy đại tỷ nhà hắn đang đứng ở cạnh đó, trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười rực rỡ. Cậu quay đầu lên tiếng chào bạn cùng trường ở bên cạnh rồi chạy như bay đến chỗ Tô La, làm cho mấy thằng nhóc cùng nhau ra ngoài nhìn thấy Tô Văn như thế kinh ngạc trừng lớn mắt.

Tô La thấy Tô Văn hành động khoa trương như vậy cũng có chút kinh ngạc, nhất thời có chút không hiểu tiểu đệ càng ngày càng ôn trọng sao bỗng nhiên trở nên nhiệt tình như vậy. Hại nàng còn tưởng rằng mình nhận sai người, từ tế nhìn kỹ khuôn mặt kia đôi mắt kia, rõ ràng đúng là Tô Văn không sai.

“Đại tỷ đợi lâu chưa?” Tô Văn đứng ở trước mặt Tô La, chẳng quan tâm cậu vừa mới chạy qua, chỉ khẩn cấp vội vã mở miệng, đôi mắt to đen nhánh sáng long lanh.

“Vừa mới tới đây, có đói không? Có muốn ăn mấy thứ xong rồi đi hiệu sách hay không?” Tô La nhìn khuôn mặt bởi vì chạy tới mà đỏ lên, có chút bất lực nói. Nói là mua chút giấy và bút mực, lại cũng nghĩ thuận đường mua thêm vài cuốn sách, sẽ mất nhiều thời gian. Ăn mấy thứ lấp đầy bụng, miễn cho bị đói bụng.

Thời kỳ còn nhỏ chính là thời gian tốt nhất để học tập, Tô La hy vọng có thể nhân cơ hội này để Tô Văn học thêm nhiều kiến thức khác. Mấy cái khoa cử khảo thí gì đó, nàng cũng không hiểu lắm, nhưng lại biết đó là lựa chọn duy nhất của thư sinh cổ đại.

Mười năm gian khổ học tập, vì được có thể đậu khoa thi nhất cử thành danh. Thiên hạ rộng lớn, học sinh đông đếm không xuể, mỗi lần đậu khoa thi có thể thành danh thì được mấy người. Thừa lại vạn vạn ngàn ngàn học sinh, làm sao có thể sống, làm sao có thể học tiếp, nàng không biết được. Nàng chỉ hi vọng Tô Văn có thể chính xác mà đối đãi với chuyện đọc sách này, hi vọng cậu từ nhỏ có thể học thêm một chút đạo lý khác. Không nhất thiết chỉ vì mỗi khoa cử mà cố gắng học tập như các thư sinh cổ hủ khác, đó không phải điều trong lòng nàng mong muốn.

“Nghe đại tỷ nói, bụng thật sự có chút đói, không bằng chúng ta đi mua hai cái bánh nóng trước, sau đó lại đi hiệu sách nhé?” Trải qua nửa năm thời gian, Tô Văn tuy rằng có chút nội liễm như cũ, nhưng mối quan hệ cùng Tô La cũng càng lúc càng tốt lên, tình nghĩa hai tỷ đệ so với trước đây thì thâm hậu hơn rất nhiều.

Nghe vậy, Tô La thật là vui mừng gật gật đầu, như vậy mới giống đệ đệ chứ. Sau đó ngẩng đầu nhìn thấy Du Khiêm từ bên cạnh bọn họ đi qua, gương mặt mang loại biểu tình khó đoán tuấn nhan dường như nhu hòa hơn so với trước kia. Nhưng nhìn kỹ từ tế, hoặc là nhìn lầm rồi.

“Chào tiên sinh ạ.” Tô Văn cũng rất nhanh đã nhìn thấy Du Khiêm, kính cẩn hữu lễ xoay người chào Du Khiêm, đồng thời thu lại vẻ tươi cười trên mặt, thành một học trò ngoan ngoãn khuôn mẫu.

Du Khiêm như có như không gật gật đầu, giương mắt nhìn Tô La, chợt bình tĩnh mở miệng nói: “Tô cô nương muốn cùng lệnh đệ đi tiệm sách sao?”

Khóe môi Tô La giương lên một nụ cười mỉm, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Hôm nay vừa vặn có chuyện muốn tới trần trên, thế là thuận đường cùng tiểu đệ trong nhà cùng nhau đi tiệm sách mua ít giấy và bút mực.”

Đôi mắt Du Khiêm thâm trầm khó lường nhàn nhạt nhìn Tô La đứng bên cạnh Tô Văn một cái, như có như không nâng khóe môi, lập tức chậm rãi nói: “Năng lực học tập của lệnh đệ rất tốt, nghĩ chắc lệnh đệ ở trong nhà cũng không ngừng vất vả học hành.”

Tô La cười mà không nói, hai tròng mắt có ánh sáng lung linh như ẩn như hiện. Ban đêm ở cổ đại chỉ có thể dựa vào ngọn nến chiếu sáng cả gian phòng tối, nàng tất nhiên là biết có rất nhiều thư sinh đều trong ánh sáng yếu ớt đó thức đêm học hành, nhưng nàng lại chưa từng cho Tô Văn làm chuyện giống như thế.

Khi vừa mới mua sách vở cho Tô Văn, Tô Văn thử một lần đọc sách ban đêm, vừa vặn bị Tô La thấy sau đó giảng ít đạo lý. Ban ngày nhiều thời gian như vậy không trân quý, đến buổi tối ánh sáng yếu ớt mới đọc sách, không hiệu quả. Hơn nữa, ở ánh sáng như thế học bài, không tốt cho mắt, nàng không hi vọng Tô Văn vì học bài làm điều đó.

Tô Văn nghiêm túc nghe Tô La giáo huấn, vô cùng trân quý thời gian ban ngày, đến buổi tối ngoan ngoãn nằm đến trên giường nhắm mắt nhớ lại những gì ban ngày học. Nói cách khác, kết hợp học tập và nghỉ ngơi như vậy, kiến thức nhớ ở trong đầu cũng càng ngày càng vững chắc.

Kiếp trước việc học của Tô La khác rất nhiều với thời này, ở việc phương tiện giáo dục, nàng không hề muốn cùng người ngoài nhiều lời. Có mấy phương thức học tập cũng không phải là thích hợp với thời đại này, điều này nàng hiểu rõ vô cùng, cho nên không tiếp tục cùng Du Khiêm thảo luận vấn đề học bài.

“Bây giờ Du tiên sinh muốn đi ăn cơm trưa sao?” Tô La vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh lam, hôm nay tuy là có nắng, nhưng bởi vì đã đến mùa thu, thời tiết không hề nóng bức.

“Đi trước mua mấy thứ rồi đi ăn cơm, Tô cô nương và lệnh đệ có việc trong người, Du mỗ cũng không tiện quấy rầy, lần sau có rảnh lại cùng Tô cô nương tâm sự.” Du Khiêm tuy là nói như thế, hai mắt vẫn chú ý biểu tình trên mặt Tô La.

Tô La vẫn chưa chú ý thần sắc giờ phút này của Du Khiêm, chỉ gật nhẹ đầu, chợt quay đầu ôn nhu nói với Tô Văn: “Chúng ta nhanh chóng mua bánh nóng rồi đi mua giấy bút, nếu trở về muộn, nói không chừng nương lại lo lắng.”

Khi hai bóng dáng một cao một thấp chậm rãi từ trong tầm mắt Du Khiêm biến mất, thần sắc trong mắt Du Khiêm hình như trở nên có chút tan rã, tuy nhiên cũng chỉ trong phút chốc, đôi mắt sâu không thấy đáy một lần nữa lại khôi phục thần sắc âm u như bình thường.

Tô La mua bánh nóng sau đó cùng Tô Văn đi tiệm sách mua giấy và bút mực cần dùng đến, thuận đường mua cho Tô Văn một vài quyển sách ngoại khoa. Đương nhiên, sách ngoại khoa ở cổ đại tất nhiên là không nhiều bằng hiện đại, chỉ là mua ít văn nhân mặc khách viết thi từ ca phú tập.

Đội hai tỷ đệ trở về nhà, vừa vào cửa đã thấy trong nhà có một bà mối vừa mới tới. Bà mối kia rất là xa lạ, còn chưa cùng Tô mẩu nói được nửa câu, giờ phút này tận mắt thấy Tô La vào trong nhà, lúc này liền dùng đôi mắt sáng long lanh bắt đầu đánh giá Tô La.

Hai mắt nhìn Tô La từ đầu cho đến chân, lại từ dưới chân cho đến đầu, không chút nào để ý trong mắt Tô La hiện vẻ không dễ chịu. Đội bà ấy đánh giá xong, giống như là vừa lòng gật gật đầu, chợt cùng Tô mẩu nói về mục đích bà ấy tới.

Bà mối tới cửa có thể có cái chuyện gì, chính là làm mối cho nam nữ đến tuổi thành hôn. Tô La vốn là muốn để Tô mẩu trực tiếp đuổi bà mối đi, nhưng bà mối kia lại cực nhanh nói ra đối tượng muốn bà ấy giúp cầu hôn Tô La. Khi Tô La nghe được cái tên đó, phút chốc trở nên ngây ngốc, thần sắc trong mắt rất khó hiểu.

Tô mẩu thấy nữ nhi nhà mình nghe được tên nam tử kia, thế mà lại giống như biến thành đầu gỗ, nhớ lại lúc trước Tô La đã nói về nam tử đó, lúc này hiểu rõ nam tử Tô La thích là ai. Thế là cũng không gấp đuổi bà mối đi, trong mắt dường như có ý cười lúc ẩn lúc hiện.

Tô La cho tới nay đều muốn có một hôn nhân mỹ mãn, kiếp trước yêu đương cũng lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết. Nhưng mà, cuối cùng kết quả lại không phải hôn nhân như nàng mong đợi đã lâu, mà là một đoạn tình cảm khiến nàng cảm thấy nản chí ngã lòng.

Khi một đoạn tình cảm khác ở thế giới này bắt đầu, trong lòng nàng có lo lắng có sợ hãi, lại chưa từng trốn tránh. Bởi vì nam tử đó đã vì nàng mà yên lặng làm rất nhiều chuyện, bất tri bất giác đã khắc sâu vào trong lòng nàng.

Giữa bọn họ kết giao chẳng hề giống như kiếp trước nam nữ yêu nhau kết giao thời gian dài, nhưng chính là vì như thế mới tạo ra khoảng thời gian tình cảm khác biệt. Thời gian trôi đi, nhất cử nhất động của người ấy, mỗi tiếng nói mỗi cử động bắt đầu chậm rãi ảnh hưởng đến nàng.

Bỗng nhiên quay đầu, mỗi một phút một giây đã từng cùng nhau đi qua đều như là dấu vết thật sâu rơi vào góc khuất mềm mại nào đó trong đáy lòng. Vô tình nghĩ tới lúc đó, liền cảm thấy lòng không đậu nâng khóe môi lên. Nước mắt muốn giấu đi làm sao cũng giấu không được, không khỏi chậm rãi chảy xuống hai má.

Về mặt Tô La giờ phút này tất cả rơi vào trong mắt Tô mẫu và bà mối, bà mối kia không hiểu tại sao trên mặt Tô La vừa như là vui mừng vừa như là kinh ngạc, nhưng Tô mẫu lại hiểu rõ, đôi mắt phiếm hồng cũng nhìn không được cùng chảy nước mắt vui mừng ra.

“Tô phu nhân, bà thấy hôn sự này thế nào?” Bà mối không hổ là đã gặp qua nhiều cảnh đời, thấy tình hình này, đã biết Tô La cùng Thôi đại công tử hẳn là quen biết nhau, trách không được ngày đó Thôi đại công tử lại tự mình đến tìm bà tới Tô gia làm mối.

“Nha đầu, việc hôn sự này con hẳn là không có ý kiến, nương thay con đáp ứng nhé?” Tô mẫu đi đến bên cạnh Tô La nhỏ giọng nói, thấy Tô La gật đầu cực kỳ nhẹ, chợt bước nhanh rời khỏi nhà chính, Tô mẫu dĩ nhiên hiểu rõ, thế là cho bà mối câu trả lời.

Bà mối nghe được Tô mẫu đồng ý hôn sự, cười đến hai mắt cong cong. Tuy nói lần này làm mối vốn đã là tình chàng ý thiếp, nhưng tới cùng là bà tới cửa làm mối cho Thôi đại công tử, hôn sự thành bà mối tất nhiên cao hứng.

Bà mối về mặt vui sướng rời khỏi Tô gia, vô tình ở trên đường gặp phải người Tô gia thôn thôn, mấy người trong thôn thấy về mặt bà mối vui mừng, nhìn không được hỏi một hai câu, bà mối trong lòng cao hứng cũng không giấu diếm, đem hôn sự vừa mới làm mối xong nói cho những người hỏi.

Thế là, sau khi bà mối và người trong thôn một hỏi một đáp, tuy là thời gian ngắn ngủn, nhưng người trong thôn đều biết Tô La Tô gia có hôn sự tốt. Về phần nhà trai là ai, bà mối lại không có kể với bọn họ. Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều đối với thông gia tương lai của Tô gia tò mò không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Hôn sự đã định, Tô La lại một lần nữa rơi vào trạng thái hốt hoảng. Trên đường ngẫu nhiên gặp người trong thôn, nghe được mọi người “Chúc mừng” một tiếng. Nàng giống như nghe người khác nói “Hôm nay thời tiết thật đẹp” vậy, cũng không biết người khác đang nói gì với nàng.

Mấy người trong thôn chỉ nghĩ nàng quá mức vui mừng, do vậy tinh thần quá phấn khởi nên mới thế. Khi thì xúm vào một chỗ nói mấy câu hâm mộ hôn sự này, khi thỉnh thoảng giống như là việc không liên quan đến mình vậy.

Hai ngày qua đi, Tô La rốt cục trấn định lại, bất tri bất giác nhận ra hôn sự xác định xong, nàng không cẩn thận làm ra chuyện làm cho người ta dở khóc dở cười. Nói thật, chính nàng cũng cảm thấy phản ứng của nàng thật quá lớn. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy rất bình thường, sống hai đời người, rốt cục đã chờ được hôn sự đến, đối phương lại vừa vặn là người mà nàng thích, thực không thể giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ.

Lại nói Thôi Vô Nhân biết Tô mẫu đáp ứng hôn sự của hắn và Tô La, lại chính tai nghe được bà mối nói về biểu hiện về mặt của Tô La ngày đó, vẫn luôn lo lắng Tô La sẽ không đồng ý hôn sự tâm tình rốt cục khôi phục được bình tĩnh, lúc này liền phân phó hạ nhân nhanh tay chuẩn bị hôn sự của bọn họ.

Thôi Vô Nhân nhờ bà mối tới cửa làm mối kỳ thật cũng không nắm chắc bao nhiêu, dù sao trước đây mấy bà mối đều là cao hứng mà đến, mất hứng mà về. Nhưng mà, hẳn hiểu rất rõ nếu không kịp sớm xác định chuyện tình của hai người bọn họ, Tô La tùy lúc đều có thể sẽ kết hôn ước với nam tử khác.

Thế là, hắn ôm tâm tình đến Tô gia cầu hôn một lần tới không được lại tới thêm một lần, hai lần không được thì tiếp thêm ba lần, không nghĩ đến lần đầu cầu hôn đã thành. Hắn biết Tô mẫu đồng ý hôn sự của bọn họ có nghĩa là gì, có nghĩa là bản thân Tô La cũng đồng ý hôn sự này. Vì vậy, Thôi Vô Nhân càng thêm coi trọng hôn sự của bọn họ, thỉnh thoảng tự mình hỏi xem hôn sự tiến triển thế nào.

Đám hạ nhân cũng không cảm thấy kỳ quái, mắt thấy đại đương gia đã sắp ba mươi, vốn nghĩ rằng đại đương gia đã nhiều tuổi nên sẽ không thành thân, không nghĩ đến chợt nghe được hí sự của đại đương gia, đám hạ nhân cho rằng đại đương gia rốt cục đã tỉnh ngộ. Mà nay nghe đại đương gia hỏi thăm xen hôn sự tiến triển thì dấu điểm vui sướng, đám hạ nhân đều phán đoán đương gia chủ mẫu Thôi gia tương lai có lẽ là một nữ tử đại đương gia đặc biệt thích.

Thôi gia không chỉ có mấy hạ nhân âm thầm đoán về chuyện này, nhị đệ Thôi Vô Trần, tiểu muội Thôi Tô Nhu của Thôi Vô Nhân cũng đoán giống như thế. Đáng tiếc bọn họ mỗi lần đầy áp lực đi hỏi đại ca nhà họ, chỉ được đáp án là một nụ cười yếu ớt thoáng hiện như có như không. Đến cuối cùng, bọn họ cũng không lãng phí nước miếng hỏi thăm nữa, dù sao hỏi như thế nào cũng hỏi không ra đáp án, chỉ cần an tâm đợi đại tẩu tương lai vào cửa là biết.

Ngay cả Thôi Vô Nhân và Tô La đều không có ý nói cho người khác biết về hôn sự của bọn họ, nhưng từ lâu Thiên Duyệt tới cùng là từ lâu có tiếng ở trấn Vân Lâm, không đến hai ngày, ở trấn trên không ít người đều biết hi sự của Thôi Vô Nhân Thôi gia. Đợi khi bọn họ nghe được rằng đường đường là đương gia từ lâu Thiên Duyệt lại muốn thú một thôn cô nương, trên vẻ mặt của bọn họ từ hiếu kỳ biến thành đủ loại thần sắc, dường như đã đem việc hôn sự này trở thành một việc để cười nhạo.

May là hai nhà Thôi Tô cũng không thêm để ý ánh mắt người ngoài, một tháng sau hôn sự như cũ vẫn hừng hực khí thế chuẩn bị. Mọi người nói nói cười cười mấy ngày, nhưng thấy hôn sự hai nhà Thôi Tô không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào, thế là cũng phát hiện được việc hôn sự này có lẽ cũng không đơn giản như mấy người họ nghĩ.

Đương nhiên, mấy người họ chung quy cũng chỉ là người ngoài không có chút quan hệ nào với hai nhà Thôi Tô, nghĩ rằng muốn biết được chân tướng việc hôn sự này, thực sự là khó càng thêm khó. Sau không biết từ chỗ nào truyền đến một tin tức nói, Thôi đại đương gia một ngày nọ ở trên trấn thấy Tô cô nương Tôn gia thôn, nhất kiến chung tình rồi thỉnh bà mỗi tới cửa làm mối. Từ nay về sau khi mọi người đề cập việc hôn sự này, chỉ nói Thôi gia công tử và Tô gia cô nương có tình sẽ thành thân thuộc.

Trần nhỏ truyền tới đủ các loại tin tức, cách đây một hai ngày Tô La đi xưởng nhỏ tất nhiên là nghe được tất cả. Kiếp trước hoàn cảnh như thế, nếu mà gặp phải hôn sự bối cảnh gia thế kém khác xa nhau, vậy sẽ có không ít lời đồn đàm tiếu, nàng cũng không phải tiêu thư khuê các suốt ngày ở trong nhà, nghe một chút rồi thì mặc kệ.

Công nhân ở xưởng nhỏ đều biết hôn sự của Tô La, trong lòng các nàng ấy cảm kích Tô La đã chiếu cố một thời gian dài, lại càng thành tâm thành ý chúc Tô La. Nhất là Điều thị được Tô La giúp đỡ rất nhiều, lúc rảnh rỗi sẽ giúp Tô La chuẩn bị chuyện hôn sự.

Trong thôn cô nương xuất giá bình thường đều là tự mình may áo cưới, tuy là Tô La gả cho nhà giàu ở trấn trên, nhưng nàng cũng chọn cách tự mình may áo cưới. Thứ nhất nàng không muốn còn chưa thành thân đã phải dựa vào bên Thôi Vô Nhân giúp đỡ; thứ hai nàng muốn tự mình may một bộ áo cưới độc nhất vô nhị. Dù sao cũng là chung thân đại sự của nàng, nàng không hi vọng sẽ lưu lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Áo cưới bảo là muốn độc nhất vô nhị, cũng không phải là nói muốn bao nhiêu xa hoa thì có bấy nhiêu, nàng chỉ là đem trang phục áo cưới cổ kịch kiếp trước từng xem tiến hành cải tiến, may một bộ áo cưới nàng thích mà thôi. Bây giờ ở thế giới này với kiếp trước rất khác nhau, tất nhiên sẽ không nghĩ mặc áo cưới kiểu kiếp trước.

Bây giờ quan hệ của người trong thôn với Tô gia so với trước tốt hơn nhiều, bởi vì Tô La thuê không ít cô nương làm công, cho nên bọn họ lúc này có thể ra tay giúp đỡ, cũng phát từ nội tâm. Bởi vậy, dân làng biết hôn sự Tô La một tháng sau tổ chức, không ít thôn phụ rảnh rỗi đều tới đây giúp đỡ một tay.

Lúc Tô La vội may áo cưới, trong nhà bỗng nhiên có một vị khách quý tới, vị khách đó chính là Đồng lão gia bố trang Đồng gia. Là vị quý nhân Đồng lão gia khi nhìn thấy thú bông, liền tự mình tiến đến tìm Tô La thật lòng đàm luận việc làm ăn.

Công nhân xưởng nhỏ đều biết Đồng lão gia là người nơi nào, nếu nói Tô La là đại quý nhân của các nàng ấy, như vậy Đồng lão gia đó là đại quý nhân thứ hai của các nàng ấy. Bởi vì Tô La không tận lực giấu diếm chuyện hợp tác giữa xưởng nhỏ và bố trang Đồng gia, trong thôn cũng có không ít người từ trong miệng công nhân mà biết được Đồng lão gia đó là vị lão gia mua thú bông.

Lúc này thấy Đồng lão gia tự mình đến Tô gia, dân trong thôn đến Tô gia giúp đỡ không khỏi lén lút đánh giá Đồng lão gia trong lời đồn. Nhưng thấy Đồng lão gia mặt mũi hiền lành hòa ái, đôi mắt hơi hơi mị nhìn tới thật là vui mừng, như vậy xem lại thương nhân mà mọi người thường nói là “Vô thương bất gian”(*) một chút cũng không giống. Đương nhiên, bọn họ cũng biết không phải tất cả thương nhân đều là gian trá, đồng thời cũng không phải tất cả thương nhân đều có vẻ ngoài hiền hòa như thế.

(*)Vô thương bất gian: Nếu không phải thương nhân thì không gian trá.

Tô La thấy Đồng lão gia tự mình đến nhà, tự nhiên là vô cùng ngoài ý muốn, bắt đầu còn cho rằng Đồng lão gia là tới đây cùng nàng bàn chuyện làm ăn, nhưng vừa nghe được Đồng lão gia tới đây chúc mừng nàng, quả nhiên là thụ sủng nhược kinh. Tuy nói lui tới làm ăn khiến hai bên đều cảm thấy rất vừa lòng, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ Đồng lão gia lại tự mình tới đây chúc.

“Đồng lão gia không ngại cực khổ tự mình đến chúc, Tô La tạ ơn Đồng lão gia.” Tô La sống lưng thẳng thắn, chân thành phúc thân với Đồng lão gia. Đồng lão gia người này nàng vẫn rất thật lòng kính nể, thêm một chuyện này lại làm nàng càng thêm kính nể.

“Tô nha đầu đa lễ, nếu nhi tử trong nhà chưa lấy hiền thê, ta cũng thật hy vọng có thể có một con dâu hiền lương thực đức như Tô nha đầu.” Đồng lão gia nghĩ trước Trung thu từ nơi Tô La nghe được một vài chuyện, thấy Tô La hai mắt không khỏi hiện ra một tia tán thưởng. Trong lòng thầm than: nếu như người này là một nam tử, vậy nàng còn có thể làm được nhiều việc hơn.

“Đồng lão gia chê cười, Tô La cảm kỳ thư họa mọi thứ không biết, thật sự khó được gọi là thanh nhã.” Trong lòng Tô La cũng thấy rất rõ, cũng không phải ai cũng giống như Thôi Vô Nhân có thể tiếp nhận nữ tử ra cửa dốc sức làm việc, mà nàng gặp phải nam tử rộng lượng như Thôi Vô Nhân, cũng là phúc phận của nàng.

Thời gian bên nhau của nàng và Thôi Vô Nhân tuy là không lâu, nhưng nàng biết Thôi Vô Nhân đối với mọi chuyện của nàng đều là rõ như lòng bàn tay.

Mấy việc nàng ở trên đường tùy ý đi dạo hai vòng cũng có thể biết, nhưng chân chính chú ý, hơn nữa không để ý mấy chuyện đó cũng chỉ có hấn. Hấn đã lấy chân tâm đối đãi nàng, nàng tất nhiên là lấy chân tình hồi báo.

Đều nói khó nhất là tự hiểu lòng mình, nàng nghĩ lời này có lẽ nói không sai. Nhưng mà, nàng hiểu rất rõ nàng cần cái gì, khi nàng đang muốn có thứ gì, nàng sẽ tích cực đưa tay nắm lấy. Một khi nắm lấy, sẽ không buông tay nữa, trừ khi nàng cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nắm chặt, nếu không đủ ra sao nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

“Lời này sai rồi, đều nói cưới vợ phải thú hiền, Tô nha đầu hiểu thuận với mẫu thân trong nhà, yêu thương tiểu đệ trong nhà, còn hiền lành. Không vì thế tục mà bị trói buộc, đem tài năng bản thân thi triển ra, đúng là nữ trung hào kiệt.” Đồng lão gia nói ra cảm khái không thôi, trong mắt lộ ra khâm phục khó có thể thấy.

Hôm kia nghe được tin Tô La sắp xuất giá, chồng tương lai là đại đương gia tửu lâu Thiên Duyệt Thôi Vô Nhân, ông cũng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà vẫn thật lòng chúc mừng hai người này kết thành lương duyên. Ông đã từng vô tình gặp được Thôi Vô Nhân một lần, rất trầm ổn, theo ý ông, hai người họ rất xứng đôi, quả nhiên là ông trời tác hợp.

Nghe lời này, trong lòng Tô La càng thêm kiên định về những chuyện nàng làm. Vừa mới bắt đầu thời gian đó quả thật có chút mê mang, nàng là một nữ nhi làm này việc đó phải chăng thích hợp không. Nhưng bây giờ nàng dĩ nhiên hiểu ra, có những việc cũng không phải là nữ nhi tới làm thích hợp hay không là thích hợp, mà là người có lòng tin có thể kiên trì đến cùng hay không.

“Đồng lão gia nói thật hữu lý, Tô La xin được thụ giáo.” Trên mặt Tô La mang theo vẻ chân thành, cung kính hữu lễ hơi hơi cúi đầu với Đồng lão gia.

Có câu tục ngữ nói: nghe quân nói chuyện một buổi, còn hơn đọc sách mười năm.

Tô La lúc này chính là có cảm thụ như thế, tuy là đã từng sống ở hai thế giới khác nhau, cũng không bằng một người trung niên trải qua gió táp mưa sa. Bất kể là kiếp trước cũng tốt, kiếp này cũng tốt, có ít đạo lý nếu mà phải trải qua thời gian mới có thể nhận được.

Lần này Đồng lão gia đến là vì nghĩ thuận đường đến xem chi nhánh ở một trấn nhỏ cạnh trấn Vân Lâm, thế là cũng không có ở lại lâu, đưa quà mừng xong liền cùng hai gia phó xuất phát đến trấn nhỏ bên cạnh.

Mà Tô La hôm nay nhìn thấy Đồng lão gia, nhận được không chỉ là lời chúc mừng thật lòng của ông, mà còn có mấy đạo lý ảnh hưởng vô cùng sâu đối với nàng. Nàng nghĩ, có thể quen biết tiền bối như Đồng lão gia, quả thật là hậu bối bọn họ may mắn.

Quà 20.10 cho các nàng đây, chúc các nàng 20.10 vui vẻ, ngày càng trẻ trung, xinh đẹp! *bắn pháo hoa*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Thời gian một ngày một ngày thong thả trôi qua, rốt cục nghênh đón hi sự hai nhà Thôi Tô. Thực sự muốn nói, trong lúc chuẩn bị hôn sự, Tô gia không giống như Thôi gia bề bộn đến loạn tay loạn chân. Tuy nhiên hôn sự dù sao cũng là việc của hai bên, đến ngày tổ chức hôn lễ, hai nhà dĩ nhiên là bận rộn. Sắc trời vẫn tối, Tô La đã bị Tô mẫu thúc giục nhanh chóng rời giường rửa mặt, nói rằng đợi lát nữa còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, nếu không sẽ làm trễ giờ lành vân vân... Ngày đại hi có rất nhiều việc cần chú ý, làm lỡ giờ lành, vậy là không may mắn.

Ngày Tô Uyển Nhi lấy chồng, Tô La tuy là qua giúp đỡ một chút, cũng phải dậy thật sớm, lúc này mình là tân nương càng phải dậy sớm, nàng tất nhiên là hiểu rõ. Bởi vậy, vừa nghe thấy mẫu thân đại nhân tới đây thúc giục, nàng chân tay luống cuống đứng lên, mặc quần áo từ tế chuẩn bị chạy đến phòng bếp rửa mặt.

Lại không nghĩ tới vừa mới ra khỏi cửa đã thấy trong viện tuy không phải rất rộng nhưng đã không ít người đứng ở đó, có phụ nhân rành rồi tới đây giúp đỡ, có hi nương trấn trên tới đây thay nàng trang điểm... Rải rác đứng ở trong sân nói chuyện phiếm, nàng nhất thời không biết nhiều người tới đây sớm như vậy để chuẩn bị làm mấy chuyện gì.

Tô La rất nhanh phục hồi tinh thần, tùy ý chào hỏi những người ở trong viện rồi vội vàng chui vào phòng bếp. Lấy muối rồi bắt đầu súc miệng, vừa súc miệng vừa nghĩ đến hôm nay thật sự là ngày nàng tổ chức hôn lễ, bỗng nhiên sững sờ một chút, một lát sau mới phun nước súc miệng ra.

Thời tiết lúc này rất mát mẻ, nếu mà thành thân muộn thêm chút nữa, có lẽ còn có thể cảm thụ được hôn lễ mùa đông gió lạnh thấu xương. Hôn sự của hai người họ định sớm như vậy, kỳ thật đều là qua hai bên cùng đồng ý, chính là vì đem chuyện chung thân làm xong trước mùa đông.

Đội Tô La rửa mặt xong ra khỏi phòng bếp, còn chưa kịp nói một câu nào, đã bị mấy phụ nhân ba mươi tuổi kéo vào trong phòng. Ngay sau đó y phục trên người còn chưa mặc ấm đã bị các nàng cởi ra, Tô La vội vàng bảo các nàng dừng lại.

Sau khi may xong áo cưới, nàng còn đặc biệt hỏi thăm Tô Uyển Nhi, nữ tử ngày thành thân bình thường phải làm những chuyện gì. Tô Uyển Nhi một năm một mười nói với nàng, ngày đó thành thân phải nghiêm túc tắm gội, tắm gội xong thì mặc áo cưới vào, đội hi nương giúp đỡ trang điểm vân vân.

Nên hỏi nàng đều đã hỏi, đối với hôn lễ cổ đại cũng không tính là cái gì cũng không biết. Nhưng không nghĩ đến sẽ có nhiều phụ nhân tới đây coi ý phục nàng như vậy, xem dáng vẻ giống như là muốn ở một bên nhìn nàng tắm gội. Nói thật, nàng đặc biệt không quen ở trước mặt người khác lộ – lộ thân thể, kể cả đều là nữ tử.

“Tự ta tắm, chờ ta tắm xong sẽ gọi các người vào.” Tô La hơi hơi nhú lông mày nhìn mấy phụ nhân, lại thấy mấy phụ nhân quay đầu nhìn hi nương, Tô La cũng di chuyển tầm mắt, mắt phượng xinh đẹp đen như mực sáng ngời gắt gao nhìn chòng chọc hi nương, rất có loại cảm giác nếu không để tự nàng tắm thì nàng sẽ không tắm.

Hi nương là một phụ nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhiều năm trôi qua không biết đã gặp được bao nhiêu chuyện, lúc này thấy vẻ mặt Tô La nghiêm túc, do dự một chút, lập tức gắt gao nói: “Vậy được rồi, Tô cô nương tắm xong rồi nhanh chóng gọi chúng ta, nếu không, đợi lát nữa sợ sẽ không kịp.”

Hi nương đồng ý để Tô La tự tắm, thật ra có liên quan đến nơi ở của bọn họ. Hôn sự của một thôn nhỏ trong trấn nhỏ tất nhiên là khác với trên huyện, nếu mà ở trên huyện mấy tiểu thư khuê các xuất giá, các nàng phải tuân thủ lễ nghi thật là nhiều đến mức không rõ.

Đợi hi nương và phụ nhân trong thôn ra khỏi phòng, Tô La mới chậm rãi cởi quần áo trên người ra, lộ một thân da thịt sáng bóng nhẵn nhụi. Qua thời gian nửa năm, da thịt nàng cuối cùng cũng bảo dưỡng được, từ lúc đầu ngăm ngăm đến bây giờ trở nên sáng bóng nhẵn nhụi, còn đàn hồi hơn.

Kiếp trước bình thường Tô La đều rất quan tâm tin tức về phương diện sức khỏe, nàng hiểu rất rõ nữ nhân quá hai mươi lăm là đến giai đoạn bắt đầu lão hóa, không còn thanh xuân xinh đẹp như mấy nữ sinh trẻ trung hai mươi. Tuổi càng lớn, việc cần lo lắng càng nhiều, đến lúc này, nàng như cũ đem chuyện này ghi tạc đầy lòng.

Hao phí không ít thời gian tắm rửa xong, hi nương canh giữ ở ngoài phòng vừa nghe thấy trong phòng truyền tới một câu “Có thể vào rồi”, thì đẩy cửa đi vào, đằng sau tất nhiên là có mấy phụ nhân lúc trước. Các nàng ấy thấy Tô La đã mặc áo đơn vào, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh diễm giống nhau.

Tô gia thôn có không ít cô nương cùng tuổi với Tô La, trong nhiều cô nương như vậy, tư sắc Tô La thuộc tầm trung đẳng. Tô La đối với son phấn má hồng cổ đại không có cảm giác gì, xưa nay cũng không thích tô son điểm phấn trên mặt, mọi lúc đều là để mặt mộc. Bởi vậy, người trong thôn chỉ cảm thấy nàng có dáng vẻ thướt tha mềm mại, thanh tú văn nhã. Mà nay thấy Tô La vừa mới tắm xong, thần sắc trên mặt vừa biếng nhác vừa mềm mại đáng yêu, dáng người có đường cong mềm mại quyến rũ, phút chốc khiến người ta cảm thấy thần thờ.

Nhận được những thần sắc kinh diễm, bản thân Tô La cũng có chút không hiểu, nàng rất rõ ràng dung mạo nàng ra sao, cũng không thấy nàng tắm gội xong sẽ trở nên có bao nhiêu không giống người thường, nhưng thấy thần sắc trong mắt mấy phụ nhân kia, mắt không tự giác quan sát bản thân trái phải một lần, lại thấy không có chỗ nào không thỏa đáng cả.

“Lúc này không còn sớm, cả nhà đều mau mau làm việc đi!” May là hi nương rất nhanh phản ứng kịp, đôi mắt lợi hại nhìn dáng người mềm mại của Tô La, trong lòng không khỏi thầm nói: thực nhìn không ra một thôn cô nương cũng có dáng người đẹp như thế, thật sự là ngoài ý muốn.

Tiếng nói hi nương vừa dứt, mấy phụ nhân lần lượt phục hồi tinh thần lại, các nàng ấy đều đã gả cho người, biết giờ lành không được để lỡ, thế là bắt đầu động thủ cầm lấy áo cưới Tô La may, từng cái từng cái giúp Tô La mặc xong áo cưới, sau đó cũng sờ nhìn áo cưới tinh xảo trên người Tô La.

Không kể là cưới vợ về hay là gả cô nương đi, mấy nhà dư dả đều may một bộ áo cưới đẹp đẽ. Nếu là trong nhà thật sự khó khăn, mặc một bộ áo đồ thô gọi là áo cưới. Nhà mẹ đẻ các nàng và nhà chồng ở trong thôn xem như cũng ổn, nhưng giờ phút này thấy một bộ áo cưới này của Tô La, các nàng ấy mới hiểu được cái gì gọi là áo cưới đẹp.

So với mấy thôn phụ nghèo, hi nương cũng đã gặp không ít cảnh đời, bà xưa nay ở nhà giàu cũng từng xem qua áo cưới của mấy tiểu thư khuê các, bây giờ thấy bộ áo cưới này của Tô La, trừ có chút kinh ngạc kiểu dáng bộ áo cưới này không giống áo cưới bình thường ở ngoài, lại cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

Tô La cũng không thêm để ý ánh mắt các nàng ấy, chỉ là dựa theo hi nương phân phó đến ngồi trước bàn trang điểm, sau đó ở gương đồng nhìn hi nương giúp nàng trang điểm. Trên mặt nàng không có vui mừng lộ rõ trên nét mặt, trong lòng bởi vì không bao lâu nữa sẽ trở thành người có gia đình mà bắt đầu khản trương lên.

Lấy chồng, tin rằng mặc cho ai thì cũng sẽ có chút khản trương, huống chi là nàng đã lẳng lặng chờ đợi một tháng. Nghĩ đã có một thời gian dài chưa gặp nam tử kia, trái tim đập thình thịch như đang nổi trống, một tiếng tiếp một tiếng truyền vào trong tai.

Lại nói bên kia, hôn sự hai nhà Thôi Tô kinh động đến không ít người trong trấn nhỏ, người từng cùng Thôi gia có chút làm ăn hay khách vãng lai đều tới chúc mừng. Mà thôn dân Tô gia thôn tất nhiên là khách nhân bên Tô gia, tính ra chỉ ít cũng lên tới mấy chục bàn khách nhân, trong viện Thôi phủ tất nhiên là bày không được nhiều bàn như vậy.

Vì vậy, từ lâu Thiên Duyệt liền trở thành nơi tốt nhất tổ chức hi yến. Mà Thôi Vô Nhân trước cũng đã từng nói, ngày hi yến ở Thôi phủ, không kể là khách quen hay khách mới đều có thể đến từ lâu uống chén rượu cưới, tương đương cảm tạ mọi người nhiều năm trôi qua chiếu cố từ lâu.

Chuyện vui tốt như vậy tất nhiên mọi người sẽ không bỏ qua. Thế là đến giờ phút này, tân nương còn chưa tới cửa, mọi người cũng đã bắt đầu ở cửa Thôi phủ, ở cửa từ lâu Thiên Duyệt chờ. Mọi người đều mong hi sự có thể bắt đầu sớm chút, để có thể nhìn cô nương làm Thôi công tử nhất kiến chung tình.

“Thật không có nghĩ đến đại ca nói thành thân liền thành thân, nếu không phải đệ vẫn đang giúp đỡ, đệ còn nghĩ đại ca đang nói đùa.” Thôi Vô Trần đầy

mắt đầy hứng thú, khoe miệng như có như không cười đùa, vẫn không nhúc nhích nhìn tân lang Thôi Vô Nhân đã mặc xong áo gấm đỏ.

Có lẽ là bởi vì muốn thú nữ tử trong lòng mình thích, trên mặt Thôi Vô Nhân tuy rằng như là bình tĩnh không thay đổi gì, nhưng gương mặt góc cạnh phân minh lại lộ ra nhu hòa không dễ dàng phát hiện, ngũ quan thâm thúy cùng một thân áo gấm bào làm càng thêm thâm thúy, phảng phất như mỹ ngọc trời sinh đoạt ánh mắt người khác.

“Hôn nhân đại sự không phải trò đùa.” Trong lòng Thôi Vô Nhân có chút nóng nảy, giọng nói nhàn nhạt để lại cho Thôi Vô Trần một câu, sau đó mở cửa phòng đạp bước đi ra ngoài. Thời gian không sai biệt lắm, giờ hán nên đi đón dâu, hán không thể để cho nàng chờ.

Thôi Vô Trần ở lại trong phòng cười nhìn bóng lưng vội vàng của đại ca nhà mình, khoe miệng toát ra ý cười chân thật, trong lòng yên lặng niệm : cha, nương, đại ca rốt cục tìm được người mình thích. Hai người đều yên tâm đi, về sau có đại tẩu bồi đại ca, đại ca nhất định sẽ hạnh phúc.

Ra cửa nhà đã thấy đội ngũ đón dâu chờ ở ngưỡng cửa, không ít khách nhân cũng đứng ở ngưỡng cửa, thấy Thôi Vô Nhân ra liền bắt đầu chúc. Thôi Vô Nhân chấp tay tạ ơn ý tốt của bọn họ, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên con ngựa cao to, tay phải vung lên, tất cả đội ngũ bắt đầu đi về phía Tô gia thôn.

Cùng lúc đó, Tô La sớm đã chỉnh xong trang dung, giờ phút này đang ngồi ở trong phòng lẳng lặng chờ người ấy đến. Nàng vẫn khép hờ mắt nhìn áo cưới thêu thùa tinh xảo, đây là nàng vất vả nửa tháng mới thêu xong. Quá trình rất lâu nhưng rất ấm áp, bởi vì là nàng tự tay làm.

Không phải là tân nương thì không biết sự hồi hộp của tân nương, thẳng đến khi nàng trở thành tân nương đội gả, nàng mới hiểu được vì sao lúc ấy Tô Uyển Nhi hồi hộp đến như vậy, dường như đến mức nắm khăn thêu đến sắp rách mấy đường, chỉ vì trong lòng các nàng có mong đợi lại có lo lắng, hai loại tâm tình khác nhau nổi lên làm tân nương vô cùng hồi hộp.

Tô La vẫn cúi đầu nhắc nhở bản thân không cần hồi hộp, đợi nàng nghe được một trận chiêng trống diễn tấu càng ngày càng gần, trái tim càng là bùng bùng đập không ngừng. Lỗ tai như là bị mấy tiếng vui mừng kia chấn trụ, chậm rãi ngưng tụ ra một không gian yên tĩnh không tiếng động.

—

Chương sau là một chương đặc biệt, có rước dâu có động phòng nên bạn editor cài pass nhé ^_^

Thấy các nàng bảo pass khó nên thay gợi ý pass lần nữa vậy.

Gợi ý pass chương sau – chương 47: Sau lễ cưới, ngày mà tân lang, tân nương về nhà mẹ đẻ tân nương gọi là ngày gì?

Pass gồm 6 ký tự, viết liền không dấu, không cần viết hoa.

Chúc mọi người tham gia lễ cưới và rình trộm Nhân Nhân, La La động phòng vui vẻ! :)))

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đắm chìm ở trong không gian yên tĩnh Tô La bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa phòng, không lâu sau lại nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng. Có lẽ là bởi vì đã thích ứng với cái loại hồi hộp không thể kiềm chế, trái lại lúc này nàng cảm thấy thính giác dị thường linh mẫn.

Lúc này, nàng đã phủ lên khăn voan đỏ, không có cách nào nhìn được chủ chân của tiếng bước chân, ngay sau đó, nàng liền biết người đó chính là hi nương giúp nàng trang điểm. Ở chỗ này, nhà có chút tiền đều sẽ mời hi nương tới giúp đỡ, đó là một quá trình quan trọng của hôn lễ. Thật sự mời không nổi hi nương, cũng sẽ nhờ người thân làm.

Tô La chỉ nghe Hi nương nói tân lang đã đứng giờ tới đây, lúc này đang chờ ở ngưỡng cửa, sau đó thì bị hi nương đỡ lên, một đường đi ra cửa. Nàng nghe thấy bên cạnh còn có những tiếng bước chân nhẹ nhàng khác, trong lòng thầm nghĩ hẳn là mấy phụ nhân đưa nàng xuất giá.

Tất cả cảnh sắc trước mắt đều bị khăn voan đỏ che mất, nàng chỉ có thể thấy được phạm vi nhỏ bên chân. Khi không có cách nào nhìn được xa, hai tai nghe thấy những âm thanh trở nên vô cùng rõ ràng. Nàng nghe thấy không ít thôn dân đều nói chúc mừng, nghe thấy bọn họ nhỏ giọng bàn luận về tân lang, bàn luận về tân nương...

Thẳng đến khi an an ổn ổn ngồi vào kiệu hoa, Tô La mới có một loại cảm giác thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy nhiên nghĩ đến kế tiếp còn có chuyện bái đường cần hoàn thành, nhất thời lại cảm thấy bắt đầu đau dạ dày. Sáng sớm tỉnh lại đến bây giờ cũng chưa được ăn miếng nào, bụng đã sớm trở nên trống rỗng.

Ngoài kiệu hoa lại truyền tới tiếng chiêng trống diễn tấu vô cùng náo nhiệt, Tô La yên lặng nghe những tiếng chiêng trống đại biểu vui mừng, trong lòng có chút hốt hoảng nghĩ : một tháng trước vẫn là cô nương tự do tự tại, một tháng sau đã chuẩn bị thành phụ nhân, thời gian giống như bỏ câu bay qua cửa sổ.

Còn nhớ sinh nhật mười tám tuổi hai tháng trước, đêm đó một nhà bọn họ đang ăn cơm chiều, Tô mẫu bỗng nhiên dừng đũa, bắt lực ngó nàng nửa buổi không nói một lời. Khi đó vừa mới qua chuyện nhị thiếu gia bỏ trang Vân Cẩm không lâu, Tô mẫu vẫn lo lắng nếu từ chối việc hôn sự này sẽ ảnh hưởng rất lớn tới hôn sự sau này của Tô La.

Khoảng thời gian đó, Tô mẫu vẫn cứ nghĩ, nếu như để người khác biết nhà bọn họ từ chối hôn sự Vân nhị thiếu gia, có lẽ người khác sẽ làm cho rằng nhà bọn họ ghét bỏ Vân gia. Bối cảnh gia thế tốt như vậy cũng bị từ chối, nhà khác làm sao còn dám tới cửa cầu hôn?

May là rốt cục mọi chuyện đã có kết quả viên mãn, nam tử mà khuê nữ(*) thích mời bà mới tới đây cầu hôn, mà chính Tô La cũng đồng ý hôn sự. Đến tận đây, Tô mẫu không cần lo lắng hôn sự của khuê nữ nữa, trong lòng bà vẫn luôn mong mọi việc có kết quả tốt. Nhưng mà, nhiều năm trôi qua cùng khuê nữ sống dựa vào nhau bỗng nhiên con bé biến thành con dâu nhà người ta, trong lòng Tô mẫu lại có thêm vài tia buồn bã.

(*) Khuê nữ: Con gái chưa chồng.

Tô Văn trưởng thành sớm hiểu chuyện càng chặt vật không thôi, nhìn đại tỷ phu một thân áo cưới màu đỏ, là một nam tử đáng về khí vũ hiên ngang, hai tay nắm chặt tay áo xiêm y mới. Tô Văn biết đại tỷ nhà cậu bởi vì thích nam tử kia mới nguyện ý gả cho huynh ấy, cho nên cậu sẽ chúc phúc đại tỷ và nam tử sắp trở thành đại tỷ phu của cậu, chúc phúc hai người họ trăm năm hảo hợp, hạnh phúc an khang.

Không biết trải qua bao lâu, kiểu hoa rung xóc rốt cục ngừng lại, đôi mắt rù xuồng thấy màn kiểu bị người xóc lên, sau đó lại lần nữa được hi nương đỡ ra, ngay sau đó hai tay lại bị nhét vào một điều lụa đỏ.

Tất cả hôn lễ hoàn thành, Tô La đối bụng đến hết hoảng, may là bãi đường xong bị đưa vào tân phòng, không cần tiếp tục chịu sức ép nữa. Tuy nhiên nghĩ đến nàng còn phải đợi Thôi Vô Nhân tới đây vén khăn voan, nàng đối đến toàn thân nhũn ra. Bởi vậy, nàng lặng lẽ quan sát gian phòng một chút, thừa dịp trong phòng không có người thì nhanh chóng ăn chút bánh ngọt lấp bụng.

Trong phòng tuy rằng không người, nhưng nàng biết bên ngoài tân phòng bên ngoài nhất định là có người đang chờ, tay chân liền rất nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng tay chân cũng không phải là lo lắng những người đó phát hiện nàng không đợi tân lang tới đã ăn trước, mà là mấy người bên ngoài đều là người lạ, nàng không muốn lần đầu tiên đã để lại cho bọn họ một cái ấn tượng xấu.

Nhiều chuyện của Thôi phủ đều là từ miệng người khác nghe được, Thôi Vô Nhân từng kể cho nàng một ít. Nàng biết Thôi Vô Nhân có một người đệ đệ và một người muội muội. Đệ đệ Thôi Vô Trần đã cưới vợ, thê tử cũng có bầu. Tiểu muội Thôi Tố Nhu mười tám, chưa đính hôn, nghe nói trong lòng đã có người mình thích.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới vài âm thanh, Tô La vội vàng trở lại giường ngồi nghiêm chỉnh. Dù sao vừa mới lên lút làm chuyện nào đó, nghĩ đến trường hợp không cẩn thận bị người khác thấy, không khỏi cảm thấy có chút lúng túng. Tối cùng là vừa làm qua mấy chuyện đó, ít nhiều cũng cảm thấy có chút quái bách.

Không lâu sau, một tiếng “Kêu kẹt” truyền tới, Tô La miễn cảm nhận ra được trong phòng nhiều thêm một hơi thở khác. Đợi nàng thấy vật áo đỏ ở trước mặt nàng, quả thật là xác định suy nghĩ trong lòng nàng, hơi thở làm xiêu lòng người đó chính là của Thôi Vô Nhân.

Bề ngoài nhìn về mặt Thôi Vô Nhân bình tĩnh thông dong kỳ thật cũng có chút hồi hộp khó mà phát hiện, hắn đã từng cho rằng cả đời này cũng sẽ không tìm được nữ tử mình thật lòng thích. Chẳng đến ngày đó ở lễ hội ngắm hoa, thấy được người ấy hình như xung quanh hết thấy đều không tồn tại, chỉ để ý nữ tử đang tận tình xướng Tiêu Dao khúc. Rất nhiều chuyện bắt đầu thay đổi, từ không quen biết nhau đến hiểu nhau quen nhau, lại đến yêu nhau gần nhau, cả cái quá trình đó tự nhiên như vậy đây.

Không nói đến nhị đệ và tiểu muội đối với chuyện hắn bỗng nhiên muốn thành thân mà cảm thấy kinh ngạc, ngay cả chính hắn cũng có chút không dám tin. Nhưng ngày đó nghe thấy Tô gia đồng ý hôn sự mà vui sướng chân thực như thế, hắn dĩ nhiên hiểu rất rõ trong lòng hắn muốn cái gì. Hắn vẫn cho rằng, đã xác định, vậy phải đưa tay nắm chặt.

Hi nương nhìn tân lang đứng ở trước mặt tân nương không nhúc nhích chút nào, đi qua thấp giọng nhắc nhở tân lang xóc khăn voan đỏ lên. Giọng nói bà tuy là cố ý nói nhỏ đi rất nhiều, nhưng lời nói kia vẫn như cũ khiến Tô La thính lực rất tốt nghe được một rõ hai ràng.

Tuy nhiên Tô La còn chưa kịp nghĩ nhiều, khăn voan đã bị xóc lên, tầm nhìn chốc lát trở nên vô cùng rộng lớn. Mới làm vợ người, ít nhiều đều sẽ có chút ngượng ngùng, tuy không nhìn vào mắt của người nào đó nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt cực nóng bỏng, khuôn mặt trắng nõn tí mỉ trang điểm không không chế nổi bắt đầu nóng lên. Gò má lấy tốc độ cực nhanh mà nóng lên, nàng không cần cố ý đi soi gương đồng, cũng đã biết giờ phút này hai má nàng đã hồng rực.

“Mời tân lang và tân nương uống rượu hợp cẩn.” Hi nương bắt lực nhìn đôi tân nhân (đôi vợ chồng mới) nhìn nhau yên lặng chẳng nói gì, đành phải giả vờ ho nhẹ một tiếng, đợi hai người phục hồi tinh thần lại thì nhắc nhở chuyện nên làm kế tiếp.

Tô La vừa mới muốn đứng dậy, trước mắt đã có một bàn tay dày rộng đưa ra. Nàng nhìn bàn tay có vết chai kia, hơi hơi giương mắt nhìn đôi mắt đen thâm thúy, cuối cùng đem ngón tay trắng nịn để vào trong bàn tay. Ngón tay đụng vào bàn tay rất ấm áp, ấm đến mức làm nàng có một loại an tâm không biết tên.

Đợi hai người tách ra ngồi ở bên cạnh bàn gỗ tròn nhỏ tỏa hương thơm mát, hi nương cười tít mắt rót cho hai người họ hai ly rượu hợp cẩn. Ly rượu ở dưới ánh sáng nhạt của nến đỏ chiếu rọi xuống, lại sinh ra cảm giác thêm mấy phần lóng lánh.

Hi nương cũng không làm khó đôi tân nhân, đợi những việc nên làm ở trong tân phòng làm xong, liền cười chúc mừng đôi tân nhân, sau đó dùng ánh mắt

ra hiệu cho nha hoàn đứng một bên, một khắc cũng không ngừng rời khỏi tân phòng, đem tân phòng để lại cho đôi vợ chồng hi kết liền cảnh.

Trong phút chốc, gian phòng yên tĩnh trở nên càng thêm tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe được hơi thở của nhau. Bàn tròn nhỏ bày các loại bánh ngọt trừ lúc trước Tô La từng ăn qua một ít bên ngoài, giờ phút này nhìn giống như là chưa từng có ai động đến một chút nào, vẫn lặng lẽ bày ở đó.

Tô La nâng mắt nhìn sang Thôi Vô Nhân vẫn đang nhìn nàng chăm chú, đôi mắt sáng ngời ôn nhuận thẳng tắp tiến vào đôi mắt đen thâm thúy. Cũng lúc này, cả thân thể bỗng nhiên bị Thôi Vô Nhân ôm vào ngực, đụng chạm nhau tuy là cách xiêm y nhưng thân thể vẫn như lửa nóng.

Ngón tay mang vết chai nắm lấy cái cảm tình tế ti mĩ, mắt phương sáng ngời lộ ra vẻ ngượng ngùng, hai gò má hồng như đánh phấn thượng đẳng. Hai đôi mắt cứ như vậy mà lặng lẽ nhìn nhau, khi Tô La cho rằng hai người họ cứ như vậy mà nhìn nhau, thì một vùng bóng râm ập đến, môi mỏng mang theo mùi rượu bị đôi môi mỏng cũng mang theo mùi rượu nhẹ nhàng vuốt ve.

Rượu chưa làm người say, thì người đã tự say, nàng nghĩ lúc này đúng là như thế với nàng. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại tùy ý để môi Thôi Vô Nhân liếm láp ở trên môi nàng, lúc nàng hơi hơi mở miệng muốn nói cái gì đó, trong nháy mắt, đầu lưỡi thô ráp cực nóng thuận thể chui vào trong miệng, eo bị ôm chặt quá đỗi, không thể động đậy chút nào.

Thôi Vô Nhân rất nhanh nhận ra dưới bụng rực rạch ngọc đầu dây, ánh mắt thâm trầm tối tăm, chợt đem ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực ôm lấy, nhẹ nhàng thoải mái ôm thân thể mềm mại nhanh chóng đi về giường lớn không xa.

Cùng lúc đó, người Tô La bỗng nhiên bị Thôi Vô Nhân ôm lên kinh ngạc hô một tiếng, hai cánh tay phản xạ có điều kiện ôm lấy cổ Thôi Vô Nhân. Nàng mới vừa bị đặt lên trên giường, Thôi Vô Nhân theo đó đè lên người nàng, một lần nữa ôn nhu hôn lên môi mỏng non mềm.

Áo cưới trên người bị đôi tay linh hoạt kia cởi ra, tiếp đó là quần áo trong... Thẳng đến khi trên người còn sót lại một cái yếm đỏ thêu uyên ương, Tô La đã xấu hổ đến mặt đỏ thân nóng, hận không thể chui vào trong hố đất, cũng không dám nhìn đôi mắt nhu tình hàm dục vọng kia.

Thẳng đến khi tim đập thông thả chút, Tô La mở mắt ra, đập vào mắt đó là bộ ngực rắn chắc tinh trắng, cùng với ánh mắt mỉm cười. Trong tích tắc đấy, nàng có chút sững sờ nhìn đôi mắt nhu tình như nước. Thẳng đến khi đôi tay chụp lên bộ ngực mềm mại, nàng mới hốt hoảng hoàn hồn, nháy mắt mặt đỏ lên.

Nhìn khuôn mặt kiều mỵ như hoa, dáng người đường cong đẹp đẽ, Thôi Vô Nhân chỉ thấy cổ họng căng thẳng, thật sự muốn trực tiếp hung hăng chiếm hữu khối thân thể thơm mát nhàn nhạt này, để tất cả mọi người đều biết nàng là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn.

Màn che bị đôi bàn tay thon thon tháo xuống, hai thân hình dính sát vào nhau bị che lấp ở bên trong. Sau một lát, ánh sáng chiếu lên màn che hơi mờ hiện ra thân thể đang triển miên. Sau đó có một tiếng kêu đau rất nhỏ, lúc lên lúc xuống cả phòng đều là ái muội, tiếng thở gấp nặng nề, cùng tiếng thở gấp mị hoặc, cả phòng đầy kiều diễm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Khi Tô La tỉnh lại, lúc đấy đã không còn sớm. Thôi Vô Nhân đã sớm tỉnh lại rời khỏi phòng, chỉ còn có một mình nàng trong phòng lại có vẻ có chút vắng vẻ. Nếu như không phải toàn thân mềm nhũn đến rã rời, cùng với trong phòng còn lại mùi ái muội nhàn nhạt, có lẽ nàng sẽ hoài nghi tính chân thực của chuyện tối hôm qua.

Nằm một khoảng thời gian ngắn, Tô La chống đỡ thân thể mềm nhũn bò nửa người lên, kéo nửa bên màn che ra xem xem tân phòng của hai người họ. Tuy nhiên nàng còn chưa kịp nhìn kỹ vài lần, đã nghe được ngoài cửa truyền tới một tiếng “Kéo kẹt”, vội vàng bỏ màn che xuống kéo chăn găm màu đỏ, đem da thịt toàn thân che kín toàn bộ.

Xuyên thấu qua màn che hơi mờ thấy cách ngoài phòng và bên trong có một bức rèm châu theo gió đung đưa một chút, không lâu sau liền thấy được mặt mũi người tới, chính là nam tử vừa lên cấp tướng công của nàng Thôi Vô Nhân. Lặng lẽ nhìn nam tử trong ánh mắt đầy nhu hòa, Tô La hốt hoảng nghĩ đến mấy chuyện tối hôm qua, gò má hồng nhuận không chịu nổi lại một lần nữa đỏ lên.

“Tối hôm qua không có làm nàng bị thương chứ?” Thôi Vô Nhân dường như không có việc gì kéo màn che ra một bên, hai mắt mỉm cười nhìn tiểu thê từ đem mình bọc thành nhộng. Liếc nhìn thấy gương mặt đỏ rực giống y như tối hôm qua, lần nữa khiến hắn xác định hắn đã thực sự thành thân, từ nay về sau có thêm một người bên gối nhỏ hơn hắn mười tuổi.

Nghe vậy, sắc mặt Tô La càng đỏ, mong gì có thể vùi đầu vào trong chăn, tuy nói xã hội kiếp trước so với hoàn cảnh bây giờ thoáng hơn, nhưng về phương diện chuyện này, nàng thật sự cảm thấy có chút khiến người ta khó mà mở miệng. Nhất là nghe thấy ngụ ý trong lời nói của người trước mắt này, dường như toàn thân đều nóng lên.

“Không... Không sao, có nước ấm không? Thiếp muốn tắm gội.” Có thể là do một lần nữa nhớ lại chút ký ức tối hôm qua, Tô La không khỏi cảm thấy da thịt toàn thân đều dính dính, nhất là chỗ tư mật, cảm giác có chút khác thường, không dễ chịu.

“Đã sai người giúp nàng chuẩn bị, thân thể nàng không thoải mái, ta ôm nàng qua đó thì tốt hơn.” Thôi Vô Nhân vừa nói vừa đến sát mép giường, nhìn giống như là chuẩn bị ôm Tô La đến bồn tắm phía sau bình phong.

Thôi Vô Nhân dựa vào càn gàn, sắc mặt Tô La hồng đến mức càng thêm kiều diễm. Tuy nói tối hôm qua nên làm hay không nên làm cũng đã làm hết, nhưng hân sớm tỉnh lại nàng còn chưa tỉnh lại, Thôi Vô Nhân đã sáng khoái tinh thần xuất hiện ở trước mặt nàng, tin rằng nữ tử tinh táo nào cũng sẽ cảm thấy có chút ngại ngùng.

“Ta tự mình là được rồi, chàng trước làm việc của chàng đi!” Tô La tuyệt đối sẽ không thừa nhận nàng nói như vậy kỳ thật là không dám ở ngay trước mặt người này cả người trần truồng chạy tới chạy lui, nàng nghĩ có lẽ chờ hai người họ ở chung một chỗ trong khoảng thời gian lâu, nàng sẽ buông ra một ít, nhưng biết chí ít không phải bây giờ.

“Vậy được rồi, ta đi ra ngoài trước làm việc khác, thuận tiện sai hai nha hoàn bên ngoài tới giúp nàng.” Về mặt Thôi Vô Nhân giống như thất vọng nói, thần sắc trên mặt nhìn có chút giống như đặc biệt nuối tiếc không thể ôm nường từ yêu thương đi tắm rửa vậy.

“Không cần gọi nha hoàn, ta không có thói quen để người khác giúp đỡ.” Thôi gia tới cùng là nhà giàu có tiếng trấn trên, trong phủ ít nhiều cũng có mấy người hầu nha hoàn. Bởi vậy, nghe thấy Thôi Vô Nhân nói bên ngoài có nha hoàn chờ, Tô La chẳng hề cảm thấy kỳ quái. Nhưng tưởng tượng ra hình ảnh có người ở bên hầu hạ bản thân tắm gội, nàng liền cảm thấy toàn thân không thoải mái. Nàng có thói quen mọi việc đều dựa vào chính mình, nhất là mấy chuyện riêng như tắm gội.

Thấy Tô La có vẻ thật lòng không thích nha hoàn hầu hạ, Thôi Vô Nhân một chút cũng không cảm thấy bất ngờ. Thời gian hai người họ bên nhau toàn bộ cộng lại tuy là không đến một tháng, nhưng tính cách tiêu tê từ của hắn ra sao, hắn cũng hiểu rõ ràng. Bằng không cũng sẽ không bị nàng hấp dẫn, rồi ngày nhớ đêm mong nàng, chỉ muốn nhanh chóng lấy về nhà, chỉ sợ chậm một bước sẽ vuột mất nữ tử mà mình thật lòng thích này.

“Vậy nàng từ từ tắm rửa, ta sai các nàng ấy ở bên ngoài, có chuyện gì cần thì trực tiếp gọi các nàng ấy.” Thôi Vô Nhân nâng khoe môi, từ gương mặt tuấn tú nhu hòa có thể nhìn ra giờ phút này tâm tình hắn rất là khoái trá. Nếu không thấy đáng về Tô La một môi, có lẽ hắn đã sớm nhịn không được làm ra một vài chuyện thân mật rồi.

Nghĩ như vậy, Thôi Vô Nhân cảm thấy nhiệt huyết toàn thân bắt đầu sôi trào, nhớ lại loại mùi vị uyển chuyển tối hôm qua, ánh mắt nhìn Tô La bất giác tối thêm mấy phần. May là hắn không quên tối hôm qua vừa mới là đêm động phòng hoa chúc của hai người họ, trong lòng biết lúc này Tô La chịu không nổi ép buộc nữa, vội vàng đè nén vật dưới bụng đang rục rịch ngóc đầu dậy, vội vàng rời khỏi phòng.

Tô La không rõ nguyên nhân vì sao Thôi Vô Nhân giống như là đang chạy trốn, chợt nhìn thân thể hai bên một chút xem phải chăng có chỗ nào không ổn. Nhìn một lúc cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn, có chút đi dòm nhìn nhìn vai, sau đó duỗi cánh tay trắng nõn bóng loáng ra cầm lấy một bộ quần áo trong mặc vào người, chậm rì rì rời giường tắm gội.

Thẳng đến khi cả người ngồi vào bồn tắm, Tô La mới hậu tri hậu giác phát hiện ra da thịt toàn thân đều bị người nào đó lưu lại dấu vết ái muội. Nhìn trước ngực có một mảng hồng mai lớn khiến người mơ màng, Tô La không khỏi âm thầm vui mừng may là không để nha hoàn giúp đỡ. Nếu mà để cho các nàng ấy nhìn thấy, cũng không biết chui vào nơi nào để tránh thẹn.

Độ ấm nước vừa đủ, Tô La ngâm một lúc cảm thấy thân thể mỗi nư trở nên thư thái hơn chút. Nhưng thời tiết cuối thu đã thật lạnh, nước ấm rất nhanh đã bắt đầu trở nên lạnh. Thời gian trôi qua làm thời tiết thay đổi, Tô La lo ngâm quá lâu ngược lại sẽ cảm lạnh, đợi nước ấm trở lạnh, không tiếp tục tắm nữa, động tác nhanh chóng ra khỏi bồn tắm.

Tô La vừa mới mặc quần áo tử tế không lâu, Thôi Vô Nhân vừa đi một lúc lại lần nữa trở về trong phòng, phía sau còn có hai nha hoàn xấp xỉ mười mấy tuổi. Nàng nhất thời sửng sốt một chút, tuy nhiên rất nhanh đã phục hồi tinh thần lại, lẳng lặng không nói gì đợi chuyện kể tiếp xảy ra.

Chỉ thấy Thôi Vô Nhân đầu tiên là ôn nhu nhìn Tô La, sau đó nhàn nhạt liếc hai người nha hoàn một cái, giọng có chút lạnh lùng nói: “Xuân Hồng Đông Thanh, về sau hai người các cô sẽ do phu nhân sai khiến. Phu nhân phân phó các cô làm gì, thì các cô làm cái đó, không được làm trái.”

Tô La nâng mắt nhìn thoáng qua Thôi Vô Nhân sắc mặt hơi trầm xuống, chợt thay đổi tầm mắt, không lộ thanh sắc đánh giá hai ánh mắt trong suốt, mới chỉ là nha hoàn mười lăm mười sáu tuổi. Nghĩ bây giờ là người của Thôi gia, nàng cũng chưa biết nơi nào là nơi nào, có người ở bên giúp đỡ hay dẫn đường cũng tốt, thế là tiếp tục giữ im lặng.

Hai nha hoàn cùng mặc xiêm y màu xanh kiểu dáng giống nhau, cùng búi tóc giống nhau không hện mà cùng nhìn về phía Tô La, chợt quay đầu cung kính nhìn Thôi Vô Nhân, về mặt hết sức nghiêm túc trả lời: “Nô tì cần tuân phân phó.”

Thôi Vô Nhân như có như không gật gật đầu, xem ra vừa lòng với thái độ hai nha hoàn. Nghĩ đến có chuyện còn chưa làm, xoay mặt nhìn Tô La đang giả vờ, ôn nhu hỏi: “Đói không? Đói bụng thì trước ăn sớm một chút, sau đó lại bồi nàng gấp bọn nhị đệ.”

Nghĩ tới hai đứa em lúc hắn còn chưa thành thân đã bắt đầu ồn ào muốn gặp đại tẩu, Thôi Vô Nhân không khỏi vô cùng bất lực than một tiếng. Nhưng nghĩ đến nhị đệ muội đã có bầu, hắn là đại ca mà vừa mới thành thân, cũng trách không được bọn họ hưng phấn như vậy.

Nghe vậy, Tô La mới nghĩ đến chuyện phải đi gặp người trong nhà, tuy nói không phải gặp bố mẹ chồng, nhưng mà không thể sơ sót, thế là vội vàng sai bảo Xuân Hồng Đông Thanh giúp nàng búi tóc. Trước kia búi tóc đều là dựa theo ký ức, nàng căn bản không biết búi tóc kiểu phụ nhân, đành phải nhờ hai nha hoàn giúp đỡ.

Thôi Vô Nhân nhìn đáng về Tô La luống cuống tay chân, nhin không được ngoéo môi một cái, khẽ cười nói: “Không cần phải gấp, từ từ rồi tới cùng

được. Giờ không giống như trước, bọn họ sẽ tự mình uống trà nói chuyện phiếm, không cần lo bọn họ chờ không được.”

Hai nha hoàn Xuân Hồng Đông Thanh thấy gương mặt đại đương gia xưa nay đen như đất nòi thế mà lại lộ ra tươi cười, nhất thời rất là kinh ngạc liếc nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía tân phu nhân của các nàng, lại nhìn hai mắt đại đương gia vẫn chưa rời ra khỏi người phu nhân, giật mình hiểu ra nháy mắt mấy cái với đối phương.

Nghe được lời Thôi Vô Nhân nói, Tô La không những không chậm lại, ngược lại so với trước còn gấp gấp hơn. Nàng mới vừa gả tới đây, chẳng muốn ngày đầu tiên đã cho người nhà hấn ấn tượng xấu, hơn nữa đối phương còn là đệ đệ muội muội của tướng công nàng, tất nhiên là càng không thể lãnh đạm.

Lúc Xuân Hồng Đông Thanh trợ giúp, Tô La một đầu tóc đen mượt rất nhanh đã biến thành búi tóc phụ nhân trẻ tuổi lưu hành. Ngày hôm qua vẫn là một cô nương vô ưu vô lo, sau một đêm búi tóc phụ nhân chứng tỏ đã thành thân. Tô La bất đắc dĩ nhìn búi tóc trong gương đồng, cảm giác thật sự là muốn ối.

“Phu nhân không thích sao? Nếu không chúng ta búi lại cho phu nhân một lần nữa?” Cảnh thận Xuân Hồng rất nhanh đã phát hiện tâm tình Tô La dường như có chút buồn bực, cho rằng Tô La không hài lòng các nàng búi tóc, cảnh thận dè dặt mở miệng hỏi.

“Không cần búi lại một lần nữa, như vậy cũng được.” Tô La khoát tay ra hiệu không cần búi lại, nàng chỉ là có chút cảm thán sự cách xa của cô nương và phụ nhân mà thôi, cũng không phải nói không hài lòng với cách búi tóc bây giờ, nhìn phải nhìn trái, trái nhìn xuống thấy búi so với nàng đẹp hơn gấp bội.

Xuân Hồng Đông Thanh liếc đối phương một cái, xác định Tô La thật sự không có ý trách móc, tiếp tục cầm lấy cây trâm thượng đẳng cài vào một bên tóc cho Tô La. Tô La liếc mắt một cái thấy các nàng ấy cầm các loại trang sức chuẩn bị cài lên trên đầu nàng, vội vàng ngăn động tác hai người lại.

“Không cần mang nhiều trang sức như vậy, chỉ cần cài cái trâm trên tay Đông Thanh là được còn lại đều tháo xuống.” Tô La từ gương đồng nhìn mấy trang sức trên đầu, thật sự có loại đáng về trang điểm xinh đẹp. Trở thành phụ nhân biến thành đức hạnh này, nàng cũng nhanh cảm thấy bản thân mình không quen.

Khi Tô La rốt cục có thể ra cửa, nàng bỗng nhiên cảm thấy có loại cảm giác mấy ngày chưa được ra ngoài, thẳng đến lúc này nàng mới phát hiện trước cửa phòng là một vườn có đủ loại cây hoa trong viện. Loại hoa hay là loại cây, nàng cũng không phải rất để ý, tuy nhiên không khí thật sự là rất tươi mát.

Lúc này, Thôi Vô Nhân đứng ở ngưỡng cửa đợi nàng, khi thấy Tô La trang điểm, trong mắt hiện ra một nét tán thưởng. Trong khoảnh khắc đến bên cạnh Tô La, rồi cúi đầu ở bên tai nàng thì thầm một câu, thấy vành tai non mềm trắng nõn lấy tốc độ cực nhanh trở nên phồng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Thời gian hai ngày ngắn ngủn, Tô La đại khái đã thông thuộc tất cả người làm và bố cục nhà cửa Thôi gia. Cái sân kia người nào ở, mấy người hầu phụ trách chuyện gì, cơ bản đều đã nhớ được bảy tám phần. Thôi gia không có trường bối, thân là thê tử của Thôi Vô Nhân đại đương gia Thôi phủ, đồng thời cũng là đại biểu một thân phận khác —— chủ mẫu Thôi gia.

Đối với hai loại thân phận này, Tô La lại cảm thấy với trước kia cũng không khác nhau quá lớn. Kiếp trước từng đề cập qua chuyện hôn nhân đại sự, kiếp này lại còn hoàn thành chuyện lớn này, lúc này chân chính trở thành thê tử người khác, dùng một chút thời gian đã thích ứng với thân phận này. Nếu muốn nói có chuyện gì không quen, có lẽ chính là bên cạnh bỗng nhiên có nhiều thêm người thân chưa từng gặp mặt.

“A La, nàng chuẩn bị xong chưa? Muốn kịp giờ, chúng ta phải xuất phát luôn!” Thôi Vô Nhân vừa mới vào phòng rất nhanh đã chú ý đến đầu óc Tô La không tập trung, hấn có chút không hiểu nhìn xung quanh phòng một vòng, sau đó lại đem tất cả lực chú ý tới trên người nữ tử không biết hồn đang bay nơi nào kia.

“A? À, đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ có thể trở về rồi.” Tô La nghe thấy giọng nói trầm thấp, phục hồi tinh thần lại mới nghĩ đến hôm nay là ngày nàng lại mặt, ý thức đến vừa nãy thế mà lại nghĩ đến mất hồ, hết sức chán nản thì thầm một câu.

“Có phải nàng rất lo lắng hay không?” Nhớ lại sáng nay lúc Tô La tỉnh lại rất vui mừng, lại nhìn Tô La bây giờ thần sắc hoảng hoảng hốt hốt, trong lòng Thôi Vô Nhân nghĩ hấn là cô dâu về nhà lại mặt nên bản khoăn bất an.

Tô La chớp chớp đôi lông mi tinh tế trên mắt phượng xinh đẹp, chột khe lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không lo lắng, ta vừa nãy chỉ là nghĩ đến chuyện khác, vậy mà hấn là nghĩ một chút liên nghĩ sang chuyện khác đi. Cũng không phải chuyện gì lớn, chúng ta đi thôi!”

Thôi Vô Nhân lặng lẽ nhìn nữ tử hình như cũng chưa xảy ra chuyện gì, lập tức duỗi hai tay ôm thân thể mềm mại ấm áp vào trong ngực, chớp mũi thấy mùi hương nhà nhạt quen thuộc, trong lòng dần dần dâng lên một dòng nước ấm, cổ họng hơi khàn ôn nhu nói nhỏ: “Nàng muốn đi xuống nhỏ xem một chút, ta sẽ không ngăn nàng, ta chỉ hi vọng nàng luôn vui vẻ giống như trước kia.”

Tô La hơi hơi ngán ra, khuôn mặt trắng nõn mềm mịn bỗng nhiên bị hơi thở nam nhân nồng nặc thổi vào, đồ ửng đến mức như bôi một lớp phấn hồng. Hai cánh tay hết sức nhỏ nhắn mềm mại ôm vòng qua cái eo rắn chắc tinh trắng, dường như muốn từ trên người đối phương hấp thụ lực lượng thâm hậu nào đó, ôm gắt gao không buông tay.

Hai người chặt chẽ dựa vào nhau cùng một chỗ như vậy, cộng thêm lại là vợ chồng tân hôn, Thôi Vô Nhân nhất thời cảm thấy trong người có một cỗ nhiệt huyết không thể đè nén bắt đầu sôi trào, dục vọng cuộn trào mãnh liệt tới thẳng bụng dưới, kêu gào phóng thích. Hắn hít một hơi thật sâu, không những không thể bình ổn dục vọng dưới bụng, ngược lại càng hít vào thêm hương thơm dụ hoặc lòng người, dục vọng không được giải tỏa càng trở nên nồng hậu.

Cả người Tô La đều dựa trên người Thôi Vô Nhân rất nhanh đã phát hiện ra biến hóa của Thôi Vô Nhân, ngửi hương thơm khiến người ta cảm thấy ấm áp an toàn, không khỏi hốt hoảng nghĩ đến cái chuyện mà hai người làm lúc ban đêm. Đợi nàng hậu tri hậu giác ý thức ra nàng đang nghĩ chuyện gì, nhất thời sắc mặt nàng đỏ bừng, hận không thể đem mình chôn xuống dưới đất, lập tức chân tay luống cuống giãy dụa muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp.

Nhưng mà, nàng giãy dụa đối với Thôi Vô Nhân mà nói chính là sức lực nhỏ bé, thật sự không có bất kỳ tác dụng nào. Giãy dụa không thành trái lại bị ôm càng thêm chặt hơn, dường như cách mấy lớp xiêm y nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ của nhau. Nghe được tiếng tim đập thình thịch của nam nữ nào đó, tim của nàng đập bất tri bất giác càng thêm mạnh hơn, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tô La không ngừng nhắc nhở phải cố gắng giữ tỉnh táo, chiếc cằm nhỏ lại bị ngón tay thon dài nâng lên, đôi mắt ngượng ngùng trực tiếp nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy ôn nhu. Nàng còn chưa kịp phản ứng, môi mọng non mềm đã truyền tới xúc cảm ấm áp, người này bá đạo hôn lên môi mọng, thuận thể cạy mở hàm răng đang ngậm chặt, trực tiếp chui vào khoang miệng ấm áp, đầu lưỡi linh hoạt quán lấy cái lưỡi hồng phấn non mềm tùy ý dầy dụa.

Không biết trải qua bao lâu như vậy, hai người vẫn như cũ hôn đến khó có thể tách ra. Chẳng đến khi Tô La khổ sở chống đỡ thân thể tựa vào lồng ngực bao la hùng vĩ, thời gian hôn hít rất lâu rốt cục ngừng lại. Lúc chân chính ngừng lại, Thôi Vô Nhân lưu luyến không rời liếm liếm đôi môi mọng bị hôn đến sưng đỏ.

“Đi thôi, không trở về sớm nhạc mẫu sẽ lo lắng.” Thôi Vô Nhân vừa mới nói xong đã nhận được một cái liếc mắt có vẻ lạnh lạnh của nương tử yêu quý, kì thật ánh mắt đó không có nửa điểm uy hiếp, tâm tình thật khoái trá nâng khoe môi.

Chờ khi hai người chậm rãi đi đến ngưỡng cửa, Vinh Phúc đợi bên cạnh xe ngựa rốt cục có loại cảm giác như ở trong sương mù. Hắn cũng không biết hẳn đã ở ngưỡng cửa chờ bao lâu, thật là trước giờ đại đương gia chưa từng chậm chạp như vậy. Đúng là nam tử thành thân sẽ không giống như trước, ngay cả đại đương gia trầm ổn như vậy cũng bị hấp vào trong.

“Đại đương gia, phu nhân.” Vinh Phúc vô cùng lễ phép chào hai vị chủ tử, rồi lập tức đứng ở một bên cung kính đợi hai vị chủ tử lên xe ngựa, trong lòng âm thầm nghĩ từ khi tự học cưỡi ngựa tới nay, hẳn đã rất lâu chưa điều khiển xe ngựa, không biết đợi lát nữa có thể bị mất mặt hay không.

Còn Thôi Vô Nhân thì trăm năm khó gặp theo Tô La cùng ngồi vào trong khoang xe, nếu như chỉ là một mình hắn ra ngoài, khẳng định hắn sẽ không ngồi xe ngựa. Nhưng giờ phút này tình hình đã khác, hẳn bởi thể từ tân hôn về nhà mẹ đẻ, không thể theo thói quen cưỡi ngựa trở về, để người khác thấy thì thật không ổn.

Vốn hai nha hoàn vừa mới phân đến bên Tô La hầu hạ cũng muốn cùng về theo, tuy nhiên Tô La thực sự không thích có người theo trở về, cuối cùng để các nàng ấy ở lại trong phủ. Thôi Vô Nhân tất nhiên sẽ không phản đối quyết định của Tô La, đã là vợ chồng gần gũi hiểu nhau, vậy phải đối đãi với nhau thẳng thắn thành khẩn, không có một chút tranh chấp nhỏ nào.

Lần đầu ngồi xe ngựa, trong lòng Tô La thực sự có một chút hưng phấn. Xe ngựa chính là phương tiện giao thông thiết yếu ở cổ đại, lúc này có thể tự mình thể nghiệm một phen, trong lòng quả thật khó có thể không chế được kích động. Ngày thành thân tuy rằng cũng chưa từng ngồi kiệu hoa, nhưng khi đó cũng không thể xóc mạnh cửa sổ nhỏ lên để nhìn phong cảnh bên ngoài, bây giờ nhân cơ hội có thể xem kỹ một lần.

Nhưng mà, xe ngựa tuy vừa mới đến giữa đường từ trấn Văn Lâm đến Tô gia thôn, Tô La đang hưng trí ngất cao đầu liền bắt đầu cảm thấy lồng ngực đặc biệt khó chịu, bụng dường như có cái gì cuộn trào lên. Tô La từng có kinh nghiệm tương tự rất nhanh đã biết là nàng bị say xe, khác với trước kia là, lần này là say xe ngựa.

“Dừng xe!” Không kịp kể cho Thôi Vô Nhân chuyện nàng say xe, Tô La chỉ có thể vội vàng hô.

Đường nhỏ vốn cũng không phải bằng phẳng, cộng thêm xe ngựa đi càng lúc càng nhanh, cảm giác không thoải mái càng lúc càng rõ ràng. Tô La cảm thấy nếu mà chậm thêm một chút nữa, nàng rất có thể trực tiếp phun ra ở trong xe. Trong xe còn có trượng phu tân hôn của nàng, nàng chẳng hề muốn để cho hắn thấy một mặt chật vật như thế.

“Vinh Phúc, dừng xe!” Thôi Vô Nhân có năng lực tùy mặt gửi lời vốn là rất mạnh mẽ, ngồi bên cạnh là thể tử hắn, tất nhiên rất nhanh đã phát hiện ra Tô La khác thường. Thấy khuôn mặt lúc trước là hồng hào bỗng nhiên trở nên tái nhợt như thế, trong lòng thật sự là đau không thôi, đưa tay nhẹ nhàng vuốt cái trán hơi có vẻ lạnh.

Chỉ nghe “Hu” một tiếng, tốc độ xe ngựa dần dần chậm lại. Mà Tô La không chờ được khi xe ngựa dừng hẳn đã vén màn xe, lập tức muốn trực tiếp nhảy xuống xe ngựa. May là Thôi Vô Nhân đã sớm phát hiện tình huống rất là nghiêm trọng, khi nàng định nhảy xuống xe ngựa đã ôm nàng vào trong ngực trước, nhảy lên một cái liền an ổn nhảy xuống bên đường nhỏ.

Cùng lúc đó, Tô La rốt cục nhịn không thân thể bắt đầu phun mạnh, cả cái quá trình giống như là dốc hết tâm huyết, đem thức ăn buổi sáng ăn đều phun ra, chẳng đến khi khoe mắt chảy cả nước mắt ra, nàng mới cảm thấy bụng đang cuộn cuộn rốt cục ổn định lại. Trước mắt mơ hồ một mảnh, thấy nàng

như vậy chua xót không thôi, trong lòng chậm rãi xõng ra một loại tư vị khó chịu.

Từ khi đến nơi này, nàng gặp phải chuyện này cũng coi là kỳ quái. Mặc kệ là người khác nói nói linh tinh cũng được, hoặc là khi vừa mới bắt đầu bị người ta ghét cũng được, nàng vẫn đều vứt mọi chuyện qua một bên, đáng về luôn là không có chuyện gì, mỗi ngày đều thật yên lặng sống qua ngày.

Có thể nói, trước đây chật vật như thế nào cũng chưa từng chật vật như ngày hôm nay, ngồi xe ngựa cũng có thể khiến nàng say xe. Mấy chuyện trước kia ừn ừ kéo tới trước mắt, yếu ớt chôn sâu dưới đáy lòng bất tri bất giác nổi trên, tựa như đang chờ một cái cơ hội thích hợp nào đó để phát tiết một lần.

Nàng cứ ngỡ ngàng như vậy không biết nhìn đi đâu, thẳng đến khi phát hiện ra có người cầm khăn thủ ô ôn nhu giúp nàng lau khô miệng, nàng mới hốt hoảng phục hồi tinh thần lại. Chậm rãi quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú nhu hòa, nhưng thấy đôi mắt đen như mực không có một chút xấu chán ghét và không bình tĩnh nào, chỉ có thương tiếc và tự trách không che dấu được.

Trong nháy mắt đó, nàng hốt hoảng hiểu rõ tình cảm Thôi Vô Nhân dành cho nàng có lẽ còn nhiều hơn so với nàng tưởng tượng. Hắn là người nội liêm ít lời, nhưng vẫn yên lặng dùng hành động nói ra tình ý của hắn dành cho nàng. Nhớ lại người kia lúc trước, chưa bao giờ từng vì nàng làm được một bước này, mà nam tử trước mắt này thân ở lại vì nàng mà làm được.

“Nếu như ngồi xe ngựa cảm thấy không thoải mái, chúng ta chậm rãi đi bộ trở về đi.” Nói xong, Thôi Vô Nhân sẵn sóc đỡ Tô La đứng lên, sau đó tỉ mỉ giúp nàng chỉnh lại xiêm y, đồng thời đưa tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi có chút hỗn độn lại.

Tô La lẳng lặng chăm chú nhìn đôi mắt vẫn luôn đầy nhu tình như nước, khẽ cười gật đầu, chột đưa tay vén sợi tóc trên trán nam tử sang một bên, nhưng thấy người kia nhẹ nhàng giờ lên khôe môi, ánh mắt trở nên càng thêm nhu hòa.

Tình không biết mà dâng lên, một hương mà sâu thẳm. Nàng nghĩ, nàng dĩ nhiên hiểu rõ câu nói chỉ gặp qua một lần liền chôn sâu dưới đáy lòng. Có như nam tử ôn nhuận như ngọc như vậy ở bên cạnh, nàng thực sự cảm thấy rất ấm áp rất hạnh phúc.

Thông báo cho mọi người là hiện tại mình đang ốm + thêm tháng 11 này mình vô cùng bận nên không biết có post được đúng lịch không, tạm thời chưa biết thế nào, mọi thứ sẽ tính toán sau. Nếu quá lâu chưa có chương mới thì mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Chờ đến khi đoàn người Tô La đi bộ trở về Tô gia thôn, trên đường đi vô tình gặp một vài thôn dân ra ngoài làm việc, mấy thôn dân thấy hai người bọn họ cùng xe ngựa phía sau bọn họ, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt hết sức kỳ quái. Mấy người họ hết sức nghi hoặc nhìn vợ chồng tân hôn đi bộ trước, sau lại nhìn chiếc xe ngựa tuy không phải trang hoàng rất hào hoa, nhưng rất vững chắc, thật đoán không ra tại sao đôi phu thê này lại làm ra chuyện kỳ quái như vậy.

Có xe ngựa không ngồi, ngược lại ở ngoài để gió lạnh thổi, thật là chưa từng thấy qua chuyện kì quái như vậy. May là bọn họ kỳ quái thì kỳ quái, cũng không có ai can đảm đi hỏi bọn họ vì sao không ngồi xe ngựa. Thôi Vô Nhân là ai, đó chính là đại đương gia tửu lâu Thiên Duyệt, có can đảm tiến lên chào hỏi cũng đã xem như rất không tệ rồi, sao còn dám nói mấy chuyện kia hay không.

So sánh với mấy thôn dân câu nệ kia, ngược lại Tô La thân nhiên tự tại hơn nhiều. Nếu như là gặp phải nhiều thôn dân lui tới hơn, thì uyển chuyển nói với họ là nàng vì ngồi xe ngựa không thoải mái mới chậm rãi đi bộ trở về. Ngày lại mặt, nàng không hề muốn để thôn dân lưu lại ít ấn tượng kỳ quái nào, đồng thời cũng không hi vọng mấy người họ sinh ra hiểu lầm.

Nghe nói lý do Tô La không ngồi xe, trong mắt mấy thôn dân nhìn Thôi Vô Nhân lộ ra ý tán thưởng. Có thể bình yên bồi thê tử về lại mặt như thế, nghĩ đến sẽ là một nam tử rất tốt. Không ít người trong lòng cảm khái thờ dài, Tô La Tô gia lại là một cô nương có phúc khí, gả cho một nam tử biết nóng biết lạnh như thế, không biết đã làm bao nhiêu nữ tử đã gả chồng ghen tị chết.

Đội hai người không nhanh không chậm trở về trước cửa Tô gia, Tô nẫu ở trong nhà đội có chút nóng vội vừa vịn muốn ra ngoài nhìn xem khuê nữ nhà bà đã trở về chưa. Hai mẹ con vừa lúc ở ngưỡng cửa đâm phải nhau. Trong khoảng thời gian ngắn, hai mẹ con đều có loại cảm giác đã lâu chưa gặp nhau, hai mắt bất tri bất giác trở nên hơi chua xót.

“Đã trở về rồi, nương đang nghĩ đi nhìn xem các con đã trở về chưa.” Tô mẫu rất nhanh thu lại tâm tình, trên mặt nâng lên một nụ cười nhàn nhạt. Nhưng nhìn kỹ gương mặt Tô La thì cau mày lại, thần tình cũng trở nên đặc biệt nghiêm túc, giọng nói hết sức lo âu: “Nha đầu, sắc mặt con sao tái nhợt như vậy? Có phải là bị lạnh không?”

Dứt lời, Tô mẫu hình như có ý cũng tựa như vô tình nhìn Thôi Vô Nhân một cái, đối với con rể chỉ mới trao đổi có mấy câu hôm tổ chức hôn lễ, bà cũng không biết phải nói cái gì cho tốt. Lại nghĩ đến thân phận đối phương, lời nói trượt đến bờ môi lại nuốt xuống bụng. Có con rể như thế, nói cũng không biết nói từ đâu.

“Con không lạnh, chỉ là vừa nẩy ngồi xe ngựa bị say nên có chút không thoải mái, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt lên.” Tốt xấu gì đã sống cùng Tô mẫu hơn nửa năm, Tô La rất nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt Tô mẫu dường như oán hận. Có chút lo lắng Tô mẫu sẽ bởi vậy mà hiểu lầm Thôi Vô Nhân, Tô La liền kể chân tướng cho Tô mẫu trước.

Quả nhiên, Tô mẫu nghe thấy Tô La vì ngồi xe ngựa mà thân thể không thoải mái, oán hận nhàn nhạt trong mắt biến mất không tung tích, biến thành lo lắng. Hai mẹ con là vì trước giờ chưa xa nhau lâu như vậy, một lần xa nhau thì xa nhau mấy ngày liền, thấy sắc mặt khuê nữ tái nhợt, tất nhiên chính là lo lắng không thôi.

Để làm lễ đón gió tẩy trần tiếp đón con gái, Tô mẫu tự mình xuống bếp làm không ít thức ăn ngon. Tô Văn hiểu chuyện thấy đại tỷ nhai cật và tỷ phu tới nhà, để sách vở xuống giúp bưng trà rót nước vân vân. Tỷ phu ngẫu nhiên hỏi cậu về mấy vấn đề học tập, từ đâu cậu có chút mờ mịt, tuy nhiên rất nhanh đã phản ứng lại.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Tô La và Tô mẫu đi vào phòng nói chuyện khe khẽ. Còn Thôi Vô Nhân ở lại trong phòng nói chuyện phiếm với Tô Văn, lúc trước hẳn cũng biết mấy tháng trước Tô Văn mới bắt đầu nhập học, trước kia chưa từng đi học ở học đường. Thấy đệ đệ của thê tử biết điều hiểu chuyện như vậy, không chịu nổi lại nghĩ đến hai đệ đệ muội muội nhà mình.

“Nha đầu, cậu ta đối con có tốt không?” Vừa vào trong phòng, Tô mẫu khẩn cấp vội vã bắt đầu hỏi về những chuyện mà những người làm cha mẹ đều lo lắng. Thật không dễ dàng nuôi con gái lớn lên thành con dâu nhà ta, làm sao nương có thể yên tâm được?

“Vô... Tướng công đối với con rất tốt, đệ đệ và muội muội trong nhà cũng dễ dàng chung sống. Nương, người cứ yên tâm đi, con gái cảm thấy có thể gả cho tướng công đều là phúc phận của con.” Khi Tô La nói lời này vẫn mang mỉm cười nhàn nhạt, thần sắc trên mặt cũng hết sức nhu hòa.

“Vậy thì tốt, chỉ cần cậu ta đối với con tốt, trong lòng nương thực sự yên tâm.” Tô mẫu thấy con gái đã trở thành phụ nhân rồi, không khỏi có chút cảm thán thời gian trôi qua thật nhanh. Phảng phất trong vòng một đêm, bé gái y y nha nha ngày nào đã trưởng thành rồi.

Mẹ con Tô gia tâm sự một lát mà đã hơn nửa canh giờ, đợi hai mẹ con từ trong phòng ra, Thôi Vô Nhân ở trong phòng đang dạy Tô Văn một vài câu chữ khó. Tô mẫu không biến sắc chú ý sắc mặt Thôi Vô Nhân, thấy hẳn không có một tí không kiên nhẫn nào, ở trong lòng âm thầm khẽ gật đầu. Rất có loại cảm giác mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa lòng.

Thời gian thành thân na làm chậm trễ rất nhiều việc, từ lâu Thiên Duyệt và Hồ Hương Lâu có không ít chuyện chồng chất, mà Tô La cũng rất lâu chưa đến xưởng nhỏ nhìn xem, thế là hai vợ chồng nói chuyện với Tô mẫu một lát liền lên đường về nhà, chuẩn bị sớm giải quyết mấy việc kia cho xong.

Tuy là Tô mẫu hết sức luyến tiếc, nhưng mà biết hai người họ thực sự là có rất nhiều việc phải làm, may là hai nhà một là ở trong thôn và một là ở trấn trên, cách nhau cũng không xa. Nếu mà thật sự nhớ, tùy lúc cũng có thể trở về ở lại mấy ngày, nên cũng không ép hai người họ ở lại.

Đợi hai người từ Tô gia trở lại Thôi phủ, vừa vặn gặp phải Thôi Tổ Nhu đang tâm hoảng ý loạn, đi lại vội vàng ở trước cửa nhà. Mà Thôi Tổ Nhu giống như là không chú ý đến Thôi Vô Nhân và Tô La, trực tiếp đi qua trước mặt hai người, đi thẳng vào trong cửa, lập tức gấp gấp chạy về phía viện của nàng ấy.

“Đại đương gia, phu nhân.” Nha hoàn bên cạnh Thôi Tổ Nhu là Hạ Hương cũng đi lại vội vàng, tuy nhiên nàng vẫn rất nhanh đã chú ý hai vợ chồng Thôi Vô Nhân vẫn đứng ở ngưỡng cửa Thôi Vô Nhân, vội vàng dừng bước cung kính phúc thân.

“Hạ Hương, tiểu thư ở bên ngoài gặp phải chuyện gì sao?” Tô La thấy Hạ Hương có chút lo lắng thì hỏi một câu, yên lặng nhớ lại vừa vội vàng nhìn thoáng qua. Nếu như nàng không nhìn lầm, thì nàng vừa mới thấy mặt Thôi Tổ Nhu hẳn là đỏ đỏ, nhìn rất giống là vừa khóc.

“Không... Không gặp phải chuyện gì, nô tì đi về hầu hạ tiểu thư trước.” Hạ Hương vừa nghe đương gia chủ nữu hỏi tiểu thư ở ngoài gặp phải chuyện gì, sắc mặt “đứng” một cái trở nên trắng bệch. Vẫn đều là nàng bồi tiểu thư đi ra ngoài, nếu như để đại đương gia biết tiểu thư vừa mới gặp phải chuyện gì, nàng sợ rằng khó trốn được tội.

“Hạ Hương, ta nghĩ ta không cần phải lặp lại lời phu nhân nói một lần nữa chứ?” Đôi mắt thâm thúy của Thôi Vô Nhân hiện ra ánh sáng lạnh lẽo, dường như không có một tia tình cảm vậy, lạnh lùng liếc mắt rét nhìn nha hoàn chân tay luống cuống.

“Nô tì biết tội, xin đại đương gia trách phạt.” Vừa nghe thấy giọng nói lạnh lùng vô tình của Thôi Vô Nhân, Hạ Hương thấp thỏm lo âu xin lỗi, lập tức “Bịch” một tiếng quỳ xuống, rừ đầu xuống không dám ngẩng lên nhìn hai chủ tử.

Lần đầu Tô La thấy Hạ Hương bỗng nhiên quỳ xuống nói cái gì mà biết tội, trách phạt, vội vội vàng vàng trốn sang một bên. Tuy rằng đã sớm biết có trong nhà có người hầu có gia đình, cũng đại khái đoán được thân phận chủ tớ khác biệt, nhưng lần đầu gặp phải chuyện bỗng nhiên bị người khác quỳ xuống thỉnh tội, nàng quả thật hơi bị dọa một chút.

“Cô đứng lên trước đi, sau đó nói tình hình cụ thể và tỉ mỉ cho ta nghe.” Thôi Vô Nhân chú ý đến Tô La không quen nhìn thấy một màn này, hai mắt nhàn nhạt nhìn nha hoàn đang quỳ trên mặt đất, giọng nói lạnh nhạt ra lệnh.

Chờ đến khi Hạ Hương kể tất cả mọi chuyện với vợ chồng Thôi Vô Nhân, hai người họ mới hiểu rõ tại sao Thôi Tổ Nhu lại hoảng loạn thất thần như thế. Thôi Tổ Nhu lúc này vừa mười sáu tuổi, cũng đã là tuổi tuổi trái tim biết rung động. Chỉ là nghe được nam tử nàng ấy thích dường như trong lòng đã có người khác, hai vợ chồng cũng không biết phải làm gì cho phải.

Bản thân Thôi Vô Nhân không hề để ý mấy chuyện môn đăng hộ đối, giống như chuyện chung thân của hắn và Tô La. Chỉ cần hai người thật lòng thích đối phương, mấy chuyện kia đối với hắn mà nói đều là chuyện nhỏ. Cho nên trong nhà có bà mối tới cửa làm mối cầu hôn tiểu muội, hắn cũng sẽ không

tùy tiện chỉ định việc hôn sự của tiểu muội.

Tuy rằng hắn đã sớm biết tiểu muội có người trong lòng, lại không có nghĩ tới trong lòng đối phương đã có người khác. Bây giờ vừa nghe được kết quả như vậy, lại là có chút hối hận khi đó vì sao không hỏi tiểu muội một chút về chuyện này. Nếu như sớm hiểu rõ hơn, không chừng bây giờ sẽ không xuất hiện loại chuyện này.

Tô La quay đầu nhìn về mặt trầm trọng của Thôi Vô Nhân, rồi quay đầu trở lại nhìn nha hoàn Hạ Hương đứng ở phía trước, thu lại tâm trạng cũng có chút nặng nề, giọng điệu bình thản hỏi han, “Cô biết nam tử tiểu thư thích là ai không?”

Hạ Hương gật đầu nhẹ, lập tức hơi hơi hạ mắt xuống, có chút bồn chồn bất an trả lời: “Là Du tiên sinh ở thư viện Vân Lâm.”

Chợt nghe thấy cái tên rất lâu rồi chưa từng nghe, trong mắt Tô La hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi. Nàng quay đầu nhìn Thôi Vô Nhân, ai biết Thôi Vô Nhân cũng vừa lúc quay đầu nhìn nàng, hai cặp mắt có thần sắc khác nhau nhìn nhau rất lâu, thật lâu sau đó khẽ mỉm cười với nhau.

Thần sắc trên mặt Thôi Vô Nhân đã khôi phục lại về bình tĩnh như bình thường, quơ quơ tay nói: “Cô xuống hầu hạ tiểu thư trước đi, chuyện vừa rồi một mình cô biết là được, ta không hi vọng sẽ có người khác biết chuyện này.”

Hạ Hương hết sức lo sợ gật đầu đáp: “Nô tì đã hiểu rõ, nô tì cáo lui.”

Sau khi đợi Hạ Hương rời khỏi, Thôi Vô Nhân quay đầu nhìn Tô La như có chút suy nghĩ, trầm cổ họng hỏi: “A La, nàng nói xem Tố Nhu có thể không bỏ xuống được Du Khiêm kia hay không?”

Tô La lắc lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Ta cũng không hiểu rõ, không thì ta đi tâm sự với nàng ấy, xem trong lòng nàng ấy nghĩ thế nào.”

Thôi Vô Nhân nghĩ cũng ổn, liền nói: “Điều này cũng được, chuyện này giao cho nàng. Tìm một thời gian tốt cùng tâm sự với con bé, con bé lúc nào cũng quật cường, chỉ biết chôn mọi chuyện ở trong lòng, có nàng giúp đỡ khuyên nhủ, ta cũng yên tâm hơn.”

***

Hôm nay mình mới phát hiện ra truyện [Một đời ngọt ngào] vừa hoàn được mấy ngày đã bị copy rồi, chắc ở trong đây có nằm vùng các chị em ạ :(Vậy nên mình quyết định cài pass 1 cách thật chặt với những truyện chưa hoàn và sắp hoàn. Chất ngôn của mình là chất lượng còn hơn số lượng, mình thà cài pass chặt cho vài người đọc còn hơn để dễ dãi cho nhiều người đọc để bọn copy làm giàu trên tâm huyết mình.

Những chị, em cmt ủng hộ nhiều từ lúc mình chuyển truyện từ diễn đàn về đây post mình đã ghi nhận, và tương lai pass kín sẽ chuyển cho những người đó thôi. Cũng không chảnh chọe gì đâu, chỉ là mình bảo vệ truyện mình edit thôi.

Pass là câu hỏi, trả lời câu hỏi là có pass. Có 1 vài chương sẽ cài pass kín, pass sẽ cho những bạn từng cmt, like trước ngày 10.11.2015. Tính cả những người like, cmt trên fanpage của blog ^^

Vì thế mọi người thông cảm nhé, từ giờ mình sẽ cố gắng hoàn truyện này nhanh nhất có thể, còn 26 chương nữa thôi ^_^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Tô La cũng không lập tức đi tìm Thôi Tố Nhu tâm sự về chuyện vừa mới xảy ra, nàng và Thôi Tố Nhu chung quy cũng chỉ vừa mới mới quen mấy ngày, lúc này chạy đi tìm nàng ấy tán gẫu cũng có vẻ có chút không thỏa đáng, đổi lại là để thể tử Thôi Vô Nhân, Thôi Tố Nhu và nhị tẩu Vương Tiểu Đại đi nói chuyện phiếm, cũng hiểu rõ vài tình hình cụ thể và tỉ mỉ hơn.

Vương Tiểu Đại và Thôi Vô Nhân thành thân đã hơn một năm, mấy tháng trước có bầu, trở thành đối tượng quan trọng Thôi gia bảo hộ. Thôi Tố Nhu xưa nay cùng Vương Tiểu Đại có quan hệ cực tốt, có tâm sự gì đều thích kể với nhị tẩu hiền thực ôn nhu.

Ấn tượng đầu tiên khi Tô La mới gặp Vương Tiểu Đại đó là, Vương Tiểu Đại ưỡn bụng toàn thân trên dưới đều mang theo tình mẫu tử chói lọi, khỏe miệng cười hiện lúm đồng tiền như một đóa hoa nở rộ ấm áp đến cực điểm. Không thể không thừa nhận, nữ tử mang thai sẽ khiến người khác cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Ngày đó lần đầu gặp mặt người nhà Thôi gia, trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút lo lắng. Thôi Vô Nhân không để ý gia thế bối cảnh của nàng, không thể đại biểu là đệ đệ muội muội cũng không để ý. May là người nhà hắn cũng rất thân thiết, cũng không thêm để ý mấy việc đó, lo lắng trong lòng nàng cũng dần dần bỏ xuống.

Hai ngày sau đó, nàng cũng tâm sự với Vương Tiểu Đại một chút. Có lẽ hai người đều đã già chồng, cũng có lẽ là tâm tình hai người trầm ổn hơn so với

các cô nương bình thường, nên hai nàng tâm sự vô cùng hợp ý.

“Xuân Hồng, cô có biết nhị thiếu phu nhân nghỉ ngơi canh giờ nào không?” Đôi tay Tô La cầm chén trà nhẹ nhàng đi lắc lắc, giọng điệu bình thản hỏi nha hoàn Xuân Hồng đang đứng ở phía trước, nghĩ đến thai phụ rất ham ngủ, cảm thấy cần phải cân nhắc trước khi đi gặp.

“Trước kia nghe Thu Vận từng nói, canh giờ này nhị thiếu phu nhân đang ngủ say à.” Xuân Hồng hoàn thành trách nhiệm nói với Tô La tin tức nàng ấy biết, nhìn Tô La không tập trung xoay xoay chén trà, lại nói: “Không thì nô tì đi nhìn xem nhị thiếu phu nhân đã dậy chưa nhé?”

Tô La lẳng lặng nhìn chén trà trên tay, nghĩ nghĩ rồi nói: “Không cần, cô đi xuống trước đi, có việc gì ta sẽ gọi cô.”

Xuân Hồng tất nhiên sẽ không có ý kiến khác, hơi hơi phúc thân, giọng nói thanh thúy đáp: “Nô tì cáo lui.”

Thôi Vô Nhân mới vừa đi từ lâu, lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Tô La, cả căn phòng có vẻ có chút lạnh lẽo. Nghĩ đến thời gian gần đây rất lâu rồi không làm được ra loại thú bông mới, Tô La nhất thời hưng trí, lập tức dọn cái bàn trong phòng sạch sẽ bóng loáng, quyết định nhân cơ hội này làm ra hai con thú bông mới.

Vải dệt đều là mang từ Tô gia tới, cũng là vải dệt lấy ở xưởng nhỏ về nhà để cân nhắc làm thú bông mới. Vải để làm thú bông nhỏ và vải để may y phục khác nhau, Tô La nghĩ để lại ở nhà cũng không có bao nhiêu tác dụng, liền thuận tay mang về Thôi gia.

Đội lát nữa để vải dệt muốn dùng trên bàn, Tô La bắt đầu nhớ lại những loại thú bông và búp bê trước kia từng thấy. Nghĩ đến kiếp trước ở trong nhà có hai cô bé mười mấy tuổi, cái tuổi này ở kiếp trước đều là mấy cô nhóc, mấy đứa bé hẳn sẽ thích mấy con búp bê vải to to nhỉ?

Nghĩ như thế, Tô La lại là có mục tiêu chính xác. Trước kia làm mấy con thú bông kia đều là tương đối nhỏ, Đồng lão gia cũng từng nói việc làm ăn bán thú bông rất tốt, chuẩn bị ở mấy trấn nhỏ bên cạnh mở một gian hàng chuyên bán thú bông, làm mấy thú bông to cũng là một vấn đề đáng giá suy xét.

Tô La luôn luôn là một người rất có năng lực, bây giờ nghĩ đến chuyện này, lập tức làm ra một quyết định. Trước để hai người thân trong nhà làm làm hai con thú bông lớn, sau đó có thể tham khảo ý kiến mọi người một chút, lại xác định phương án cuối cùng.

Thế là, Tô La vội làm đến quên thời gian, thẳng đến khi mặt trời đã bắt đầu xuống núi, nàng vẫn như cũ ở trong phòng cẩn thận dè dặt cắt. Bởi vì nàng cũng chưa từng làm thú bông cỡ lớn, giờ phút này muốn cắt một miếng vải lớn như vậy. Nàng sợ một lần không cẩn thận run tay, sau đó cắt hỏng một miếng vải tốt.

Thẳng đến khi nàng men theo nét vẽ cắt thành công một miếng da bên ngoài thú bông lớn nhìn có chút kỳ quái, nàng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đôi tay cầm lấy miếng vải làm da thú bông vừa mới cắt nghiêm túc nhìn một lúc lâu, sau đó hơi hơi nheo mắt, chỉ ở trong lòng yên lặng nghĩ nếu như có một mặt là lông mềm như nhung thì càng tuyệt.

Nơi này có lông thú, nhưng đều là lông thú mấy động vật hoang dã, cho nên lông thú này vô cùng sang quý. Nếu như dùng lông thú này may thú bông, phí tổn khẳng định sẽ cao hơn so với trước kia rất nhiều lần. Mà ở chỗ thăm son cùng cốc như vậy, nàng không thấy loại thú bông này sẽ tiêu thụ mạnh, cho nên tạm thời không nghĩ làm loại thú bông này.

Nàng nghĩ, đợi đến lúc thời cơ chín muồi, lại bắt đầu làm thú bông bằng lông thú cũng không muộn. Vào lúc này, thay vì dùng mấy lông thú làm thú bông không thể tiêu thụ mạnh, đổi lại như làm mấy áo choàng và quần áo mùa đông mới mẻ, nói không chừng như thế càng thêm hấp dẫn ánh mắt nữ tử nhà giàu. Nữ nhân thôi, phần lớn đều hi vọng có được vài món áo choàng xiêm y xinh đẹp.

Vội làm đến quá muộn, Tô La quên mất kế hoạch đi tìm Vương Tiểu Đại nói chuyện phiếm. Dù sao cả nhà đều ở dưới một mái hiên, chẳng cần nóng lòng nhất thời, thế là chậm rì rì thu dọn văn vụn và cây kéo dao nhỏ đẩy bàn.

Chờ nàng thu dọn mấy văn vụn tán loạn đầy mặt đất, mở cửa phòng đã thấy ánh nắng chiều dưới chân trời. Năm sắc hào quang chiếu đến trên mái hiên, chiếu một tầng ánh sáng rực rỡ lên mái hiên. So với ánh nắng chiều đã từng thấy còn sắc sảo hơn, tâm tình ngắm ánh nắng chiều cũng so với tâm tình ánh nắng chiều đã từng ngắm cũng nhẹ nhàng sáng ngời hơn.

Buổi tối, đợi Thôi Vô Nhân từ thư phòng trở về, cũng đúng là giờ nghỉ ngơi rồi. Lúc này Tô La đã mệt mỏi muốn ngủ, phát hiện ra bên người có tiếng động nhỏ, mở to hai mắt mông lung buồn ngủ, mơ màng nhìn Thôi Vô Nhân vừa mới nằm lên trên giường, sau đó lại nhắm nghiền mắt.

“Không được thức quá muộn, không tốt cho thân thể.” Giọng nói giống như là lâu bầu nhỏ mang theo lo lắng nhàn nhạt, gần đây khí trời thay đổi càng lúc càng lạnh. Tô La đặc biệt sợ lạnh tự động tự giác nằm sát vào bên cạnh Thôi Vô Nhân, toàn thân cũng không khác gì như nằm bên một bếp lò thiên nhiên ấm áp

“Ừ, ta sẽ chú ý.” Giọng nói Thôi Vô Nhân so với bình thường còn trầm thấp dồi dào từ tính hơn, hần lẳng lặng nhìn khuôn mặt trắng nõn gần ngay trước mắt, hô hấp dần dần trở nên có chút nặng nề, dưới bụng có một cỗ nhiệt lưu không ngừng hội tụ đến hạ – thân.

Từ đêm thành thân đến giờ, hai người họ cũng đã mấy ngày chưa cá nước thân mật. Mấy ngày trước đều là săn sóc Tô La mới lần đầu, chịu không được để nàng nhận một tí tổn thương nào. Nhịn vài ngày như vậy, lúc này bên cạnh lại có ôn hương nhuyễn ngọc thơm ngát, định lực của Thôi Vô Nhân càng kém.

“Có mệt không?” Giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng dưới ánh nến mờ hồ lộ ra hương vị dụ hoặc lòng người, giọng nói nhỏ nhẹ làm hương vị mờ ám rất nhanh tiêu tán ở trong không khí, bàn tay ấm áp có mục đích xoa bờ eo hết sức nhỏ chỉ một vòng tay là ôm hết.

“Đạ? Cũng không phải rất mệt, có chuyện gì muốn nói sao?” Tô La mở to mắt nhìn Thôi Vô Nhân, dưới ánh sáng mờ nhạt tuy rằng không nhìn thấy rõ đôi mắt sâu thẳm, nhưng cũng đã cảm giác được một hơi thở mờ ám, nhất là ngón tay trên eo mềm nhẹ nhàng vuốt ve, nháy mắt đã hiểu rõ việc Thôi Vô Nhân cần phải làm giờ phút này.

Đáp lại Tô La là một nụ hôn sâu bá đạo nóng bỏng, hơi thở nồng nàn gắt gao vây quanh nàng, không để cho được nàng tránh né nửa bước. Mối mong non mềm bị người nào đó giống như là nhẹ nhàng gặm cắn quả táo. Nàng chỉ cảm thấy đầu lưỡi và làn môi đều bị hôn đến run lên, toàn thân tê tê dại dại không có một chút sức lực.

Ngón tay mang theo vết chai thương yêu khẽ vuốt mỗi một tác da thịt tinh tế bóng loáng, giống như là vuốt ve tơ lụa thượng đẳng vậy quyến luyến mãi không thôi. Từ eo hết sức nhỏ nhắn cho đến xương bả vai mẫn cảm, lại từ bụng bằng phẳng chậm rãi trượt đến bộ ngực mềm mại trắng nõn, cách lớp áo mỏng lúc nhẹ lúc nặng xoa nắn nhũ hoa tròn trịa.

“Ừm...” Một tiếng rên trầm trầm — tiếng ngậm nga không nhìn được tràn ra khỏi miệng, hơi thở Tô La trở nên có chút không thông, toàn thân trên dưới đều bị trêu chọc đến mềm yếu vô lực. Trong lòng có chút khát vọng khó hiểu, có loại cảm giác rất muốn được người ôm ấp gắt gao ôm ấp. Trong não chợt lóe ra ý niệm này, chỉ xấu hổ đến nhắm nghiền mắt lại.

Ánh sáng mỏng manh dưới nền, tuy là không có cách nào thấy rõ thần sắc đối phương, nhưng thân thể lại vì vậy mà càng trở nên mẫn cảm, càng dễ dàng cảm thụ được loại cảm giác kích thích khác thường. Nàng vốn định nhắm mắt lại né tránh ngượng ngùng, lại không nghĩ đến nhắm mắt lại càng cảm thụ rõ ràng cảm giác đôi tay kia ở trên người vuốt ve tinh tế.

Bởi vì tập võ, Thôi Vô Nhân ở trong bóng tối cũng có khả năng hành động tự nhiên, có ánh sáng nền tất nhiên là có thể thấy rõ ràng thường thức cảnh đẹp trước mắt, xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng, lông mi và lông mày nhẹ nhàng run rẩy, mối mong thom mềm đỏ mọng, tất cả thu vào hết đáy mắt. Tâm tình hân hoan trả nằng môi cười một cái, ôn nhu hôn một cái ở trán, lông mày và lông mi, mũi thon, môi mọng... Mãi cho đến vai ngọc mượt mà, xương quai xanh...

Xiêm y trên người chẳng biết từ lúc nào đã bị lột ra sạch sẽ bóng loáng, lúc này Tô La giống như một đứa bé sơ sinh mềm mại, không biết mình đang ở đâu. Nàng ngại ngùng đáp lại người nào đó, cánh tay trơn bóng trắng mịn khoác ở trên cổ người nào đó. Hai chân thon dài tinh tế bị tách ra hai bên, trong hốt hoảng nhận ra dưới thân sớm đã trở nên ướt đầm dề, da thịt trên người không có cách nào khống chế mà nóng lên, đỏ hồng và sáng bóng.

Thôi Vô Nhân kèm chế dục vọng dưới bụng, tinh tế khơi mào hưng trí của nữ tử, ngón tay men theo bắp đùi trắng mịn trượt đến chỗ ướt át. Hắn cố nén xúc động đâm một phát vào chỗ mềm mại chặt chẽ, để bộ phận thô to cứng rắn chậm rãi tiến vào nơi sâu thẳm mềm mại ẩm ướt. Ước chừng vào được nửa tác, cúi đầu hôn môi mọng non mềm. Thừa dịp nữ tử đang lúc ý loạn tình mê, ấn eo một cái, toàn bộ đều nhập vào nơi mềm mại, thoáng chốc chỉ cảm thấy sáng khoái không thôi. Đem tiếng ngậm kiều mỹ mê người nuốt vào trong bụng, sau đó bắt đầu luật động theo dục vọng nguyên thủy nhất.

Người nào đó ở trên luật động vào sâu ra cạn, Tô La chỉ cảm thấy giờ phút này nàng giống như là lục bình phiêu trên mặt nước, sóng nước nhộn nhạo, nàng cũng nhộn nhạo. Hoàn toàn không đau đớn như đêm đó, ân ái có chút khoái lạc va chạm vào tinh thần nàng, nàng kim lòng không được ưỡn người phối hợp với động tác của người nào đó trên người mình, để hắn lần lượt đâm sâu vào trong cơ thể...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Đông Thanh, đại đương gia ra ngoài bao lâu rồi?” Tô La vừa lặng lẽ bóp bờ eo mỗi nhừ, vừa hỏi Đông Thanh đang giúp đỡ mình. Tối hôm qua không biết bị lặn qua lặn lại bao nhiêu lần, tỉnh lại đã là lúc mặt trời lên cao, trong phòng chỉ còn lại một mình nàng.

“Ước chừng đã hơn một canh giờ, trước khi đại đương gia ra ngoài đã bảo nô tì chuyển lời cho phu nhân, nếu như phu nhân muốn đi tầu lâu hoặc là Hồ Hương Lâu nhìn xem, lúc nào cũng có thể đi qua đó.” Đông Thanh trả lời một chút cũng không qua loa, giúp Tô La cài một cái thoa Thúy Châu lung linh, rồi im ắng lui sang một bên.

Tô La hết sức muốn đi qua nhìn xem, nhưng mà nghĩ đến bây giờ nàng toàn thân đều có chút không thoải mái, làm gì còn có tâm tình đi ra ngoài dạo. Vốn quyết định hôm nay đi xuống nhỏ nhìn xem, bây giờ cũng chỉ có thể từ bỏ, cân nhắc lúc khác lại tìm thời gian thích hợp đi nhìn xem.

“Phu nhân, bánh ngọt đã chuẩn bị xong, người ăn một chút bánh ngọt trước, đợi lát nữa nô tì lại đi bưng chút cháo nóng tới đây.” Xuân Hồng vừa mới bưng bánh ngọt tới để lên trên bàn, vừa tới đã báo với Tô La chuyện này.

Tô La khoát tay, thân nhiên nói: “Ta ăn chút bánh ngọt là được, cháo không cần bưng lên.”

Nhìn hai người nha hoàn vội tới vội lui, Tô La không khỏi có chút cảm khái. Trách không được mấy gia đình lớn đều có nhiều người làm như vậy, phòng ốc rộng như thế phải cần bao nhiêu nhân lực tài lực mới có thể quét dọn sạch sẽ, khoảng cách từ phòng bếp đến nơi nghỉ ngơi cũng rất xa, càng miễn bàn mấy một tòa viện kia, phải suốt ngày đi qua đi lại nơi này, quả thật làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi.

Sau khi ăn mấy cái bánh ngọt, Xuân Hồng ở trong phòng thu dọn, còn Đông Thanh theo sau cùng rời khỏi phòng.

Tô La ra khỏi Thủy Bách viện mà nàng và Thôi Vô Nhân ở, vừa vặn thấy quản gia mang theo một vị đại phu già râu tóc bạc đi về phía bọn nàng. Trong lòng Tô La kinh ngạc, thần sắc trên mặt cũng có chút thay đổi nhỏ, trong lòng nhin không được âm thầm nói: chẳng lẽ trong nhà có người bị bệnh sao?

“Quản gia, trong nhà có ai thân thể không khỏe sao?” Tô La lo lắng trong nhà thực sự có người bị bệnh, thần sắc hỏi thăm về phía quản gia và đại phu càng ngày càng đến gần, mắt đen sáng ngời hiện lên một nét lo lắng thoáng ẩn thoáng hiện.

“Bẩm phu nhân, là thân thể tiểu thư có chút không khỏe, nghe nha hoàn nói có thể là tối hôm qua bị cảm lạnh. Lão nô đi mời đại phu qua trước, sau lại báo với phu nhân tình hình cụ thể và tỉ mỉ.” Quản gia vô cùng trung thành với Thôi gia, càng trung thành và tận tâm với Thôi Vô Nhân. Nghe thấy đương gia chủ mẫu hỏi han, lễ độ cung kính trả lời vấn đề, không có chút bất kính nào.

Tô La vừa nghe là Thôi Tổ Nhu thân thể không khỏe, nghĩ tới hôm qua vẫn êm đẹp, sau một đêm đã bị cảm lạnh, trong lòng cũng vô cùng lo âu, thế là quan tâm nói: “Vậy các ông cũng đừng trì hoãn nữa, nhanh chóng đi đi, sau đó ta sẽ đến sau.”

“Vâng, vậy lão nô nhanh chóng qua xem.” Quản gia vội vàng đáp một câu, sau đó vội vàng mời lão đại phu chạy đến Ý Lan viện mà Thôi Tổ Nhu ở.

Tô La vốn muốn tìm Vương Tiểu Đại cùng đến Ý Lan viện tìm Thôi Tổ Nhu uống chén trà nóng, thuận tiện nói chuyện phiếm, nhưng không nghĩ đến Thôi Tổ Nhu vô tình bị cảm lạnh. Nhớ lại tối hôm qua tư tưởng Thôi Tổ Nhu không tập trung, đã ngầm đoán được lý do Thôi Tổ Nhu cảm lạnh.

Nghĩ đến là lý do này, Tô La hết sức hối hận hôm qua không đến tâm sự với Thôi Tổ Nhu một lúc. Nhưng chuyện đã xảy ra, hơn nữa ai cũng không nghĩ đến sẽ phát triển như vậy, nói tới cũng thực kỳ quái. Trầm tư một lúc, Tô La thay đổi đi hướng, mang theo Đông Thanh đi về Ý Lan viện.

Đợi khi Tô La tới Ý Lan viện, Vương Tiểu Đại ở Quế Hương viện cũng được nha hoàn dìu đỡ chậm rãi đi về phía Ý Lan viện. Tô La hơi nâng mắt đã thấy Vương Tiểu Đại mặt đầy nôn nóng che cái bụng to như cái nồi đi tới bên này, vội vàng tiến lên giúp đỡ một phen.

Dáng vẻ Vương Tiểu Đại khéo léo linh lung, đôi mắt to sáng ngời, mặt trái xoan, môi không tô son mà đỏ. Cả người hoảng hốt vội vàng tới đây, lúc này khí tức hơi dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, hơn nữa cái bụng bất mất, chỉ thấy cả người mồ hôi lạnh ròng ròng, lo lắng không thôi.

“Đại tẩu, muội nghe Thu Vận nói thân thể Tiểu Nhu không khỏe, con bé không có chuyện gì chứ?” Vương Tiểu Đại chỉ chờ hơi thở hơi hơi bình phục chút, đã khẩn cấp vội vã hỏi thăm Tô La về tình hình Thôi Tổ Nhu, giọng nói dịu dàng không che dấu nỗi lo lắng.

“Đại phu đang chẩn bệnh cho Tiểu Nhu, đợi lát nữa liền biết kết quả. Muội vẫn là nên chú ý thân thể của mình nhiều hơn, cũng đã mang thai còn giống như một đứa bé, đi gấp như vậy làm gì.” Tô La nhướn mày bắt lực trả lời, đôi mắt mang chút trách cứ như có như không liếc Thu Vận bên người Vương Tiểu Đại một cái.

Thu Vận vốn đang tự trách không thôi tuy rằng không thấy ánh mắt trách cứ của Tô La, nhưng ở chỗ này gặp phải đương gia chủ mẫu vừa mới vào cửa, lại nghe thấy lời nói kia của Tô La, trong lòng càng tự trách. Chỉ trách bản thân lúc ấy lạnh mồm lạnh miệng, sau đó khuyên như thế nào cũng không khuyên được nhị thiếu phu nhân, cứ muốn tự mình tới đây xem xem.

“Tướng công và đại ca đều không có ở nhà, muội cũng lo lắng đại tẩu có việc đi ra ngoài, vừa nghe thấy Tiểu Nhu bệnh, nhất thời quên mất chuyện khác.” Khuôn mặt Vương Tiểu Đại hồng nhuận dần dần trở nên trắng, lúc này nghĩ đến bụng của mình, có chút hoảng loạn sờ sờ cái bụng đã lộ ra.

Tô La yên lặng nhìn động tác khẽ vuốt bụng của Vương Tiểu Đại, càng phát hiện ra nữ tử mang thai thật sự khác biệt, làm nàng lấy tâm tình của nàng ấy. Cuối cùng chỉ có thể ở trong lòng yên lặng chờ dài một hồi, sau đó hạ thấp giọng nói: “Đợi lát nữa thuận tiện đề đại phu giúp muội nhìn xem, lần tới không nên kích động như vậy nữa.”

Vương Tiểu Đại khẽ gật nhẹ đầu, sau khi xác định bụng không làm sao, trên mặt dần dần có huyết sắc, thần sắc cũng trở nên càng lúc càng nhu hòa, Tô La nhìn mà tim vừa đập mạnh một cái. Vừa rồi còn hoảng loạn lo lắng như thế, sờ bụng hai cái đã trở nên tỉnh táo như vậy, cảm giác thật sự giống như xem thay đổi sắc mặt.

Hai người vào trong phòng cũng không tiếp tục đi vào trong, sợ nhiều người vào trong sẽ ảnh hưởng đến lão đại phu bắt mạch. Tô La đỡ Vương Tiểu Đại đến bên cạnh bàn ngồi xuống, sau đó đi đến bên ngoài rèm châu nhìn tình hình bên trong.

Màn che đi người nằm trong giường, vẫn để lộ cổ tay trắng nõn xuyên qua màn che, lão đại phu lúc này tập trung tinh thần bắt mạch. Đã sớm ở trong sách thấy qua cảnh đại phu cô đại xem bệnh cho nữ tử nhà giàu, hóa ra nhà bình dân và nhà giàu thực là khác nhau rất lớn.

Không lâu sau, lão đại phu đi ra, thấy bên ngoài nhiều người đợi như vậy, phút chốc không biết nên nói với ai bệnh tình vị cô nương bên trong cho ổn. Khi ánh mắt ông rơi vào trên người Tô La, nghĩ đến quản gia kia vừa gọi Tô La là “Phu nhân”, trong lòng biết phu nhân trước mắt này hẳn là đương gia chủ mẫu Thôi gia, thế là báo bệnh tình cho Tô La nghe.

Tô La nghe thấy Thôi Tổ Nhu chỉ là cảm lạnh, uống mấy thang thuốc là khỏe, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hồi. Hai huynh đệ Thôi gia vừa mới ra ngoài, tiểu muội bọn hắn bảo hộ nhiều năm như vậy sinh bệnh, nàng cũng lo lắng. Bây giờ được đáp án như vậy, chút lo lắng trong lòng cũng lắng xuống.

Tô La thu lại thần sắc, không lộ vẻ gì, sau đó nhìn lão đại phu lễ phép nói: “Đại phu, thỉnh ngài thuận tiện giúp đệ muội nhà ta nhìn xem, tâm tình nàng ấy vừa rồi nôn nóng, chạy một lúc, không biết có thể ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng hay không?”

Lão đại phu tất nhiên sẽ không chậm trễ, ông tới Thôi gia cũng không phải chuyện lần một lần hai, lúc trước biết được nhị thiếu phu nhân Thôi gia có thai vẫn là do ông bắt mạch, xưa nay cũng ngẫu nhiên tới đây nhìn xem, lúc này nghe nói vị phu nhân này vừa chạy một đoạn, làm cha mẹ rồi, ông lại thực có

chút lo lắng cho đứa bé trong bụng.

Trong lòng Vương Tiểu Đại cũng biết nàng vừa rồi quả thật có chút xúc động, nghe thấy lão đại phu muốn xem mạch cho nàng cũng không ngần ngại, duỗi cổ tay đợi lão đại phu bắt mạch.

Đợi lão đại phu bắt mạch cho Vương Tiểu Đại, xác định cũng không có chuyện gì, Tô La để Đồng Thanh tiễn lão đại phu ra về, thuận tiện lấy chút thuốc cho Thôi Tổ Nhu về. Sai bảo xong chuyện này, Tô La thấp giọng nói với Vương Tiểu Đại: “Tiểu Đại, muội về phòng nghỉ trước đi, có ta ở chỗ này trông coi, muội không cần lo lắng.”

Vương Tiểu Đại có chút do dự nhìn động tĩnh bên trong rèm châu, sau đó lại nhìn nhìn Tô La, cũng thấp giọng nói: “Muội vào trong xem một cái, xác định không có chuyện gì sau đó sẽ trở về nghỉ ngơi.”

Tô La nhượng mảy, hơi hơi rũ mí mắt xuống, có ngụ ý nhìn bụng Vương Tiểu Đại. Thẳng đến khi Vương Tiểu Đại nhìn theo ánh mắt nàng cúi đầu nhìn bụng mình, Tô La mới chậm rãi nói: “Muội bây giờ là thai phụ, không nên cùng bệnh nhân tiếp xúc quá gần, đối với thân thể muội không tốt, đối với đứa bé càng không tốt.”

Nghe vậy, tuy rằng Vương Tiểu Đại vẫn như cũ có chút không yên tâm, nhưng cảm thấy Tô La nói có đạo lý, cuối cùng cũng không kiên trì nữa, chỉ ngại ngừng nói: “Vay chuyện này làm phiền đại tẩu, muội đi về trước nghỉ một lát, đợi Tiểu Nhu khỏe chút sẽ tới thăm con bé.”

Tô La gật gù đầu, mỉm cười nói: “Yên tâm giao cho ta đi, muội cứ việc nghỉ ngơi cho tốt, sau đó sinh cho nhị đệ một đứa bé mập mạp mũm mĩm là được.”

Vương Tiểu Đại khuôn mặt đỏ lên, nghi hoặc câu tương tự lời nói, rồi lại không biết phải thế nào hỏi, cộng thêm Tô La lại là đại tẩu, càng là sợ không tiểu tâm nói bậy, ngược lại va chạm nàng, đành phải mắc cỡ đỏ mặt, xoay người rời đi.

Đợi Vương Tiểu Đại ra ngoài, Tô La đi lên khóa chặt cửa, sau đó xoay người đi vào bên trong rèm châu. Nhìn Hạ Hương tuy là vẫn ở bên cạnh Thôi Tổ Nhu, lại có vẻ có chút chân tay luống cuống, Tô La hơi hơi nhíu mày. Nghĩ y thuật ở cổ đại thật sự không như hiện đại, một bệnh phong hàn nhẹ cũng có thể gây ra bệnh nặng, cuối cùng đợi người bị bệnh buông tay nhân gian, cũng chỉ có thể bắt lực thờ dài.

Tô La xóc màn che lên từ tế quan sát sắc mặt Thôi Tổ Nhu một chút, thấy chỉ là cảm mạo phổ thông, thế là quay đầu sai bảo Hạ Hương: “Hạ Hương, nơi này để ta trông nom, em đến phòng bếp nấu chút nước gừng đường đỏ trước đi, thừa dịp nóng để tiểu thư uống.”

Hạ Hương giật mình, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ vội vàng trả lời: “Nô tì lập tức đi.” Nói xong lập tức hành động, trước khi ra cửa còn thuận tay đóng cửa phòng.

Thôi Tổ Nhu lúc này mệt mỏi muốn ngủ, mở to đôi mắt mông lung nhìn Tô La đứng ở bên giường, suy yếu nói: “Đại tẩu, sao tẩu lại tới ?

Tô La khẽ cười cười, nhẹ giọng nói: “Tẩu tẩu tới đây bồi muội, muội ngủ một lát trước đi, ngủ một giấc thân thể cũng sẽ khỏe hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Thôi Vô Nhân vừa mới trở về đã từ miệng quản gia mà biết được Thôi Tổ Nhu bị bệnh, nghĩ đến tối hôm qua Thôi Tổ Nhu vẫn nhảy tung tung, sau một đêm tỉnh lại đã bị phong hàn, trong lòng hẳn cảm thấy hết sức lo lắng. Lại nghe thấy Tô La đã ở trong phòng chăm sóc Thôi Tổ Nhu, bước chân vội vàng dần dần ổn định lại.

Khi trong nhà chỉ còn lại ba huynh muội bọn họ, người hầu trong nhà đi thì đi, tán loạn, chỉ còn lại một nhà quản gia và mấy người làm trung hậu thành thật, nếu mà thân thể nhị đệ hay là tiểu muội không khỏe, lo lắng nhất chỉ có đại ca hắn. Mỗi lần gặp phải chuyện này, hẳn cũng không yên tâm giao bọn họ cho mấy nô bộc chăm sóc, vừa lo tẩu lâu vừa chăm sóc bọn họ, những chua xót mấy năm trời chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Mà nay, bên cạnh đã có thêm một thê từ ôn nhu săn sóc, khi có phiền não có thể kể với nàng, khi trong nhà có chuyện nàng sẽ quản lý, không có cách nào ngăn cản được dòng nước ấm áp chảy từng giọt vào một góc nào đó trong đáy lòng, hẳn không thể sớm chút được thấy nàng, ôm nàng gặt gao vào trong ngực, vĩnh viễn vĩnh viễn không buông ra.

Tô La vừa mới từ trong phòng Thôi Tổ Nhu ra, chân còn chưa kịp đứng vững đã bị ôm vào trong lòng ngực rắn chắc bao la hùng vĩ. Hơi thở ấm áp quen thuộc khiến nàng không cần nhìn cũng biết người ôm nàng là ai, trên đời này có thể khiến nàng an tâm dựa vào như thế cũng chỉ có tướng công của nàng Thôi Vô Nhân.

“A La, cảm ơn nàng.” Thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng hóa thành một câu cảm ơn đơn giản nhất, hai cánh tay Thôi Vô Nhân lại dùng thêm mấy phần sức lực, dường như muốn đem thân thể mềm mại thơm ngát khảm vào trong xương cốt.

“Người một nhà nên chăm sóc lẫn nhau, xem chàng nói mấy lời bậy bạ gì kia.” Tô La giống như là bắt lực nói, khỏe miệng cũng nâng lên một nụ cười nhân nhật. Đôi tay hần ôm nằng chặt làm nằng cảm thấy hơi đau, lại khiến nằng càng thêm nhớ rõ từng kỷ niệm của hai người họ.

Cũng không biết có phải là nước gừng đường đỏ có tác dụng hay không, đến giờ ăn cơm tối, vốn tưởng rằng Thôi Tố Nhu vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi lại ngoài dự đoán xuất hiện ở bên bàn ăn. Sắc mặt Thôi Tố Nhu nhìn lại vẫn có chút tiêu tụy như cũ, nhưng tinh thần tốt hơn rất nhiều so với buổi trưa.

Trong nhà Thôi Tố Nhu chính là người nhỏ tuổi nhất, mấy người trong nhà biết thân thể nàng ấy không khỏe tất nhiên là đều vô cùng lo lắng. Bây giờ thấy nàng ấy không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, ngược lại chống đỡ thân thể tới đây, tránh không được lại lo lắng, hỏi han ân cần.

“Tiểu muội, sao muội không ở trong phòng nghỉ thêm một lát hử? Bên ngoài lạnh như là rơi vào kẻ nứt băng tuyết ấy.” Lúc hoàng hôn Thôi Vô Trần mới từ trần nhỏ bên cạnh trở về thấy gương mặt tròn của tiểu muội nhà mình trắng bệch, trên gương mặt vẫn nhả tuần dật lập tức lộ ra lo lắng không có cách nào che giấu.

Nếu như đơn giản chỉ nhìn dung mạo, thì đáng về Thôi Vô Trần và huynh trưởng Thôi Vô Nhân lại có chút giống nhau. Nhưng chỉ cần quan sát kỹ hơn, sẽ phát hiện hai người kỳ thật chẳng hề giống nhau chút nào. Đối mặt với người ngoài, Thôi Vô Nhân mặc kệ trong ngoài đều là người lãnh khốc vô tình; còn Thôi Vô Trần lại có bề ngoài văn nhã vô hại, kì thật bên trong phức tạp như hồ ly.

Ở trần nhỏ bên cạnh, Thôi gia có làm ít làm ăn nhỏ, xưa nay Thôi Vô Trần thường hay đi lại giữa hai trần. Mà thời gian Tô La gả đến Thôi gia không được mấy ngày, bình thường nói chuyện cùng Thôi Vô Trần lại ít càng thêm ít. Bởi vậy, đa số ở giờ ăn cơm chiều mới nhìn thấy được Thôi Vô Trần, ấn tượng đối với hần cũng chỉ dừng ở đây.

Tuy là hiểu không sâu, nhưng Thôi Vô Trần đối với Vương Tiểu Đại rất ôn nhu săn sóc cũng là chuyện người một nhà rõ như ban ngày. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Tô La thực sự có chút không dám tin một nam tử như Thôi Vô Trần sẽ có một mặt thân thiết như vậy.

Trước kia từng đọc tiểu thuyết đủ loại màu sắc hình dạng, thấy một là nam tử lãnh khốc vô tình, hai là nam tử phong lưu phóng khoáng, một khi gặp được nhân duyên định mệnh, sẽ trở nên khác trước sẽ chung tình ôn nhu. Lúc ấy cảm thấy sợ rằng chỉ có tiểu thuyết mới xuất hiện nội dung vô kịch như thế, biết trong nhà có một người chân chân thật thật như vậy.

“Cũng đã nghỉ cả một ngày, bây giờ muội cảm thấy thân thể khỏe hơn rất nhiều, muốn ra ngoài đi lại nhiều hơn.” Giọng nói thanh thúy của Thôi Tố Nhu hơi mang chút khàn khàn, chỉ thấy Thôi Tố Nhu nói xong lại xem nhìn Tô La, ôn nhu nói: “Hôm nay đa tạ đại tẩu ở bên chăm sóc, bằng không muội cũng sẽ không khỏe nhanh được như vậy.”

Sắc mặt Tô La bình tĩnh nâng mắt nhìn Thôi Tố Nhu, chợt mỉm cười cười nói: “Đều là người một nhà, nói tạ ơn gì chứ! Nhanh chóng cùng nhau ngồi ăn cơm đi, đợi lát nữa nguội không ngon nữa. Nếu không có khẩu vị gì cũng phải ăn một ít lót bụng, bụng rỗng chính là không tốt.”

Thôi Tố Nhu gật nhẹ đầu, nhìn Tô La thông dong tự nhiên giúp nàng ấy múc thêm một chén canh bỏ nóng hầm hấp, lại nghỉ chén nước gừng đường đỏ nóng hầm hấp buổi trưa. Trải qua chuyện này, ấn tượng đối với Tô La lại tốt thêm mấy phần, trong lòng thầm nghĩ tẩu ấy thực sự là một người rất thích hợp với đại ca.

Một bàn thức ăn hương thơm tỏa bốn phía, hơn nữa một nhà vây quanh một chỗ ăn cơm, trường hợp này miễn bàn, đầy náo nhiệt. Một bữa cơm tối trong bầu không khí ấm áp hạ màn, sau đó người một nhà lại ngồi tán gẫu một lúc, thấy sắc trời cũng không còn sớm, mới các tự trở lại viện mà mình ở.

Trở về phòng, Tô La sai bảo Đông Thanh giúp đỡ chuẩn bị chút nước ấm, khi trời lạnh, nằng thích trước khi ngủ tắm bằng nước nóng, khi chui vào chăn chính là nóng hầm hấp, hơn nữa ngâm mình trong nước nóng cũng có thể buông lỏng tinh thần một chút, cũng có phụ trợ rất lớn đối với giấc ngủ.

Còn Thôi Vô Nhân làm công sự, mỗi đêm đều ở thư phòng nghỉ ngơi một lúc như vậy. Hai ngày trước Tô La đã nói với Thôi Vô Nhân không nên tại xem sổ sách tư liệu vào ban đêm, gần đây thật sự có chút bận, Thôi Vô Nhân đã đáp ứng tận lực xong việc sớm chút, sẽ không làm việc quá muộn.

Xuân Hồng Đông Thanh chuẩn bị xong nước ấm sau đó thức thối lui ra, trải qua mấy ngày chung sống này, các nằng đã biết phụ nhân của các nằng lúc tắm không thích có người ở bên hầu hạ. Tuy rằng các nằng ở nhà khác từng hầu hạ phụ nhân tiểu thư có chút khác biệt, nhưng các nằng thân là hạ nhân, tất nhiên là nghe lời chủ tử phân phó.

Đội hai người nha hoàn lui ra ngoài cửa, Tô La cảm y phụ lát nữa sẽ mặc đi ra phía sau bình phong, hơi nước mông lung phả vào trên mặt. May ở trong phòng rộng rãi, bằng không đã sớm bị hơi nóng mờ mịt khiến không nhìn thấy gì. Nhưng mà bởi vì gian phòng rộng lớn, cỏi y phục đã cảm thấy lạnh đến phát run, nhanh chóng ngâm mình ở trong nước nóng.

Lúc này nước vô cùng nhanh lạnh, Tô La cũng không dám ở trong nước ngâm quá lâu, phát hiện ra nước ấm lạnh xuống, vội vàng ra khỏi bồn tắm mặc quần áo vào, miễn cho một lần không cẩn thận bị lạnh. Nằng hiểu rất rõ y học ở cổ đại và y học hiện đại khác nhau, thật sự không hi vọng ngâm mình lâu thêm một chút mà có chút xiu không thoải mái đâu.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, Thôi Vô Nhân trong gió lạnh về đến phòng. Tô La đợi ở trong phòng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Nằng biết Thôi Vô Nhân hôm nay thực sự vô cùng bận rộn, nhưng mỗi lần thấy ánh sáng nền như ẩn như hiện, trong lòng nằng sẽ cảm thấy không yên tâm.

Thôi Vô Nhân đi vào đã thấy Tô La ngồi bên cạnh bàn đợi chờ, thần sắc ác liệt trên mặt trong nháy mắt trở nên hết sức nhu hòa, nhưng thấy Tô La chỉ mặc một bộ quần áo mùa đông, hơi hơi nhíu mày: “Trời lạnh, lần sau không nên ở chỗ này ngồi chờ ta.”

Tô La hơi hơi cong khỏe môi lên, đứng dậy nhận áo khoác ngoài trên người Thôi Vô Nhân, rồi mới nói: “Không có gì đáng ngại, trong phòng ấm áp.”

Nghe vậy, trong lòng Thôi Vô Nhân chỉ cảm thấy rất ấm áp, duỗi tay ôm Tô La gất gao vào trong ngực một lúc lâu, bên mũi người được đều là hương thơm quen thuộc. Thích nhất người ở trong ngực mình, lời nói ấm áp như vẫn quanh quẩn bên tai, toàn thân mỗi một đều ở trong phút chốc mà biến mất không còn bóng dáng.

Sáng sớm hôm sau, đợi Tô La mờ mịt tỉnh lại, Thôi Vô Nhân đã ra ngoài. Chỉ cần nghĩ đến Thôi Vô Nhân đều là vì cái nhà này mà đi sớm về tối, trong lòng Tô La chỉ thấy trăm cảm xúc lẫn lộn. Còn chưa xuất giá được mấy ngày, nàng đã hiểu rõ mùi vị làm chủ gia đình. Khác nhau là, trọng tâm cuộc sống bây giờ hình như có chút thay đổi, nhìn kỹ, lại dường như cũng không có thay đổi.

Nghĩ đến nàng cũng đã lâu chưa đi đến xưởng nhỏ, ăn xong bữa sáng liền cố ý đi xưởng nhỏ xem xét một chút. Lúc này trời đã trở nên rất lạnh, nàng sợ tay chân nhóm công nhân đều trở nên có chút chậm chạp. May là các nàng đều quen vào đông rét lạnh, đối lại không giống như Tô La rất sợ lạnh.

Từ xưởng nhỏ ra, gió to quét đến trên mặt giống như là bị dao nhỏ xẹt qua. Từ ký ức dĩ vãng, Tô La biết mùa đông đã đến. Bất tri bất giác nghĩ đến Tô gia, phòng ốc tuy không đột mưa, nhưng mà hồ, cũng không có lò ấm hoặc hay địa long, ở trong lòng cần nhắc tìm thời gian trở về nhìn xem.

Khi đi qua tửu lâu Thiên Duyệt, Tô La đứng ở ngưỡng cửa do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định không vào trong. Chỉ là vừa chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đã thấy Vinh Phúc vội vàng vàng ra khỏi tửu lâu.

Một người Tô La đứng ở ngưỡng cửa, Vinh Phúc liếc thấy Tô La, vội vàng gọi một tiếng “Phu nhân”, sau đó vội vàng vàng đi về phía bên phải tửu lâu.

Trong mắt Tô La hiện lên một tia không hiểu, quay đầu nhìn vào trong lâu. Lúc này còn chưa tới buổi trưa, trong lâu lạnh lẽo vắng vẻ, chỉ có hai ba khách nhân gọi chút đậu phộng và bánh bao, ngồi ở góc khuất tửu lâu, vừa uống rượu vừa tán gẫu.

Nhìn mấy bánh bao đã mất hơi nóng, Tô La không khỏi nghĩ đến trước kia thường ăn bánh bao chiên. Mùi vị bánh bao chiên cũng rất khác nhau, hơn nữa bánh bao chiên làm cũng đơn giản. Nếu như tửu lâu có một ngón giò hương vị đặc biệt là bánh bao chiên như vậy, nói không chừng có thể trở thành bánh bao duy nhất tửu lâu Thiên Duyệt có.

Tuy rằng rất có thể không đến mấy ngày cũng sẽ bị tửu lâu khác học được, tuy nhiên khi chiên bánh bao có thể có chút tâm tư, khi ăn bánh bao duy nhất của mình sẽ nhúng tương, người khác học chiên bánh bao cũng không nhất định có thể làm được mỹ vị giống thế. Nghĩ đến đây, Tô La chậm chạp đi vào tửu lâu.

Chường quây là một người thông thấu, tuy chưa từng chính mắt gặp phu nhân đại đương gia tửu lâu, nhưng vừa rồi cũng nghe được Vinh Phúc bên cạnh Thôi Vô Nhân gọi Tô La một tiếng “Phu nhân”, cũng đã biết thân phận Tô La, lúc này thấy Tô La cũng lễ độ cung kính lên tiếng chào hỏi.

Sắc mặt Tô La bình tĩnh gât gât đầu, lại cảm thấy không khí tửu lâu có chút kỳ lạ, nhưng nhất thời lại nhìn không ra nơi nào kỳ lạ, nghĩ đến đáng về Vinh Phúc vừa đi lại vội vàng, hạ giọng hỏi: “Chường quây, trong lâu xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Ở lâu hai tửu lâu Thiên Duyệt trong một nhà gian, trên bàn gỗ có hai người ngồi hai bên. Đại đương gia tửu lâu Thôi Vô Nhân, Tô La vừa mới tới tửu lâu. Còn lại hai nam tử trung niên đứng trước mặt hai người không ngừng đổ mồ hôi lạnh: một là Trần quân sự quản lý tửu lâu, một người khác là Trịnh đại trù tửu lâu.

Cố ý vì đương gia mà chuẩn bị một nhà gian vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến dường như có thể nghe thấy tiếng trâm nhỏ rơi xuống đất. Chỉ thấy Trần quân sự vô cùng xấu hổ cúi đầu xuống, cũng không dám nâng tay chùi một tầng mồ hôi lạnh trên trán, hai tay câu nệ để ở bên người. Lại nhìn tình hình Trịnh đại trù cũng không khá hơn bao nhiêu, cuối tháng mười một, mồ hôi lạnh sau lưng cũng chảy ròng ròng, ướt một mảng vải dẹt lớn.

Thần sắc trong mắt của Thôi Vô Nhân bình tĩnh như hồ nước, Trần quân sự đã tiếp xúc với Thôi Vô Nhân nhiều năm nên biết bên ngoài Thôi Vô Nhân càng bình tĩnh, nội tâm lại càng lãnh khốc. Trong lòng Trần quân sự biết bây giờ nói cái gì cũng chẳng thấm vào đâu, dù sao tửu lâu xảy ra việc như vậy tất cả đều là sơ sót của ông, mà tất nhiên ông khó chịu nổi tội.

Tô La ngồi bên cạnh Thôi Vô Nhân đã nghe trọn mọi ngọn nguồn chuyện này, trước giờ không nghĩ đến sau khi gả cho Thôi Vô Nhân, lần đầu đến tửu lâu đã đứng dịp gặp phải chuyện không tốt như vậy, chuyện này nhắc tới cũng thật làm cho người ta cảm thấy đầu óc hỗn loạn.

Trần Văn Lâm có hai tửu lâu thế lực ngang nhau, một là tửu lâu Thiên Duyệt, cái khác là tửu lâu Vận May. Hai tửu lâu này đều ở trên những tuyến đường cái náo nhiệt, một cái ở phía đông, một cái ở phía tây. Trong lâu rượu và thức ăn đều có cái đặc biệt, chiêu bài mỹ thực hấp dẫn khách khắp nơi đến. Sách lược kinh doanh của hai tửu lâu có chút tương tự, cũng là qua một thời gian ngắn sẽ làm ra được hai, ba món ăn mới.

Mà ngày mai chính là thời gian tửu lâu Thiên Duyệt mở món ăn mới ra, đáng ra phải là vui mừng đợi ăn thử món ăn mới, lại không nghĩ đến món ăn mới mười ngày trước tửu lâu Vận May vừa đẩy ra thế mà lại là hai món ăn mới hôm nay mở ra. Càng khiến người ta không nghĩ đến là, món ăn mới tửu lâu

Vận May mở ra thế nhưng giống y như đúc món ăn từ lâu Thiên Duyệt ngày mai chuẩn bị mở ra.

Hai từ lâu chiếm một phổ đông một phổ tây, trong từ lâu tuy cũng có chút món ăn giống nhau, nhưng hương vị đương nhiên là có chút khác nhau. Mà nay thế mà ở thời gian gần như thế mở ra một món ăn như cùng một khuôn khắc ra, nghĩ thế nào cũng cảm thấy hai món ăn mới này không đơn giản chỉ là trùng hợp.

Tô La không tin đây là trùng hợp, quân sự từ lâu và đại trù từ lâu cũng cảm thấy đây không phải trùng hợp. Mà thân là đương gia chủ sự từ lâu, Thôi Vô Nhân càng không thể tin có việc trùng hợp như thế. Biết ngày mai từ lâu mở món ăn nào mới chỉ có mấy đầu bếp ở phòng bếp, cùng với quân sự từ lâu. Chiều tối đây mà nói, từ lâu Vận May đuổi theo mở những món ăn mới từ lâu Thiên Duyệt chuẩn bị mở, sợ rằng chỉ có một nguyên nhân: từ lâu Thiên Duyệt có nội gián.

Từ lâu Thiên Duyệt và từ lâu Vận May cùng là từ lâu có danh tiếng ở trấn Vân Lâm, hai từ lâu tất nhiên không thể thiếu được việc cạnh tranh. Vì điều này ảnh hưởng, hòa kè hai từ lâu luôn luôn nhìn nhau không vừa mắt. Nếu như không phải có người tiết lộ ngày mai mở hai món ăn mới, từ lâu Vận May sao bỗng nhiên vào lúc này mở món ăn mới?

Ở thời điểm căng thẳng như thế đột nhiên lại xảy ra loại chuyện này, chớ trách Thôi Vô Nhân lãnh khốc vô tình như vậy, tin rằng mặc dù ai gặp phải loại chuyện này đều sẽ cảm thấy phẫn nộ. Mà bây giờ thời gian còn lại căn bản không có cách nào nghiên cứu ra món mới, đến ngày mai không có món ăn mới mở ra, như vậy tin tức lúc trước báo cho khách nhân không thể nghi ngờ trở thành hành vi thất tín, hậu quả sợ là không thể tưởng tượng nổi.

Tô La lẳng lặng nhìn sắc mặt Thôi Vô Nhân trở nên vô cùng trầm trọng, thấy hấn vì chuyện này mà lo lắng như thế, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút đau. Nếu như không phải nàng vừa vận đến nơi đây, sợ rằng Thôi Vô Nhân sẽ chôn chuyện này dưới đáy lòng, sẽ không kể cho nàng một chút tin tức nào, chính là vì không muốn khiến nàng lo lắng.

Như là đã hiểu rõ việc này, thân là thê tử nàng sẽ không để cho một mình Thôi Vô Nhân vì việc này mà phiền lòng. Cho dù nàng lực lượng yếu kém, nàng cũng hy vọng có thể giúp đỡ một vài việc. Nghiêm túc nhớ lại đồ ăn ngon kiếp trước từng ăn, lại yên lặng nghĩ đồ ăn trong từ lâu, Tô La cảm thấy lạng lẽ ra một quyết định.

Tại Tô La nghiêm túc suy nghĩ một lúc, Thôi Vô Nhân vẫy cho Trần quân sự và Trịnh đại trù lui xuống. Đôi khi hai người đi ra khỏi cửa phòng, thần sắc trên mặt có chút cứng ngắc, tuy nhiên giây lát đã ngừng lại. Quay đầu nhìn Tô La đang ngồi ở một bên suy nghĩ, trong lòng cảm thấy chán nản không thôi, nghĩ đáng ra không nên không để ý nàng, để nàng ở một bên nghe, hấn không mong nàng vì chuyện này mà lo lắng.

Tô La ngẩng đầu đã thấy hai mắt của Thôi Vô Nhân ở đối diện đầy chán nản, không khỏi chậm rãi lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, đứng dậy đi đến bên cạnh Thôi Vô Nhân, xoay người ở bên lỗ tai hấn thấp giọng nói một câu, nhưng thấy trong mắt Thôi Vô Nhân hiện lên một tia kinh ngạc quang mang.

Trong đại sảnh Thôi gia, người một nhà vây quanh bàn thức ăn. Hôm nay Thôi Vô Trần không ra ngoài xem xét cửa hàng trấn bên, đợi ở trong nhà bồi vợ con nhàn nhã cả một buổi trưa. Trong lúc lại vẫn chưa từng nhìn thấy đại tẩu dường như chỉ có thời cơm chiều mới nhìn thấy, thế là Thôi Vô Trần quay sang chớp chớp mắt nhìn đại ca nhà mình. Đáng tiếc ánh mắt Thôi Vô Nhân cũng lười phai cho hấn, trong lòng Thôi Vô Trần nhin không được thâm nghĩ: chẳng lẽ hai người họ xảy ra chuyện gì?

“Đại ca, huynh... Không phải huynh cãi nhau với đại tẩu, sau đó để đại tẩu về nhà mẹ đẻ chứ?” Thôi Vô Trần cẩn thận dè dặt nói, hấn sợ nhất chính là đại ca nhà hấn. Nhưng nghĩ đến vô cùng có khả năng chính là nguyên nhân này, tới cùng là không quản được miệng, không chú ý liền hỏi lên.

Khoan hãy nói, có loại suy nghĩ này thực sự không chỉ có một mình Thôi Vô Trần. Chỉ thấy Thôi Vô Trần vừa dứt lời, Thôi Tổ Nhu và Vương Tiểu Đại không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn Thôi Vô Nhân một cái, sau đó lại vội vàng dời tầm mắt, lỗ tai cũng kéo ra thật dài, chỉ sợ không chú ý một cái sẽ bỏ lỡ câu trả lời của Thôi Vô Nhân.

Hai nàng hôm nay cũng có đã lâu chưa gặp Tô La, lúc này cả nhà đều đợi ăn cơm, Tô La vẫn như cũ không xuất hiện. Trừ chạy về nhà mẹ đẻ, các nàng nhất thời thật nghĩ không ra nguyên nhân khác. Tuy nhiên các nàng cũng có rất nhiều thắc mắc, nhưng không có can đảm hỏi đại ca cả ngày nghiêm mặt.

Thôi Vô Nhân nghe vậy rốt cục có động tác, chỉ thấy hai mắt thâm thúy nhàn nhạt liếc Thôi Vô Trần một cái, sau đó mới không nhanh không chậm nói: “Đại tẩu đệ đang phòng bếp nấu đồ ăn, chuẩn bị nấu chút món ăn mới để mọi người nếm thử mùi vị. Nếu như mùi vị ngon, hai món ăn này sẽ là hai món ăn mới ngày mai từ lâu mở ra.”

Ở từ lâu lúc ấy, Tô La cùng hấn nói rằng nàng chưa thấy mấy từ lâu xuất hiện mấy món này, hỏi hấn có thể để nàng thử xem không. Hấn không biết nàng sẽ làm mấy món ăn có mùi vị ra sao, nhưng thấy sự tự tin trong mắt nàng, hấn cũng tin tưởng nàng, hấn tin nàng tự tin như thế khẳng định là có nắm chắc.

Vốn bọn họ có thể trực tiếp ở từ lâu nấu hai món ăn, thuận tiện cũng có thể để đầu bếp từ lâu nếm thử mùi vị, nhưng nghĩ đến bây giờ còn chưa tra ra tên nội gián tiết lộ món ăn, hấn quyết định về nhà để mấy người trong nhà thử xem, tránh đã thảo kinh xa.

Hôm nay từ lâu Vận May mới đẩy ra món ăn mới, vậy đã nói rõ rằng bọn họ đã sớm ra quyết định. Không để cho từ lâu Thiên Duyệt thời gian nghiên cứu món ăn mới, để từ lâu ngày mai thất tín với khách nhân. Hấn cũng muốn nhìn xem, đợi từ lâu Vận May biết được tin tức từ lâu bọn họ mở ra món ăn mới này, mấy kẻ đó sẽ có phản ứng gì.

Thôi Tổ Nhu và Vương Tiểu Đại không hiểu rõ về cạnh tranh ở cửa hàng, chỉ nghĩ Tô La sẽ nấu một vài món ăn mùi vị ngon, chuẩn bị làm món ăn mới ở từ lâu nhà mình mà thôi. Thôi Vô Trần luôn luôn tâm tư tinh tế vừa nghe đã nghe ra lời nói của Thôi Vô Nhân cũng không phải đơn giản như vậy, hấn rất muốn trực tiếp hỏi Thôi Vô Nhân tình huống tỉ mỉ một chút, nhưng thấy thê tử và tiểu muội đều ở đây, cũng đành phải tạm thời để chuyện này ở đáy lòng.

Hai nữ tử cùng đợi ăn cơm nhỏ giọng nói thầm mấy câu, sau đó thấy Thôi Tố Nhu ngẩng đầu nhìn Thôi Vô Nhân, có chút xấu hổ hỏi han: “Đại ca, tài nấu nướng của đại tẩu chắc không tệ nhỉ?”

“Rất không tệ, đợi lát nữa mọi người nếm thử là biết.” Thôi Vô Nhân từng ăn đồ ăn Tô La nấu, vào ngày lại mặt, Tô La giúp Tô mẫu chuẩn bị mấy món ăn ngon. Khi ăn cơm Tô mẫu cũng có nói với hắn mấy món ăn này là Tô La làm, lúc ấy mấy món ăn đó đều là một vài món ăn gia đình, mùi vị cũng không tệ, hắn cảm thấy nếu so với mấy món đầu bếp trong nhà nấu thì cũng ngon.

Ăn thử đồ ăn mới kết quả tất nhiên là người một nhà đều khen không dứt miệng, mà bọn họ lúc này mới biết tài nấu nướng của Tô La thế nhưng ngon như vậy. Thái phụ Vương Tiểu Đại xưa nay ăn không được nhiều, nhưng hôm nay cũng phá lệ ăn gấp đôi thức ăn so với thường ngày, Thôi Vô Nhân vui đến mức thực sự muốn đại tẩu của hắn đêm nay tiếp tục xuống bếp.

Đương nhiên, Thôi Vô Nhân không thể để thế từ làm lụng vất vả như thế, nấu thức ăn cho nhiều người ăn như vậy không biết phải dùng thời gian bao lâu mới nấu xong, không chút suy nghĩ đã trực tiếp thay Tô La từ chối thỉnh cầu của Thôi Vô Nhân, sau đó nhận được đáng và đáng thương tội nghiệp của Thôi Vô Nhân, thấy hắn trực tiếp quay đầu tránh ánh mắt kia đi.

Tô La vừa buồn cười lại bất lực nhìn hai huynh đệ, nếu giữa trưa hôm nay Thôi Vô Nhân không ở trong nhà ăn cơm, nàng còn không biết hóa ra hai huynh đệ cũng có một mặt trẻ con như vậy. Giương mắt nhìn Vương Tiểu Đại che cái bụng như cái nôi, trong lòng cũng cảm thấy Vương Tiểu Đại phải bổ sung thêm dinh dưỡng. Hơn nữa, ngẫu nhiên xuống bếp cũng tốt, miễn cho về sau lạ lẫm, nấu thức ăn mùi vị cũng biến đổi.

“Được, đêm nay do ta xuống bếp, ta sẽ nấu cho mọi người ăn mấy món ăn ngon nếm thử.” Nghĩ trước kia các loại đồ ăn ngon từng ăn, Tô La cảm thấy quyết định có cơ hội đều nấu đồ ăn ngon trước kia nàng từng ăn. Chẳng những có thể thay đổi đồ ăn trong nhà, nếu mà mùi vị không tệ, còn có thể mang ra từ lâu để bán.

“Đây là đại tẩu chính miệng nói, đại ca huynh không thể phản đối.” Thôi Vô Nhân vừa nghe thấy Tô La nói đêm nay xuống bếp, lập tức lên tiếng chặn đứng lời Thôi Vô Nhân muốn nói, nhìn không được ở trong lòng khoan khoái cười hai tiếng, kỳ thật hắn cũng rất mong đợi đồ ăn đêm nay, ước gì bây giờ là đến thời gian cơm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Hai món ăn này ở trong mắt Tô La căn bản không tính là món ăn gì mới, nhưng hai món ăn này được chọn làm món ăn mới ngày mai. Nàng cảm thấy vui mừng là, may mắn nơi này thực sự chưa xuất hiện hai món ăn này, chút khó chịu trong lòng nàng cũng dần dần tiêu tán.

Trước đây Tô La cũng từng chú ý đồ ăn nơi này và đồ ăn kiếp trước vẫn có khác biệt lớn, suy nghĩ tỉ mỉ, dù sao đã trải qua mấy ngàn năm rồi, cùng một loại đồ ăn nhưng đã sớm tiến thêm một bước cải thiện, món ăn và hương vị đều tùy thời đại phát triển mà có chút thay đổi.

Thôi Vô Nhân hỏi cách làm hai món ăn, sau khi nghe thấy cách làm không khó, liền để Tô La về phòng nghỉ ngơi thật tốt một lúc, nói là đợi lát nữa phải đi từ lâu gọi đầu bếp tới đây học tập cách làm hai món ăn kia cùng nàng. Thời gian còn lại nhiều như vậy, hắn hy vọng có thể nhanh chóng giải quyết tốt chuyện này.

Tô La tất nhiên là sẽ không có ý kiến khác, chỉ nói với Thôi Vô Nhân đợi đầu bếp tới thì phái người gọi nàng, sau đó về phòng trước. Còn lại Thôi Vô Nhân đi thư phòng, hắn chính là nhớ tất cả những lời nói của Thôi Vô Nhân ở trong lòng, không được hỏi xem có chuyện gì, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Đại ca, có phải là từ lâu xảy ra chuyện gì hay không?” Sau khi Thôi Vô Nhân mang Vương Tiểu Đại trở về phòng nghỉ ngơi, lập tức chạy đến thư phòng tìm Thôi Vô Nhân. Hắn chính là nhớ tất cả những lời nói của Thôi Vô Nhân ở trong lòng, không được hỏi xem có chuyện gì, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Tiểu đệ nhà mình hỏi han, Thôi Vô Nhân tất nhiên sẽ không giấu diếm, ra hiệu Thôi Vô Nhân tìm cái ghế ngồi, sau đó đem chuyện từ lâu xảy ra không giữ lại chút nào kể cho Thôi Vô Nhân. Loại chuyện bất nội gián, Thôi Vô Nhân cảm thấy nhị đệ nhà hắn thực sự lợi hại hơn so với hắn. Giao chuyện này cho hắn, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có kết quả.

Nghiêm túc nghe xong chuyện từ lâu xảy ra hôm nay, nội lực trong bàn tay Thôi Vô Nhân ngưng tụ. May là Thôi Vô Nhân đúng lúc chuyển ánh mắt tới đây, bằng không hắn đã sớm một chương đập nát bàn trà. Trong lòng Thôi Vô Nhân thực sự tức giận không thôi, thật sự chưa từng nghĩ đến từ lâu nhà họ thế mà lại có hạng người trộm cắp, thực sự là không biết sống chết.

Một lúc sau, trong mắt Thôi Vô Nhân hiện lên một tia cười lạnh như ẩn như hiện, khóe môi cười như không cười, hình như không chút để ý nói: “Đại ca, chuyện này giao cho đệ là được, đệ sẽ nhanh chóng tìm ra nội gián.”

Thôi Vô Nhân giương mắt nhìn nhạ nhìn Thôi Vô Nhân cười lạnh, như có như không khẽ gật đầu, thản nhiên nói: “Sáng nay huynh đã bảo Vĩnh Phúc chú ý hành động của mấy đầu bếp và hỏa kế, đệ có chuyện gì cần biết, trực tiếp bảo Vĩnh Phúc kể cho đệ là xong.”

Sau đó, hai huynh đệ tiếp tục đợi ở thư phòng lặng lẽ tìm cách một phen. Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, những năm gần đây rèn dũa đã làm cho bọn họ trưởng thành. Chỉ là không nghĩ đến trong tửu lâu thực sự có người có gan làm đến một bước này, không biết tên đó được ưu đãi đến thế nào, thế mà có thể phản bội tửu lâu.

Một canh giờ sau, Thôi Vô Nhân sai Vĩnh Phúc đi tửu lâu gọi Trịnh đại trù tới nhà. Muốn để hai món ăn kia thành công đẩy ra, cũng không thể để Tô La đợi trong phòng bếp tửu lâu bận việc, vậy cũng chỉ có thể tìm một đầu bếp có thể tin nhiệm tới đây học tập, mà Trịnh đại trù không thể nghi ngờ chính là người phù hợp nhất.

Lại nói Trịnh đại trù từ trong miệng Vĩnh Phúc mà biết được đại đương gia mời ông đến Thôi phủ có chuyện nói chuyện, trong lòng cũng thấp thỏm bất an. Lúc buổi trưa vừa mới xảy ra chuyện như thế, buổi chiều đã bị mời đến trong phủ, cả trái tim cũng đã nhảy lên cô hòng.

Tối trong phủ liền cung kính đợi Thôi Vô Nhân, mắt cũng không dám tùy ý nhìn ngấm, cảm giác thực sự giống như đứng ở dưới ánh mặt trời tháng tám, toàn thân đều đổ mồ hôi. Thẳng đến khi Thôi Vô Nhân bảo với ông là để ông tới đây cùng phu nhân học làm hai món ăn mới, ông mới hơi hơi yên lòng.

Sau khi Tô La dành một ít thời gian dạy Trịnh đại trù hai món ăn mới, thì về phòng tiếp tục may thú bông lớn. Gần đây càng lúc càng lạnh, nàng muốn thừa dịp này làm nhanh mấy con thú bông lớn cho xong, bằng không qua ít ngày nữa lạnh đến không muốn động thủ.

Buổi tối sau khi hai vợ chồng nằm ở trên giường nói chuyện một lúc, Thôi Vô Nhân ôm Tô La vào trong lòng ôn tồn một phen, thẳng đến khi hài lòng thỏa dạ mới dừng lại. Nhưng hai người đều không tách nhau ra, da thịt ấm áp cứ như vậy mà dính sát vào đối phương.

Thôi Vô Nhân nhìn khuôn mặt hồng đến cực điểm ở trước mặt mình này, khó kìm lòng nổi khề hôn xuống mấy cái, sau đó thấp giọng thì thầm nói: “A La, may là có nàng giúp đỡ, bằng không ngày mai có thể sẽ khiến cho mấy khách nhân thất vọng.”

Trải qua một phen hoan hảo toàn thân Tô La mềm nhũn đến vô lực, chỉ nghĩ vừa nhắm mắt là có thể tiến vào mộng đẹp ngọt ngào, nhưng tiếc nuối giờ phút hai người bên nhau. Sau khi nghe thấy lời nói của Thôi Vô Nhân, không khỏi chậm rãi nâng khóe môi lên, lại dựa sát vào Thôi Vô Nhân thêm mấy phần.

“Chúng ta là vợ chồng, nói mấy lời xa lạ làm chi?” Nói xong, mặt mày như lụa như có như không tròng Thôi Vô Nhân một cái, sau đó thấp giọng nói thầm: “Tướng công, gần đây thời tiết rất lạnh, quá hai ngày nữa ta muốn trở về gặp nương, thuận tiện cũng muốn tìm ít người giúp sửa chữa phòng ốc, làm mấy lò sưởi.”

Thôi Vô Nhân nhớ hôm bồi Tô La về nhà lại mặt thấy Tô gia, quả thật cần phải sửa chữa, hơn nữa cũng nên sửa một chút để giữ ấm, thế là gật đầu nói: “Ừ, nàng xem chọn ngày nào về đi, nếu như ngày đó không vội, ta sẽ bồi nàng trở về.”

Tô La dần dần buồn ngủ, mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng, mở mắt nhìn Thôi Vô Nhân vài lần. Thôi Vô Nhân thấy nàng buồn ngủ, thấp giọng nói nhỏ: “Buồn ngủ thì ngủ đi, đừng chống đỡ, đối với thân thể không tốt.”

Một đêm gió to trong ngày hôm sau cứ thế ngừng lại, này thiên tuy không phải một ngày nắng, nhưng thời tiết cũng không tệ. Cũng là ngày này, trong sự mong đợi của đông đảo khách mới, khách cũ, tửu lâu Thiên Duyệt đúng hạn đẩy ra hai món mới: canh cá dưa chua, củ từ chưng xương sườn.

Bởi vì tình hình hôm nay cùng trước kia khác biệt, Thôi Vô Nhân cố ý ở nhà gian lâu hai chờ đợi phản ứng của khách nhân. Tuy rằng người một nhà họ đều cảm thấy hai món ăn này hương vị thật sự không tệ, nhưng không biết mấy khách nhân tới ăn sẽ ra sao. Tuy nhiên nói thật, hẳn cũng cảm thấy sẽ có được phản ứng không tồi.

Cửa phòng vẫn khép bỗng nhiên bị người đẩy ra, người vào chính là Vĩnh Phúc ở bên ngoài quan sát phản ứng khách nhân. Nhưng thấy trong ánh mắt Vĩnh Phúc đều là vui mừng nói không ra lời, Thôi Vô Nhân thấy thần sắc này một cái, trong lòng biết khẩu vị của món ăn mới khẳng định là khiến cho đông đảo khách nhân chấp nhận.

Sự tình quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy Vĩnh Phúc tươi cười, giọng nói mang theo vui sướng: “Đại đương gia, phản ứng của nhóm khách nhân đều rất tốt, thấy đáng về khách nhân đặc biệt thích hai món ăn mới hôm nay đẩy ra, không ít khách nhân ăn xong lại gọi thêm một đĩa, ăn đến sạch sẽ.”

Thôi Vô Nhân nghe vậy trong lòng thật là khoan khoái, trên mặt vẫn không có biểu tình gì như trước, trong mắt lại không thể che hết được vui sướng, nghĩ đến một chuyện khác, thần sắc trong mắt lại ngưng trọng lên, trầm giọng nói: “Có người chú ý đến tình hình bên tửu lâu Vận May, bắt được nội gián trong lâu chưa?”

Nghe vậy, Vĩnh Phúc thu hồi tươi cười trên mặt, bước nhanh đi đến bên cạnh Thôi Vô Nhân, hơi hơi cúi người thì thầm một lúc, rồi lập tức lui ra phía sau đứng về vị trí ban đầu, thần sắc nghiêm túc và trang trọng phi thường, lặng lẽ chờ đợi chỉ thị của Thôi Vô Nhân.

Lại nói bên này, Tô La dùng thời gian cả buổi trưa may da cho thú bông lớn xong, sau đó gọi Xuân Hồng Đông Thanh đang ở trong sân tưới nước tới, sai hai nha hoàn ra đi mua ít bông. Vì lần này làm đều là thú bông lớn, cần dùng bông cũng nhiều, Tô La lại bảo các nàng ấy gọi mấy người làm giúp đỡ.

Hai nha hoàn nghe thấy Tô La muốn mua nhiều bông như vậy, nhất thời đều có chút nghi hoặc khó hiểu. Tuy rằng không biết phu nhân ngày gần đây ở trong phòng bận rộn cái gì, nhưng các nàng ấy biết phu nhân mua bông không phải dùng làm áo bông. May là các nàng ấy đều là nha hoàn biết giữ bí mật, không hỏi nhiều cũng không nói nhiều, chỉ nghe theo Tô La phân phó tìm hai người làm cùng đến mua ít bông.

Sai người đi mua sợi bông, Tô La về phòng thu dọn, nhìn vài vụn rơi đầy đất, không khỏi nghĩ đến ở trong nhà cất mấy ngày. Hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, ngày đó tiếng chúc mừng vô cùng náo nhiệt, trong một đêm thành vợ người ta, nhin không được thờ dài cảm khái, thời gian thực sự là trôi nhanh.

Thôi gia cách tửu lâu Thiên Duyệt cũng mất thời gian một nén nhang, đến lúc cơm trưa, Thôi Vô Nhân sớm từ tửu lâu trở về nhà. Mọi người đều phát hiện hôm nay tâm tình Thôi Vô Nhân tựa như không tồi, chỉ mình Thôi Tổ Nhu không biết nguyên nhân bên trong, còn lại Tô La vô cùng rõ ràng duyên cớ bên trong.

Đội Thôi Vô Nhân uống xong một chén trà nóng, Tô La lúc này mới thấp giọng hỏi thăm: “Tướng công, hai món ăn có phản ứng không tệ chứ?”

Khỏe miệng Thôi Vô Nhân hơi hơi nâng lên, gật đầu nói: “Ừ, nhóm khách nhân đều cảm thấy không tồi.” Nói, đề thấp giọng, chỉ để hai người nghe được nói: “Hơn nữa, kẻ tiết lộ cách làm món ăn cũng đã bắt được.”

Lúc ấy Tô La nghe rõ ràng giọng ngách ngọn nguồn mọi việc, Thôi Vô Nhân cảm thấy cũng không có lý gì phải giấu nằng. Hơn nữa hẳn cảm thấy nếu như không kể cho nằng, có thể chỉ làm nằng càng thêm lo lắng, không như nói sẽ làm nằng yên tâm.

Quả nhiên, Tô La vừa nghe được tin tức tốt này, kinh ngạc tròn to mắt. Có thể là chú ý đến phòng khách còn có Thôi Tổ Nhu, rất nhanh thu gọn tâm tình giờ phút này. Tuy nhiên nghe thấy bắt được kẻ kia, trong lòng nằng thực sự cảm thấy yên tâm.

Thôi Tổ Nhu và Vương Tiểu Đại rõ ràng trao đổi ánh mắt một cái, các nằng ấy không biết tửu lâu có chuyện gì, chỉ thấy Thôi Vô Nhân và Tô La vừa rồi nhẹ giọng nói thì thâm thâm mật, lại thấy thần sắc Tô La kinh ngạc, càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng các nằng. Tuy rằng chân tướng mọi việc cũng không như các nằng ấy suy nghĩ, tuy nhiên các nằng thấy, Thôi Vô Nhân và Tô La thật sự thâm mật.

Mà Tô La cũng hậu tri hậu giác phát hiện các nằng ấy đưa ánh mắt ái muội sang nhìn, trước mặt nhiều người làm ra loại chuyện như vậy, quả thật có chút khiến người mơ màng, trên mặt hơi đỏ lên, đành phải nâng chung trà lên nghiêm túc uống trà, tránh lại để các nằng ấy cười nhạo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Thời gian thoáng một cái đã qua mấy ngày, Tô La sớm đã làm xong thú bông lớn. Nhìn con thú bông cao tầm một thước ở trên giường, Tô La tâm tình khoan khoái cong cong mày. Xem xem, nhìn không được mà phải tiến lên ôm con thú bông lớn, sau đó chà khuôn mặt lên con thú bông lớn âu yếm thật lâu, thật không muốn đưa nó ra ngoài.

Hai ngày trước, Thôi Vô Nhân bố trí mọi việc trong tửu lâu và trà lâu ổn thỏa, sau đó bồi nằng về Tô gia thôn ở một đêm. Tuy nói Tô gia thôn và trấn Vân Lâm trấn chỉ cách xa một khắc đi đường, đi lại đều thật sự rất tiện, nhưng cảm giác ở nhà mẹ đẻ một đêm thực sự khác với cảm giác trở về nơi chuyện một lúc.

Vốn nằng nghĩ Thôi Vô Nhân bận thì không cần bồi nằng trở về, nhưng có người cùng trở về cảm giác kỳ thật vẫn tốt hơn. Hơn nữa nhờ Thôi Vô Nhân giúp đỡ, rất nhanh đã tìm được mấy người tới đây giúp đỡ sửa chữa phòng ốc, thuận tiện tái lộng thượng khanh, đến mùa đông cũng không lạnh lẽo như trước kia nữa.

Bởi vì xưởng nhỏ thường hay tuyển thêm một vài công nhân mới, nhóm mấy đại thẩm cô nương trong thôn hay ngẫu nhiên chạy đến Tô gia cùng Tô mẫu tán gẫu. Tuy rằng đại đa số đều là vì muốn kéo gần quan hệ, tuy nhiên có người bồi nói chuyện phiếm, tâm tình Tô mẫu cũng tốt hơn, Tô La cũng tùy ý để các nằng tới nhà.

Tô Văn vẫn như trước đến thời gian ấn định là đi thư viện học bài, ở thư viện khẳng định không ầm bång trong nhà, hơn nữa cơ hồ đều là cả ngày ngồi nghe tiên sinh dạy học. Để Tô Văn mặc ám áp, Tô mẫu đặc biệt mua ít bông về nhà, trước khi trời lạnh làm cho Tô Văn hai bộ áo bông mới.

Cuộc sống Tô gia bây giờ khẳng định là so với trước kia tốt hơn nhiều, lợi tức từ xưởng nhỏ làm thú bông, trừ đi tiền công phải chi, thừa lại đều là tiền của Tô La. Tuy rằng nằng đã gả cho người ta, nhưng trước giờ không thay đổi thói quen trước kia, đem một phần lợi tức giao cho Tô mẫu, thừa lại một chút thì để mình cầm. Tuy nhiên dù gả cho chồng, giữ chút tiền bên người vẫn tốt hơn.

Xem mấy con thú bông lớn để trên giường, Tô La đảo con người đen bóng, chợt gọi Xuân Hồng Đông Thanh tới, chuẩn bị bảo các nằng ấy cầm giúp hai con thú bông lớn. Tuy rằng nằng có thể một tay ôm một con, nhưng nghĩ đến phải xuyên qua hành lang uốn khúc dài mới đến đích, chợt cảm thấy hình ảnh đó có chút buồn cười.

Lần này tổng cộng làm bốn con thú bông lớn, hai loại tạo hình. Để ngăn ngừa một vài chuyện linh tinh không cần thiết, Tô La cũng không dám làm mấy con thú bông là động vật xưa nay chưa từng thấy, chỉ làm vài động vật mọi người đều biết là con thỏ tai dài và con cừu nhỏ.

Tô La đã sớm làm xong kế hoạch, tặng Thôi Tổ Nhu và Vương Tiểu Đại mỗi người một con thú bông khác nhau, thừa lại hai con dùng để đưa cho Đồng lão gia xem qua. Dù sao phí tổn làm loại thú bông lớn này so với mấy con thú bông trước đều cao hơn, nằng tự giác tất yếu phải thương lượng cùng Đồng lão gia trước mới quyết định.

Lúc trước khi Đồng Nghĩa tới đây vận chuyển hàng hoá, thuận tiện đem tin tức Đồng lão gia có ý mở hiệu ở trấn Vân Lâm chuyển cho nằng. Nếu như

không có gì ngoài ý muốn, trong một tháng trấn Vân Lâm có thể sẽ có thêm một gian hàng chuyên bán thú bông búp bê.

Nếu như trước chưa từng cùng Đồng lão gia hợp tác, bây giờ Tô La cũng có thể mở một gian hàng nhỏ. Tuy nhiên cũng đã xây dựng quan hệ hợp tác, Tô La sẽ không vào thời điểm này cắt đứt quan hệ hợp tác của bọn họ. Kỳ thật như bây giờ cũng không tồi, nàng chỉ cần phụ trách thiết kế thú bông mới, sau đó để công nhân xưởng nhỏ gia công thành thành phẩm, còn lại cũng không cần nàng tốn nhiều tâm trí. Thật sự muốn mở một gian hàng sao, ngược lại cũng như hợp tác mở gian hàng thôi.

Khi Tô La lâm vào trầm tư, Xuân Hồng Đông Thanh đã ở trước mặt nàng đứng một lúc lâu. Hai người không hiểu nhìn nhau một cái, sau đó lẳng lặng đợi Tô La hoàn hồn. Trong lòng các nàng đều có ý nghĩ giống nhau: phu nhân nghiêm túc suy nghĩ như vậy, chắc là nghĩ đến chuyện gì quan trọng rồi!

Đội Tô La hoàn hồn, chính nàng cũng không biết Xuân Hồng Đông Thanh đã vào bao lâu. Tuy nhiên nàng cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi về trong phòng ôm hai con thú bông lớn lên, sau đó dưới hai ánh mắt kinh ngạc và không dám tin, đưa hai con thú bông lớn khác nhau cho hai người nha hoàn, nhưng thấy hai người nha hoàn lộ ra thần sắc kinh hoảng.

“Đây là lễ vật tặng cho nhị thiếu phu nhân và tiểu thư, các cô cảm thấy hai người ấy sẽ thích chứ?” Tô La nhìn hai nha hoàn xinh xắn lạnh lợi ôm hai con thú bông to đùng, nhìn không được nâng khoe môi cười khê, quả thật là một mình không thể ôm được hai con thú bông to.

Hai người nha hoàn bỗng nhiên bị nhét một con thú bông to mềm mại vào lòng, nhất thời sửng sốt một chút, nghe thấy Tô La hỏi han, vội vàng trầm miệng như một nói: “Nô tì cảm thấy nhị thiếu phu nhân và tiểu thư khẳng định sẽ rất thích. Phu nhân, đây chính là loại thú bông mấy tháng trước bán sao?”

Mấy tháng trước, Tô La ở trên đường từng bán thú bông cũng đã truyền ra. Sau bởi vì cùng Đồng lão gia bàn chuyện làm ăn, Tô La không tiếp tục đến trấn nhỏ bán thú bông nữa. Nói tới bọn họ cũng thật sợ sẩy, đáng ra phải cùng Đồng lão gia thương lượng chuyện bán thú bông ở trấn Vân Lâm trước. May là gần đây tuy rằng cũng có người bán thú bông, đáng tiếc bán đều là thú bông giống nhau như đúc. Nếu gian hàng Đồng lão gia mở ra, thú bông kiểu dáng mới mẻ có lẽ rất nhanh sẽ có không ít khách hàng tới.

Xem vẻ mặt hai người nha hoàn yêu thích và ngưỡng mộ, Tô La yên lặng ghi nhớ trong lòng, cảm thấy cần nhắc đội xưởng nhỏ làm ra thú bông mới, thuận tiện cho các nàng ấy mỗi người một con. Nhà giàu có thỉnh thoảng thưởng cho nha hoàn hạ nhân một vài trang sức nhỏ gì đó, nàng rất rõ ràng. Hai người nha hoàn này cũng rất hợp ý nàng, nàng cũng sẽ không tiếc mà bỏ ra ít tiền.

Khi ba người đi qua hành lang, trên đường thì thoáng gặp mấy nha hoàn trong phủ. Các nàng đó thấy trên tay Xuân Hồng Đông Thanh ôm con thú bông to, ánh mắt bất tri bất giác nhìn theo con thú bông to. Thẳng đến khi nhìn mãi mới hoảng hoảng hốt hốt tiếp tục đi về phía trước, tựa như gặp chuyện khiến bao nhiêu người kinh ngạc vậy.

Hai con thú bông khác nhau, Tô La kỳ thật cũng không biết làm sao tặng cho Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu. Chính nàng cảm thấy hai con thú bông đều đáng yêu như nhau, chỉ là không biết hai nữ tử kia nghĩ thế nào. Cho nên, đợi khi ba người đến viện Vương Tiểu Đại ở, Tô La nghĩ bảo Xuân Hồng chờ ở ngoài, còn nàng và Đông Thanh vào trong, biết được Thôi Tố Nhu cũng đang ở trong bồi Vương Tiểu Đại tán gẫu, thế là lại bảo Xuân Hồng cùng đi vào Quế Hương viện.

Lúc này, Thôi Tố Nhu đang theo Vương Tiểu Đại vào khuê phòng nói chuyện, chủ yếu nói về người nàng ấy thích. Trải qua một khoảng thời gian suy nghĩ, Thôi Tố Nhu cảm thấy nhị tẩu nói có đạo lý. Đối phương từ đầu tới cuối đều chưa từng đề ý nàng ấy, nên nàng ấy hãy bớt buồn rầu. Nếu như bọn họ hữu duyên, trải qua một vòng, sẽ tiếp tục đến với nhau, không nên vì chuyện này mà com nước không vô. Tuy rằng ngay lập tức mà buông việc này xuống rất khó, nhưng nàng ấy có thể chậm rãi buông xuống.

Hai người còn đang thấp giọng nói lời trong lòng, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, đi vào là nha hoàn Thu Vận bên cạnh Vương Tiểu Đại, chỉ thấy Thu Vận vừa vào đã nói với Vương Tiểu Đại: “Nhị thiếu phu nhân, phu nhân muốn gặp nhị thiếu phu nhân, thuận đường tặng nhị thiếu phu nhân và tiểu thư một lễ vật nhỏ.”

Thôi Tố Nhu và Vương Tiểu Đại ngơ ngác nhìn nhau, trong mắt hai người đầy nghi hoặc không thôi. Vương Tiểu Đại cúi đầu nhìn bụng mình, sau đó sai bảo nha hoàn để Tô La vào. Nàng ấy ưỡn bụng đi tới đi lui thật sự không tiện, hơn nữa bên ngoài không ấm áp bằng trong phòng, nàng ấy sợ lạnh, cũng không muốn nhích tới nhích lui ra ngoài.

Nghe thấy Thu Vận nói, Tô La lại không đề ở trong lòng. Nàng cũng không phải cư dân lớn lên ở nơi này, không đề ý mấy quy củ trường ầu gì đó. Huống chi Vương Tiểu Đại hiện tại là người mang thai, đây chính là đối tượng mà cả nhà họ bảo vệ, quả thật cần phải cẩn thận là tốt.

Đội Tô La và Xuân Hồng Đông Thanh ôm hai con thú bông vào trong phòng, Thôi Tố Nhu thật sự tinh mắt, nhìn một cái đã thấy con thú bông to trong tay nha hoàn. Ngay sau đó thấy Thôi Tố Nhu “Vèo” một cái nhanh chóng đứng lên, hai ba bước đã đi đến bên cạnh nha hoàn. Nàng ấy mở to mắt ra sức nhìn con thú bông to gần ngay trước mắt, sửng sốt không biết phản ứng làm sao.

Vương Tiểu Đại trong lúc Thôi Tố Nhu bước nhanh về phía nha hoàn cũng chú ý đến hai con thú bông to, nhà mẹ đẻ Vương Tiểu Đại là tiểu phú hộ trấn trên, trước kia nàng ấy cũng biết không ít cảnh đời, bây giờ thấy hai con thú bông to cao đến eo nàng ấy, nhất thời cũng là có chút ngáy ngốc.

Xuân Hồng thấy đáng về Thôi Tố Nhu sửng sốt, nhìn không được nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiểu thư, đây là lễ vật phu nhân tặng ngài và nhị thiếu phu nhân, tiểu thư muốn ôm tới nhìn xem không ạ? Ôm ở trên người mềm mềm vô cùng thoải mái.”

Nói xong, sắc mặt Xuân Hồng hơi hơi đỏ lên, trước giờ không có nghĩ đến nàng cũng có thể có cơ hội ôm được con thú bông to như vậy. Tuy rằng không thể có được con thú bông tinh xảo đáng yêu như vậy, nhưng mà ôm lâu như vậy cũng cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng chính là nhớ được lúc các nàng tới đây, mấy nha hoàn kia đều có vẻ mặt hâm mộ.

Thôi Tổ Nhu nghe vậy quay đầu nhìn Tô La, có chút gấp gáp hỏi han: “Đại tẩu, thực sự là tặng cho bọn muội sao?”

Tô La cười cười nói: “Đương nhiên là thật, bằng không tẩu cũng sẽ không tốn công tốn sức ôm chúng nó qua đây, muội và nhị đệ muội nhìn xem thích con nào, các muội tùy ý chia nhau.”

Nghe thấy con thú bông tinh xảo đáng yêu như vậy thực sự là tặng cho các nàng ấy, trong lòng Thôi Tổ Nhu chính là vui mừng cực kỳ. Tuy rằng nàng ấy rất muốn có cả hai con, nhưng nàng ấy biết muốn làm ra con thú bông tinh xảo như vậy khẳng định là phí không ít tâm tư, thế là vội vàng chạy đến bên cạnh Vương Tiểu Đại hỏi Vương Tiểu Đại thích con thú bông nào.

May là các nàng ấy thích hai con thú bông khác biệt, bằng không cũng chỉ có thể về đổi một con khác. Vương Tiểu Đại thích con thú bông tạo hình tai dài bởi vì nàng ấy thích con thú nhỏ, mà Thôi Tổ Nhu chọn con cừu bông bởi vì có chút giống con cừu nhỏ.

Một lúc sau, cả gian phòng đều quanh quẩn tiếng Thôi Tổ Nhu kinh hô: “Trời ơi, sao có thể có con cừu nhỏ đáng yêu như vậy, đây thực là con cừu nhỏ sao? Còn có con thỏ này, sao to hơn con thỏ muội từng thấy qua như vậy? Đại tẩu sao lợi hại như vậy nhỉ, lại có thể làm ra con thú bông đáng yêu như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Đến chạng vạng, huynh đệ Thôi gia lục tục về đến nhà, vừa mới vào phòng khách đã thấy ba nữ tử trong nhà đều ở trong sảnh, ba người vây quanh bàn vừa ăn điểm tâm vừa tán gẫu. Thôi Tổ Nhu vừa thấy hai huynh đệ họ thì nhẹ nhàng tươi cười, đôi mày lá liễu tinh tế tỉ mỉ cong cong như trăng khuyết trên bầu trời cao. Thôi Vô Trần không hiểu dời mắt đến trên người Vương Tiểu Đại, cũng là cười yếu ớt dịu dàng, đáy mắt mang theo vui vẻ không thể che giấu.

Hai huynh đệ không rõ nguyên do vô cùng nghi hoặc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời chuyển ánh mắt đến trên người thê tử của mình, Thôi Vô Trần đi đến bên cạnh Vương Tiểu Đại, ôn nhu hỏi: “Đại Nhị, hôm nay gặp được chuyện tốt gì vậy? Lại có thể cười vui vẻ đến như thế?”

Vương Tiểu Đại chỉ cười mà không nói, nhớ lại con thú bông đáng yêu kia, nụ cười nhạt ở khóe miệng cũng càng thêm sâu. Nói thực, nàng ấy cũng không biết hình dung ra sao về con thỏ đáng yêu kia, vẫn là chờ đến đêm nay về phòng, để cho tướng công nàng chính mắt nhìn con thỏ tai dài kia, hẳn sẽ hiểu vì sao mà khó nói ra.

Trái lại Thôi Tổ Nhu cũng thích thú đi đến trước mặt Thôi Vô Trần, sau đó dùng tay ôm con thú bông cừu nhỏ, cười dài nói: “Nhị ca, đại tẩu tặng cho muội và nhị tẩu hai lễ vật khác nhau, đó là một con thú bông rất to, đáng vẻ vô cùng đáng yêu. Nhị ca có thể bảo nhị tẩu đưa cho huynh nhìn xem, thật sự là một con thú bông rất đáng yêu!”

Thôi Tổ Nhu không biết khi nàng ấy nói những lời này, mắt nàng ấy có bao nhiêu lóng lánh. Mà thấy nàng ấy vui vẻ như thế hai huynh đệ cũng có chút kinh ngạc liếc nhau một cái, trong mắt hai người đều có thần sắc giống nhau. Khi phụ mẫu bọn họ lần lượt ra đi, đã có khoảng thời gian rất lâu huynh đệ họ chưa từng thấy tiểu muội nhà mình cười đến đáng yêu như vậy, giống như một nữ hài đơn thuần đáng yêu, khi cao hứng thì thoải mái cười, khi không cao hứng thì tận tình khóc.

Thôi Vô Nhân đem toàn bộ ánh mắt để trên người tiểu thê tử của hắn, trong mắt lộ ra cảm kích như ẩn như hiện, nhiều hơn vẫn là ôn nhu thâm tình như nước. Hắn vẫn biết nàng là một nữ nhân tốt, chung sống nhiều ngày, hắn càng hiểu nàng thêm một phần. Thời gian chậm rãi trôi qua, càng hiểu rõ nàng, cổ ấm áp trong lòng cũng càng trở nên rõ ràng.

Hắn biết người ta đều nói nàng có phúc, một nông gia nữ bình bình phàm phàm thế mà lại có thể gả làm thê tử cho hắn. Máy người đó vĩnh viễn sẽ không biết, kỳ thật hắn mới là người có phúc. Có thể thú nàng làm thê tử, đây là phúc phần to lớn của hắn.

Có câu nói là: được thê như thế, còn cầu gì hơn. Mà hắn còn khắc sâu hàm ý của câu nói này, được thê như Tô La, hắn đây đã hài lòng thoả dạ. Bao nhiêu năm sau, có lẽ còn có mấy đứa bé béo núc ních bồi ở bên người. Có thể từ có con trai, hoặc có thể từ có con gái, cuộc đời chỉ cần vậy thôi.

Ăn xong cơm chiều rồi về phòng, tâm tình Tô La khoái trá tắm nước nóng ấm áp, da thịt toàn thân đều ngâm đến trắng nõn nà. Nếu không phải nước ấm nhanh nguội, nàng còn thực sự muốn tiếp tục ngâm thêm mười phút nữa. Duỗi tay cảm xiêm y vắt ở bình phong, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất mặc xiêm y lên trên người.

Vừa mới mặc xong xiêm y đơn giản từ bên kia bình phong ra, liếc thấy Thôi Vô Nhân đã vô thanh vô tức về trong phòng từ lúc nào rồi. Dù hai người cùng giường chung gối vài ngày, lần đầu vừa mới tắm gội xong ra liền thấy Thôi Vô Nhân cười yếu ớt, Tô La có chút không thích ứng.

Cứ như thế, trong lòng nàng đang không ngừng nhắc nhở chính mình bọn họ là vợ chồng, Thôi Vô Nhân về phòng chỉ là chuyện rất bình thường. Nhưng lần đầu thấy hình bóng chiếu trên bình phong, nàng liền cảm thấy toàn thân không thoải mái. Mặt đỏ ngò nhìn Thôi Vô Nhân, sau đó ra về dường như không có việc gì đi đến bên giường cầm lấy một cái áo dày mùa đông phủ thêm.

Nàng mới vừa phủ thêm áo ngoài, đã bị Thôi Vô Nhân kéo cổ tay. Sau nháy mắt đã thành Thôi Vô Nhân ngồi ở trên ghế tròn, nàng ngồi ở trên đùi Thôi Vô Nhân, thuận tiện bị Thôi Vô Nhân gắt gao ôm vào trong ngực tư thế rất mờ ám.

Ngoài phòng tuy rằng thỉnh thoảng thổi qua một con gió lạnh, trong phòng lại ấm áp làm lòng người nhũn ra. Đầu Tô La nâng lên lặng lẽ tựa vào bờ vai Thôi Vô Nhân, dưới ánh nến càng thêm nhu hòa, kìm lòng không đậu duỗi ngón tay thon dài nhẹ nhàng miêu tả đường nét đẹp đẽ.

Xúc cảm dưới lòng bàn tay tuy rằng không bóng loáng tinh tế được như da thịt nữ tử, nhưng cũng có một hương vị khác mê hoặc lòng người. Đôi mắt đen như mực nhìn theo ngón tay di chuyển mà tối thêm mấy phần, trong mắt lúc ẩn lúc hiện một nét hứng thú, dưới ánh sáng của nến chiếu rọi, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh phân minh có vẻ tính – cảm đến cực điểm.

“Nương tử, đây chính là đang mời vì phụ làm chuyện nào đó sao?” Giọng nói trầm thấp khàn khàn ẩn ý cười khó mà phát hiện, đôi mắt thâm thúy chưa bao giờ biểu lộ ôn nhu với người ngoài, nhu tình như nước, dần dần hiện ra một tia mờ ám nhạt không thể che dấu.

Khuôn mặt trắng nõn nháy mắt sung huyết đỏ bừng, đầu ngón tay thon dài cũng vì lời này mà bỗng nhiên dừng lại. Tô La chỉ cảm thấy đầu ngón tay bỗng nhiên ấm áp, đợi lấy lại tinh thần lần nữa, nhất thời sùng sốt, chỉ biết ngây ngốc nhìn ngón tay nàng đang bị nắm ở trong miệng nam tử. Chờ nàng ý thức ra đầu ngón tay bị ngậm chặt đầy mờ ám, sắc mặt đỏ như nhũ máu.

Không có cách nào cứu vãn ngón tay bị người nào đó hết sức “Chà đập”, Tô La đành phải dùng cách khác, dùng một bàn tay khác chọc chọc bộ ngực cứng rắn, nhìn người nào đó không đem chút sức lực nhỏ của nàng để ở trong mắt, đành phải bất lực nhắc nhở: “Tướng công, nói chính sự đi!”

Hai người đã làm vợ chồng một khoảng thời gian, Thôi Vô Nhân có chuyện nhưng không cùng nàng nói, trong lòng nàng vẫn để ý. Buổi tối khi ăn cơm, nàng phát hiện ra Thôi Vô Nhân giống như có chuyện muốn cùng nàng thương lượng, bây giờ càng thêm xác định chuyện này.

Đến đây Thôi Vô Nhân mới lưu luyến không rời buông ngón tay bị hấn ép buộc đã lâu, cổ họng có chút khàn khàn nói: “A La, tiểu muội hết năm đã qua mười sáu. Trước kia ta và nhị đệ đều bận việc làm ăn, vẫn quên lưu ý mấy nam tử đến tuổi thành hôn ở trấn cho tiểu muội. Ta nghĩ nàng và đệ muội đều là tẩu tử của tiểu muội, nếu không nàng và đệ muội thương lượng, giúp tiểu muội nhìn xem ở trấn phải chăng có nhà nào thích hợp. Nếu mà có người nào thích hợp, cũng nhanh chóng lưu ý giúp tiểu muội. Ta sợ không sớm chút xem xét, người tốt đều bị chọn mất.”

Tô La nghĩ nghĩ cũng đúng, nơi Thôi Tổ Nhu sinh sống là một nữ tử cổ đại, lại qua một hai năm nữa thực sự không còn tốt nữa. Nếu không có Thôi Vô Nhân nhắc tới, nàng thực sự sợ hãi. Đã trải qua thời gian dài như vậy, nàng vẫn không quen tập tục cưới gả nơi này, nàng tẩu tử này cũng thật là có chút không xứng.

“Được, ta sẽ cùng Tiểu Đại thương lượng, chờ chúng ta xác định được người nào ổn một chút sẽ để các chàng nhìn xem. Mấy nam tử có phẩm chất ra sao, chung quy vẫn là các chàng biết rõ hơn chúng ta nhiều.” Tô La nghĩ nghĩ, lại nói: “Tuy vậy, chúng ta vẫn phải xem ý của Tiểu Nhu, nếu như nàng không thích nam tử chúng ta chọn, vậy thì không nên miễn cưỡng nàng. Sau khi gả cho người ta, cuộc sống của nàng đều ở nhà chồng, không thể tùy ý định ra mỗi hôn sự của nàng được.”

Tuy rằng ở triều đại này cùng với trung quốc cổ đại có khác nhau một chút, nhưng đa phương diện đều cực kỳ tương tự. Trong truyện chung thân đại sự này, nữ tử thường thường đều ở thế yếu. Tô La không thích kiểu hôn sự xem lệnh của cha mẹ lời của mối mai, đồng thời cũng không hi vọng hôn sự của Thôi Tổ Nhu cũng như thế. Mặc kệ nói thế nào, Thôi Tổ Nhu cũng xem như muội muội của nàng, nàng thật lòng hi vọng nàng ấy có thể gả cho một lang quân như ý.

Đối với chung thân đại sự, Thôi Vô Nhân tràn đầy cảm xúc. Có khi hấn cảm thấy năm đó Lưu gia từ hôn, có lẽ đều là trời cao an bài, vì để hấn chờ nữ tử càng thêm thích hợp với hấn. Mà bây giờ, quả thật hấn đã tìm được nữ tử thích hợp nhất với hấn. Mặc kệ người ngoài nói thế nào, ở trong lòng hấn, nàng chính là tốt nhất.

Nói tới, trấn trên cũng có không ít nam tử đến tuổi thành hôn biết Thôi phủ có một cô nương đến tuổi thành hôn. Năm Thôi Tổ Nhu cập kê, trấn trên có người truyền, cô nương Thôi gia xuống được phòng bếp, lên được phòng khách, chân chính là một hiền thê lương mẫu để cưới, lấy về nhà chắc chắn là nghỉ gia nghi thất.

Có mấy nhà môn đăng hộ đối đã sớm từ mấy năm trước chú ý đến Thôi phủ, cũng có mấy nhà đã sớm động tâm tư, đi tìm bà mối tới cửa cầu hôn. Chẳng qua thời gian đó Thôi phủ đã nhận chỉ thị của Thôi Vô Nhân, chỉ cần là bà mối tới cửa liền trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách. Số lần nhiều, mấy bà mối cũng không dám không mời mà tự đến nữa.

Sau lại không biết sao lại truyền ra lời đồn đại cô nương Thôi gia cũng diện mạo bình thường, tuy nhiên mấy chuyện này chỉ như một con gió lướt qua. Khi tới có chút khí thế, chẳng qua tới nhanh đi cũng nhanh. Qua một thời gian, trấn trên lại có chuyện khác mới mẻ truyền ra, cũng không có bao nhiêu người nhớ được chuyện này đã từng xảy ra.

Giờ này khắc này, hạ nhân Thôi phủ trực tiếp đến nhà bà mối mời bà mối tới Thôi phủ đàm luận chuyện hôn sự của Thôi Tổ Nhu, mấy bà mối khác không biết từ chỗ nào biết được tin tức liền phía sau nối tiếp phía trước ủa vào Thôi phủ. May là ở trấn cũng chỉ có ba bốn bà mối, bằng không ngưỡng cửa Thôi gia sớm đã bị mài thành đất bằng phẳng.

Mà mấy nam tử đến tuổi thành hôn ở trấn nghe được tin tức này thì lòng đầy phấn chấn, nam tử có ý cầu hôn nhao nhao đi tìm họa sư để vẽ bức họa bản thân, sau đó giao bức họa cho bà mối, dặn đi dặn lại phải nhớ nói giúp nhiều lời hay. Bà mối bên này đáp ứng nhà này, bên kia đáp ứng nhà kia, cũng không biết hỗn loạn đến thế nào.

Thôi phủ gần đây quả thật rất náo nhiệt, không có gì ngoài bà mối tới cửa, Tô La và Vương Tiểu Đại đợi ở trong phòng xem xét mấy bức họa nam tử cầu thân. Trước đây tuy rằng Tô La cũng được cầu thân, nhưng mà lần đầu thấy bức họa nam tử cầu thân. Không xem còn được, xem liền thực sự cảm

thấy có chút tức giận, mấy bức họa đều vẽ thành người đẹp như tranh, sao còn có thể thấy diện mạo thực sự của chủ nhân bức họa. Xem xong bức họa này, Tô La càng thêm cảm thấy hôn sự kiểu này thực sự là không được.

Lúc này, Tô La và Vương Tiểu Đại đang ở trong phòng vừa xem bức họa vừa bắt lức thờ dài, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra một cái, sau đó liền thấy Thôi Tổ Nhu bước nhanh xông vào. Hai người Tô Vương không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hướng bước chân hoảng loạn của Thôi Tổ Nhu, đầu tiên đập vào mắt chính là đôi mắt hồng hồng, cùng với gương mặt tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Ai cũng không nghĩ đến Thôi Tổ Nhu luôn luôn dịu dàng nhu hòa thế mà lại chân tay luống cuống chạy vào trong phòng như lúc này, trong khoảng thời gian ngắn, căn phòng vốn yên tĩnh lại trở nên càng thêm yên tĩnh. Nếu như Tô La Vương Tiểu Đại có thể không để tâm thần sắc oán giận của Thôi Tổ Nhu, có lẽ các nàng sẽ không để ý chuyện này sẽ bị Thôi Tổ Nhu phát hiện hay không.

Nhưng mà, hai vị nữ tử đã gả làm vợ người ta hiển nhiên là càng thêm hiểu rõ hơn loại bất lực mà đang êm đẹp lại bị trường bối chỉ thân so với một cô nương đợi gả. Có nữ tử nhà này hy vọng có thể gả cho nam tử mình thích, lại có nữ tử nguyện ý bị ép gả cho một nam tử vốn không quen sao?

Cuộc sống ở thời không kiếp trước từ đầu tới cuối Tô La đều không nghĩ đến sẽ tùy ý chọn một người đàn ông không quen để gả đi, dù hoàn cảnh của nàng hiện tại như vậy, nàng cũng kiên trì cái nguyên tắc đó, chỉ ít trước khi thành thân, hai bên đều đại khái hiểu rõ nhau, như vậy sẽ tốt hơn so với không biết gì về nhau.

Vương Tiểu Đại gả cho Thôi Vô Trần gần hai năm, từ ban đầu hồ đồ vô tri đến dần dần hiểu rõ rất nhiều chuyện so với lúc chưa gả. Nàng ấy và tương công nàng ấy rất tốt, hai người trước khi thành thân vô tình gặp nhau mấy lần, sau đó đều đối với nhau có chút tình cảm không tên. Khi bọn họ thực sự trở thành vợ chồng, phần tình cảm kia có mong đợi, cuối cùng lưỡng tình tương duyệt.

Mà lúc này, trong lòng hai vị phụ nhân có ý nghĩ giống nhau, các nàng đều không dám lấy chuyện chung thân của mình tới tùy ý xác định chuyện chung thân của Thôi Tổ Nhu. Dù sao không có cách nào biết trước tương lai liên tục thay đổi, Thôi Tổ Nhu sẽ tốt hơn so với hiện tại không.

Vương Tiểu Đại trước khi xuất giá cùng Thôi Tổ Nhu là tỷ muội khuê trung, sau khi gả cho Thôi Vô Trần, hai người chính là người thân. Xưa nay đều thích tụ cùng một chỗ uống uống trà nói chuyện phiếm, thi thoảng thảo luận chuyện thù thù. Về chuyện Thôi Tổ Nhu thích một tiền sinh ở thư viện Văn Lâm, biết được nhiều nhất chính là nàng – vị nhị tẩu này.

Chính là bởi vì như thế, lúc Thôi Tổ Nhu mất đồ hồng, mặt tái nhợt đi tới trong nháy mắt, trong lòng Vương Tiểu Đại liền nhin không được âm thầm tự hỏi: chẳng lẽ cô em chồng nhà mình vẫn chưa để vị tiền sinh kia xuống, cho tới bây giờ tiếp tục thích vị tiền sinh kia sao?

Tô La và Vương Tiểu Đại nghĩ đến kỳ thật cũng không kém là bao nhiêu, nàng chỉ biết Thôi Tổ Nhu thích Du Khiêm, chẳng hề biết bọn họ vì sao quen biết, ngay cả chuyện lần trước cũng là từ Vương Tiểu Đại nói ra một vài lời. Khi nghe được Vương Tiểu Đại nói Thôi Tổ Nhu đã nghĩ thông suốt, nàng nghĩ Vương Tiểu Đại hiểu rõ Thôi Tổ Nhu hơn so với nàng, sau cũng không để ý nhiều chuyện này. Nhưng nếu như thực sự đã nghĩ thông suốt, vậy lần này thân sắc Thôi Tổ Nhu muốn khóc là vì lý do gì?

Lại nói Thôi Tổ Nhu vào trong phòng, đôi mắt hơi hơi ướt át nhìn cũng không nhìn bức họa trên bàn một cái, chỉ là bước nhanh đến trước mặt hai tẩu tử, thấp giọng cầu khẩn nói: “Đại tẩu nhị tẩu, các tẩu đừng đấm hôn cho muội được không? Ai muội cũng không muốn gả, muội chỉ muốn ở trong nhà.”

Giọng nói mềm mại đầy nồng đậm cầu xin, hai hốc mắt phỉm hồng sớm đã sớm chứa đầy nước lóng lánh. Thôi Tổ Nhu chớp chớp mắt to ướt át, mấy giọt nước mắt cuối cùng vẫn không khỏi tự chủ mà tràn mi. Nước mắt từ khóe mắt trượt xuống, trong nháy mắt ướt đầm gò má bóng loáng tinh tế tí mỉ, gương mặt có chút tái nhợt thoáng chốc trở nên không còn huyết sắc.

Tô La không nhin được nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, kéo bàn tay Thôi Tổ Nhu đang gắt gao túm chặt khăn tay, ôn nhu an ủi: “Tiểu Nhu, muội đều nghĩ đến nơi nào vậy, chúng ta lúc nào thì tùy tiện định ra hôn sự cho muội đâu. Chỉ là bà mỗi đem mấy bức họa nam tử đến tuổi thành hôn đến trong nhà, ta và nhị tẩu muội trước nhìn xem có nam tử nào thích hợp không, sau đó lại đem bức họa này cho muội nhìn xem. Nếu muội cảm thấy có cái nào tương đối hợp mắt, chúng ta sẽ tìm cách để hai người gặp mặt một lần. Đến khi nếu như cả hai đều cảm thấy có ý với nhau, vậy mới có thể tiến thêm một bước phát triển. Nếu như hai bên đều cảm thấy không có ý gì với nhau, tất nhiên sẽ không còn có bất kỳ phát triển nào nữa.”

Ở chỗ này, cha mẹ thật lòng hi vọng khuê nữ hạnh phúc đều trước chọn mấy bức họa tốt, sau đó lại để khuê nữ nhà mình nhìn bức họa. Nếu như được sự khẳng định của khuê nữ, hôn sự này vô cùng có khả năng sẽ thành. Đương nhiên cũng có không ít nhà không cần sự đồng ý của nữ nhi, chỉ xét gia thế bối cảnh đối phương có thể mang tới trợ giúp cho cha mẹ hay không, như thế cha mẹ thường thường đều là không quan tâm ý nguyện nữ nhi nhà mình, trực tiếp định ra hôn sự.

Rất hiển nhiên, Tô La và Vương Tiểu Đại đều tán thành người trước. Mặc dù các nàng chỉ là tẩu tử của Thôi Tổ Nhu, nhưng ở Thôi gia, các nàng cũng là trường bối thích hợp nhất thu xếp chuyện chung thân đại sự cho Thôi Tổ Nhu. Chính các nàng được gả cho một lang quân vừa lòng đẹp ý, tất nhiên cũng hi vọng cô em chồng duy nhất trong nhà cũng gả được cho một nam tử tốt.

“Đúng vậy, Tiểu Nhu, đại tẩu nói đều không sai. Nếu mà bức họa muội xem xong hết rồi cũng không có người vừa lòng, chúng ta cũng sẽ không tùy tiện an bài hôn sự cho muội. Chỉ là nghĩ tuổi tác bây giờ của muội là tuổi đẹp nhất để xuất giá, chúng ta đều hy vọng có thể ở trong khoảng thời gian này giúp muội tìm một nhà khá giả.”

Vương Tiểu Đại đỡ eo đứng lên, kéo Thôi Tổ Nhu đi đến bên cạnh bàn, đôi mắt nhìn tràn đầy bức họa trên bàn, lại nói: “Muội xem, ta và đại tẩu xem bức họa đều cảm thấy mấy họa sư đều vẽ cho bức tranh đẹp lên, đáng vẽ bọn hấn ra sao thực sự đều không ai biết, há có thể như thế tùy ý định hôn sự ra.”

Thấy Vương Tiểu Đại nghiêm mặt nói chuyện này, Tô La nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười, Vương Tiểu Đại lần này cũng thật là thanh xuất nhi lam nhi thắng lam(*). Nàng vừa mới cùng nàng ấy biểu đạt qua ý nghĩ này, bây giờ đã có thể đem nói khái quát ra, nữ tử tinh thông thư họa quả thật không phải nữ tử bình thường có thể sánh bằng.

(*) Thanh xuất nhi lam nhi thắng vu lam: trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy.

Khi Thôi Tổ Nhu được Vương Tiểu Đại dẫn dắt chậm rãi xem một vài bức họa, không nhìn được cảm thấy Vương Tiểu Đại nói quả thật một chút cũng không sai. Trong bức họa tuy rằng có rất nhiều nam tử là nàng không biết, nhưng có mấy nam tử vô tình thấy qua một hai lần, bức họa so với bộ mặt chân thực quả thật có chênh lệch rất lớn.

Sau khi tỉnh táo lại, Thôi Tổ Nhu cũng ý thức được nàng ấy vừa rồi quá bất ngờ và kinh hãi, nhất thời cảm thấy vô cùng thẹn quá. Trước vừa nghe thấy nha hoàn nói trong nhà có bà mối tới cửa, hai tẩu tử muốn giúp nàng ấy định thân, nàng ấy cái gì cũng không nghĩ, như thiêu như đốt đuổi tới đây, sau đó lại hiểu lầm ý của hai tẩu tử. Lúc này nhớ lại, chỉ cảm thấy xấu hổ không thôi.

“Đại tẩu nhị tẩu, thực xin lỗi, đều là muội hiểu lầm hai người.” Nói xong, Thôi Tổ Nhu liền yên lặng cúi đầu xuống, bây giờ nàng ấy thật sự không còn mặt mũi gặp người. Một nữ tử chưa già thế mà lại cảm nhiều bức họa nam tử như vậy nhìn tới nhìn lui, nếu để người khác biết, không chừng sẽ truyền ra lời nói gì.

Tô La khẽ cười cười, khoát tay nói: “Không sao không sao, chuyện này thực không trách được muội, muốn trách cũng chỉ có thể trách chúng ta trước đó không nói rõ ràng với muội. Được rồi, bây giờ muội nghiêm túc nhìn xem có bức họa nào hợp mắt hay không, nếu như có trực tiếp nói với chúng ta, sau đó chúng ta sẽ tìm người giúp đỡ nhìn xem nam tử kia phải chăng đúng như bức họa và lời bà mối nói, cũng sẽ giúp muội xem xét.”

Lựa chọn đến hai ngày sau, Tô La cầm một bức họa một mình đi tới thư phòng. Thôi Vô Nhân lúc này đang ở thư phòng thẩm tra đối chiếu sổ sách trong tháng, thấy bức họa trong tay Tô La, không cần hỏi cũng biết ý định mà nàng tới. Đem sổ sách trên tay để ở một bên, để Tô La đi về cái bàn duy nhất trong phòng.

“Sao chỉ chọn một bức? Các nàng đều cảm thấy nam tử này rất được?” Thôi Vô Nhân nhướng mày nhìn động tác của Tô La, bức họa còn chưa mở ra, hấn lại bắt đầu hiếu kỳ.

Tuy rằng hấn đã thành thân, vốn dĩ trước đó cũng chưa từng trải qua chuyện chọn lựa bức họa, lại cũng biết người thân trong nhà khác bình thường đều sẽ chọn ra mấy người thích hợp, sau đó tinh tế suy nghĩ kết quả cuối cùng. Lại thấy Tô La đang mở bức họa ra, nhìn lại thực sự có chút đơn bạc.

“Ta và Tiểu Đại cảm thấy có ba nam tử đều rất thích hợp, tuy nhiên bức họa này là Tiểu Nhu tự mình chọn ra. Ta thấy con bé giống như từng gặp nam tử trong bức họa, có thể có chút hảo cảm, cho nên muốn để chàng xem bức họa này trước. Nếu như chàng cảm thấy người này phẩm chất đều được, chúng ta có thể suy xét người này nhiều hơn.”

Thôi Vô Nhân có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục về bình tĩnh. Xem ra việc này giao cho hai nữ tử trong nhà quả là chủ ý không tồi, nghĩ cũng sâu xa hơn so với hai huynh đệ họ. Chung thân đại sự là việc quan trọng, quả thật không thể thiếu nữ tử giúp đỡ. Nếu như không có các nàng giúp đỡ, hấn còn có khi sơ sẩy.

Đợi bức họa mở ra, Thôi Vô Nhân nhìn thoáng qua liền cảm thấy nam tử trên bức có chút quen thuộc, lại từ từ xem xem, quả thật là từng gặp vài lần, không nhìn được kinh ngạc nói: “Đây không phải Lâm Hướn Phong tiệm gạo Lâm gia sao? Làm người thành khẩn thiện lương, là một nam tử cầu tiến. Ta nhớ được hấn nhỏ hơn ta tầm 5, 6 tuổi, hấn còn chưa thành thân sao?”

Tô La nghe vậy có chút bất lực lườm Thôi Vô Nhân một cái, chính hấn đến hai mươi tám mới thành thân. Lâm Hướn Phong này dù sao cũng hai mươi hai một tuổi, từ trong miệng hấn nghe ra như là một ông già vậy, thực sự không hiểu được hấn nghĩ thế nào.

“Ta cảm thấy tuổi của Lâm công tử này cùng Tiểu Nhu lại rất xứng, nam tử trầm thực ôn trọng khéo léo hiểu thế tử. Tuy rằng tiệm gạo Lâm gia chỉ là một cái cửa hàng nhỏ, nhưng được Lâm công tử quản lý, việc làm ăn tiệm gạo càng ngày càng tốt. Từ tin tức bà mối đưa tới, ta và Tiểu Đại cảm thấy công tử này là một người hợp, chỉ là không biết tin tức này có nên tin là thật hay không. Cho nên ta nghĩ vẫn là cần tương công thăm dò chân thật, nếu như Lâm công tử thực sự là một nam tử có phẩm chất tốt đẹp, vậy thì sớm một chút xác định chuyện này mới được.”

Thôi Vô Nhân nghĩ nghĩ cũng phải, thế là liền gật đầu nói: “Cũng được, trước kia cũng vô tình thấy qua Lâm công tử vài lần, thật sự xem không ra hấn làm người như thế nào. Chờ ta và nhị đệ tìm hấn tán gẫu, nếu mà hấn cũng có ý cầu hôn, trước tiên chúng ta có thể định ra hôn sự cho bọn họ, năm sau lại tìm ngày tốt thành thân.”

Tô La khẽ gật đầu, nhất thời cảm thấy chuyện đè ép ở trong lòng nhiều này rốt cục đã xong xuôi. Tuy nhiên nghĩ đến mấy ngày nữa lại cùng Đồng lão gia nói về chuyện thú hôn lớn, tâm tình vừa mới thả lỏng lại đề lên, cả một sọt việc đều đang chờ nàng, thực sự không biết khi nào mới được nghỉ ngơi thật tốt.

Chương 65

Hôm nay, ít sương mù, gió lạnh từng đợt gào thét, quét qua khiến người cảm thấy lạnh thấu xương. Dù là như thế, Tô La vẫn như cũ đứng hẹn đi tới tửu lâu Thiên Duyệt cùng Đồng lão gia trao đổi về kế hoạch. Dù sao đã là vợ người khác, để ngăn ngừa phiền toái không cần thiết, Tô La liền để Xuân Hồng Đồng Thanh cùng ở một bên. Kỳ thật Thôi Vô Nhân cũng ở tửu lâu, vốn cũng không cần kiêng dè như thế, nhưng nàng thực sự không muốn lưu lại bất kỳ khả năng nào để người ngoài có thể nói láo.

Thú bông lớn hôm qua đã cầm đến bên xưởng nhỏ, Tô La dặn Diêu thị trông giúp. Không được sự cho phép của nàng, không thể để công nhân khác thấy, nàng tin Diêu thị sẽ làm chuyện này thật tốt. Đợi lát nữa Đồng lão gia qua vận chuyển hàng hoá, vừa vặn có thể thuận đường để Đồng lão gia nhìn con thú bông lớn kia. Nếu như Đồng lão gia cảm thấy có khả thi, kế hoạch tiếp theo đại khái đã an bài ổn thỏa, chỉ cần phân công các nàng bắt đầu làm là xong.

Trao đổi kết quả hai bên đều hết sức hài lòng, mà Đồng lão gia ở trấn Vân Lâm mở cửa hàng cũng đã bố trí ổn thỏa, mấy ngày nữa chính là ngày tốt để khai trương cửa hàng. Hai người đều vô cùng mong đợi ngày cửa hàng khai trương, hẹn ngày đó cùng đến tửu lâu Thiên Duyệt ăn một bữa cơm. Thuận tiện liền có thể mang theo người thân trong nhà, quen biết với nhau cũng tốt, tránh sau này gặp mặt cũng không biết ai là ai.

Xuân Hồng Đồng Thanh và Tô La cùng đến xưởng nhỏ, các nàng ấy tuy rằng đã sớm biết phu nhân nhà các nàng ấy không phải nữ tử nông gia bình thường, lại chưa từng nghĩ đến xưởng nhỏ nàng thường nói thế mà lại có hai mươi nữ tử trẻ tuổi ở bên trong làm công. Khi bọn người Tô La ở lúc vận chuyển hàng hoá, hai người lén lút hỏi thăm phu nhân trẻ tuổi một chút, biết được bên trong mấy cô nương mỗi tháng đều có thể kiếm được mấy lượng tiền công, thật sự là dọa hỏng các nàng ấy.

Các nàng ấy ở Thôi phủ là một nha hoàn thượng đẳng, mỗi tháng cũng là người có nhiều tiền tiêu vặt nhất, mà ở đây mỗi ngày cô nương chỉ làm thú bông mà tiền công mỗi tháng có thể lên tới hai ba lượng, còn có một hai tháng còn có thể kiếm được bốn lượng bạc, nếu mà trong một tháng đều bắt đầu làm việc đúng giờ rồi tan tầm, thế mà còn có thể có được phần thưởng gọi là thưởng chuyên cần, các nàng thực sự không biết phu nhân lại giỏi giang như vậy.

Chế độ thưởng chuyên cần tất nhiên là Tô La dựa từ kinh nghiệm kiếp trước mà thành lập, xưởng nhỏ nhiều người, quản lý cũng trở nên có chút khó khăn, mà trong đó một điều quan trọng nhất chính là, có mấy công nhân thường xuyên đều tới trễ về sớm. Tuy rằng các nàng ấy đều có đủ các lý do, nhưng theo phương thức quản lý hợp tác đoàn thể mà nói, đây đối với mấy cô nương tới sớm về trễ thực sự rất không công bằng.

Thế là, hai tháng trước Tô La thành lập chế độ thưởng chuyên cần. Dùng một câu nói tới khái quát chính là, trong một tháng công nhân có thể tan tầm đúng giờ sẽ nhận được đến thưởng chuyên cần.

Khoan hãy nói, sau khi mấy công nhân nghe về chế độ thưởng này, càng trở nên tích cực thêm, ngay cả mấy công nhân bình thường đến chậm về sớm cũng trở nên vô cùng tích cực. Tô La không có công phu rảnh rỗi đi tra lý do các nàng ấy đến chậm về sớm, chỉ là nghĩ các nàng ấy nếu như vẫn mỗi tháng đều nói như vậy nhiều lần, nàng đành mời người đi cho. Dù sao, ai cũng không thích loại công nhân đã đến muộn còn về sớm, nàng cũng như thế.

Đội Diêu thị dựa theo phân công của Tô La ôm hai con thú bông lớn ra, Đồng lão gia có chút khoa trương xoa xoa mắt. Đội xác định trước mắt thực sự là hai con thú bông lớn cao to eo ông, nhất thời có chút đỡ đầu, một lát sau mới quay đầu nhìn Tô La với đầy ý cười, có chút khó tin nói: “Tô nha đầu, đây chính là hai con thú bông lớn cháu vừa mới nói sao?”

Tô La cười cười, gật đầu nói: “Đúng ạ, đồng thúc cảm thấy hai con thú bông lớn này ra sao? Có thể làm kiểu dáng thú bông mới của chúng ta được hay không?”

Đồng lão gia liên tục gật đầu: “Có thể, đương nhiên có thể, hai con thú bông lớn này so với mấy con thú bông trước kia còn đáng yêu hơn, nếu mà nhà ai có một đứa bé vài tuổi, mua một con thú bông lớn như vậy về, buổi tối ngủ ôm con thú bông lớn cũng ấm áp.”

Đồng lão gia này cũng thật là tài tình, từ sau khi Thôi Tô Nhu nhận được con thú bông lớn, buổi tối đều thích ôm con thú bông lớn đi ngủ, có lúc tỉnh lại đều nóng đến phải buông ra. Tô La nói thắng con thú bông lớn rất tốt, không chỉ có thể ôm rất ấm áp, buổi tối ôm đi ngủ cũng không lạnh. Tô La cảm thấy nếu như mà thú bông lớn có loại lông mềm như nhung sẽ càng tốt thêm, tuy nhiên bây giờ mục tiêu này thực sự là có chút xa vời.

Lúc này, Diêu thị ở một bên cười nói: “Đồng lão gia nói đúng là không sai, sau khi Tô muội để thú bông lớn ở nơi này, con trai tỷ đúng là thật sự thích. Mỗi lần thấy thú bông là muốn ôm vào trong ngực, sau đó lại cảm thấy nó là một nam nhi thế mà lại thích thú bông mà con gái thích, nó cảm thấy vô cùng xoắn xuýt, cũng vô cùng để ý xem ý của tỷ.”

Nghe vậy, Tô La và Đồng lão gia không hẹn mà cùng nghĩ đến một hình ảnh: một bé trai sáu bảy tuổi có khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt tròng con thú bông lớn cao bằng nó, rất muốn ôm con thú bông lớn vào trong ngực ra sức chà chà, lại lo bị người khác thấy, mắt to hết nhìn đồng lại nhìn tây, đáng vẻ còn thực sự giống một con chuột nhỏ chuẩn bị ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, hai người nhìn không được đồng thời cười ra tiếng. Lúc này, Đồng lão gia luôn luôn trầm ổn ngược lại giống như một lão ngoan đồng, cười vui cười mở, thỉnh thoảng quanh quẩn ở cả khu vườn.

Mấy người bên cạnh cũng nghĩ đến hình ảnh tương tự, cuối cùng cũng nhìn không được mím môi lên lút cười một lúc lâu. Nếu không có chủ tử ở trước mặt, bọn họ sợ rằng không phải cười trộm, mà là thoải mái cười to.

Sau khi cười đủ, Tô La và Đồng lão gia đi đến góc khuất nói về kế hoạch lần này, sau đó tự mình đưa Đồng lão gia ra cửa: “Đồng thúc, cháu đưa đến nơi này. Nếu như đồng thúc không gấp trở về, thực sự nên cùng đồng thúc ăn bữa cơm trưa.”

Đồng lão gia nghe vậy cất tiếng cười to, sau đó mới nói: “Đã đợi Tô nha đầu nói câu này, đợi ngày cửa hàng khai trương, chúng ta cùng tụ tập lại. Cháu không thể uống rượu, vậy để cháu rể bồi lão phu uống thêm mấy chén.”

Tô La cười một tiếng, gật đầu nói: “Được ạ, cháu trở về sẽ nói với tướng công cháu, đến ngày đó không say không về. Tướng công cháu có tửu lượng rất cao, đồng thúc cần phải lo lắng đó.”

Kỳ thật Tô La cũng không biết tửu lượng Thôi Vô Nhân được không, theo nàng hay biết, tửu lượng Thôi Vô Nhân chắc rất cao. Huynh đệ Thôi gia ở nhà ăn cơm, cơ bản đều không uống rượu, khi ra ngoài cùng mấy thương nhân bàn chuyện làm ăn lại có uống một chút. Mà ngày Thôi Vô Nhân ra ngoài bàn chuyện làm ăn, khi trở về tuy là mang theo mùi rượu nồng nặc, nhưng không thấy say chút nào. Từ điểm đó xem ra, tửu lượng của hắn không tồi, chỉ là hiểu được một vừa hai phải.

Đồng lão gia nghe lại là một trận cười to thoải mái, rồi mới nói: “Được được được, vậy chúng ta hẹn như vậy. Một ngày Tô nha đầu thành thân tuy rằng cũng có thể uống chút rượu, đáng tiếc lúc đó cháu rể vội chào hỏi khách khứa, bằng không còn thực sự muốn nhìn xem tửu lượng cháu rể ra sao.”

Thẳng đến khi xe ngựa chứa đầy hàng hóa đi xa, Tô La mới xoay người trở lại xưởng nhỏ. Đem hai con thú bông lớn giao cho Tô Uyển Nhi, lại cùng nàng ấy nói một vài chuyện, sau đó triệu tập toàn thể công nhân mở ra một hội nghị ngắn gọn. Nội dung hội nghị có liên quan đến việc làm thú bông và hai ngày nữa sẽ lĩnh tiền công tác, sau đó mang theo Xuân Hồng Đông Thanh rời khỏi xưởng nhỏ.

Khi đi qua đường cái, Tô La vừa vặn thấy Tô Văn vừa chuẩn bị về nhà, nhìn bóng lưng cao thẳng như trúc ở phía trước, Tô La hơi hơi lộ ra mỉm cười, lập tức nhẹ giọng kêu: “Tiểu Văn.”

Tô Văn đi ở phía trước nghe được giọng nói quen thuộc, quay đầu liền thấy Tô La cách cậu mấy bước, rất nhanh lộ ra một khuôn mặt tươi tắn, vừa đi đến, vừa toét miệng cười nói: “Đại tỷ, tỷ vừa mới từ xưởng nhỏ ra sao?”

“Ừ, đồng thúc hôm nay tới đây vận chuyển hàng hóa, lúc này cách giờ ăn cơm trưa còn có một chút thời gian, để bồi đại tỷ đi mua chút đồ trước, đợi lát nữa để mang về nhà đi. Nếu mà nương tìm đệ hỏi han, đệ trực tiếp nói là đại tỷ mua là xong.” Nghĩ đến Tô mẫu mùa đông rất sợ lạnh, Tô La quyết định mua cho Tô mẫu mấy thứ có dinh dưỡng bồi bổ thân thể. Nàng biết nếu để cho Tô mẫu tự mua, Tô mẫu khẳng định sẽ tiếc chút tiền đó. Đối lại không mua về được, nàng lại không có cách nào từ chối.

“Đạ, đệ hiểu được. Đại tỷ, tiên sinh dạy học nói, mấy ngày nữa muốn đi tìm học sinh thư viện Thanh Nguyệt ở trấn Thanh Nguyệt để luận học, muốn cùng người nói một tiếng. Đệ và rất nhiều bạn cùng trường đều chuẩn bị xong, bọn họ mời đệ cùng nhau qua đó.” Trước đã do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói với đại tỷ của cậu.

“Đệ muốn đi sao?” Tô La quay đầu nhìn về mặt mong đợi của Tô Văn, âm thầm đoán ra vì sao cậu do dự, có lẽ là lo lý do trước đi. Nếu như mà nàng nửa năm trước, có lẽ thực sự có chút khó khăn, tuy nhiên bây giờ việc làm ăn thú bông phát triển không ngừng, ít tiền đó nàng lấy được ra.

“Đệ muốn đi, chỉ là đệ lo lắng...”

“Đừng lo lắng mấy chuyện dư thừa, đệ về nhà nói với nương, giao lưu việc học cùng bạn là việc tốt. Nếu như nương đáp ứng, đệ đi xưởng nhỏ tìm đại tỷ. Nếu mà tìm không được, đệ trực tiếp đến nhà tìm, đại tỷ cho đệ bạc đi trấn Thanh Nguyệt.”

“Đạ, đệ biết, đệ nhất định sẽ thuyết phục nương cho đệ đi.” Vấn đề giấu ở trong lòng rất lâu cuối cùng được giải đáp, tâm tình Tô Văn trở nên càng thêm khoái trá, thần sắc trên mặt cũng trở nên càng nhẹ nhàng tự nhiên. Người trong thôn đều nói cậu có một đại tỷ rất tốt, cũng chỉ có cậu biết đại tỷ tới cùng có bao nhiêu tốt. Bây giờ cậu có thể làm đó là chăm chỉ đọc sách, dùng thành tích cao nhất tới đền đáp đại tỷ.

Đi mấy bước, bỗng nhiên nghĩ đi cùng còn có hai người nha hoàn. Thế là, Tô La lấy ra một thỏi bạc, xoay người nói với hai người nha hoàn: “Xuân Hồng Đông Thanh, hai em đi phường bánh ngọt Mễ gia mua ít bánh ngọt nhị thiếu phu nhân và tiểu thư thích ăn, mua bánh ngọt xong trực tiếp về phủ là được.”

“Vâng, phu nhân.” Hai người nha hoàn trầm miệng một lời đáp, Xuân Hồng ổn trọng nhận ngân lượng, sau đó cùng Đông Thanh đi về hướng phường bánh ngọt Mễ gia.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Tô La vừa mới trở về nhà, điều đầu tiên rơi vào mắt chính là Thôi Tố Nhu và Vương Tiểu Đại đang ngây ngất ăn điểm tâm nàng nhờ nha hoàn mua về. Hai người chú ý đến có người vào trong nhà, đồng loạt ngừng đầu nhìn lại. Sau khi thấy người đến là Tô La, rất tự nhiên mà tươi cười. Trải qua khoảng thời gian chung sống này, Thôi Tố Nhu đối với đại tẩu này chính là càng lúc càng vừa lòng, cười dài kéo Tô La cùng ăn điểm tâm.

“Đại tẩu nhanh thử điểm tâm này xem, có vài loại bánh ngọt hương vị khác nhau, nhưng hương vị vẫn ngon như cũ.” Nói xong, Thôi Tố Nhu bỗng nhiên nghĩ đến đây là đại tẩu nhà nàng đặc biệt bảo nha hoàn mua về, có chút ngại ngùng cười cười: “Xem muội chỉ lo ăn này, đều quên đây là đại tẩu bảo người mua về, không đợi đại tẩu trở về đã ăn trước.”

“Xem muội nói kia, vốn là mua về ăn, ăn sớm ăn muộn còn không phải giống nhau sao. Lại nói bánh ngọt này chính là thừa dịp còn nóng, để lâu mất ngon.” Tô La có chút buồn cười nói, thực sự là có chút bái phục cô em chồng nhà nàng.

Trên bàn bày một hộp bánh ngọt thập cẩm đều mua từ phường bánh ngọt Mễ gia nổi danh trên trấn, Tô La từng ăn mấy lần, hương vị quả thật rất ngon. Đương nhiên, bánh ngọt mỹ vị giá tiền cũng có chút đắt. Còn nhớ lần trước về nhà thuận đường mua một hộp về, Tô mẩu liền kéo nàng vào trong phòng thuyết giáo một trận.

Thôi Tố Nhu nhìn Tô La do dự một lúc, lập tức có chút lo lắng nói: “Đại tẩu, lần sau muội có thể cùng tẩu đi xưởng nhỏ nhìn xem hay không? Muội muốn chính mắt nhìn xem mấy nữ tử làm cách nào để làm ra thú bông.”

Nói xong, Thôi Tố Nhu không khỏi tự chủ mà đỏ mặt, kỳ thật sớm đã nghe được Tô La ở trên trấn mở một xưởng nhỏ làm thú bông, nàng ấy đặc biệt muốn đi nhìn xem. Tuy nhiên lúc ấy Tô La vừa mới trở thành đại tẩu nàng, quan hệ của hai người cũng không tốt như bây giờ, lúc ấy cũng không dám nói ra.

Tô La uống một ngụm trà nóng nhuận nhuận cổ họng, rồi mới trả lời: “Có thể, sáng sớm mai ta muốn đi một chuyến. Nếu mà sáng mai muội có rảnh, sáng mai có thể đi xem thử. Đương nhiên, nếu thời gian gần đây muội không rảnh, qua một khoảng thời gian nữa cũng là có thể đi xem, tùy muội thích.”

Trong lòng Thôi Tố Nhu vui mừng không thôi, đương nhiên liền đáp ứng hẹn ngày mai đi. Gần đây nàng ấy đều rảnh rồi đến bị khủng, nếu mà không nắm lấy cơ hội tốt như vậy, lại qua một khoảng thời gian nữa sợ là lạnh đến ra cửa cũng đều không muốn ra. Hơn nữa, nàng ấy cũng thực sự hi vọng sớm thấy xưởng nhỏ, xem xem mấy nữ tử từ làm thú bông ra sao, nếu mà không khó, nàng ấy cũng muốn học.

Thấy Thôi Tố Nhu vui mừng như thế, Vương Tiểu Đại cũng động lòng, đáng tiếc nàng ấy cũng chỉ vừa mới nói hai câu, đã bị hai nữ tử kia đứng lúc ngừng lại. Hai người Tô Thôi có cách nghĩ giống nhau, bụng to mà trên đường chạy tới chạy lui, chẳng những khiến người ta cảm thấy không giữ phép tắc, cũng rất dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai dám để cho một người phụ nữ có thai cùng chạy đi chạy lại.

Hôm nay huynh đệ Thôi gia muốn cùng tửu trang có tiếng trấn trên nói chuyện làm ăn, giữa trưa không trở về dùng cơm. Cho nên đến giờ cơm trưa này, trong nhà chỉ còn lại ba người nữ tử các nàng ăn cơm. Thôi Tố Nhu cũng giống như thường ngày ăn tốt uống tốt, còn lại Tô La và Vương Tiểu Đại rõ ràng là có chút tư tưởng không tập trung.

Vừa mới bắt đầu Thôi Tố Nhu cũng không phát hiện ra tình hình hai người, thẳng đến khi nàng ấy ăn vài ngụm cơm, vẫn thấy hai người chậm rì rì gấp đồ ăn ăn cơm, mới không nhịn được cười nói: “Muội nói này hai vị tẩu tử, các tẩu cũng thật là một ngày không gặp, như cách ba thu! Nếu để cho hai vị ca ca biết các tẩu nhớ bọn họ như thế, bọn họ khẳng định sẽ vui vẻ đến mức muốn nhảy lên trời cao.”

Vương Tiểu Đại xấu hổ đến mặt đỏ tai hồng, vội vã cúi đầu nghiêm túc ăn cơm, tựa như chôn trọn cái đầu vào trong bát súp. Động tác gấp đồ ăn của Tô La dừng một chút, sau đó mặt không đổi sắc gấp đồ ăn, bảo trì vẻ bình tĩnh thông dong thường ngày. Tuy rằng lỗ tai trắng nõn cũng có một chút phấp phồng, nhưng so với Vương Tiểu Đại cũng tốt hơn nhiều.

Thấy cử động của hai vị tẩu tử cực kỳ rõ ràng, Thôi Tố Nhu cười đến càng thêm đắc ý. Bởi vì trong nhà chỉ có ca ca, vẫn không có trường bối như mẫu thân quân giáo, nên Thôi Tố Nhu cũng khác với các cô nương nhà đại phú kia. Nàng ấy cảm thấy vui vẻ nàng ấy sẽ cười to thoải mái, trước giờ không so đo mấy cái cười không lộ răng gì đó. Mà huynh đệ Thôi gia cũng chưa từng dùng mấy lễ giáo trói buộc nàng ấy, cho nên bây giờ nàng ấy chính là vui đến khoe miệng cũng vênh lên hai bên.

“Tiểu Nhu à, đại ca muội cùng ta nói, hai ngày này hần có chút bận, có thể phải hai ngày nữa giúp muội nhìn vị Lâm công tử kia xem là một nam tử như thế nào. Hần bảo ta nói với muội, muội kiên nhẫn trước, chờ hần xác định vị Lâm công tử kia là người thích hợp, lại nhìn xem hôn sự của hai người có thể thành hay không.”

Tô La nói với vẻ mặt tự nhiên, nhìn như chuyện gì cũng không liên quan đến nàng, nhưng ánh mắt lại vẫn chú ý thần sắc Thôi Tố Nhu. Thấy khuôn mặt cười đến đắc ý dần dần phấp phồng, cuối cùng xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, trong lòng cũng vui đến tung bay tự tại.

Sau khi com nước xong rảnh rồi không có việc gì làm, Tô La về phòng, lấy giấy Tuyên Thành hai ngày trước vừa mới mua về ra, chuẩn bị nhớ lại mấy kiểu dáng xiêm y trong đầu để vẽ lại một chút, tránh để đến lần sau đều quên sạch sẽ tất cả. Trước kia xem truyền hình, thường xuyên có thể thấy các loại trang phục cổ, sau đó cũng đặc biệt dễ dàng nghĩ ra trang phục cổ. Bây giờ suốt ngày đều mặc trang phục cổ, đổi lại đầu óc không linh hoạt bằng trước kia.

Tô La đoán hần là kiểu dáng xiêm y ở trấn nhỏ phần lớn đều giống y nhau, cả ngày nhìn tới nhìn lui đều là mấy xiêm y không khác nhau là mấy, ánh mắt đều cảm thấy có chút chét lạng. Trước kia nhìn trang phục cổ kịch không những thấy được sự khác nhau của trang phục cổ trong mỗi triều đại, hơn nữa còn có thể thấy hình thức tầng lớp xiêm y khác nhau, hoàng thân quốc thích, quan lại quyền quý, bình dân dân chúng, hình thức xiêm y nhiều đến đếm

không xuể.

Mỗi lần nghĩ đến mấy xiêm y trước kia từng nhìn, Tô La tâm ngứa tay cũng ngứa, thực sự nghĩ làm xiêm y mà nàng hợp mắt là được. Mặc kệ là nàng mặc ở trên người, hay là người khác mặc ở trên người, trong lòng cũng có chút vui mừng khó nói rõ, aizz, ai bảo nàng chính là thích ngắm xiêm y xinh đẹp.

Thế là, lúc này khó khi có thời gian rảnh rỗi, nàng liền kết hợp xiêm y trong ký ức với xiêm y triều đại này, một bút khế phác họa ra kiểu dáng xiêm y nàng nghĩ ra ở trên giấy. Thật không dễ dàng chờ đến khi nét mực khô, thời gian cũng bất tri bất giác đã đến giờ thân (khoảng 5h chiều).

Tô La thẳng tắp ngó nghiêng mực và bút lông trên bàn, trong lòng nghĩ không biết nơi này có bút đầu cứng bằng lông gà hay không, dùng bút lông viết chữ vẽ tranh thực sự là quá phiền toái. Lực độ khó nắm chắc không nói, còn phải đợi nét mực khô, phiền toái cực kỳ.

Tô La nghĩ đến quá mức nhập thần, thế cho nên Thôi Vô Nhân về đến phòng nàng cũng không phát hiện ra. Đôi mắt đen lay láy cứ như vậy mà ngó bút lông thật lâu không động, từ xa nhìn lại như một hình ảnh rất đẹp đẽ, đồng thời cũng khiến Thôi Vô Nhân hơi kinh diễm một chút.

Đội Thôi Vô Nhân đi đến bên cạnh Tô La, cúi đầu nhìn hai bức họa xiêm y trên giấy Tuyên Thành ở bàn, nhất thời có chút kinh ngạc chớp mắt vài cái. Trên tờ giấy trắng đường nét không phải rất lưu loát, nhưng cũng có thể nhìn ra đây cũng không phải chỉ là nét vẽ bình thường.

Còn nhớ chuyện đã từng có bà mối thay nhị thiếu gia Vân gia làm mối, Thôi Vô Nhân nhất thời giật mình hiểu ra. Trách không được Vân gia kia đột nhiên cầu hôn Tô gia, sợ rằng vì là Tô La biết về kiểu dáng xiêm y!

“A? Chẳng trở về rồi, ta giúp chàng rót chén trà.” Tô La bưng tỉnh liền thấy Thôi Vô Nhân đứng ở một bên, vừa mới muốn đứng dậy rót giúp hấn chén trà, bở vai lại bị đè lại không thể động dậy, đành phải đứng lại không cử động nữa.

“A La, đây là kiểu dáng xiêm y nàng nghĩ ra sao?” Thôi Vô Nhân chỉ bức vẽ xiêm y trên bàn hỏi.

Tô La nhìn theo ngón tay thon dài, gật đầu nói: “Ừ, rất sớm trước đây ta đã muốn mở một cửa hiệu xiêm y. Tuy nhiên bây giờ thời gian quá gấp gáp, cho nên ta muốn đợi đến đầu xuân năm sau lại mở một cửa hiệu xiêm y, chuyên bán xiêm y, chuyên bán xiêm y mà bản thân nghĩ ra.”

Thôi Vô Nhân nghiêm túc nghĩ nghĩ, sau đó có chút lo lắng nói: “Nàng nói đúng là một chủ ý không tồi, chỉ là bây giờ nàng đã bận rộn với xưởng nhỏ, nếu như lại mở một cửa hiệu bán xiêm y, vậy há không phải càng thêm bận rộn?”

Thôi Vô Nhân bỏ không được sợ thê tử nhà hấn mệt mỏi, nhưng hấn biết Tô La là một nữ tử đội không. Nàng cùng mấy phu nhân nhà giàu rất khác biệt, cũng rất khác với mấy nông phụ đi sớm về tối cùng thôn, nàng vẫn có mộng tưởng của nàng, hơn nữa đang từng bước một thực hiện. Nàng như thế rất chói mắt, hấn không muốn để nàng trở thành một phụ nhân bình thường chỉ ở trong nhà giúp chồng dạy con. Hấn cũng hiểu rõ cuộc sống như thế tương đương bề bầy đôi cánh của nàng, mà như thế nàng khẳng định sẽ không vui vẻ.

Nghe vậy, trong lòng Tô La trào ra một dòng nước ấm, ở chỗ này có thể tìm được một trượng phu thấu tình đạt lý như thế, nàng thực sự cảm thấy rất hạnh phúc. Nhẹ nhàng kéo ngón tay Thôi Vô Nhân, ngẩng chiếc cằm thon nhìn tuấn nhan tràn đầy lo lắng, nhỏ giọng nói: “Sẽ không, chúng ta chỉ cần mở cửa hiệu, sau đó tìm chương quây hòa kế trông coi. Ta sẽ ở trong nhà cân nhắc kiểu dáng xiêm y, sau đó lại tìm một vài nữ tử thủ nghệ tốt may xiêm y, đội xiêm y làm xong trực tiếp mang đến trong tiệm đi bán là xong.”

Thôi Vô Nhân tỉnh tề nghĩ một chút, thấy chuyện xưởng nhỏ cũng khá tương đối. Thê tử nhà hấn quả thật không cần cả ngày đều ở bên kia, chỉ cần ngẫu nhiên qua đó xem xét, lại nghĩ ra mấy kiểu dáng thú bông mới là được. Cửa hiệu xiêm y cũng có thể phỏng theo xưởng nhỏ, nếu như mà nói như vậy, cũng có thể cận kề nói chuyện một chút, chẳng qua...

“Không bằng nàng tới cân nhắc kiểu dáng xiêm y mới, yêu cầu của cửa hiệu xiêm y nàng có thể nói cùng ta, ta giúp nàng chuẩn bị chuyện này, như vậy nàng cũng có thể có thêm thời gian nghỉ ngơi, không cần bận đến mệt mỏi như vậy.”

Xưởng nhỏ đều là có trước khi bọn họ thành thân, mặc dù Thôi Vô Nhân không tận mắt thấy quá trình xưởng nhỏ thành lập, nhưng hấn tin tưởng nàng khẳng định đã trả giá bằng rất nhiều nỗ lực. Bây giờ hai người đã là vợ chồng, hấn hy vọng có thể giúp nàng phần lớn gánh nặng, không muốn để nàng một mình bận rộn đến mệt mỏi kiệt sức.

“Ừ, cứ quyết định như vậy đi. Chờ ta nghĩ bố cục bên trong cửa hiệu, ta sẽ thương lượng với chàng, chàng cũng phải cho ta chút chủ ý đó.” Nét mặt Tô La biểu lộ tươi cười, có thể có được một nửa kia hết sức ủng hộ, thực sự vô cùng cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Về đề nghị của Tô La, Thôi Vô Nhân yêu thê như mệnh tất nhiên là giờ hai tay tán thành. Mặc kệ nàng khác với nữ tử bình thường bao nhiêu, nhưng tới cùng vẫn là nữ tử mềm yếu. Để nàng bận việc đến mức hao phí thời gian tinh lực, chỉ làm hấn càng thêm lo lắng.

Mà Tô La tất nhiên là hiểu rõ tâm ý của Thôi Vô Nhân, thấy một nam tử thương tiếc nàng như thế, cả trái tim đều là tình ý ảm áp. Vừa mới bắt đầu tình cảm của nàng đối với Thôi Vô Nhân có lẽ chỉ là thích, gả cho hắn cũng là bởi vì không muốn bỏ qua hắn. Chỉ cho rằng chỉ cần tìm một người mình thích và cũng thích mình thành thân là được, về phần “Tình yêu” mà khiến người ta vừa yêu vừa hận, có hay không có, dường như đều đã trở nên không quan trọng đến như vậy nữa.

Ở thời đại tự do yêu đương, có ít nhiều người bởi vì tình yêu mà đến với nhau, lại cũng có biết bao nhiêu người bởi vì tình yêu mà lựa chọn tách ra. Thế gian có rất nhiều chuyện đều không có cách nào dùng ngôn ngữ để thuyết minh, sao không ở đúng thời điểm đó chặt chẽ nắm lấy đúng người, sau đó hòa hòa thuận thuận sống hết một đời.

Nhưng mà, sau khi bọn họ trở thành vợ chồng hiểu nhau yêu nhau, có một số việc lại dần dần bắt đầu thay đổi. Một ánh mắt thoáng hiện nét quan tâm, một câu nói ảm áp, một cái hành động mềm nhẹ, mỗi tiếng nói mỗi cử chỉ đều như có như không truyền đạt một loại tình ý khó nói lên lời.

“Trống công, chàng đã giúp Tiểu Nhu xem qua vị Lâm công tử kìa chưa?” Nghĩ đến lúc giữa trưa dùng cơm nhắc tới việc này, Tô La thu hồi suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, mang chút cười đùa hỏi chuyện này. Nói một câu thành thật, phản ứng của Thôi Vô Nhân kỳ thật rất đáng yêu, có lẽ đây chính là nhất phượng thủy thổ dưỡng nhất phượng nhân (*) mọi người thường nói đi.

(*) Nhất phượng thủy thổ dưỡng nhất phượng nhân: là một câu tục ngữ, ví von hoàn cảnh nhất định tạo nên nhân tài nhất định, người ở những khu vực khác nhau, bởi vì hoàn cảnh khác nhau, cách thức sinh sống khác nhau, địa lý khí hậu khác nhau, tư tưởng quan niệm khác nhau, nhân văn lịch sử cũng khác nhau, thái độ ứng xử khác nhau, văn hóa tính cách cũng khác nhau.

“Hôm nay giờ Mùi cùng Lâm công tử ở trà lâu uống hai chén trà, mặc kệ là nói đến chuyện gì, Lâm công tử đều là thận trọng từ lời nói đến việc làm. Lâm người khoan dung độ lượng, trung hậu thành khẩn, hỏi cậu ta về bức họa của cậu ta được bà mỗi mang đến phủ ta, cậu ta ngây ngốc một chút, sau đó hơi có chút thẹn thùng, rồi dường như có chút kinh hoàng thất thố.”

Thôi Vô Nhân khẽ cau mày, giọng điệu bình thản mà thông thả đem cuộc hẹn giờ Mùi nói đại khái một lần. Xem phản ứng của Lâm Hưởng Phong, cậu ta hẳn là biết tiểu muội. Chỉ là tuy rằng tiểu muội thi thoảng ra ngoài dạo chơi, nhưng xưa nay đa số đều chỉ đi tiệm may, tiệm bán son phấn, phường bánh ngọt linh tinh, sao lại từng cùng Lâm Hưởng Phong ở tiệm gạo Lâm gia gặp mặt?

Nhớ lại thần sắc khi Thôi Vô Nhân thoát nhìn bức tranh vẽ chân dung của Lâm Hưởng Phong, Tô La có suy nghĩ một chút, sau đó giống như không chút đếm xỉa nói: “Như vậy mà nói, Lâm công tử có hảo cảm đối với Tiểu Nhu hơn, ta thấy hai người bọn họ rất xứng đôi. Nói không chừng đây thực sự là duyên phận của bọn họ, chỉ là không biết người nhà Lâm công tử có dễ đối phó không?”

Thôi Vô Nhân duỗi tay ôm Tô La vào trong ngực, cánh tay cứng rắn vây quanh vòng eo hết sức nhỏ nhắn, môi mỏng tới gần bên tai trắng nõn thấp giọng nói: “Lâm lão gia và Lâm phu nhân phu thê tình thâm, Lâm gia chỉ có một đứa con trai là Lâm Hưởng Phong, một nhà ba người hòa hòa mỹ mỹ, làm không ít người ghen tị chết đi được.” Giọng nói trầm thấp bỗng nhiên trở nên vô cùng mờ ám: “Nương tử khi nào mới sinh cho vì phu một đứa bé mập mạp mũm mĩm đây? Không thì chúng ta cũng sớm sinh một đứa bé, để cho người khác ghen tị đến chết.”

Đang nói chuyện yên lành đột nhiên trở nên mờ ám như thế, Tô La vốn là da mặt mỏng nháy mắt đỏ lên, từng đợt khí nóng từ dưới da mặt xông ra. Càng cường ép bản thân trấn định lại, người nào đó đang ôm nàng càng mờ ám khế liếm vành tai non mềm. Vừa muốn mở miệng nói hai câu, liền bị người nào đó xoay người qua. Môi mỏng ảm áp dần dần xâm nhập xuống, trong khoảnh khắc môi mỏng liền bị chiếm giữ vội vã, lời vừa thoát khỏi miệng lưu lại một vòng rồi bị ép nuốt xuống cổ họng.

Hai thân thể ảm áp gắt gao dựa cùng một chỗ, Tô La mị nhãn như tơ, hai cánh tay vô ý ôm vòng quanh cổ nam tử, cần cổ vốn hết sức nhỏ nhắn ưu mỹ ngửa ra tạo thành một hình cung mềm mại. Lưỡi đình hương mềm mại bị truy đuổi nhiệt tình, sau đó lại bị mút đến tê dại. Khí lực toàn thân như là bỗng nhiên bị rút đi vậy, chỉ có thân thể mềm mại tựa vào bộ ngực rắn chắc bao la hùng vĩ.

Vốn chỉ là nụ hôn lướt qua nhưng càng lúc càng trở nên triền miên, nước bọt ngọt ngào hòa trộn cùng một chỗ, tình ý và dục vọng càng khiến người ta xúc động và mê muội. Tô La chậm rãi mở to đôi mắt mê ly, lẳng lặng thu hết vẻ mặt của người trước mắt này vào đáy mắt, sau đó lại chậm rãi nhắm mắt lại, yên tâm giao mình cho người trước mắt này...

Ngó da thịt trắng nõn da thịt lưu lại mấy dấu hôn hồng hồng, Tô La hối hận đến ruột cũng thắt lại, càng khiến nàng hối hận không thôi là, bọn họ thể mà lại nhiều lần lần lần lộn lộn vào giờ này. Nếu như lúc này có người đến tìm nàng hoặc là tìm Thôi Vô Nhân, vậy há không phải đã sớm để người ta biết bọn họ ở trong phòng làm cái chuyện gì sao?

Nghĩ đến có khả năng này, Tô La vô cùng chán nản đem cả thân thể chôn thật sâu ở trong chăn, hận không thể vĩnh viễn ở bên trong không ra nữa, tránh làm nàng không cần thận nhớ lại chuyện này.

Nghĩ thì nghĩ, Tô La chôn đầu ở trong chăn khó thở chung quy vẫn chui đầu ra, ai biết vừa mở mắt liền thấy Thôi Vô Nhân vừa đi đâu đó mà quay lại. Vốn là ngọt ngào khiến khuôn mặt đỏ bừng không khỏi lại râm râm toát ra một tầng khí nóng. Nếu không phải sắc mặt nàng thật sự đã đỏ đến cực điểm, nếu không khẳng định sẽ tiếp tục đỏ, thẳng đến khi chín mọng mới thôi.

“Có phải là thân thể không thoải mái không? Có muốn tắm gội hay không?” Thôi Vô Nhân vừa bảo nha hoàn đi phòng bếp nhìn xem rồi chuẩn bị nước ấm. Vốn hắn chỉ nghĩ lướt qua, nhưng chung quy vẫn không có cách nào nhìn xuống. Hắn gần đây thực có chút quá mức, mỗi ngày đều muốn nàng hai ba lần, chẳng lẽ nam tử có thể từ đầu đến cuối xúc động như vậy?

Trước kia hắn tuy rằng cũng thi thoảng có lúc có dục vọng khó nhịn, nhưng lại chưa từng giống như hiện tại. Chỉ cần tiếp cận tiểu thê tử của hắn, hắn sẽ bị hương thơm nhàn nhạt quanh thân thể nàng hấp dẫn, dục vọng dưới bụng cũng khi thế dào dạt, mỗi lần cũng phải muốn hai ba lần mới thỏa mãn. Nghĩ

đến đây, Thôi Vô Nhân không khỏi hết sức đau lòng nhìn thể tử bị hấn gây sức ép đến toàn thân vô lực, xem sau này vẫn là phải chú ý nhiều hơn một chút mới được.

“Bây giờ là canh giờ gì?” Tô La nhờ sự trợ giúp của Thôi Vô Nhân ngồi thẳng thân thể, mới mở miệng liền nghe được giọng nói mất tiếng khàn khàn, nhin không được nhẹ nhũn mây, cổ họng khô khốc đặc biệt khó chịu, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ngược lại trở nên càng thêm khô khốc.

“Tôi, uống một chút nước ấm để nhuận cổ họng trước.” Thôi Vô Nhân vừa nghe thấy giọng nói Tô La, lập tức đứng dậy đi rót một chén nước ấm tới đây. Dùng nước ấm để uống là thói quen của Tô La, sau khi hấn phát hiện chuyện này, cố ý sai nha hoàn thường cách một khoảng thời gian phải chuẩn bị nước nóng, nguội một lúc sau đó uống vừa vặn.

Tô La nhẹ nhàng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ khiến nàng toàn thân mỗi như vô lực một cái, cùng đối diện với ánh mắt dịu dàng thăm thiết, tất cả oán hận gì đó đều biến mất đến không bóng không dáng. Cũng không biết có phải cảm giác sai lầm hay không, chỉ cần nhìn thấy đôi mắt thâm thúy tràn đầy nhu tình, mấy oán hận trong lòng nàng đều chậm rãi tiêu tán, cuối cùng cả trái tim đều lại tràn đầy ấm áp.

“Ta đã bảo hạ nhân chuẩn bị canh hạt sen nàng thích uống, bây giờ nàng có muốn uống không?” Thôi Vô Nhân ôn nhu săn sóc cầm cái gối dựa nhét vào sau lưng Tô La, thấy Tô La gật đầu, lập tức đứng dậy bưng canh hạt sen lại.

Khó khi nào có thời gian có thể ngọt ngào, trong mắt Thôi Vô Nhân mang theo sùng nịch nhu tình, khóe miệng hơi hơi nâng lên, múc một muỗng canh hạt sen đưa tới bờ môi Tô La, thấy nàng mắc cỡ đỏ mặt còn miệng thì ăn canh hạt sen, bất giác ôn nhu cười một cái.

Tô La hết sức cố gắng nuốt canh hạt sen trong miệng xuống, đợi khi lại có một muỗng canh hạt sen chuyển tới bờ môi, khác chế không được giựt giựt khóe miệng, trong lòng thâm nghĩ sao đáng về lúc này giống như là đang ở cử vậy. Ý nghĩ này chợt lóe ra, lập tức bị nàng quăng đến sau đầu, thực sự là chấp mạch , cũng không biết đang nghĩ cái chuyện đứt gân não gì nữa.

Trải qua vận động kịch liệt như thế, Tô La quả thật có chút đuối , một chén canh hạt sen rất nhanh đã bị nàng tiêu diệt đến sạch sẽ bóng loáng. Cũng là khi nàng uống xong canh hạt sen, ngoài phòng truyền tới tiếng đập cửa, Tô La cuống quýt kéo hai bên màn che xuống, đồng thời cũng che đi khóe miệng tươi cười sùng ái của Thôi Vô Nhân.

Tô La chỉ nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, xuyên qua màn che hơi mờ thấy Xuân Hồng Đông Thanh xách từng thùng nước ấm tiến vào. Sắc mặt Tô La lại đỏ lên, vào lúc này sai người chuẩn bị nước ấm, há không phải mình mình bạch bạch nói cho người khác biết chuyện bọn họ vừa mới làm sao?

Kỳ thật Tô La nghĩ nhiều , thời tiết mùa đông ban đêm tới sớm, nước ấm cũng đun càng chậm. Thời điểm này nếu muốn tắm gội, đại đa số người đều sớm đun nước tắm gội , bằng không chờ đến muộn sẽ càng thêm phiền toái. Mà Thôi Vô Nhân trở về trước đã bảo bọn nha hoàn đến viện khác giúp đỡ làm mấy việc, tất cả Thúy Bách viện chỉ còn lại hai vợ chồng bọn họ, cho nên thời gian buổi chiều của bọn họ trải qua ra sao, cũng chỉ có hai người bọn họ biết.

Sau khi nước ấm chuẩn bị xong, Tô La đuổi Thôi Vô Nhân ra ngoài, không chút nào để ý biểu tình dờ khóc dờ cười của Thôi Vô Nhân. Thẳng đến khi nàng tắm rửa toàn thân sạch sẽ một lần, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều . Mặc xong tầng tầng lớp lớp xiêm y, lại sửa soạn dung nhan, vậy mới chậm rì rì mở cửa phòng ra.

Thôi Vô Nhân trong sân thấy một luồng gió lạnh thổi qua nghe được tiếng cửa phòng mở, nhếch môi vào xem. Tô La thấy thần sắc hấn không chút để ý gió lạnh đang thổi, vừa lo lắng vừa đau lòng nói: “Đều là tại ta cố tình gây sự, chàng không nên dung túng ta như vậy .”

Thôi Vô Nhân cười ôm nàng vào lòng, thay nàng ngăn trở gió lạnh thổi tới, thấp giọng nói: “Nàng là nương tử của ta, ta không sùng nàng thì sùng ai? Nữ tử khác ta không cần, chỉ cần mình nàng, ta đã cảm thấy hài lòng thoả dạ .”

—— Nàng là nương tử của ta, ta không sùng nàng thì sùng ai? Nữ tử khác ta không cần, chỉ cần mình nàng, ta đã cảm thấy hài lòng thoả dạ.

Đã từng nghe qua không ít lời ngon tiếng ngọt, lại chưa bao giờ được nghe lời nói giản dị mà động lòng người như thế. Tô La giữa đầu ngấm khuôn mặt nhu hòa, nàng biết ôn hòa nhu tình của Thôi Vô Nhân đều là vì nàng mà nở rộ. Trong biển người mệnh mỏng, tìm được một nam tử sùng ái nàng như thế, nàng chắc chắn sẽ bảo vệ tình cảm thâm hậu này thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Buổi trưa ngày thứ hai, chờ đến thời tiết không đầy sương mù như sáng sớm nữa, Tô La mới nghĩ đến nàng còn chưa đi xưởng nhỏ nhìn xem phân công tình hình làm thú bông mới, thể là liền để công việc trên đỉnh đầu xuống, chuẩn bị đi đến xưởng nhỏ một chuyến. Nàng chỉ là vừa mới đi đến tiền viện, phía sau đã truyền tới giọng nói thanh thúy đầy vội vã, nên quay đầu nhìn thấy chủ nhân của giọng nói.

“Đại tẩu, không phải tẩu đã quên mất chuyện mang muối đi xưởng nhỏ chứ?” Thôi Tô Nhu vừa chạy tới đây liền thở hồng hộc ai oán nói, trong mắt mang theo mấy phần đáng thương, khuôn mặt đỏ hồng như là trái táo đỏ chín mọng vậy, nhìn một cái lại có chút giống như một nữ sinh đang khó chịu.

Tô La có chút không thoải mái cười cười, lúc sáng sớm thấy thời tiết không đẹp lắm, nàng liền ở trong phòng bận rộn về bản nháp. Thẳng đến khi vừa rời ra khỏi viện, thấy thời tiết đẹp hơn nhiều so với buổi sáng, nàng mới nghĩ muốn đến xưởng nhỏ nhìn xem, trong khoảng thời gian ngắn thực sự đã quên mất việc Thôi Tô Nhu muốn đi xưởng nhỏ.

“Hóa ra đại tẩu thực sự đã quên, vậy muội vẫn nên trở về thôi, tránh làm chậm trễ thời gian của đại tẩu.” Thấy đại tẩu của nàng ấy cười hết sức không tự nhiên, Thôi Tô Nhu không nghĩ đến thực sự là nàng ấy nói đúng. Sớm biết liền không nói như vậy nữa, hại nàng ấy bây giờ đi cũng không được không đi cũng không được, thực sự là đau lòng mà.

“Dừng dừng dừng, ta vừa mới ở trong phòng bận rộn quá lâu, đầu óc có chút mơ hồ, cho nên mới nhất thời quên mất chuyện này. Nhưng muội nói ta liền nhớ ra rồi, bây giờ chúng ta đi đi, đợi lát nữa từ xưởng nhỏ về vừa vặn là đến buổi trưa.”

”Vậy chúng ta mau chóng đi thôi.” Trên mặt Thôi Tô Nhu không thấy vẻ đau lòng, ngược lại thay đổi về mặt hưng phấn không thôi. Con người nghịch ngợm đảo quanh, kéo cánh tay Tô La nhẹ nhàng lay lay nói: “Đại tẩu, nếu không giữa trưa chúng ta liền ở trong tửu lâu ăn đi, muội cũng chưa từng nếm qua thức ăn tửu lâu xem thế nào. Chúng ta có thể thuận tiện thử xem mấy đầu bếp tửu lâu làm món dưa chua om cá ra sao, nếu mà hương vị không ngon sẽ không giữ được khách nhân.”

Nghe vậy, Tô La không khách chế được giựt giựt khóe miệng, sao nàng không phát hiện hóa ra Thôi Tô Nhu cũng có “đầu óc làm ăn” như vậy nhỉ?

Tuy nhiên nàng ấy nói cũng không sai, món ăn ở tửu lâu quả thật rất nhiều, ngẫu nhiên ăn một hai món thay đổi khẩu vị cũng không tồi. Nói tới nàng cũng thực sự muốn nếm thử món dưa chua om cá tửu lâu làm ra sao. Giống như Thôi Tô Nhu nói vậy, nếu như hương vị dưa chua om cá ở tửu lâu không ngon, tất nhiên là không có cách nào hấp dẫn khách nhân. Kỳ thật tửu lâu có mấy món ăn hương vị cũng rất ngon, đáng tiếc nàng sẽ không làm, đầu bếp trong nhà cũng sẽ không làm, vừa vặn có thể qua đó ăn một bữa cho đỡ thèm.

“Quyết định như vậy đi, muội về trước cùng nhị tẩu nói một tiếng, miễn cho nàng ấy giữa trưa vẫn đợi chúng ta về ăn cơm.” Nghỉ giữa trưa trong nhà có khả năng chỉ còn lại Vương Tiểu Đại một mình ở nhà ăn cơm, gò má Tô La có chút nóng lên. Mỹ thực đối với nàng có lực hấp dẫn rất lớn, bây giờ nàng thực sự muốn nếm thử mấy món ngon.

“Vậy đại tẩu ở chỗ này đợi muội, muội sẽ trở lại thật nhanh.” Nói xong, Thôi Tô Nhu xoay người liền vội vội vàng vàng chạy đi, cố gắng dùng thời gian nhanh nhất để báo cho Vương Tiểu Đại rằng giữa trưa các nàng sẽ không trở về dùng cơm.

Nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng, Tô La vừa bức mình vừa buồn cười lắc lắc đầu. Nghĩ đến Thôi Tô Nhu sang năm tới phải xuất giá, không nhìn được cười khổ, mười sáu tuổi đã lấy chồng sinh con, nàng thực sự không có cách nào hoàn toàn thích ứng chuyện này. Nhớ lại nàng ở trong thôn đã tính là lớn tuổi mới xuất giá, càng là cười khổ.

Không bao lâu sau, Thôi Tô Nhu lại như thiêu như đốt chạy trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trở nên đỏ hồng, hơi thở dồn dập, nhưng đôi mắt cũng vô cùng sáng ngời và trong suốt, khiến người ta nhìn một lần đã cảm thấy trong lòng khoan khoái, đôi mắt trong suốt tựa như có thể gột rửa nội tâm bịt kín bụi bặm.

“Đại tẩu, đi thôi đi thôi, không đi thì sẽ trễ mất.” Trên mặt Thôi Tô Nhu đều là hưng phấn khó đè nén được, nghĩ đến đợi lát nữa sẽ có thể thấy quá trình làm thú bông, nàng ấy đè nén không được nội tâm kích động, bởi vì nàng ấy thật sự quá thích con cừu nhỏ đại tẩu tặng cho.

Nhìn thực nữ vốn luôn an an tĩnh tĩnh ôn nhu bỗng nhiên trở nên hoạt bát hiếu động như vậy, Tô La không khỏi chậm rãi nâng khóe môi. Hóa ra sức ảnh hưởng của thú bông thực sự lớn đến vậy, có thể làm cho Thôi Tô Nhu biểu lộ ra thần sắc tự nhiên thật tình như vậy, sức ảnh hưởng tiềm tàng của thú bông thực sự quá khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

Ước chừng qua thời gian mười phút đồng hồ, Tô La và Thôi Tô Nhu rốt cục đến xưởng nhỏ ở trong ngõ nhỏ. Thôi Tô Nhu mở đôi mắt to sáng ngời cẩn thận dò xét quan sát hoàn cảnh bốn phía xưởng nhỏ, một tác cũng không rời theo sát ở cạnh Tô La, lo lắng chậm một bước sẽ bị tuột xuống phía sau.

Lúc trước khi muốn thuê nhà để làm xưởng nhỏ, trong tay Tô La không hề có nhiều bạc, có thể ở phố bên này thuê được nhà tốt như vậy đã là không tồi. Mà lúc trước giá tiền cho thuê cũng không hề cao, trong đó một điểm chính là bởi vì vị trí căn nhà này tương đối heo lánh. May là lúc trước Tô La cùng chủ nhà hẹn trả tiền thuê trước nửa năm, nửa năm sau lại tiếp tục thuê hoặc là không thuê nữa.

Sắp tới kỳ chấm dứt hợp đồng thuê xưởng nhỏ, Tô La quyết định không tiếp tục thuê nữa. Bây giờ quy mô xưởng nhỏ đã lớn hơn so với lúc bắt đầu rất nhiều, hơn nữa nàng cũng tin rằng quy mô xưởng nhỏ sẽ còn lớn mạnh hơn nữa, cho nên nàng quyết định sẽ tìm một căn nhà tương đối tốt khác, cũng để cho ngày sau quyết định tốt hơn.

“Đại tẩu, nơi đây chính là xưởng nhỏ sao?” Chờ đến khi hai người dừng ở trước cửa một gian phòng, Thôi Tô Nhu thật sự nhìn không được hiếu kỳ trong lòng.

“Ừ, chính là nơi này.” Dứt lời, Tô La đi đến trước cửa, duỗi tay gõ cửa.

Không lâu sau, bên trong vang lên một giọng nói quen thuộc, Tô La nghe ra giọng nói truyền tới chính là giọng nói của Diêu thị, vội vàng trả lời: “Diêu tỷ, muội là Tô La.”

Đợi Diêu thị mở cửa, Tô La và Thôi Tô Nhu một trước một sau vào viện. Thôi Tô Nhu đi vào viện liền vội vã ngấp nhìn phòng làm thú bông. Bởi vì thời tiết lạnh lẽo, cho nên mỗi căn phòng đều khép cửa, như thế này thực sự là không có cách nào xem phòng làm thú bông.

Chỉ cần nhìn một lần, Diêu thị đã thấy thân phận Thôi Tố Nhu không tầm thường. Xiêm y trên người nàng ấy mặc tuy rằng hình thức đơn giản không cầu kỳ, nhưng vật liệu cũng là loại tốt nhất, người nhà bình thường khẳng định không mặc nổi xiêm y như thế. Lại thấy nàng ấy cùng Tô La tiến vào, đã đoán được thân phận đối phương.

“Đại tẩu, phòng nào là phòng làm thú bông vậy?” Thôi Tố Nhu nhìn tới nhìn lui đều không biết gian phòng nào mới là mục tiêu của nàng, đành phải xin Tô La giúp đỡ.

“Ta mang muội qua đó, nhớ là lát nữa không nên quấy rầy đến công việc của mọi người.” Để Thôi Tố Nhu tới nhìn mấy nữ tử làm thú bông, kỳ thật Tô La có chút lo lắng. Dù Thôi Tố Nhu có hơi khác với mấy tiểu thư khuê các kia, nhưng gia thế bối cảnh của nàng ấy cùng các nàng kia chung quy có chênh lệch, tránh không được có thể Thôi Tố Nhu sẽ xem thấp công việc này.

Nhưng mà, khiến Tô La ngoài ý muốn là, Thôi Tố Nhu từ đầu tới cuối đều không lộ ra một tia thần sắc cao ngạo nào. Khi Thôi Tố Nhu xem mấy nữ tử cần cù làm thú bông nhỏ, trong mắt nàng ấy toàn là vẻ nghiêm túc, ngẫu nhiên sẽ lộ ra vẻ tán thưởng, không có xem thường bất kỳ nữ tử nào trong xưởng nhỏ.

“Đại tẩu, muội cảm thấy mấy nữ tử này đều thật lợi hại, trời lạnh như vậy nhưng vẫn nỗ lực như vậy, muội cũng không biết có nhiều nữ tử làm công trong xưởng nhỏ như vậy. Hơn nữa, trước giờ muội chưa từng gặp nữ tử lợi hại như đại tẩu, thế mà lại có thể thuê được nhiều nữ tử tới làm công như vậy, cung cấp cho các nàng đó một phần công việc tốt như vậy.”

Lúc này thừa dịp Tô La và Diêu thị ở trong phòng bàn chuyện, Thôi Tố Nhu và quản sự xưởng nhỏ Tô Uyển Nhi nói chuyện một lúc, từ đó biết được các nàng ban đầu đều là ở nhà mẹ đẻ Tô La làm thú bông, mà công nhân ở xưởng nhỏ cũng do mấy người ban đầu tặng gia đến bây giờ đã hai mươi mấy người, nàng ấy trước giờ chưa từng gặp nữ tử lợi hại như vậy, không nghĩ đến đại tẩu nhà nàng lại là nữ tử xuất sắc như thế, trách không được đại ca thích tẩu ấy như vậy.

“Các nàng quả thật rất lợi hại, nữ tử vì cuộc sống nỗ lực phấn đấu đều đáng để chúng ta tôn kính, ta cũng chỉ là một người bình thường trong vạn người mà thôi.” Tô La nhàn nhạt trả lời, nàng trước giờ không cho rằng nàng lợi hại, nàng chỉ là nhiều kiên nhẫn thế giới hơn so các nàng ấy mà thôi.

Từ xưởng nhỏ ra, hai người trực tiếp đi đến tửu lâu Thiên Duyệt. Tiểu nhị ca tửu lâu tất nhiên nhận ra Tô La và Thôi Tố Nhu, trực tiếp đưa hai người vào nhà gian chuyên dụng của Thôi gia. Vốn hai người nghĩ tùy tiện tìm một bàn ở lầu hai là được, nhưng nghĩ đến bây giờ Thôi Tố Nhu vẫn là cô nương nếp trong khuê phòng, cuối cùng vẫn lựa chọn nhà gian.

Hai người vừa chuẩn bị chọn món ăn, Thôi Vô Nhân nghe tin mà tới mỉm cười bước vào nhà gian, vừa vào liền thấy Tô La nên nói: “Hai người tới đây cũng không nói với huynh một tiếng, huynh đang chuẩn bị về nhà đây. Nếu chương quẩy không báo với huynh, hai người tới đây, huynh lại chạy về nhà mất.”

Tô La khẽ cười cười nói: “Vốn là nghĩ chọn vài món ngon cho chàng một bất ngờ, ai biết hôm nay chàng lại chuẩn bị về sớm như vậy. Chúng ta thương lượng nên chọn món gì ăn ngon, nhưng không thể tùy tiện chọn loạn một trận, nếu mà ăn không hết thì thật lãng phí.”

Đối với đức tính tiết kiệm lương thực này của Tô La, người Thôi gia chỉ coi như thói quen của nàng hồi ở nhà mẹ đẻ, ai ngờ đều là thói quen từ thế kỷ hai mươi mốt của nàng. Một nhà Thôi gia tương đối mộc mạc, chẳng hề giống như mấy nhà giàu có khác, mấy người ăn cơm mang lên một bàn tràn đầy món ăn. Lúc này Tô La nói như vậy cũng chỉ là nghĩ đến các nàng rất ít khi tới tửu lâu ăn cơm, lo đồ ăn tửu lâu quá nhiều có thể không cẩn thận mà chọn quá nhiều mà thôi.

“Đại tẩu nói không sai, chúng ta chọn mấy món cả nhà đều thích ăn, về phần đồ ăn còn lại, lần sau lại tới ném thử cũng không muộn.” Trải qua việc ở xưởng nhỏ, Thôi Tố Nhu càng thêm hiểu rõ kiếm tiền cũng không đơn giản như vậy, hiểu được phải trân quý mỗi một đồng tiền.

“Được, đều nghe hai người, vậy thì chọn vài món đi.” Thấy Tô La và Thôi Tố Nhu chung sống với nhau tốt như vậy, ý cười bên môi Thôi Vô Nhân càng sâu, chăm chú nhìn nướng từ nhà hán bằng ánh mắt nhàn nhạt ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Hôm nay, ngày đông mặt trời nhạt nắng, vừa lúc cửa hàng thú bông khai trương. Tô La và Thôi Vô Nhân ăn xong bữa sáng liền cùng nhau rời khỏi Thôi phủ, lúc này thời gian vẫn còn sớm, hai người liền tận lực để bước chân chậm lại, không nhanh không chậm đi về chỗ hẹn gặp mặt với Đồng lão gia mấy ngày trước.

Nói ra thật sự sau khi bọn họ thành thân đều chưa từng thích ý nhân nhả tản bộ như thế, ở cái xã hội cổ đại này, vợ chồng bọn họ cũng xem như có chút khác biệt. Có việc làm ăn cần quản lý, vợ chồng khác đa số là nam chủ ngoại nữ chủ nội, nghĩ thật tử tế, nhà bọn họ thật có chút không giống với người thường.

Kỳ thật đối với Tô La mà nói, muốn nàng ở trong nhà cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng mà muốn nàng ở trong nhà bận rộn lo mấy chuyện hậu viện,

đây không phải chuyện tốt đẹp gì . May người nhà bọn họ đơn giản, không giống như người nhà giàu có khác hậu viện đều toàn là một bầy di nương thiếp thất trang điểm xinh đẹp gì đó. Nếu như bằng không, nàng thực sự còn không muốn ở trong nhà kia .

Nghĩ nghĩ , Tô La không nhịn được khẽ cười cười, nàng cũng thật là xem nhiều cung đấu trạch đấu, vào lúc này lại nghĩ đến một đồng việc lộn xộn. Quay đầu nhìn Thôi Vô Nhân cố tình chậm lại bước chân để cùng nàng sống vai mà đi, khóe môi thoáng hiện một nét tươi cười ngọt ngào tự nhiên.

Thôi Vô Nhân tâm tư linh mẫn tất nhiên phát hiện ra tâm tình Tô La giờ phút này, quay đầu lại cười nhợt nhạt, chỉ trong khoảnh khắc đã thu hồi lại nụ cười. Ngẫu nhiên có người đi qua thấy khuôn mặt lãnh khốc đậm mực này, nghĩ thấy nữ tử bên cạnh hẳn đã bị vẻ lãnh khốc dọa cho khiếp đảm.

Hai người nhìn nhau cười một cái, tiếp tục chậm rãi đi trước. Vừa mới ở trước đầu phố quẹo khúc quanh, không nghĩ đến lại gặp phải một người quen. Tô La hơi hơi ngây ra một chút, người đối diện tựa như cũng có chút ngoài ý muốn. Nhưng mà chỉ là trong nháy mắt, Tô La liền phục hồi tinh thần, tâm tình bình tĩnh tựa như mặt hồ không gợn sóng.

Thôi Vô Nhân nhìn người trước mắt, hơi hơi nâng một bên lông mày, lập tức không để lại dấu vết đánh giá Du Khiêm ở trước mặt, một lát sau mới nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi: “Du công tử, không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này, thực sự là trùng hợp.”

Du Khiêm chuyển tầm mắt qua trên mặt Thôi Vô Nhân, cũng không để lại dấu vết đánh giá một phen, sau đó ngữ khí bình thản nói: “Quả thật chưa từng nghĩ đến lại hữu duyên như thế, Thôi công tử và Thôi phu nhân sáng sớm ra ngoài, chắc hẳn là có chuyện quan trọng, Du mỗ cũng không tiện quấy rầy hai vị, xin thứ cho Du mỗ đi trước, cáo từ.”

Nói xong, Du Khiêm như có như không nhìn Tô La, sau đó chậm rãi rời đi. Khi một lần nữa hắn đi qua nàng, hắn chân chính hiểu rõ một tia tình cảm như ẩn như hiện dưới đáy lòng. Nếu như lúc trước hắn không lý trí như vậy, có lẽ hắn đã sớm phát hiện một tia rung động ở sâu trong đáy lòng.

Mà giờ khắc này hết thảy đều đã trở thành sự thật không thể thay đổi, nếu như khi đó hắn có thể tỉnh táo một chút, chặt chẽ nắm lấy cơ hội, có lẽ bây giờ đứng ở bên cạnh nàng chính là hắn. Chỉ là mất đi chung quy vẫn sẽ mất đi, cuối cùng hắn vẫn quên mất thân thương nói với hắn: đừng để đánh mất rồi mới biết quý trọng.

Thẳng đến khi Du Khiêm đi xa, Thôi Vô Nhân mới quay đầu nhìn về từ bên cạnh dường như không hề phát hiện ra, do dự một chút, vẫn thấp giọng nói: “A La, Du Khiêm...”

Tô La lúc này ngẩng đầu chăm chú nhìn Thôi Vô Nhân, chỉ dùng tiếng nói mà hai người có thể nghe được, vô cùng chân thành nói: “Tướng công, người ta thích chỉ có mình chàng.” Người ta yêu cũng chỉ có mình chàng, câu cuối cùng vẫn giấu ở trong lòng, rồi sẽ có một ngày nào đó, nàng sẽ chính miệng nói với hắn.

Cuộc đời một người nói dài cũng không dài lắm bảo ngắn cũng không ngắn lắm, người mà mình ngẫu nhiên gặp nhiều không thể đếm hết, nguyện ý vì nhau mà dừng lại cũng ít càng thêm ít. Trong nháy mắt nàng quay đầu, đứng ở bên cạnh nàng là hắn; khi nàng gặp nguy hiểm, giúp nàng biến nguy thành an vẫn là hắn. Khi nàng dụng tâm nhớ lại từng ly từng tý, bóng hình hắn đã chiếm đoạt vị trí rất quan trọng ở trong lòng nàng, nàng không nguyện cũng không muốn bỏ qua.

Thôi Vô Nhân thông minh sáng suốt cỡ nào, bọn họ trở thành vợ chồng cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Bây giờ nghe được tiểu thê từ chân thành nói ra như thế, không cần biết có hay là không, hắn chỉ muốn giấu nàng ở trong nhà, đá mấy nam tử kia lần thật xa. Nghĩ đến có nam tử nhớ nhung tiểu nương tử của hắn, trong lòng hắn liền toát ra một loại mùi vị khó mà hình dung. Hắn nghĩ, loại mùi vị này có phải là mùi vị nhị đệ thường nói .

Đương nhiên, Tô La lúc này thực sự không có cách nào đoán được chút tâm tư trong lòng Thôi Vô Nhân, chỉ gần sát bên người Thôi Vô Nhân, ôn nhu nói: “Tướng công, chúng ta hãy nhanh chóng lên đường, bằng không lát nữa lại để Đồng thúc đợi chúng ta . Để một trường bối ở chỗ ấy đợi , vậy không tốt lắm!”

Nghe vậy, Thôi Vô Nhân không nhịn được hiện lên một nụ cười thoáng vẻ vui mừng, đề thấp giọng sùng nịnh nói: “Quả thật không tốt, nếu không đành để vị phu ôm nương tử bay qua? Không những tiết kiệm được không ít công phu, còn có thể ngắm nhìn cảnh sắc trên phố.”

Tô La nghe lời nói này, vốn là mặt hạnh phúc ngời thoáng chốc trở nên có tinh thần, ánh sáng trong mắt lộ ra đến cực điểm, giống như là muốn câu dẫn cả linh hồn của người ta. Nàng chưa từng nghĩ bây giờ lại nghe được câu nói này của Thôi Vô Nhân, hẳn là muốn dùng khinh công mang nàng bay sao? Giống như loại khinh công võ nghệ cao cường trong phim cổ đại sao?

Nhưng mà, không đợi đến khi nàng nghĩ rõ ràng chuyện này, nàng liền phát hiện eo nàng bỗng nhiên bị ôm. Chỉ nghe thấy một tiếng “Ôm chặt ta”, cặp chân nàng liền rời khỏi mặt đất. Loại cảm giác đột nhiên mất trọng lượng khiến nàng vô ý gất gao nhắm mắt lại, nếu không phải vẫn ngây ngốc chưa kịp phản ứng, nàng đã sớm dọa đến kêu to.

Bỗng nhiên, bọn họ đã tới nơi, mà Tô La cũng hậu tri hậu giác phục hồi tinh thần lại. Sau đó bị thống phát hiện cả cái quá trình, nàng đều nhắm mắt, một chút cũng không thấy tình cảnh bọn họ lướt qua mái hiên, cũng không thấy bọn họ tới cùng là hành động như thế nào . Lúc này trừ tiếng gió thổi ong ong bên tai, còn lại chính là khuôn mặt bị gió thổi đến đỏ bừng.

“Sao nhanh như vậy đã đến, ta còn không thấy rõ chàng làm như thế nào để khinh công đó!” Tô La có chút oán nhìn Thôi Vô Nhân, cả gió lạnh cũng không để ý , chỉ muốn làm lại một lần nữa.

“Đợi thời tiết ấm áp lại mang nàng đi, vào lúc này người nhiều, kinh động người khác không tốt lắm.” Thôi Vô Nhân duỗi ngón tay vuốt tóc trên đầu Tô La bị gió thổi loạn lại cho gọn, sau đó lại kéo ngón tay lạnh buốt qua, chậm rãi truyền nội lực ấm áp.

Sau khi biết được việc Tô La đêm ngủ trễ đều là tay chân lạnh buốt, Thôi Vô Nhân cố ý sai bảo hạ nhân chuẩn bị thêm một vài loại thuốc bổ loại bỏ hàn khí. Tô La hết sức rõ ràng Thôi Vô Nhân vì nàng mà làm hết thấy, lúc này thấy Thôi Vô Nhân không để ý ánh mắt người khác, chỉ trấn định tự nhiên làm chuyện của hắn, đôi mắt dần dần bắt đầu có chút ướt át.

Đúng lúc hai vợ chồng tình nồng ý mật, Đồng lão gia khoan thai mà tới giả vờ ho hai tiếng, còn lại những người liên can ở phía sau Đồng lão gia mím môi cười trộm. Khi thấy hai vợ chồng quay đầu lại, nhanh chóng thu lại ý cười trên môi, nhưng trong từng đôi mắt hiếu kỳ vẫn mang theo ý cười yếu ớt.

“Đồng thúc tới.” Tô La đỏ mặt lên tiếng chào, chợt thấy mấy người nam nữ ở phía sau Đồng lão gia. Nàng nghĩ, người phụ nữ trung niên đoan trang hào phóng, mặt mũi hiền lành hẳn là phu nhân của Đồng lão gia, hai người trẻ tuổi chắc là con trai và con dâu của Đồng lão gia, về phần bé trai mà phụ nhân trẻ tuổi dắt, xem ra là cháu nội Đồng lão gia.

Chờ đến khi Đồng lão gia đồng loạt giới thiệu mấy người kia, quả nhiên không lệch so với suy đoán của Tô La. Mà khi người một nhà Đồng lão gia nghe thấy Tô La chính là nữ tử làm ra thú bông, đều không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc khó có thể tin. Tuy rằng khi thấy Tô La, bọn họ đại khái đều đoán được điều này. Nhưng chờ đến khi xác thực đáp án, trong lòng cảm thấy hết sức rung động. Chỉ vì tác phong làm việc của Tô La trầm ổn hơn nhiều so với nữ tử cùng tuổi, khó tránh nằng tính táo khiến người ta kinh ngạc.

“Tô nha đầu, trấn Thanh Nguyệt của chúng ta cũng là nơi ăn chơi giải trí, về sau nếu mà rảnh thì cùng cháu rể tới đây đi, để đại ca và tẩu tử đây mang các cháu đi dạo.” Sau khi Đồng lão gia giới thiệu cả nhà, thấy vợ chồng Tô La và Thôi Vô Nhân, thực sự là càng nhìn càng cảm thấy xứng đôi. Nếu mà có khuê nữ Tô La hiền thuận hiểu chuyện và con rể Thôi Vô Nhân có nhiều đất dụng võ như vậy, thì ông thật có phúc, đáng tiếc ông cũng chỉ có một đứa con trai như vậy.

“Đợi ngày nào đó rảnh rồi, chúng cháu nhất định qua nhìn xem, đến lúc đó thực sự hi vọng đại ca và tẩu tử có thể dẫn đường.” Tô La cười thân thiện nhìn thiếu phu nhân Đồng gia đoan trang dịu dàng, trong lòng nghĩ không hổ là tiểu thư khuê các chân chính, lời nói việc làm đều tự nhiên bình thản.

“Được được được, ta thấy canh giờ cũng không kém nhiều, bây giờ chúng ta liền đi cửa hàng bên kia nhìn xem, sau đó lại đi tẩu lâu uống mấy chén.” Ở trong nhóm người đi đường này, Đồng lão gia chính là đại gia trưởng bối, nói chuyện cũng có khí phách. Đợi ông mở miệng nói lời này, mọi người tất nhiên đều tán đồng.

Đến giờ lành, Đồng lão gia và Đồng thiếu gia ở trước tiệm thú bông nói cùng quần chúng vây xem một lượt, quần chúng nghe thấy bên trong bán các loại thú bông nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn nghị luận nhao nhao. Thú bông vẫn đều có người bán, lại chưa từng có người mở một cửa hàng bán thú bông để làm ăn. Trong đám người bỗng nhiên có người đến hỏi loại thú bông lưu hành bán từ mấy tháng trước, nghĩ cũng biết lúc trước Tô La bán thú bông hiệu quả ra sao.

Đội quần chúng vây xem nghe thấy cửa tiệm bán toàn là kiểu dáng thú bông mới, có đứa bé nhà có tiền không khỏi có chút mong đợi. Đợi nghe thấy trong năm ngày khai trương, chỉ cần tám phần giá tiền là có thể mua được thú bông, người đi đường càng xác định tính tế lựa chọn một lúc lâu, nhìn xem có thể mua được một con thú bông đáng yêu hay không.

Tô La đã thương lượng cùng Đồng lão gia trước, nàng chỉ phụ trách việc xưởng nhỏ, tất cả phương diện việc mua bán thú bông đều do Đồng lão gia phụ trách. Vì vậy, trừ tương quan nhân sĩ ở ngoài, người khác đều không biết Đồng gia bán thú bông tới cùng là xuất phát từ trong tay ai, vì vậy mà cũng ngăn ngừa mấy phiền toái không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Đào mất đã qua hơn nửa tháng, chuyện chung thân Thôi gia và Lâm gia rốt cục đã định, ngay cả ngày cũng đã định, chính là vào mừng sáu năm sau. Một nhà Thôi gia vì chuyện này mà cảm thấy vui mừng, đương nhiên, vui mừng nhất tất nhiên không phải là ai khác ngoài Thôi Tố Nhu.

Thời gian sắp qua năm cũ đã càng ngày càng gần, khoảng thời gian trước khi hết năm này, Thôi gia đều vì chuyện chung thân của Thôi Tố Nhu mà công việc lu bù lên. Khoảng thời gian sang năm mới có rất nhiều chuyện cần làm, chỉ có thể thừa dịp thời gian năm trước bố trí việc cưới gả ổn thỏa.

Muội muội duy nhất trong nhà không bao lâu nữa sẽ xuất giá, huynh đệ Thôi gia đều giao mọi việc làm ăn cho quân sự đặc lực phụ trách, tạm thời ở trong nhà xem cần có việc gì giúp được không. Về chuyện này, bọn họ hiểu không nhiều bằng nữ tử, cho nên bọn họ đều là bận làm tiệc hi. Về phần việc may áo cưới, đặt mua đồ cưới tất nhiên là toàn quyền giao cho hai nữ tử trong nhà.

Buổi trưa hôm nay, Tô La và Vương Tiểu Đại vừa mới xác định xong đồ cưới cần đặt mua, không nghĩ lại chợt nghe tiếng thét kinh hãi của Vương Tiểu Đại. Vương Tiểu Đại hoài thai đã tháng chín có dư, trong lòng Tô La biết khoảng thời gian này mọi lúc đều có thể sinh. Giờ phút này nghe thấy tiếng kinh hô thống khổ, lúc đầu cũng có chút giật mình, tuy nhiên rất nhanh đã phản ứng kịp, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh Vương Tiểu Đại ổn định thân thể nàng ấy.

“Tiểu Đại, bụng không thoải mái sao?” Tô La cố gắng trấn định hỏi thăm, trong lòng bất tri bất giác lại rồi thành một núi. Ngay cả nàng có ký ức hai đời, tới cùng vẫn là lần đầu tận mắt thấy một thai phụ sắp sinh, trong khoảng thời gian ngắn cũng có vẻ chân tay luống cuống.

Khuôn mặt tú lệ tinh xảo của Vương Tiểu Đại sớm đã đầy thần sắc thống khổ, đôi tay ôm cái bụng như ngọn núi nhỏ, đôi mắt thu thủy ướt át đầy nước, trong mơ hồ lộ ra mấy phần yếu ớt chọc người khác thương tiếc. Chỉ thấy nàng ấy cắn chặt môi miệng nhin một trận đau đớn thấu tâm can ở bụng, cực kỳ khó khăn gật gật đầu.

Nói chuyện đến đây, hai mắt Tô La tràn đầy vẻ lo lắng vô ý nhìn cái bụng nổi lên cao cao, đợi khi thấy trong váy có vết thấm ướt, trong lòng đã rõ ràng. Lập tức bất chấp, quay đầu nhìn ra bên ngoài cao giọng hô: “Thu Vận, nhanh chút sai người gọi bà đỡ tới, nhị thiếu phu nhân sợ là sắp sinh.”

Thu Vận ở bên ngoài dọn dẹp nghe được lời này, giống như một con gió xông ra. Nhị thiếu phu nhân muốn sinh, vậy chính là chuyện quan trọng nhất trong phủ, một lúc sau tất cả Quê Hương viện đều hoảng đến luống cuống tay chân.

Tô La vừa mới cẩn thận đặt diu Vương Tiểu Đại đến trên giường, một bóng hình màu đen trong phút chốc đến trước mắt nàng, không cần nhìn cũng đã biết người đó chính là Thôi Vô Trần. Có Thôi Vô Trần ở đây, Tô La cảm thấy cuối cùng đã trấn định hơn một chút, nàng cũng chưa từng xem phụ nhân sinh đẻ, nghĩ ở lại trong phòng sợ rằng chỉ gây trở ngại, thế là liền ra ngoài viện đợi chờ.

Không lâu sau, bà đỡ và bà vú đã sớm mời về phủ gấp gấp hoang mang chạy tới Quê Hương viện, lúc này cũng không kịp ân cần chào hỏi Tô La đang đứng ở ngưỡng cửa, chỉ vội vàng vào trong phòng, nha hoàn cùng tới đây cũng nhắm mắt theo sát phía sau, chỉ cần một tiếng sai bảo, mọi lúc đều có thể chuẩn bị những thứ lát nữa cần dùng tới.

Hai huynh muội Thôi Vô Nhân hòa Thôi Tố Như nghe tin mà tới Quê Hương viện liền thấy Tô La ở trong sân đi tới đi lui, Thôi Vô Nhân lo lắng nương từ nhà hẳn vẫn đi lại choáng váng đầu như vậy, thế là đi lên lôi nàng vào trong ngực, lập tức ôm nàng chặt chẽ ở trước ngực hẳn, chỉ sợ gió lạnh thổi vào thân thể nàng.

Ba người ở ngoài cửa đợi hơi trấn định được một chút, Thôi Vô Trần chung quy vẫn là nam tử nên bà đỡ “mời” ra ngoài, lý do đương nhiên là nam tử không nên vào phòng sinh, tránh bị dính xui xẻo. Thôi Vô Trần nắm chặt quả đấm nhin xuống nội tâm bị dày vò, giống như tượng thần giữ cửa đứng ở ngưỡng cửa, như mọi lúc đều có thể xông vào trong phòng.

Không bao lâu sau, trong phòng truyền tới tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng trước to hơn tiếng sau, không ngừng quanh quẩn ở bên tai. Cửa phòng đóng vào lại mở ra, đóng lại mở, mấy người thủ ở ngoài cửa chỉ có thể thấy nha hoàn bưng một bồn máu loãng chói mắt ra, máu loãng đỏ đến cực điểm, Tô La chỉ mới liếc thấy đã hãi hùng khiếp vía.

Chỉ nhìn vài lần, Tô La liền vội vàng xoay đầu sang hướng khác, bên tai quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết khiến tâm tình nàng trở nên đặc biệt buồn bực. Luôn nói nữ nhân sinh con chính là đạo một vòng qua quỷ môn quan, nếu như có gì chẳng may, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Trước kia chưa từng nghĩ đến, đều vào lúc này mà hiện lên trong đầu. Giữa lúc hoảng hốt bỗng nhiên nghĩ đến nàng đã lâu chưa có nguyệt sự, Tô La nhất thời sửng sốt nửa buổi, sau khi lấy lại tinh thần liền vô ý cúi đầu nhìn bụng bằng phẳng, mắt cũng trở nên có chút sưng mù.

Vào lúc này, một tiếng kêu càng thêm thê lương thảm thiết xuyên qua tầng tầng cách trở truyền vào trong tai Tô La, trong phút chốc, trước mắt không ngừng hiện lên máu loãng vừa mới nhìn thấy, trong bụng đột nhiên có loại cảm giác kỳ quái, Tô La còn chưa phản ứng kịp, thân thể lại vô ý cử động.

Chỉ thấy Tô La bỗng nhiên tránh cánh tay dài ôm eo nàng, đi vài bước rồi cuộc không có cách nào nhin loại cảm giác buồn nôn ở dưới bụng, tay phải đề lên ngực liền bắt đầu thống khổ nôn khan. Nàng cảm thấy bụng và cổ họng đều rất khó chịu, nhưng nôn cũng không nôn ra được thứ gì, cả khuôn mặt thoáng chốc trắng như tuyết.

Thấy Tô La đột nhiên bắt đầu nôn khan, giờ phút này Thôi Vô Nhân làm gì còn chú ý chuyện khác. Thấy nhị đệ Thôi Vô Trần gấp đến độ đầu óc choáng váng, sau đó dặn dò Thôi Tố Như ở chỗ này đợi, thuận tiện giúp Thôi Vô Nhân đang tâm hoảng ý loạn nhìn xem. Lập tức sai bảo nha hoàn tìm đại phu tới đây, tiếp đó cùng Tô La về viện của bọn họ ở trước.

Thôi gia hôm nay thực sự là nhiều việc hơn, trước là nhị thiếu phu nhân sắp chuyển dạ, sau đó lại là đại thiếu phu nhân thân thể không khỏe, nha hoàn gia phó đều thay hai vị phu nhân mà lo lắng, chỉ mong nhị thiếu phu nhân có thể bình bình an an sinh hạ đứa bé, đại thiếu phu nhân cũng khỏe mạnh.

Về phòng, Thôi Vô Nhân vội vàng để Tô La nằm trên giường nghỉ, chỉ sợ nàng đứng lâu hoặc là đi lâu càng thêm không thoải mái. Về lo lắng khiến Tô La nhìn không tránh khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nhưng nghĩ đến đây đều là bởi vì lo lắng cho nàng mà biểu lộ ra không chút che giấu, thực sự làm lòng người ấm áp.

Khỏe miệng Tô La mang chút ý cười nhìn Thôi Vô Nhân vội bưng trà rót nước, lập tức lại cúi đầu nhìn bụng của mình. Tuy rằng không có kinh nghiệm mang thai, nhưng cuộc sống trước kia lại khiến nàng biết rõ. Nếu như nàng đoán không sai, hẳn là đã có đi?

Tỉ mỉ nhớ lại những chuyện từ khi thành thân tới nay, Tô La hậu tri hậu giác phát hiện ra sau khi nàng gả cho Thôi Vô Nhân đều chưa từng có nguyệt sự. Đúng là khoảng thời gian trước có việc bận rộn, nên không chú ý chuyện này. Đến bây giờ mới nghĩ đến chuyện này, thực sự không biết trong lòng có mùi vị gì, ai bảo nàng không chuẩn bị trước.

Trước khi thành thân Tô La cũng chưa từng nghĩ nhiều về chuyện đẻ bé, dù sao nàng cũng không phải loại phụ nhân vừa gả cho người ta liền nghĩ đến chuyện sinh con dưỡng cái, không thể vừa gả tới đây liền đã nghĩ đến chuyện khai chi tán diệp(*). Nhưng nàng cũng hiểu rất rõ hoàn cảnh của mình giờ phút này, nếu mà gả tới đây một năm nửa năm đều không có tin tức gì, không đoán cũng biết sẽ bị người ngoài truyền đi vô cùng náo nhiệt.

(*) Khai chi tán diệp = Tương tự như “Đám chôi nảy lộc”, ý chỉ việc con đàn cháu đống, nối dõi tông tông.

Nàng không hề ghét chuyện có đứa bé ở bên, dù sao nàng thực sự muốn làm một người mẹ tốt. Cho nên giờ phút này ý thức được nàng rất có thể đã mang bầu, nàng không hề cảm thấy khó tiếp thu. Chỉ là đại phu chưa tới đây xác định, nàng cũng không báo cho Thôi Vô Nhân phán đoán của nàng, tránh cho chẳng may vui mừng vô ích.

Tuy nói gả cho Thôi Vô Nhân chỉ mới ba tháng, nhưng nàng cũng biết, Thôi Vô Nhân ở trong mắt người ngoài là lạnh nhạt kỳ thật cũng luôn hy vọng có thể sớm có đứa bé. Khi đêm khuya yên tĩnh, hai vợ chồng bọn họ lặng lẽ nói chuyện với nhau, nàng thì tất cả đều để ở trong lòng, từ đầu đến cuối đều không coi lời của Thôi Vô Nhân “Nói không chừng trong bụng nương tử đã có con của chúng ta” vền vẹn chỉ là một câu nói đùa.

“Trương công, chàng đừng lo lắng, ta chỉ là thấy bồn máu loãng nên cảm thấy bụng có chút không thoải mái, nghỉ ngơi một lúc sẽ không sao nữa.” Thấy trên mặt Thôi Vô Nhân toàn là lo lắng, trong lòng Tô La có loại cảm giác ngọt ngào giống như uống mật đường vậy.

Trước kia thường nghe mấy bạn bè đã kết hôn nói, mỗi nữ nhân đã hoài thai đều hy vọng có thể ở trong khoảng thời gian sớm nhất chia sẻ với trượng phu tin tức tốt này, nàng cũng không phải ngoại lệ. Bây giờ Thôi Vô Nhân bồi ở bên cạnh nàng, chỉ chờ đại phu tới đây xác nhận có phải mang thai hay không, loại vui sướng thực sự là không có cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt ra.

“Đang êm đẹp, bỗng nhiên lại ỏi ra, vậy kêu ta sao có thể không lo lắng đây?” Thôi Vô Nhân bụng nước ầm tới đây để Tô La súc miệng, không chút nào để ý mình vì một người nữ tử mà làm ra loại chuyện này, trong mắt đều mang thương tiếc khó mà che dấu.

Thẳng đến khi lão đại phu tới đây, Thôi Vô Nhân mới thu lại lo lắng cùng vẻ thương tiếc trên mặt, lại khôi phục vẻ ôn trọng ngày thường. Nhưng mà, cũng chỉ duy trì một khoảng thời gian ngắn mà thôi, lúc nghe thấy lão đại phu chúc bọn họ, cười tít mắt nói Tô La đã có thai hơn hai tháng thời, cả người đều sùng sốt.

May là Thôi Vô Nhân thực sự là một nam tử thành thực ôn trọng, không cần nhiều thời gian là đã tỉnh lại, nghiêm túc thỉnh giáo lão đại phu những việc mà thai phụ nên chú ý. Lão đại phu tất nhiên là hề biết thì sẽ nói, hề nói thì sẽ nói hết, cảm thấy âm thầm khen ngợi đại đương gia Thôi gia này lại là một người biết lạnh hiểu nóng, nữ tử này cũng thực sự là may mắn.

“A La, nàng mang thai, chúng ta sắp làm cha mẹ.” Chờ đến khi lão đại phu đi xa, Thôi Vô Nhân rốt cuộc đè nén không được nội tâm kích động, ngồi vào đầu giường nắm ngón tay Tô La đặt ở bên ngoài chần thật chặt, khí nóng từ lòng bàn tay có thể biết hần tới cùng là có bao nhiêu kích động.

Tô La mỉm cười gật gật đầu, tuy rằng sớm đã có phán đoán, nhưng khi chân chính xác định chuyện này, nàng mới hiểu được nàng kích động không thua kém Thôi Vô Nhân chút nào. Ở cái triều đại này, Thôi Vô Nhân đến tuổi này mới có con tất nhiên là rất kích động. Mà nàng kích động, nhiều hơn là vì nàng đang có đứa bé của bọn họ, đứa bé mà bọn họ chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Lúc này, hai vợ chồng Tô La từ khi Từ đại phu tới báo cho tin vui cao hứng đến chỉ kém hoa chân múa tay, cả một canh giờ, Tô La đều bị Thôi Vô Nhân cưỡng chế nằm trên giường nghỉ ngơi. Nói cái gì mà bây giờ nàng đi Quế Hương viện cũng không giúp được gì, ngược lại còn bị dọa đến bảo bảo trong bụng đang lớn.

Thật không dễ dàng gì mới thấy được Thôi Vô Nhân lộ ra một mặt bá đạo cường thế như thế, Tô La không những không cảm thấy trong lòng không thoải mái, ngược lại còn có một loại ảm áp ngăn cũng không được vọt tới trong lòng. Bản thân nàng cũng hiểu rất rõ bây giờ nàng quả thật không nên ở bên kia đợi, vừa nghe thấy tiếng kêu thê lương không dứt bên tai, nàng liền cảm thấy hải hùng khiếp vía, thật sự không hi vọng lưu lại ấn tượng khắc sâu nào cả, tránh cho nàng vừa mới mang thai đã nghĩ đến mấy tháng sau sẽ sinh đẻ đau đớn.

Bất tri bất giác, hai canh giờ chậm rãi trôi qua, Đông Thanh vẫn ở bên Quế Hương viện giúp đỡ rốt cục trở lại Thúy Bách viện. Thuận tiện mang cho Tô La một tin tức tốt, Vương Tiểu Đại thuận lợi sinh hạ một vị tiểu thư cho Thôi phủ, hai mẹ con đều bình an.

Nghe thấy Vương Tiểu Đại bình an sinh con, cuối cùng trái tim của Tô La cũng dễ xuống. Khi Vương Tiểu Đại sinh con, nàng mới biết nàng đã mang bầu, loại kinh hi lại lo lắng đan xen vào trong lòng, thực sự là không có cách nào khiến người ta cao hứng trở lại, giờ khắc này rốt cục cảm thụ được loại vui sướng khó nói lên lời.

Ngày gần đây chuyện hi của Thôi phủ đến liên tục, trước tiên là tiểu thư duy nhất Thôi Tố Nhu định mối hôn nhân tốt, tiếp theo là phu nhân Tô La có hi, sau đó lại là đại tiểu thư Thôi phủ sinh ra.

Nhiều chuyện hi liên tiếp tới như vậy, trong lòng Thôi Vô Nhân tất nhiên là vui mừng không thôi, nói tới hần cũng đã rất lâu rồi chưa từng cao hứng như vậy. Thế là, để ăn mừng những chuyện hi này, nói quân gia sai bảo phòng bếp chuẩn bị một bàn cơm chiều thịnh soạn, mà cơm chiều của hạ nhân trong phủ tất nhiên cũng thịnh soạn không ít. Sắp hết năm, cộng thêm trong phủ lại có nhiều chuyện vui như vậy, Thôi Vô Nhân cũng thường chút bạc xuống, đám hạ nhân lại kích động và kính hi.

Đến giờ cơm chiều, vốn là bàn ăn năm người bỗng nhiên liền biến thành ba người. Bây giờ Vương Tiểu Đại vẫn là trong thán, không thể cùng bọn họ

cùng ăn cơm. Thế nên Thôi Vô Trần yêu thế như mệnh cũng không xuất hiện, lần nữa chứng minh hẳn có bao nhiêu thương tiếc vợ con.

“Đại ca, đại tẩu, chúc mừng hai người.” Sau khi Thôi Tô Nhu thấy Vương Tiểu Đại sinh em bé xong lại có được tin tức tốt là Tô La mang thai, nàng ấy giống như đại gia vậy, bây giờ vừa nghĩ đến mới có thêm một cháu gái nhỏ, không lâu nữa lại có thêm một cháu trai hoặc thêm một cháu gái nhỏ, thực sự là kinh hi liên tục.

“Cám ơn.” Tô La cười một tiếng, ánh mắt dưới lông mi đen dài khó mà che dấu vui sướng. Chỉ thấy nàng giống như thường ngày, không nhanh không chậm đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hành động vừa mơ hồ vừa hiện một tia cẩn thận.

Thời gian Tô La mang thai phản ứng cũng không rõ ràng, cộng thêm trước đó Thôi Vô Nhân phân phòng bếp chuẩn bị thêm một vài món ăn thai phụ thích ăn, cho nên tối nay nàng ăn tốt uống tốt giống như bình thường. Ăn xong cơm, Tô La và Thôi Tô Nhu cùng đi Quế Hương viện thăm mẹ con Vương Tiểu Đại, còn Thôi Vô Nhân như thường lệ đi thư phòng.

Khi hai người đến trước cửa phòng Vương Tiểu Đại, Thôi Vô Trần ở bên ngoài ăn cơm, rất nhanh đã chú ý ngoài cửa có người. Đợi cửa mở thấy người đến là hai người các nàng, chỉ nhân nhát chào một tiếng, sau đó tiếp tục chậm rãi ăn cơm.

Tô La thấy dáng vẻ Thôi Vô Trần, như có như không lắc đầu cười khẽ một chút, sau đó sóng vai cùng Thôi Tô Nhu đi vào trong phòng. Không nghĩ hai người vào bên trong, lại vừa vặn thấy Vương Tiểu Đại khuôn mặt đỏ rực mơn sức mặt xiêm y. Một bên bà vú vừa bế em bé vừa mới sinh, không cần nghĩ nhiều cũng biết vừa nãy Vương Tiểu Đại hẳn cho em bé bú sữa mẹ. Tô La mím môi lên lút cười cười, nàng nghĩ nàng đã biết tại sao vẻ mặt của Thôi Vô Trần lại như thế.

“Đại tẩu và Tiểu Nhu tới, nghe tướng công nói đại tẩu có hi, chúc mừng đại tẩu.” Vương Tiểu Đại vừa thấy Tô La liền nghĩ đến chuyện vui này, không nhịn được lại cười nói. Nàng ấy vừa mới sinh em bé, giờ phút này nghe thấy đại tẩu nhà bọn họ đã mang thai, giữa lúc hoảng hốt lại nghĩ đến chuyện mang thai ngày trước.

“Ta cũng muốn chúc mừng hai người, nhìn dáng vẻ em bé thật xinh đẹp đáng yêu, nhìn xem chính là một mỹ nhân, tương lai cũng không biết nam tử nào có phúc khí có thể cưới được mỹ nhân như vậy.” Tô La cúi đầu nhìn bà vú bế em bé làn da còn có chút nhăn nheo, tuy rằng chưa từng thấy trẻ con mới sinh, nhưng em bé này nhìn qua đã thấy giống Vương Tiểu Đại, nghĩ đến sau này cũng sẽ là một mỹ nhân hiền thực như Vương Tiểu Đại.

“Muội cũng thấy thế, dáng vẻ của em bé rất giống nhị tẩu, sau khi lớn lên khẳng định trở mã càng thêm mỹ lệ động lòng người.” Thôi Tô Nhu cùng đứng trước mặt bà vú chơi đùa với em bé, nàng ấy thực sự muốn bế cháu gái nhỏ vừa mới sinh này, nhưng thấy hai cánh tay và hai cái chân nhỏ bé, thật sự không có dũng khí bế em bé lên.

Nhìn hai cô cháu, cháu nhìn cô, cô trêu chọc cháu, Vương Tiểu Đại không nhịn được mà mỉm cười thỏa mãn. Mặc kệ là con gái cũng được, con trai cũng được, đều là đứa xon mà nàng ấy hoài thai mười tháng sinh ra. Bây giờ thấy mọi người đều thích em bé, đều là chan chứa vui mừng khó mà che dấu.

Thăm em bé xong, Tô La và Thôi Tô Nhu lại cùng Vương Tiểu Đại tán gẫu một lúc, rất có xu thế càng tán gẫu càng hăng say. Thẳng đến khi Thôi Vô Trần ăn cơm no đi vào, hai người mới tạm biệt Vương Tiểu Đại. Cùng ra khỏi Quế Hương viện, tự về viện mình.

Buổi chiều nghỉ ngơi một khoảng thời gian thật dài, Tô La đến lúc này không ngủ được, rảnh rỗi không có gì làm. Nhìn ngọn nến trên bàn nghĩ nghĩ, Tô La liền đem món bánh bao chiên và các món ăn trước kia nàng từng ăn nghiêm túc nghĩ một chút, cân nhắc phải nói việc này cho Thôi Vô Nhân như thế nào mới ổn.

Chiều theo hoàn cảnh cuộc sống của nàng trước kia mà nói, nàng biết rõ rất nhiều món ăn nhà nông đều không thể ăn. Vì ngăn ngừa phiền toái không cần thiết, nàng cũng không nghĩ lơ mà lơ mờ đem đủ loại mỹ thực nàng biết báo cho Thôi Vô Nhân. Tỉ mỉ suy nghĩ, Tô La chậm rãi nghĩ ra mấy ý kiến hay.

Buổi trưa ngày kế tiếp, Tô La mặc kệ Xuân Hồng Đông Thanh khuyên can, nhất định chạy xuống phòng bếp, chuẩn bị làm mấy món ăn cho bản thân nàng. Một khoảng thời gian trước cảm thấy khẩu vị có chút thay đổi, ngày nào quá lạnh lẽo, ăn không vô thì mấy món ăn rất nhanh liền nguội ngắt, lúc này xem ra hẳn là vì mang thai mà khẩu vị thay đổi lớn.

“Phu nhân, ngài thích ăn món gì, cứ việc phân phòng bếp làm là được, sao có thể tự mình xuống bếp được?” Đông Thanh một tắc cũng không rời theo sát sau Tô La, đến lúc này vẫn không quên tiếp tục khuyên nhủ phu nhân.

Hơn nửa tháng trước, phu nhân đột nhiên cho nàng và Xuân Hồng hai con thú bông lớn. Tuy rằng hai con thú bông hơi nhỏ hơn một chút so với của nhị thiếu phu nhân, nhưng hai người các nàng đều thích vô cùng, trước giờ đều chưa từng nghĩ hai người các nàng cũng sẽ có con thú bông xinh đẹp tinh xảo như thế. Phu nhân tuy là không nói nhiều, nhưng đối với hai người các nàng cũng tốt, các nàng cũng rất trân trọng cuộc sống bây giờ, có thể phục vụ chủ tử như vậy là may mắn của các nàng.

Ba năm trước, Đông Thanh bị người nhà bán vào Thôi phủ làm nha hoàn, trước kia nghe nói nhiều nha hoàn mệnh khổ, không tránh khỏi cũng lo lắng vận mệnh của chính nàng. Sau khi tới Thôi phủ hoàn thành trách nhiệm công việc tuân giữ bổn phận, thêm nữa không nhiều lời không hỏi nhiều. Bây giờ ở bên cạnh một chủ tử như vậy, nàng cảm thấy là phúc phần ông trời dành cho nàng.

Vì vậy, nhận được mệnh lệnh của đại đương gia phải chăm sóc phu nhân, Đông Thanh từ trong đáy lòng vâng theo mệnh lệnh. Nhưng cũng không biết phu nhân hôm nay thế nào, nhất định phải tự mình chạy tới phòng bếp. Tuy rằng trước kia phu nhân cũng ngẫu nhiên xuống bếp, nhưng bây giờ tới cùng đã khác so với trước kia, nàng giờ phút này thực sự lo lắng phu nhân chạy đến phòng bếp làm việc, nơi đó chính là nơi hỗn độn nhiều người, chẳng may xảy ra chuyện gì...

Đông Thanh mắt thấy không có cách nào thuyết phục Tô La, đầu linh động nghĩ ra một cách, bỗng nhiên nghĩ đến một nơi rất được: “Phu nhân, người muốn tự mình xuống bếp, nếu không thì vào phòng bếp nhỏ trong viện là được, nơi đó ít người hoàn cảnh cũng tốt hơn, cũng không kém gì phòng bếp.”

Tô La vừa nghe thế liền dừng bước, quay đầu nhìn Đông Thanh ở phía sau, mở to mắt hỏi: “Viện chúng ta có phòng bếp nhỏ?” Tô La hết sức buồn bực, nàng có lẽ cũng không biết Thúc Bách viện có phòng bếp.

Xuân Hồng lúc này nói tiếp: “Cố ạ, ở một góc bên kia cửa viện, bình thường nô tì đều ở phòng bếp nhỏ nấu nước nóng.”

Tô La nhất thời cảm thấy quần bách không thôi, xem ra nàng đúng là thật rảnh rồi không có việc gì làm, viện bọn họ ở có phòng bếp nhỏ, thế nhưng còn chạy thật xa đến phòng bếp trong phủ, thực sự là 囧 .

Nhìn phòng bếp cách đó không xa nghĩ nghĩ, Tô La phân Xuân Hồng Đông Thanh đến phòng bếp nói với đầu bếp một tiếng giữa trưa không cần chuẩn bị thức ăn cho mấy chủ tử, khi trở về thuận đường mang theo nguyên liệu nấu ăn nàng cần, thấy Xuân Hồng Đông Thanh đều làm xong việc này, xoay người về Thúc Bách viện.

Khi Thôi Vô Nhân từ bên ngoài trở về, vừa vặn đến giờ cơm trưa, vừa đến phòng khách chính thấy trên mặt bàn đã dọn xong chén đĩa, còn lại liền đợi thức ăn mang lên bàn, vội tay nói với một nha hoàn: “Mang thức ăn lên đi.”

Nha hoàn lĩnh mệnh mà đi, qua không lâu sau, Xuân Hồng Đông Thanh và mấy người nha hoàn mang thức ăn nóng hổi đặt lên bàn. Sau khi dọn xong thức ăn, để lại mấy nha hoàn ở bên ngoài phục vụ, nha hoàn khác đều quay về vị trí của từng người.

Đội Thôi Vô Nhân xem mấy món ăn trên bàn, hơi hơi nâng một bên lông mày, nghiêng đầu nhìn Tô La ngồi ở bên cạnh, hỏi: “Chính nàng tự mình làm sao?” Nói là câu nghi vấn, dùng cũng ngữ điệu trần thuật.

Tô La gật đầu, cười nói với hắn: “Khi ở trong thôn thường thường nghe mấy thím nói về mấy món ăn bổ dưỡng cho thai phụ, bắt tri bắt giác gian cũng học được không ít. Giữa trưa muốn ăn chút khai vị, cho nên liền tự mình xuống bếp làm hai món để nếm thử, sau đó thuận tiện cũng chuẩn bị cơm trưa luôn.”

Thôi Vô Nhân nhìn mấy món ăn trên bàn hình thức tuy rằng phổ thông, nhưng sắc hương vị rất mê người, không cần nghĩ cũng biết “Thuận tiện” trong miệng Tô La cũng không phải thực sự chỉ là thuận tiện mà thôi, nhưng mà không đánh vỡ lời nói này của nàng, chỉ ôn nhu nói: “Ta biết nàng thích xuống bếp, chỉ cần nhớ không làm mình mệt mỏi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Qua buổi trưa, Tô La đang đàm luận cùng Thôi Vô Nhân ở thư phòng về hai món ăn giữa trưa, bên ngoài bỗng nhiên truyền tới tiếng nói của quản gia: “Đại đương gia, phu nhân ở bên trong đứng không ạ? Trong nhà có hai vị khách nhân tới, bảo là muốn tìm phu nhân thương lượng một vài chuyện, vị nữ tử kia tự xưng là Điều thị.”

Tô La ngẩng đầu nhìn về hướng cửa một chút, sau đó quay đầu trở lại nhìn Thôi Vô Nhân, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, không biết Điều thị tại sao lại tự mình đến trong phủ tìm nàng, nhưng thế đều đã tới đây, nghĩ đến hắn là có chuyện gì quan trọng: “Ta đi ra trước xem một chút, đợi lát nữa lại trở về thương lượng với chàng chuyện này.”

Thôi Vô Nhân tuy rằng rất muốn bồi nàng cùng đi qua đó, nhưng đối phương đều chỉ yêu cầu gặp Tô La, hắn cũng không thể tùy tiện theo qua đó, đành phải áp chế ý niệm này, chỉ nói: “Ừ, nếu mà có chuyện gì thì trực tiếp kêu người tới đây thông báo, ta sẽ dùng thời gian nhanh nhất qua đó.”

Nghe lời nói này, Tô La buông bút lông trong tay ra, có chút dờ khóc dờ cười nhìn hắn, trong lòng cũng âm áp lên, nhìn không được nhếch môi khẽ cười một tiếng, cười rồi mới nói: “Xem lời nói của chàng này, Điều tỷ là công nhân bên xưởng nhỏ, chàng đang nghĩ đến chỗ nào vậy?”

Môi mông của Thôi Vô Nhân gần như mím thành một sợi dây, trong ánh mắt chứa nét cười thần nhiên, miệng lại không trả lời. Duỗi tay giúp nàng vuốt xiêm y vì nàng dựa vào bàn viết chữ vẽ tranh mà hơi hơi nhăn, lại vuốt mấy sợi tóc hỗn độn trên trán gọn lại, rồi mới cười nói với nàng: “Được, nàng đi trước đi, đừng để cho bọn họ đợi lâu.”

Đối mặt với Thôi Vô Nhân ôn nhu săn sóc, gò má Tô La hơi hơi phồng hồng, hẳn quả thật là có một mặt thật sự khác biệt. Hắn ở trước mặt nàng, luôn dễ dàng lấy đi tất cả lực chú ý của nàng. Ở trước mặt hắn, nàng tựa như sẽ vô cùng dễ dàng làm ra một vài chuyện mà bình thường sẽ không làm, có chút khiến người ta trở tay không kịp. Tô La lại cười cười, sau đó đứng dậy đi đến trước cửa, mở cửa phòng liền nhìn thấy quản gia đợi ở bên ngoài.

Quản gia thấy người mở cửa chính là Tô La, tiếp tục đem lời nói chưa nói hết nói ra: “Phu nhân, người tới là một đôi phu thê, vị phu nhân tự xưng là Điều thị nói nàng ấy cùng phu nhân quen nhau, mà vị nam tử còn lại họ Chu, dường như không quen biết phu nhân.”

Bước chân vừa mới bước ra thu trở về, Tô La cúi đầu yên lặng nghĩ một chút khi nào thì nàng từng gặp một đôi phu thê như vậy. Trong trí nhớ của nàng chỉ có Điều thị ở xưởng nhỏ họ Điều, chẳng lẽ là vợ chồng nàng ấy tìm đến nàng?

“Quản gia, ông để bọn họ đợi trước, ta rất nhanh sẽ đi qua.” Nghĩ nghĩ Tô La nói như thế, quản gia đáp lại một tiếng liền đi trước ra phòng khách chính. Tô La ngẩng đầu nhìn bóng lưng quản gia trầm mặc một chút, sau đó xoay người trở lại thư phòng.

Quản gia dựa theo phân phó của Tô La đi tới phòng khách chính, thấy hạ nhân đã theo lời ông sai bảo chuẩn bị trà bánh thật tốt, yên lặng khẽ gật đầu, sau đó mới đi đến trước mặt hai người đợi ở trong sảnh, khiêm cung hữu lễ nói: “Phu nhân sẽ nhanh chóng tới đây, thỉnh hai vị đợi một chút.”

Vị nam tử kia đứng lên, ôm quyền cảm ơn quản gia nói: “Nhờ vào quản gia.”

Một lát sau, Tô La và Thôi Vô Nhân cùng đi tới phòng khách chính, thấy vị Điều thị kia chính là Điều thị nàng quen, trong lòng Tô La hơi có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không lộ ra nửa phần. Thoáng nhìn nam tử đi cùng Điều thị một cái, đáng vẻ gương mặt có chút giống Tiểu Dương con trai của Điều thị, ý niệm trong lòng càng chân thật lên.

“Tô muội tử, nghe nói muội mang thai, tỷ chúc mừng muội trước.” Điều thị thấy Tô La liền đứng dậy đứng ở trước mặt nàng cười nói, sau đó lại giới thiệu nam tử bên cạnh nàng ấy với hai vợ chồng Tô La: “Đây là tướng công tỷ, họ Chu. Tô muội tử, chuyện này nói ra thực có chút xin lỗi muội, tỷ và Tiểu Dương lúc trước tới trấn Vân Lâm kỳ thật không phải là tìm thân thích, tỷ...”

Tô La nhìn Điều thị càng nói càng khó xử, vội vàng tiếp lời: “Điều tỷ nếu mà cảm thấy chuyện này không tiện nói ra, vậy thì chớ miễn cưỡng chính mình. Muội muốn quen biết với Điều tỷ và Tiểu Dương chính là từ lúc nhìn thấy hai người, mấy chuyện trước kia ra sao, muội không hề để ý, cho nên Điều tỷ cũng đừng để việc này ở trong lòng.”

Điều thị nhìn thẳng vào hai mắt Tô La, nhưng thấy trong mắt nàng đều là thẳng thắn vô tư, trong lòng biết nàng nói đều là thật. Lúc trước Tô La xuất thủ tương trợ đều chưa từng so đo mấy chuyện này, sao lại vào lúc này so đo được chứ? Nghĩ đến nàng ấy lại là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhất thời cảm thấy có chút thẹn đến đỏ mặt.

Bên này Thôi Vô Nhân và nam tử họ Chu Chu Bác Giang thấy hai nữ tử thực sự là có việc cần trò chuyện với nhau, bọn họ cũng không tiện qua làm phiền các nàng, hai người liền vừa thưởng thức trà vừa nói chuyện một chút. Sau khi biết cả hai đều là thương nhân, không hẹn mà cùng sinh ra một loại cảm giác ngàn dặm hữu duyên được gặp gỡ, lại càng tán gẫu càng hưng trí. Chờ bọn họ tán gẫu xong, các nương tử đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Tướng công, hai người quen nhau sao?” Điều thị không phải rất dám xác định hỏi han, tướng công nàng ấy tuy là thường xuyên ra ngoài buôn bán, nhưng nàng ấy trước giờ chưa từng nghĩ hẳn sẽ quen biết Thôi Vô Nhân. Dù sao trước khi tới Thôi phủ nàng ấy đã đại khái nói qua về tình hình Thôi phủ, nhưng khi đó phản ứng của hắn không hề giống như là quen biết Thôi Vô Nhân.

Chu Bác Giang lắc đầu: “Trước kia không quen, tuy nhiên ba năm trước khi đi qua trấn Vân Lâm, đã từng qua từ lâu Thiên Duyệt dùng cơm. Lúc ấy chỉ là ngẫu nhiên nghe danh huynh đệ họ Thôi, lại chưa từng chính mắt gặp. Bây giờ hữu duyên khó gặp, quả thật là danh bất hư truyền.”

Thôi Vô Nhân khiêm nhường nói: “Nếu nói danh bất hư truyền, cũng phải là Chu huynh mới phải. Mấy năm trước đã từng đi qua Trữ châu, Thôi mỗ khi đó đã nghe qua đại danh của Chu huynh. Không nghĩ lại là ở chỗ này gặp nhau, thực sự là có chút duyên phận.”

Chu Bác Giang lúc này nhìn nhìn Tô La, sắc mặt lộ vẻ cảm kích: “Nếu nói chúng ta có thể hữu duyên gặp gỡ, hết thấy đều bắt đầu từ Thôi phu nhân lương thiện. Ngày đó nếu Thôi phu nhân không xuất thủ tương trợ, vợ con Chu mỗ sợ rằng phải...” Nói tới đây, Chu Bác Giang không tiếp tục nói hết nữa, chỉ là đứng dậy, long trọng cúi đầu với Tô La: “Chu mỗ ở đây tạ ơn Thôi phu nhân, nếu mà Thôi phu nhân có việc cần Chu mỗ giúp đỡ, Chu mỗ chắc chắn dốc hết toàn lực trợ giúp Thôi phu nhân.”

Tô La im lặng không nói đánh giá Chu Bác Giang, sau khi đến nơi đây, nam tử nàng quen biết không hề nhiều, nhưng nàng thấy Chu Bác Giang cũng không phải chỉ là thương hộ bình thường. Nàng nhớ khi mới gặp mẹ con Điều thị, trên người Tiểu Dương liền có loại khí thế biểu lộ trong lúc lo lắng, mà giờ phút này cuối cùng cũng hiểu loại khí thế này tới từ nơi nào. Chỉ sợ bối cảnh thân thể một nhà bọn họ thực sự là không thể khinh thường, chỉ là không hiểu được lúc trước tại sao mẹ con Điều thị lại rơi vào hoàn cảnh như thế.

Tô La tự biết cho dù nàng vất hết óc cũng sẽ không nghĩ ra được đáp án chính xác, cũng chẳng muốn nghĩ mấy vấn đề lộn xộn này nữa, chỉ đơn giản trả lời một câu: “Chu công tử nghiêm trọng rồi.” Thêm nữa nàng cũng không biết phải nói thế nào, nàng còn thực sự không quen đàm luận kiểu chuyện như thế này.

Điều thị lúc này nói: “Tô muội tử, tỷ tới đây là muốn nói với muội tử, một nhà chúng ta qua hai ngày nữa sẽ phải khởi hành về Trữ châu, khoảng thời gian này muội tử vất vả tương trợ. Nếu mà ngày nào đó muội tử có rảnh, không ngại tới Trữ châu chơi, chúng ta chắc chắn chiêu đãi muội tử thật tốt.”

Nghe tới đây, trong lòng Tô La yên lặng than thở, khi thấy hai người tới nàng đã âm thầm đoán ra ý của Điều thị, không nghĩ đến thực sự đúng như suy đoán của nàng. Khó khi tìm được một nữ tử biết chữ giúp đỡ viết lách một vài việc, đột nhiên nghe thấy nàng ấy muốn rời đi, khó tránh cảm thấy có chút đáng tiếc. Nhưng nhà bọn họ đã ở nơi xa khác, trở về là lẽ đương nhiên, nàng cũng không có lý do lưu lại bọn họ.

Sau đó mấy người lại hàn huyên mấy câu, Điều thị và Chu Bác Giang liền cáo từ trở về trước, mà Điều thị đáp ứng Tô La ngày mai đem sổ sách nàng ấy ghi chép sửa soạn tốt đến, đến khi giao cho Tô La, tránh cho sau khi Tô La nhận được thì mấy mục đó cái gì cũng không hiểu được.

Thẳng đến khi vợ chồng Chu Bác Giang đi xa, Thôi Vô Nhân mới thu lại ánh mắt có chút suy nghĩ sâu xa, nhìn Tô La nghiêm túc nói: “À La, vị Chu công tử kia là thương nhân có tiếng ở Trữ châu. Nghe nói mấy tháng trước, gia chủ bộ tộc Chu gia bị bệnh nặng, trong tộc có mấy nam tử rất có thanh danh vì tranh giành mấy vị trí mà cấu xé lẫn nhau, sau khi gia chủ Chu gia bệnh nặng, chuyện này càng phát triển lợi hại.”

Tô La ngẩn ra, lập tức lắc đầu khẽ cười cười, không nghĩ đến chân tướng sự việc lại là như thế, lại giống như một bộ phim nào đó trước đây từng xem. Vì quyền thế ích lợi tranh giành đấu đá lẫn nhau, nàng cũng không phải không có kiến thức về loại hắc ám này. Điều thị lại dám mang con trai duy nhất xa cách tranh đấu, cũng khiến nàng có chút bội phục. Chỉ là sau khi trở về cuộc sống lại sẽ ra sao, lại là một kết quả chưa biết.

Hai người nhìn nhau chẳng nói gì, quần gia lại bước nhanh tới, đi đến trước mặt hai người nói: “Đại đương gia, phu nhân, Tô lão phu nhân mang theo Tô công tử vào trong phủ thăm phu nhân, bây giờ đang ở phòng khách chính.”

Tô La hơi hơi sững sờ một chút, một lát sau mới phản ứng kịp quần gia đang nói tới ai, chỉ nghe Thôi Vô Nhân nói: “Phân phó hạ nhân chuẩn bị trà bánh mới, lại chuẩn bị hai gian phòng khách.”

Không lâu sau, nha hoàn đưa hai người tới đây, chính là Tô mẫu và Tô Văn. Hai mẹ con đã có khoảng thời gian dài chưa gặp, vừa thấy mặt liền nhẹn không được nhìn kỹ thần sắc đối phương.

Tô mẫu khẽ vuốt gò má Tô La, miệng lầm bầm nói: “Xem sắc mặt con tệt như vậy, chính là mang thai khẩu vị không tốt sao? Xem như khẩu vị không tốt cũng phải ăn nhiều một ít, bằng không khổ vẫn là chính con.”

Tô Văn nhìn mẹ con Tô gia xem nhẹ cậu và tỷ phu, ở học đường đọc sách cậu đã trưởng thành không ít so với trước, sau khi ân cần thăm hỏi Thôi Vô Nhân, chủ động tán gẫu với Thôi Vô Nhân về những ngày qua, nói chuyện không tự ti cũng không hống hách.

Thôi Vô Nhân xem lại Tô Văn cao lớn không ít, bên tai nghe hai mẹ con Tô gia đối thoại, âm thầm nghĩ cậu em vợ này lại là một người chăm chỉ. Nếu mà vẫn nghiêm túc như vậy, nói không chừng thực sự có thể đỗ đạt công danh.

Có lẽ là vì tổ phụ và phụ thân ảnh hưởng, Thôi Vô Nhân từ nhỏ đến lớn đều không nghĩ muốn đi thi lấy công danh. Nhị đệ Thôi Vô Trần cùng hán đều có suy nghĩ giống nhau, hai người đều không thích mấy quan chức mua danh cầu lợi, chỉ thích tốn tâm tư kiếm chút tiền. Tuy nhiên trước mắt có cậu em vợ này, nói không chừng thực sự có cái năng lực này

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Điều thị trước khi đi đem sổ sách tình hình sản xuất thú bông ở xưởng nhỏ giao cho Tô La, mà Tô La lúc này không hề gấp gáp tìm nữ tử biết chữ. Sau khi thành thân, nàng đều bớt thì giờ chạy đi thư phòng đọc sách, dần dà, người khác đều cho rằng nàng là bởi vì chăm chỉ mà chậm rãi học được không ít chữ.

Đối với cái hiểu lầm đẹp đẽ này, Tô La tất nhiên là vui sướng tiếp nhận. Còn nữa, hiểu lầm như vậy vốn chính là quyết định ban đầu của nàng. Kể từ đó, nàng cũng không cần lo lắng Tô mẫu sinh nghi. Có thể nói, hiểu lầm như vậy thật sự giải quyết một vấn đề trọng đại rất lâu ở trong lòng nàng.

Lúc này, Tô La vừa mới từ trong phòng ra, đình viện to như vậy đột nhiên có một cơn gió lạnh thổi qua. Tháng chạp đã qua mấy ngày, lại qua hai mươi ngày nữa là sang năm mới. Đến cái thời điểm lo toan này, nhà nhà đều vội chọn mua hàng tết, Tô La chưa từng ở cô đại đón năm mới không hiểu được nơi này đón năm mới đều cần chuẩn bị thứ gì.

Thế là, vì để nhìn xem cuối năm ở cô đại náo nhiệt ra sao, tối hôm qua Tô La cố tình nói với Thôi Vô Nhân hôm nay nàng muốn ra ngoài đi dạo phố. Đương nhiên, cái đề nghị này lập tức bị Thôi Vô Nhân bác bỏ. Sau khi Tô La nghe thấy nguyên nhân Thôi Vô Nhân phản đối, nàng cũng không kiên trì muốn đi dạo phố, chuyển sang đi lâu hai tuần lâu nhìn xem.

Từ lâu Thiên Duyệt đối mặt với đường cái náo nhiệt ồn ào nhất ở trấn Vân Lâm, chỉ cần ở lầu hai tùy tiện tìm một vị trí gần cửa sổ là có thể xem được phong cảnh trên đường cái. Từ trên nhìn xuống, phong cảnh ngã tư đường thu hết vào đáy mắt. Nói tóm lại, lầu hai từ lâu là một nơi ngắm được phong cảnh ở xa rất đẹp.

Đến phòng khách chính, Thôi Vô Nhân đã ở một bên đợi. Vốn cho rằng chỉ có hai người bọn họ, không nghĩ đến Thôi Tô Nhu thế nhưng cũng ở một bên đợi, thấy nàng tới đây sau đó nhẹn không được cười đùa nói: “Đại tẩu, muội cũng muốn đi nhìn xem phong cảnh trên phố, tẩu sẽ không để ý muội cùng đi một thể chứ?”

Trên trán Tô La toát ra mấy vạch hắc tuyến, thật sâu cảm thấy Thôi Tô Nhu càng lúc càng nghịch ngợm. Trước kia Thôi Tô Nhu sẽ lộ ra thần sắc cười đùa như thế, cũng không biết là học được từ Thôi Vô Trần, hay là bị người một nhà ảnh hưởng. Tục ngữ nói: gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen. Tô La âm thầm chấp nhận.

“Lại không có người buộc chân muội, thích đi chỗ nào thì đi chỗ đó chơi, thừa dịp bây giờ còn chưa lấy chồng, nhanh chóng đi thêm nhiều chút, tránh sau này không có thời gian ra ngoài đi dạo.” Nghĩ đến nữ tử cô đại sau khi gả phải hiểu thuận cha mẹ chồng, giúp chồng dạy con, Tô La không tự giác đem suy nghĩ trong lòng nói ra. Nói xong mới phát hiện ra có chút không thích hợp, nàng nói như vậy há không phải là ám chỉ nàng sau khi gả cho người ta liền không có thời gian đi dạo hay sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên tai liền truyền tới tiếng Thôi Tô Nhu vui sướng khi người gặp họa: “Chiếu theo ý của đại tẩu mà nói, sau khi đại tẩu gả cho đại ca thì rất thiếu thời gian, không nhàn hạ để ra ngoài đi dạo sao?”

Tô La giương mắt lên lút nhìn về phía Thôi Vô Nhân, chỉ thấy khoe môi hân nâng lên thành một vòng cung cười như không cười. Tô La nơi đây xoay đầu đi, ánh mắt phát phối, thật sự không biết phải vặn hỏi lời nàng vừa mới nói ra sao.

Thôi Vô Nhân cũng không coi lời mà nàng nói là thật, chỉ đi đến bên cạnh nàng ôm nàng vào trong ngực, cúi sát vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Nương tử cũng đã mở miệng, vậy mấy ngày kế tiếp, để vị phu bồi nương tử đi trọn cái trấn Vân Lâm này một lần, nương tử cảm thấy chủ ý này có được không?”

Hơi thở thổi đến bên tai mang khí tức mờ ám, Tô La khẽ nâng mắt, nhìn Thôi Tô Nhu ở đối diện quang minh chính đại nhìn lên, gò má không khác chế được nóng lên, lập tức chậm rãi phỉếm hồng. Kỳ thật, lời Thôi Vô Nhân nói chính là suy nghĩ trong lòng nàng, dù sao nàng cũng có kinh nghiệm khác biệt về thế giới này, vẫn đều hi vọng có thể cùng một nửa khác của đời mình ra ngoài tản bộ, đi dạo khu phong cảnh có tiếng. Nhưng nàng cũng biết Thôi Vô Nhân thực sự bận, cộng thêm chính nàng cũng bận, nên nàng đem nguyện vọng ép xuống đáy lòng. Bây giờ bị Thôi Vô Nhân câu lên hứng thú, há có thể không nắm lấy cái cơ hội này?

“Tướng công cũng đã đề xuất cái chủ ý này, vậy ta liền nỗ lực vượt khó đáp ứng vậy, chúng ta liền thừa dịp khoảng thời gian này đi dạo nhiều hơn, bằng không chờ đến khi bụng to, vậy chúng ta không còn cách nào cùng nhau đi tản bộ nữa.” Tô La cười đến không khỏi đắc ý, đã đều là hân chính miệng nói, sao nàng có thể khiến hân thất vọng được đây?

Nhớ lại mấy tháng sau khi đến nơi đây, Tô La chưa bao giờ từng ở trên đường gặp thai phụ bụng to. Nàng biết đây không phải là không có thai phụ, mà là mấy thai phụ đều sẽ không ở thời điểm nguy hiểm như vậy đi lang thang trên đường. Biết rõ y thuật cô đại phát triển lạc hậu Tô La càng sẽ không mạo hiểm đi trên đường, đây cũng là lý do vì sao tối hôm qua Thôi Vô Nhân phản đối nàng, nàng phát hiện quả thật không nên đi trên đường.

Cho nên, nàng muốn thừa dịp mấy ngày này để Thôi Vô Nhân bồi nàng cùng nhau đi dạo cũng tốt, về sau sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà dưỡng thai, không tùy tiện đi đến nơi nhiều người nữa. Đối mặt với nguy hiểm tiềm tàng chưa biết, nàng thật sự là sợ hãi.

Khi đến tửu lâu, thời gian còn sớm, trong lầu không có nhiều người. Sớm như vậy đã thấy có một nữ tử đi tới tửu lâu, khách nhân ngồi ở trong góc uống rượu tán gẫu vô ý nhìn qua một cái. Đợi sau khi thấy người vào cửa lại là đương gia tửu lâu, lại vội thu hồi ánh mắt, tiếp tục uống rượu ấm người.

Ba người trực tiếp lên lầu hai, đi vào nhà gian chuyên dụng của Thôi gia, Thôi Tô Nhu lập tức liền đi mở cửa sổ ra, một cơn gió lạnh thổi vào trong phòng. Thôi Tô Nhu không nhịn được rụt rụt cổ, khớp hàm cũng nhịn không được hung hăng va đập, vội vàng đóng cửa sổ lại, một chút gió cũng không nguyện ý cho thổi vào.

“Đại tẩu, ở chỗ này xem phong cảnh thực sự không phải là một... Ý kiến hay, vừa mở cửa sổ ra... Liền bị gió lạnh thổi đến... Run lấy bầy.” Thôi Tô Nhu thâm thương bị gió lạnh tàn phá, nói một câu thôi cũng đã không biết tốn bao nhiêu tinh lực, hàm răng vẫn còn tiếp tục va đập.

Nghe thấy câu nói ngắt quãng của Thôi Tô Nhu, Tô La và Thôi Vô Nhân hết sức ăn ý nhìn nhau cười một cái, sau khi cười xong liền nghe Tô La nói: “Đúng là thực sự quên mất chuyện ‘Chỗ cao chịu không nổi lạnh’, muội ngồi chờ trước đi. Muốn xem đường cái náo nhiệt thì đợi mặt trời lên thì lại ra xem, lúc ấy không lạnh như vậy nữa, người cũng nhiều, đến lúc đó xem là không thấy lạnh nữa.”

“Nếu như sớm biết kết quả là như vậy, muội liền ở trong nhà may cho xong con heo nhỏ, như vậy muội sẽ có thêm một con heo nhỏ đáng yêu.” Nghĩ đến ngày gần đây làm con heo con bằng bông, sắc mặt Thôi Tô Nhu tỏa sáng, một đôi mắt bồ câu tựa như bảo thạch, sáng long lanh đến mức khiến người khác yêu quý.

Tô La che trán thở dài, có chút ngại ngùng nhìn về phía Thôi Vô Nhân. Cùng Thôi Tô Nhu chung sống càng lâu, nàng liền càng phát hiện rõ ràng tính tình Thôi Tô Nhu như thế là từ đâu mà tới. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng nàng thực sự phát hiện mỗi lần thấy thú bông nhỏ đáng yêu, thực nữ Thôi Tô Nhu sẽ hóa thân thành một cô bé dí dỏm.

Thôi Vô Nhân nhàn nhạt cười cười, sau đó ra ngoài bảo Tiểu nhị ca bưng mấy món ăn tới đây. Nghe ngữ khí của Tô La, dường như phải ở chỗ này chờ đến mặt trời lên, không gọi một ít thức ăn sợ rằng không được.

Không bao lâu sau, có người tới gõ cửa phòng. Thôi Vô Nhân thuận miệng đáp một câu, cửa phòng chậm rãi bị người đẩy ra, tiến vào chính là Tiểu nhị ca bưng thức ăn. Từng món từng món được bưng để trên bàn, cả căn phòng đều tràn đầy hương thơm, ngữ liền khiến người ta nhịn không được nuốt nước miếng.

Tô La xem trong đó có một đĩa cá chiên, nhất thời cảm thấy vừa mới ăn xong không lâu bụng lại đói. Nhìn lại nhìn, rốt cục vẫn nhịn không được, cầm lấy đĩa gấp một con cá chiên nhỏ cho vào trong miệng. Chỉ có một con cá khô vàng xốp giòn nhỏ, ngay cả xương cá cũng không còn, một chút cũng không cần lo bị xương cá đâm vào, điều này khiến Tô La ăn đến hài lòng thỏa dạ.

Người hơi biết thưởng thức đều biết thịt cá chứa protein phong phú, trong lúc mang thai ăn nhiều thịt cá đối với em bé rất là tốt. Thật ra Tô La rất thích ăn cá, sau khi mang thai càng thêm chú trọng ăn thêm các loại đồ dinh dưỡng. Chỉ cần nghĩ tới mấy đồ ăn tốt đối với thai phụ và em bé, nàng sẽ ăn thêm một ít.

Nói đến cùng, Tô La kỳ thật vẫn là gì cũng có thể ăn, từ nàng hiện đang không ngừng gấp cá liền có thể thấy này món ăn đơn giản này rất được nàng xem trọng. Chẳng những có thể làm đồ nhậu, còn có thể làm quà vặt, thêm ăn liền ăn hai con, cuộc sống như vậy thực sự là nhàn nhã tự tại.

“Có muốn gọi thêm một đĩa nữa hay không?” Thôi Vô Nhân nhìn cá nhỏ bị tiêu diệt cực nhanh, khoe miệng hơi hơi nâng lên, trong mắt hiện lên một tia sùng ái.

“Không cần, đợi lát nữa đói lại gọi thêm là được.” Tô La cúi đầu nhìn bụng mình, trong lòng nghĩ thai phụ quả nhiên dễ dàng đói bụng. Một người ăn hai người bổ, khẩu vị này thực sự là nhiều lên không ít.

Thôi Tố Nhu liếc mắt thấy hai người chán méo mớ, cuối cùng quyết định ra bên ngoài, không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này xem hai người liếc mắt đưa tình: “Muội ra bên ngoài nhìn xem, đợi lát nữa lại trở về.” Nói xong cũng không đợi hai người phản ứng, trực tiếp mở cửa chạy lấy người.

Đột nhiên vắng người, gian phòng vốn là có chút quanh quẩn có vẻ càng thêm quanh quẩn. Hai vợ chồng không tiếng động liếc nhau, sau đó tiếp tục ăn đậu phộng, cá chiên trên bàn. Quá không lâu sau, mơ hồ nghe được tiếng náo nhiệt truyền từ bên ngoài vào, hai người nghĩ hẳn là khách nhân nhiều, trong lâu bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Lại một lát sau, Thôi Vô Nhân đột nhiên nhíu mày, Tô La cũng giương mắt nhìn về phía Thôi Vô Nhân. Vừa vặn thấy dáng vẻ hần nhíu mày, trong lòng nghĩ bọn họ vừa rồi có phải nghe lầm hay không, bên ngoài dường như truyền tới giọng nói của Thôi Tố Nhu. Nhưng tiếng nói không thanh thúy như hòa như bình thường, ngược lại dường như là có một tia tức giận.

Hai người trao đổi một ánh mắt nghi hoặc, lập tức đứng dậy một trước một sau đi đến trước cửa. Sau khi Thôi Vô Nhân mở cửa phòng, liếc thấy một nam tử ở trước mặt hẳn. Chỉ là ngắn ngủn trong phút chốc, khí tức nhu hòa ban đầu trên người Thôi Vô Nhân chuyển sang lạnh lùng.

Cùng ở phía sau Tô La không có cách nào thấy được thần sắc Thôi Vô Nhân giờ phút này, nhưng cũng đã phát hiện ra khí lạnh đột nhiên phát ra từ Thôi Vô Nhân cảm thụ được tâm hẳn có biến hóa. Ánh mắt khó hiểu chậm rãi rơi xuống phía trước, lại thấy Thôi Tố Nhu đối diện nam tử kia, có chút nghi hoặc chớp chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Ánh mắt Tô La nhàn nhạt nhìn theo nam tử Thôi Vô Nhân đang nói chuyện, sau đó có chút suy nghĩ nâng chung trà lên, tư tưởng không tập trung sờ miệng chén trà. Chờ đến nước trà trong miệng nuốt xuống cổ, lúc này mới giương mắt nhìn về phía người ngồi ở bên cạnh Thôi Tố Nhu, hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Nhu, hẳn ta chính là nhị thiếu gia Vân gia?”

Thôi Tố Nhu nghiêng mắt lờm về phía nam tử đó, giống như là chẳng thèm ngó tới kẻ gậy đầu: “Không sai, muội vừa mới đi ra không lâu, hẳn ta sau khi thấy muội liền cùng đồng bạn của hẳn ta chỉ gà mắng chó nói mấy lời khó nghe. Muội nghe liền cảm thấy hết sức buồn cười, đường đường là nhị thiếu gia Vân gia thế mà lại vì đại tẩu từ chối khéo hẳn cầu thân mà nói ra những lời nói như vậy. Nếu không tận mắt nhìn thấy, muội còn thực sự không biết được hẳn còn có một mặt như vậy.”

Chuyện nhị thiếu gia Vân gia cầu hôn Tô La, người biết không nhiều, nhưng không hề đại biểu là không có. Thôi Tố Nhu trước đề ý chuyện này từ miệng Thôi Vô Nhân, về phần người khác, có thể đều là từ miệng Vân nhị thiếu gia nói ra hoặc là từ miệng bà mối mà biết được, chẳng qua đây đều là chuyện từ trước.

Khi Thôi Tố Nhu nghe thấy chuyện này đặc biệt hiếu kỳ, nằng lúc ấy cũng nghĩ không hiểu một nữ tử nông gia như thế nào mà nguyên ý cự tuyệt chuyện chung thân như thế. Dù sao Vân gia ở trên trấn cũng là nhà đại phú có uy tín danh dự, huống chi bọn họ vẫn là lấy lễ chính thể để cầu hôn. Khi đó chỉ là cảm thấy nữ tử như vậy dường như có chút khiến người ta ngoài ý muốn, lại nghe thấy khi đó người đại ca muốn thú chính nữ tử đó, nằng ấy thực sự cảm thấy đặc biệt không thể tưởng tượng nổi.

Có một đại tẩu bị truyền không ít lời đồn đãi chuyện nhảm như vậy, ngay từ đầu ít nhiều đều có chút cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên bây giờ, sau khi hiểu rõ về Tô La, nằng ấy liền biết nghe thấy xác thực không thể hiểu toàn bộ sự thật. Chỉ trông vào lời đồn đãi chuyện nhảm nào đó mà kết luận, thường thường đều là không thể đúng.

Sau khi Tô La uống một ngụm trà lại ngẩng đầu nhìn Vân nhị thiếu gia đã uống không ít rượu kia, trong lòng nghĩ vị thiếu gia kia vào lúc này nhắc tới chuyện này, có thể là uống say sau đó quên không được miệng, thấy người Thôi gia liền không tự giác đem việc phiền muộn ở trong lòng nói ra. Kỳ thật nằng cũng có chút hiểu tâm tư Vân nhị thiếu gia, có thể là nghĩ hẳn ta là đường đường thiếu gia cầu hôn một cô nương nông gia thế mà lại bị cự tuyệt, nhất thời có chút không bỏ xuống được.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Thôi Tố Nhu đột nhiên đến cạnh Tô La nhỏ giọng nói bên tai: “Muội nghe bằng hữu nói Vân gia ngay từ đầu đã quyết định tham gia cuộc thi may quần áo lớn vào đầu xuân sang năm, nhưng sau đó lại truyền ra tin tức Vân gia sẽ không tham gia cuộc thi đấu lớn. Nghe nói là bởi vì vài vóc của bố trang Vân Cẩm xuất hiện vấn đề về chất lượng, mấy ngày gần đây đang tiếp nhận cấp trên thẩm tra. Nếu như tình hình thực sự là thật, danh tiếng của bố trang Vân Cẩm sợ là sẽ phải chịu ảnh hưởng cực lớn.”

Tô La ngạc nhiên, sau khi lấy lại tinh thần liền nhìn Thôi Tố Nhu nghiêm túc nói: “Tiểu Nhu, chuyện này vẫn là không nên tùy tiện cùng người khác đàm luận, mặc kệ là phải hay không phải, chúng ta đều không nên nói về chuyện này. Có những chuyện chỉ yên lặng nghe là được, không nên tùy ý đàm luận,

tránh để người có tâm nghe nhớ ở trong lòng, ngày sau còn không chừng sẽ nói ra như thế nào.”

Thôi Tô Nhu không nghĩ đến sẽ nghe được những lời nói sâu nặng như thế, nhất thời có chút kinh ngạc mở to mắt, đợi khi sau khi nghĩ rõ hàm ý trong đó, giống như là thề thốt gật gật đầu, hết sức trịnh trọng nói: “Đại tẩu giáo huấn phải, muội sẽ không cùng người khác đàm luận chuyện này nữa.”

Mấy cái cửa sổ ở lầu hai mở ra, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, lạnh hơn so với nhả gian rất nhiều, cộng thêm trong lầu khách nhân càng lúc càng nhiều, Tô La nghĩ hai nữ tử các nàng cũng không nên tiếp tục ở chỗ này, thế là liền kéo Thôi Tô Nhu trở lại nhả gian. Về phần Thôi Vô Nhân và Vân nhị thiếu gia nói về chuyện gì, nàng thậm chí cũng không để ý.

Ước chừng đến buổi trưa, đường cái đã nhộn nhạo, trên phố người đi đường va vai chạm lưng, hết đợt này đến đợt khác rao to tiếng mua bán trở thành âm thanh đặc trưng trên phố. Hai người đợi trong nhả gian cũng bị náo nhiệt trên phố hấp dẫn, lúc này cũng bất chấp chuyện gió lạnh thổi vào mà mở cửa sổ, trực tiếp đứng cạnh cửa sổ thưởng thức phong cảnh trên phố.

Khi Thôi Vô Nhân đi vào nhả gian, đi vào trong mắt chính là hình ảnh hai người dựa vào cạnh cửa sổ nói nhỏ. Hai nữ tử xinh đẹp nho nhã trên người mặc y phục mùa đông màu sắc ấm áp đứng cạnh cửa sổ, không mấy hứng thú về mấy đề tài mấy cô nương thích nói. Thôi Vô Nhân nhếch môi, im ắng rời khỏi nhả gian, sau đó khẽ đóng cửa phòng.

Lầu hai vừa vặn có Tiểu nhị ca đi lên bồi bàn, Thôi Vô Nhân liền vẫy vẫy tay gọi Tiểu nhị ca. Đợi Tiểu nhị ca chạy tới, thấp giọng gọi mấy món ăn ngon, phân phó đem món ăn đến nhả gian sau đó bảo Tiểu nhị ca đi. Tiểu nhị ca là một thằng nhóc, tay chân đặc biệt lưu loát, nghe được sau khi phân phó liền nhanh chóng làm việc.

Thôi Vô Nhân lúc này bất động thanh sắc đi đến bên cửa sổ, lẳng lặng xem phong cảnh ngoài cửa sổ. Đợi thấy trên đường cái có một bóng lưng lay động đang đi lại, thì khẽ môi nâng lên cười như không cười, trong mắt ẩn ẩn hiện lên một tia sáng khó hiểu.

Ở lầu lầu ăn cơm trưa xong, mục đích hôm nay của Tô La cũng hoàn mỹ đạt được. Hơn nữa nàng cũng cảm thụ được ở nơi này mùa đông rét lạnh, thật sự không muốn tiếp tục ở bên ngoài bị gió lạnh thổi, chỉ muốn trở lại gian phòng có lò sưởi, nóng hừng hực ấm áp khiến người ta không muốn nhúc nhích.

Nếu không phải Tô La muốn ra dạo dạo, Thôi Vô Nhân còn thực sự không muốn để nàng ra ngoài gió lạnh. Vì vậy mà nghe thấy nàng nói muốn về nhà, tất nhiên là gật gật đầu đồng ý. Hôm nay vốn chính là vì bồi nàng tới đây, khi trở về đương nhiên là cùng bồi trở về.

Trở về nhà, không biết là gian phòng quá ấm hay là thực sự mệt mỏi, thái phụ Tô La vừa mới thăng cấp thành đối tượng quan trọng cần bảo hộ nhất thời cảm thấy rất buồn ngủ. Lại được người nào đó đỡ nằm lên trên giường nghỉ ngơi, bất tri bất giác liền tiến vào mộng đẹp.

Thôi Vô Nhân ngồi ở bên giường, lẳng lặng nhìn dung nhan điềm tĩnh ngọt ngào ngủ say, kim lòng không đậu đuôi ngón tay ra vuốt ve làn môi đẹp đẽ. Một lát sau, cúi người ở trên trán trơn bóng nhẹ nhàng hôn xuống một cái hôn trần đầy nhu tình ngọt ngào, rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng.

Chờ đến khi Tô La tỉnh lại đã là giờ thân, mở to mắt ngây ngốc nhìn thấp quý phi dựa cạnh cửa sổ, một lúc lâu sau không tự giác duỗi tay sờ sờ trán, sau đó lại duỗi tay vào trong chăn, thuận tiện đem cả thân thể bị bọc quá đỗi chật chội, như kén tằm không thể động đậy.

Tô La có chút thất thần nghĩ về việc những ngày gần đây tới nay, bất tri bất giác liền nghĩ đến chuyện giữa trưa Thôi Tô Nhu cùng nàng nói, nàng cũng không biết chuyện này tới cùng là thật hay giả. Theo nàng hay biết, bố trang Vân Cẩm là bố trang danh tiếng nhất trấn Vân Lâm, theo lý thuyết chắc chắn sẽ không xuất hiện chuyện vãi vóc chất lượng kém đập vỡ chiêu bài chứ, sao sắp hết năm lại xuất hiện loại chuyện này?

Nàng chưa hề mua vải vóc ở bố trang Vân Cẩm, duy nhất là ở lễ hội ngắm hoa được bố trang Vân Cẩm tặng một xấp tơ lụa. Nàng khi đó tuy rằng chưa từng thấy tơ lụa, lại cũng biết xấp tơ lụa đó đều là từ vật liệu quý. Sau kiểm được chút tiền, tuy rằng nàng vẫn chưa từng đi qua bố trang Vân Cẩm, nhưng ở bố trang khác từng mua một vài xấp tơ lụa, từ giữa cũng có thể xem ra tơ lụa bố trang Vân Cẩm quả thật là chất lượng thượng thừa, thực sự nghĩ không hiểu bố trang Vân Cẩm sao lại truyền ra chuyện như vậy.

Nghỉ nửa ngày cũng không có đáp án, Tô La không muốn tiếp tục lãng phí tinh thần nghĩ chuyện như vậy nữa, thế là lại dựa vào giường thêm một chút, sau đó mới lưu luyến rời khỏi cái chăn ấm áp. Vào đông rất là dễ dàng khiến người ta biến thành đồ lười, chán thực sự là có sức dục hoặc cực đại.

Đến buổi tối khi chuẩn bị ngủ, Tô La đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, lập tức ngẩng đầu quay mặt nhìn Thôi Vô Nhân, vô cùng nghiêm túc hỏi han: “Tướng công, có việc vẫn luôn quên hỏi chàng một chút, bây giờ hỏi một chút có được không?”

Thôi Vô Nhân có chút dở khóc dở cười nhìn nàng, nhất thời có chút không hiểu tiểu thê tử bình thường đều là có lời cứ nói sao đột nhiên biến thành đáng vẻ cẩn thận này: “Đương nhiên có thể, chỉ cần là ta biết, ta sẽ nói cho nàng.”

Tô La cũng không có lập tức hỏi han, mà là chậm chước nói một câu, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Ừm, chính là, ta biết xiêm y nhà chúng ta đều có người tới đây đo rồi may, những xiêm y vải dệt và công nhân may vá đều tìm từ bố trang nào?”

“Nhà chúng ta có bố trang, mấy thứ vải dệt tất nhiên đều là từ bố trang nhà chúng ta, công nhân may cũng là từ bố trang tới đây. Tuy nhiên gian bố trang này chỉ có ta và nhị đệ biết, nàng tạm thời đừng nói với đệ muội và tiểu muội.”

“Chàng và nhị đệ khi nào thì mở bố trang? Sao vẫn chưa từng nghe hai người nói qua chuyện này?” Tô La do dự một chút, cuối cùng vẫn nói: “Bố trang cũng đã mở, vì sao không cho Tiểu Đại và Tiểu Nhu biết chuyện này?”

Tiếng nói vừa dứt, không khí tựa như bắt đầu trở nên có chút quỷ dị. Thôi Vô Nhân trầm mặc nhìn Tô La, một lúc lâu sau duỗi tay nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nõn nà hồng hào đầy vẻ nghiêm túc, cười như không cười nói: “Nương tử, nàng sẽ không cho rằng ta ở sau lưng phá rối, mới truyền ra chuyện

bổ trang Vân Cẩm vài vốc có vấn đề về chất lượng chứ?”

Tô La trầm mặc không nói, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng khi nghe thấy Thôi gia có mở bổ trang, mà chỉ có huynh đệ Thôi gia biết chuyện này, trong lòng nàng quả thật hiện lên ý nghĩ này. Nhưng mà nghiêm túc nghĩ lại, nàng liền biết nàng nghĩ sai. Nàng thấy rất rõ ràng, Thôi Vô Nhân quả thật là một thương nhân thông minh lanh lợi, nhưng cũng không phải loại gian thương quỷ kế đa đoan giả dối.

Thế là, Tô La xác định suy nghĩ trong lòng, đứng người dậy ánh mắt nhìn chằm chằm Thôi Vô Nhân, trịnh trọng nói: “Tuy rằng bên ngoài đều nói chàng là một thương nhân không từ một thủ đoạn nào, nhưng ta biết chàng tất nhiên sẽ không làm ra loại việc hèn hạ đó.”

Thôi Vô Nhân bỗng nhiên cười, duỗi tay khẽ vuốt khuôn mặt hồng nhuận: “Nàng nói không sai, đích thực không phải ta làm, nhưng vài vốc nhà bọn họ xảy ra vấn đề cũng là thật. Đơn giản mà nói chính là huynh đệ Vân gia đều không nghĩ đến chừng quây bọn họ tín nhiệm lại làm ra việc thay mặt đổi đảo, tuy nhiên đây đều là chuyện nhà bọn họ, không liên quan gì với chúng ta.”

Tô La yên lặng nghe, trong lòng nghĩ hóa ra thực sự có chuyện như vậy. Trước kia không phải chưa từng thấy ví dụ tương tự, nhưng khi loại chuyện này xảy ra ở bên cạnh, còn thực sự có chút khiến người ta giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Ngày mồng tám tháng chạp này, món ăn khiến người ta khó quên nhất tất nhiên chính là cháo mồng 8 tháng chạp. Nói về cháo mồng 8 tháng chạp này, đây còn mới là mở đầu. Bề ngoài nghe giống như là chỉ cần ít loại nguyên liệu rồi nấu ra một nồi cháo mồng 8 tháng chạp sền sệt, sự thật cũng không phải như thế.

Đại đa số nhà nông nghèo khổ đều là tùy tiện gom đủ vài loại nguyên liệu nấu thành một nồi cháo nóng đối phó là xong, mà cháo mồng 8 tháng chạp của người xưa, nguyên liệu cần dùng đến sợ là đếm cũng đếm không hết.

Kiếp trước Tô La không chú ý ngày mồng tám tháng chạp này lắm, cuộc đời này cũng chưa từng hưởng dụng ý nghĩa của cháo mồng 8 tháng chạp. Ở Tô gia ngày mồng tám tháng chạp, đều là trực tiếp đem gạo để dành từ lâu, cộng thêm một ít đậu phộng, đậu đỏ, đậu tương gom ở một chỗ nấu cháo. Khi đó bó củi cũng không được lãng phí, nấu cháo lửa hầu như không đủ, nguyên liệu không đủ, nấu ra cháo mồng 8 tháng chạp tất nhiên là hương vị kém xa cháo mồng 8 tháng chạp chính tông.

Ở cái triều đại này, ngày mồng tám tháng chạp là ngày quan trọng. Tô La đến nơi đây mới trải qua ngày mồng tám tháng chạp lần đầu, tất nhiên là chán chứa mong đợi. Mặc kệ nói thế nào, tập tục ngày mồng tám tháng chạp ăn cháo mồng 8 tháng chạp quả thật rất có ý nghĩa, nhất là đối với người đến từ ngàn trăm năm sau mà nói, giờ phút này có thể tự mình cảm nhận lại tập tục này, trăm ngàn năm qua, có lẽ chỉ có mình nàng.

Thế là, đến lúc ăn cơm tối, Tô La cũng không ăn cơm, trực tiếp ăn hai chén cháo mồng 8 tháng chạp thơm ngọt sền sệt, thêm mấy miếng điểm tâm ngọt, bụng cũng căng tròn vành vạnh. Mặc kệ là nàng hay là em bé trong bụng, cả hai đều được ăn một bữa cơm chiều ngon lành.

Thôi Vô Nhân thấy nàng thích ăn cháo mồng 8 tháng chạp như vậy, sau khi trở lại phòng liền cười duỗi tay ôm nàng vào trong ngực. Khoảng khắc đó, hai người nằm song song trên giường, chỉ thấy Thôi Vô Nhân khẽ khạc môi: “Nếu như thực sự thích ăn cháo này, ngày khác lại bảo đầu bếp nấu một nồi, như vậy có thể tiếp tục ăn.”

Tô La vô cùng tự nhiên duỗi hai cánh tay ôm cổ hắn, đầy ý cười mở miệng: “Chàng cho rằng cháo mồng 8 tháng chạp này là thiên hạ đệ nhất mỹ thực hay sao? Nếu mà thi thoảng ăn được một hai lần, hương vị quả thật là ngon đến không phản đối. Nhưng nếu mà mỗi ngày ăn như vậy, dù là mỹ thực cũng sẽ khiến người ta cảm thấy chán ngấy.”

“Điều này cũng đúng, vậy chờ khi nào nàng muốn ăn, lại phân phó đầu bếp nấu một chút cho đỡ thèm ăn.” Thôi Vô Nhân nói rồi cúi đầu hôn một cái lên đôi môi hồng thắm của Tô La, dừng một chút lại nói: “Bánh bao chiên mà nàng nói khiến đầu bếp từ lâu tán thưởng, bọn họ đều nói chưa từng nghĩ đến bánh bao còn có thể ăn như vậy, hương vị quả thật ngon hơn so với bánh bao bình thường. Nước tương cũng phong phú, chấm vào một ít tương, hương vị cũng khác đi, ngày mai từ lâu bắt đầu đưa ra món bánh bao chiên này.”

“Vừa mới ăn no lại ở bên tai ta nói ăn, chẳng lẽ thực sự muốn đem ta nuôi cho béo?” Ánh mắt Tô La nheo lại giống như là oán trách vậy, một bàn tay nhéo nhéo eo gầy gò của Thôi Vô Nhân. Nàng không dùng lực, một chút khí lực đối với Thôi Vô Nhân chẳng những không đẩy nổi bất kỳ tác dụng nào, ngược lại khiến hắn cười càng thêm xán lạn.

“Chủ ý này không tệ, bây giờ nương tử là một người ăn hai người bổ. Ăn như vậy cũng không thêm được tí thịt nào, nếu mà ở bên tai nàng nói thêm vài lời về món ngon có thể khiến khẩu vị nàng tốt lên, vì phu càng vui sướng mỗi ngày nói một lúc. Nếu mà nàng không ngại phiền, mỗi ngày nói mấy thứ cũng có thể.”

“...”

Trong phòng ánh nến yên lặng cháy, giọt nến men theo thân nến chậm rãi trượt đến đế nến, ngưng kết thành từng đóa hoa nến. Thỉnh thoảng gió lạnh từ trong màn dần dần biến mất, ngoài phòng gió lạnh từng trận, cũng không xuyên thấu tầng tầng lớp lớp vào trong nhà được.

Đợi đến lúc trăng lên đỉnh đầu, bóng tối càng có vẻ thâm trầm. Bốn phía im ắng, chỉ còn lại tiếng gió lạnh gào thét.

Ngày kế, trời vẫn tờ mờ sáng, Thôi Vô Nhân đã tỉnh lại. Ôn nhu ngắm đầu Tô La rụt ở trong chăn, sau đó nhẹ chân nhẹ tay xuống giường. Hắn rất muốn bồi nằng ngủ thêm một lúc, nhưng khoảng thời gian có chút bận. Chỉ cần xong việc trong khoảng thời gian này, đến lúc đó là có thể ở trong nhà bồi nằng.

Thôi Vô Nhân mặc xong xiêm y lại quay đầu nhìn Tô La đã cuộn thành 1 đoàn, khóe miệng không nhịn được nâng lên, yên lặng nghĩ phải tìm thời gian để thỉnh giáo nhị đệ. Bây giờ nhị đệ đã có vợ có con gái, ngày ngày như được tắm gió xuân. Lúc trước ở trong nhà bồi đệ muội, không biết so với hắn nhiều kinh nghiệm hơn không, phải thực sự thỉnh giáo một phen mới được.

Chờ đến khi Tô La tỉnh lại, sắc trời đã sáng trưng. Ngày mồng tám tháng chạp trôi qua, thời tiết càng nhanh chóng lạnh lẽo. Chỉ qua thời gian một đêm, Tô La liền cảm nhận được nhiệt độ lại giảm xuống không ít. Loại khí hậu thuận thiên nhiên ở cổ đại này, đến mùa đông nếu so với hiện đại bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng nhà kính nên lạnh hơn nhiều.

Lưu lại ký ức khiến nàng tỉnh tường biết rằng không được bao lâu nữa, ông trời sợ là sẽ làm tuyết rơi. Trong ký ức mùa đông đều rất tàn khốc, ở ngôi làng nhỏ Tô gia thôn, đại đa số người trong thôn đều không thích mùa đông. Không có gian phòng sát bếp lò ấm áp, không có quần áo dày để giữ ấm, thời tiết mùa đông chỉ có thể bị ngày đông giá rét dày dặc. Nhưng mà, mọi người trong thôn lại mâu thuẫn mong đợi tuyết rơi, chỉ vì tuyết rơi triệu năm được mùa.

Ban đầu Tô La ban đầu ở thành phố phương nam, nhiều năm trôi qua chưa từng thấy tuyết rơi. Tuy nhiên nàng đã từng đi qua phương bắc xem cảnh tuyết, độ ẩm nơi đó quả thật có thể khiến người đông lạnh thành que kem. Mà sau khi nàng đi qua phương bắc một lần, rốt cuộc không dám chạy đi phương bắc xem cảnh tuyết, bởi vì nơi đó đông lạnh đến thở cũng đặc biệt khó khăn.

Vừa mới mặc quần áo từ té không lâu, gian ngoài liền truyền tới tiếng đập cửa, vào lúc này gõ cửa, không cần nghĩ liền biết là hai cô nha hoàn. Tô La ngẩng đầu cao giọng đáp lại một câu, sau đó đi giày xuống giường, tiếp đó đi đến chỗ bàn trang điểm.

Tiến vào chính là Xuân Hồng và Đông Thanh, trong tay Xuân Hồng bưng một bồn nước ấm rửa mặt, mà còn lại trên tay Đông Thanh là một đĩa bánh bao hấp và cháo cá. Cháo cá hẳn là vừa mới nấu xong, lúc này đầy khí nóng, nói tới cháo cá này vẫn là Tô La phải hỏi đầu bếp nữ.

Còn nhớ lần đầu nói với Vương Tiểu Đại thai phụ có thể uống thêm một ít cháo cá, Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu đều có vẻ mặt mờ mịt. Hồi kỹ mới biết các nàng trước giờ chưa từng uống cháo cá, nói cái gì mà mùi cá tanh như vậy, dùng thịt cá nấu ra cháo sao có thể nuốt trôi vân vân.

Tô La nhớ lại trước kia trên đường thấy các loại bữa sáng, chúng loại cháo còn có rất nhiều, có cháo hoa cháo cải cháo ngô cháo thịt nạc, nhưng chưa từng thấy cháo cá cháo cua hay loại cháo tương tự. Chiều theo mà nói, hai người Vương Thôi chưa từng nếm thử cháo cá cũng không phải chuyện gì kỳ quái, ai bảo nơi này không lưu hành loại cháo này.

Tô La biết chỉ dựa vào lời nói khẳng định không thể khiến các nàng ấy tin phục cháo cá kỳ thật rất ngon lành, thế là liền tự mình xuống bếp nấu một nồi cháo cá thơm ngào ngạt. Mới đầu hai người Vương Thôi nhìn cháo cá nửa buổi cũng không dám uống, thẳng đến khi Tô La uống xong hơn phân nửa chén cháo cá, các nàng ấy mới chậm rãi uống một ngụm cháo cá. Về phần kết quả, không cần nói, tất nhiên là hai người đều bị vị ngon cháo cá khiến khẩu vị tốt thêm.

Đợi đến khi Thôi Vô Nhân nếm qua hương vị cháo cá, lúc này liền hỏi Tô La cháo cá này có thể để tới bán ở tửu lâu hay không. Lúc nghe thấy Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu đều chưa uống cháo cá bao giờ, Tô La liền nghĩ ra đem cháo cá mang tới tửu lâu, cũng nghĩ đợi Thôi Vô Nhân nếm qua hương vị thì sẽ nói chuyện này. Thôi Vô Nhân đã nhắc tới trước nàng một bước, nàng cũng trực tiếp nói ra ý của nàng.

Sau đó không qua mấy ngày, tửu lâu Thiên Duyệt lại đẩy ra một món cháo cá mới. Nghe nói vừa mới bắt đầu nghe đến cháo cá, không ít khách nhân đều đối với loại cháo này ôm thái độ hoài nghi. Bản thân thịt cá đã có hương vị tanh, dùng thịt cá nấu ăn, nếu không xử lý tốt sẽ có mùi tanh, càng huống chi là dùng thịt cá tới nấu cháo, vị tanh càng thêm dễ dàng tan vào trong cháo, cũng không biết cháo sẽ biến thành cái hương vị gì. Thẳng đến khi có một khách nhân nào đó yêu thích nếm thức ăn tươi uống một chén cháo cá, vừa lòng gật đầu khẳng định món cháo cá này, không ít khách nhân thích nếm thức ăn tươi lục tục gọi một chén cháo cá.

Sau đó, món cháo cá mới ở tửu lâu Thiên Duyệt đẩy ra được không ít khách nhân yêu thích, một là mấy khách nữ thích ăn mấy thực vật thanh đạm, cháo cá rất được các nàng xem trọng. Nghe nói sau khi có người ở tửu lâu uống cháo cá, còn cố ý mua cá về nhà nấu cháo. Về phần nấu ra cháo ra sao, vậy thì không được biết rồi.

Dùng bữa sáng xong, Tô La bảo Đông Thanh tìm Thôi Tố Nhu tới cùng nhau đi Quê Hương viện thăm Vương Tiểu Đại còn ở cử, thuận tiện cũng nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nảy nở của em bé. Thôi Tố Nhu vừa nghe thấy Đông Thanh tới, lập tức liền theo tới đây. Nàng ấy sớm đã muốn tới nhìn xem, nhưng ngại nhị ca của nàng ấy cũng ở đây, một mình nàng ấy thật sự sao có thể không biết ngượng mà qua đó. Bây giờ nghe thấy Tô La cũng muốn qua, tất nhiên là cao hứng phấn chấn đi tới.

Đợi hai người đến Quê Hương viện, vừa vặn Thu Vận đang bưng nước ấm trở về ân cần thăm hỏi các nàng một câu, sau đó đi trước các nàng một bước để vào bảm báo. Tô La bây giờ đối với việc có khách tới thăm, nha hoàn đi trước bảm báo một tiếng này cũng không còn lạ nữa. Có người đi trước bảm báo kỳ thật cũng rất tốt, có thể ngăn ngừa gặp phải trường hợp lỡ mà lỡ mờ tới chơi mà vừa vặn gặp phải tình huống lúng túng nào đó.

Không lâu sau, Thu Vận lần nữa ra ngoài nghênh đón Tô La và Thôi Tố Nhu vào trong phòng. Tô La đặc biệt để ý xem một vòng, Thôi Vô Nhân không ở trong phòng, có một loại cảm giác thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tinh thần cũng buông lỏng rất nhiều.

“Nhị tẩu, bây giờ cảm thấy như thế nào?” Thôi Tô Nhu vừa đi vào phòng trong liền cười tit mắt hỏi Vương Tiểu Đại, con mắt dạo qua một vòng lại không thấy em bé: “Sao không thấy Tiểu Dung Dung? Chẳng lẽ còn đang ngủ?”

Vương Tiểu Đại khẽ gật đầu, khoe môi tách ra một nụ cười từ ái: “Không lâu vừa mới đôi tình, bà vú cho ăn sau đó liền ôm trở về phòng, bây giờ chắc đang ngủ. Tôi hôm qua khóc rống một đêm, mệt mỏi khiến bà vú cũng một đêm không ngủ.”

“Nghe nhị tẩu nói như vậy, em bé giống như thật phiền toái, muội sợ nhất chính là em bé khóc.” Thôi Tô Nhu nghĩ nàng trước kia đến nhà bạn, em bé trong nhà bạn hữu khóc đến như sắp thủng màng nhĩ, thật sự có chút chịu không nổi tiếng em bé khóc.

“Chờ khi muội có em bé, sẽ không nghĩ như vậy nữa.” Tô La thấy vẻ mặt Thôi Tô Nhu tránh không kịp, có chút buồn cười khoe môi cong lên. Trước đây nàng cũng cảm thấy như vậy, nhưng sau khi mang thai tâm tình có thay đổi rất lớn, bây giờ chỉ mong đợi em bé nhanh chút lớn dần.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Đào mắt liền đến 16 tháng chạp, khi đêm khuya yên tĩnh, bầu trời chậm rãi rơi từng bông tuyết trắng muốt. Bông tuyết giống như là sợi bông, xoay tròn chậm rãi bay trên nóc nhà, chạc cây, trên đất. Trong vòng một đêm, cả vùng đất đều trải lên một tầng tuyết, nổi bật trong ban đêm u tối yên tĩnh.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, để mắt nhìn lại đều là trắng xóa một mảnh. Từng nóc nhà đều phủ lên một tầng tuyết mỏng, pho lớn ngõ nhỏ cũng phủ kín tuyết. Lúc này tuyết vẫn không ngừng rơi, chiếu theo tình hình như vậy mà xem, qua thêm mấy ngày nữa, có thể không còn là một tầng tuyết mỏng nữa, mà là một lớp tuyết dày.

Tuy rằng ấn tượng trong mùa đông sớm làm Tô La hiểu rõ, nhưng tự mình cảm nhận mùa đông đến cực lạnh, nàng vẫn cảm thấy mùa đông nơi này thực sự quá lạnh. Trong phòng còn đỡ, có lò sưởi, ở trong phòng nóng hằm hập. Nhưng nàng cũng không thể ở mãi trong phòng, ăn cơm hay làm gì đều phải ra ngoài. Mà chỉ cần ra ngoài một cái, nàng liền cảm nhận được ở bên ngoài gió lạnh vô tình tàn sát bừa bãi như thế nào, đông lạnh làm khớp hàm nàng run lên.

Vì điều này, Tô La mỗi lần ăn cơm xong đều vội vàng vàng chạy về phòng, vẫn không biết sau khi nàng vừa rời khỏi, Vương Tiểu Đại và Thôi Tô Nhu hỏi thăm nhau thời tiết phải chăng thực sự lạnh như vậy, hoặc là hôm nay cảnh tuyết đẹp như vậy, sao đại tẩu đều không muốn ngắm cảnh tuyết một chút vân vân...

Tô La vừa mới trở về phòng không lâu, Thôi Vô Nhân cũng theo sau về phòng, trong tay còn cầm một phong thư. Tô La trước cũng từng thấy hần thỉnh thoảng nhận được thư tín, thật sự cũng không để ý chuyện này. Thẳng đến khi Thôi Vô Nhân đem thư đưa cho nàng, nàng mới kinh ngạc chớp chớp mắt. Có vẻ như người nàng quen đều ở trên trần hoặc là trong thôn đi, sao nàng lại có thư tín nhỉ?

Tuy rằng vô cùng kinh ngạc, nhưng nàng vẫn nhận thư, cũng không tận lực tránh Thôi Vô Nhân, lúc này xé mở thư đóng kín. Thôi Vô Nhân chỉ lẳng lặng nhìn nàng một cái, sau đó đi đến bên cạnh bàn rót chén trà. Lại nhìn Tô La đang vui đầu xem thư một cái, tiếp đó cầm lấy một tách trà khác rót một chén nước ấm.

Tô La cực kỳ nghiêm túc xem nội dung trong thư, từ lúc bắt đầu kinh ngạc càng về sau càng kinh ngạc, lại từ kinh ngạc đến im lặng. Chờ nàng đọc thư từ đầu tới cuối, nhất thời cảm thấy đầu choáng váng hồ hồ, ánh mắt mang theo xin giúp đỡ nhìn về Thôi Vô Nhân ngồi ở bên cạnh bàn uống trà.

Thôi Vô Nhân rất ít khi thấy nàng lộ ra thần sắc như vậy, không nhìn được có chút vui mừng không tên. Hần vẫn cảm thấy Tô La hiểu biết quá nhiều, hần đều rất ít khi thấy một mặt nhu nhược của nàng. Lúc này khó khi được thấy tiểu thê từ yếu ớt như thế, nhất thời là trăm cảm xúc lẫn lộn.

“Trong thư nói gì đó? Lại khiến nàng khó xử như thế.” Thôi Vô Nhân đứng dậy, tiến lên hai bước đỡ nàng đi đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng ấn bờ vai nàng để nàng ngồi xuống, sau đó đem chén nước ấm chuyển qua trước mặt nàng, ánh mắt ôn nhu đợi nàng trả lời.

Thôi Vô Nhân sẵn sóc đặc biệt hưởng thụ, Tô La chăm chú nhìn ánh mắt ôn nhu, tâm tình dần dần bình tĩnh lại. Đem thư trong tay đưa cho Thôi Vô Nhân, chờ hần nhận lá thư, nàng liền lẳng lặng đợi hần xem xong thư.

Chốc lát, Thôi Vô Nhân liền đem trong thư nội dung một chữ không lâu xem xong, mân thành dây nhỏ môi mỏng hơi hơi câu lên, mắt trung nhanh chóng hiện lên nhất ti đậm đậm hứng thú. Đem thư tín dựa theo ban đầu nếp chiết hảo, nhiên hậu điện sắc bình tĩnh đưa trả cho Tô La.

“Chu phu nhân ở trong thư nói cũng có lý, ở Trữ châu lớn như thế, loại thú bông này rất được trẻ em hoặc là cô nương xem trọng, đích xác có khả năng chiếm cứ thị trường. Dù sao Trữ châu nói thế nào cũng là một thị trấn dồi dào, muốn đi kinh thành đều phải qua đây. Nếu mà ở chỗ ấy mở tiệm thú bông, có lẽ không được bao lâu sẽ có thể truyền đến kinh thành.”

Nói tới đây, Thôi Vô Nhân ngừng lại, không tiếp tục nói tiếp nữa. Hai mắt sâu thẳm trầm tĩnh nhìn Tô La, phảng phất như mặc kệ nàng cho ra loại quyết định nào, hần cũng sẽ ủng hộ. Chỉ là ánh mắt sâu thẳm trở nên càng thâm thúy khó lường, làm cho không người nào có thể hiểu rõ trong cặp mắt kia

muốn biểu đạt ý gì.

Tô La kiếp trước làm ngành dịch vụ, tâm tư vừa phải tinh tế mẫn cảm, hơn nữa hai người trở thành vợ chồng cũng có chút thời gian, hiện tại cả con cũng đang chậm rãi lớn dần, tất nhiên rất nhanh đã phát hiện Thôi Vô Nhân khác thường.

Tuy rằng loại cảm giác này đặc biệt nhỏ nhặt, nhưng nàng vẫn nắm bắt được loại khác thường này.

“Tuy rằng ta vẫn nghĩ muốn đem một loại thú bông đẩy ra ngoài thị trấn xa hoa, nhưng Trữ châu dù sao cũng là đường xá xa xôi, ta chẳng hề nghĩ vì chuyện này mà chạy đến Trữ châu.”

Tô La không biết sao nàng đột nhiên nói về chuyện này, chỉ là cảm thấy rất muốn đem mọi việc nàng nghĩ giờ phút này nói với Thôi Vô Nhân.

Đã từng có một đoạn năm tháng, nàng tuổi còn trẻ đã bước vào xã hội. Có kinh nghiệm nhiều chuyện như vậy, nàng đã sớm chán với loại khuôn mặt tươi tắn chào đón người khác, tranh giành cầu xé lẫn nhau, cuộc sống người lừa ta gạt. Khi còn làm công việc phổ thông, nàng cần cù chăm chỉ hoàn thành công việc mỗi ngày, chỉ sợ một lần không cẩn thận là bị đuổi việc.

Nhưng mà, người sống trên đời tất nhiên không ngăn được phải cùng người khác tiếp xúc. Ở chỗ này, nàng tìm đến việc nàng thích làm. Ngẫu nhiên dành chút thời gian đến xưởng nhỏ xem xét, thời gian còn lại đều có thể dùng để thiết kế xiêm y mới hoặc là thú bông mới. Không cần ra ngoài nghĩ một đằng nói một nẻo ứng phó với các loại nhân sĩ, mỗi ngày trôi qua bình thản ấm áp, nàng vẫn cảm thấy hài lòng thỏa dạ.

Thôi Vô Nhân nghe lời nàng nói, đột nhiên chậm rãi cười lên, mỉm cười tự nhiên mê người khiến người ta nhìn thấy có chút đẹp mắt. Hai người hiểu rõ lòng nhau, nhìn về nhau nở nụ cười. Trong phút chốc, băng tuyết mùa đông tựa như mùa xuân hoa nở, chỉ cảm thấy lòng mình ấm áp.

Sau khi ngủ trưa tỉnh lại, Tô La đến thư phòng tìm Thôi Vô Nhân, nhờ hắn giúp nàng viết thư hỏi âm. Nàng tuy biết chữ cũng viết được chữ, nhưng lại không dùng được bút lông. Nếu để cho nàng dùng bút lông, không biết được sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian và giấy; nếu mà dùng lông gà làm bút, cũng không biết đối phương sẽ đọc như thế nào.

Hơn nữa, nàng cũng không phải người cổ nhân nho nhã ngôn luận, đọc phong thư đều đã hao phí nhiều tinh thần, huống chi là viết thư, còn không bằng để Thôi Vô Nhân giúp nàng viết. Chỉ cần nàng đem ý nghĩa đại khái nói cho Thôi Vô Nhân, tin rằng hắn sẽ biểu đạt được lời nàng muốn nói.

“Tướng công, chàng nói Chu công tử có phái người tới đây không?” Thăng đến khi Thôi Vô Nhân viết thư xong, Tô La mới chậm rãi lên tiếng hỏi.

Điều thị nói với nàng trong thư, đoạn đầu nói về đại khái trước đây giảng nàng ấy làm sao đến được trấn Vân Lâm, đoạn còn lại là giúp tướng công nàng ấy là Chu Bác Giang hỏi thăm Tô La có ý ở Trữ châu mở cửa tiệm thú bông hay xưởng nhỏ hay không. Tô La ngay từ đầu lại không nghĩ đến Điều thị sẽ cùng nàng nhắc tới chuyện lúc trước tới trấn Vân Lâm, tuy nhiên đây cũng không phải là chuyện gì quan trọng, quan trọng hơn là Chu Bác Giang đã nói về chuyện cửa tiệm thú bông hay là xưởng nhỏ.

Chiều theo ý Điều thị truyền đạt lại ở trong thư, Chu Bác Giang dường như hi vọng nàng có thể ở Trữ châu mở một xưởng nhỏ, sau đó hắn liền mở một tiệm thú bông, đây cũng là nguyên nhân Thôi Vô Nhân thấy thư có chút khác thường. Nhưng mà, nàng cũng không có ý rời trấn Vân Lâm ra ngoài phát triển, trước khi xuất giá đã không, sau khi lấy chồng càng thêm không, huống chi bây giờ nàng còn có em bé.

Tuy nàng có ý đẩy con rồi ra ngoài bán rộng rãi, nhưng không đại biểu nàng sẽ xa rời quê hương mở rộng việc thú bông. Theo nàng bây giờ mà nói, thay vì chạy ngược chạy xuôi, không bằng ở một chỗ, chỉ làm một người dân nhỏ bé vui vẻ. Nếu mà Chu Bác Giang có tâm bản việc làm ăn này, nàng tin sẽ có cách giải quyết.

“Theo ta thấy, hắn sẽ phải tự mình đến. Chu phu nhân ở xưởng nhỏ thời gian dài như vậy, bản thân lại không phải một phụ nhân bình thường, hơn nữa nàng ta lại biết rõ Trữ châu nhân văn phong tình, nàng ta có khả năng thấy sự tình có lẽ đều không như người ta tưởng tượng. Có phu nhân như vậy ở bên, Chu Bác Giang khẳng định sẽ không quyết định sai.”

Thôi Vô Nhân nói rồi để nét mực khô rồi đưa thư cho Tô La, lại nói: “Nhìn xem có chỗ nào không ổn thỏa không?”

Tô La xem một lần, đem ý nàng muốn biểu đạt nói ra rõ ràng, tuy nhiên đọc vẫn thực sự hao tâm tốn sức, có chút làm người ta đau đầu: “Không có gì không ổn thỏa, chỉ là ta thấy đầu đặc biệt đau, xem ra ta phải thực sự đọc nhiều thư hơn mới được, bằng không đọc phong thư cũng phải tốn thật nhiều thời gian.”

Thôi Vô Nhân cười một chút, lập tức ôm nàng đến trên đùi ngồi, xem đôi nhu nhuộn nộn nà hồng hào, nhìn không được hôn lên. Hai người môi răng quấn quýt, nước bọt ngọt ngào hòa tan trong miệng nhau, càng hôn càng không muốn buông nhau ra...

Thư đến buổi sáng ngày hôm sau đã đưa đến trạm dịch, Tô La nghĩ lúc này đã gần cuối năm, ở trong thư nàng nói để khi hết năm hoặc là năm sau lại nói chuyện thú bông cẩn thận. Dù sao nàng cũng không muốn vào lúc này bận tới mảy tới mạt, thật không dễ dàng chờ đón năm mới, nàng vẫn hi vọng được nghỉ ngơi một chút.

Cũng là hôm nay, Tô La từ Thôi Vô Nhân biết được một tin tức, bởi vì vải của bộ trang Vân Cẩm thực sự là theo hàng nhái, đã bị nha môn nghiêm lệnh cấm trong năm không được mở cửa tiệm, phải chờ đến ba tháng sau đó mới được mở cửa tiệm, hơn nữa bộ trang bọn họ cũng không thể tham gia cuộc thi may xiêm y gần mấy năm, để tránh làm hỏng thanh danh trấn Vân Lâm.

Tô La đối việc này không có hứng thú, dù sao bộ trang Vân Cẩm khai không khai nghiệp hay là không dự thi đều không liên quan gì đến nàng. Nàng đối với bộ trang nhà mình đặc biệt cảm thấy hứng thú, vẫn rất tò mò bộ trang trấn trên là Thôi Vô Nhân mở, nhưng Thôi Vô Nhân không nói với nàng, chỉ

nói muốn chờ đến năm sau mới nói với nàng.

Nàng thật sự không hiểu Thôi Vô Nhân vì sao muốn kiên trì đến năm sau mới có thể nói với nàng, tuy nhiên ngẫu nhiên đoán được bố trang đó là của nhà mình, cũng là có chút niềm vui không tên. Ngẫu nhiên ra ngoài thấy bố trang nào đó, nàng liền nhìn không được ngắm cửa hàng yên lặng nghĩ : chẳng lẽ là gian này?

Đương nhiên, nàng cũng không chứng thực với Thôi Vô Nhân, hẳn vẫn đều kiên trì tới cùng, nói muốn qua năm sau nói cũng chỉ năm sau mới chịu nói. Bây giờ chứng thực với hẳn cũng chỉ có thể nhận được một nụ cười như không cười, tuy rằng hẳn cười thật sự rất dễ nhìn, nhưng loại cảm giác khiến người sợ hãi vẫn là càng ít càng tốt. Vì vậy, Tô La tuy rằng biết Thôi gia có bán vải dệt, nhưng vẫn không biết gian nào mới là bố trang nhà mình

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77

Trời còn chưa sáng, Tô La đã phát hiện ra động tĩnh ở bên cạnh, hơi hơi mở to đôi mắt có chút sương mù, mơ hồ nhìn Thôi Vô Nhân đang lặng lẽ đứng dậy, sau đó lại giúp nàng dèm chăn cẩn thận không cho chút gió lọt vào, làm cho chăn ấm hằm hập khiến nàng không nghĩ tới.

Thôi Vô Nhân phát hiện ra đôi mắt đang hé mở tí hi, nhìn khuôn mặt nàng vẫn đầy buồn ngủ, duỗi tay cách chăn vỗ vỗ sau lưng nàng, hạ thấp giọng ôn nhu nói: “Nàng ngủ thêm một lúc nữa, ta đi thư phòng xem một chút sổ sách trước, đợi lát nữa lại trở về gọi nàng dậy dùng bữa sáng.”

Mấy ngày nữa là sắp hết năm, hẳn muốn thừa khoảng thời gian này thẩm tra sổ sách một lần nữa, tránh đến lúc đột nhiên có người tới đây kiểm tra thuế sẽ loạn tay loạn chân. Nghĩ đến đây, đầu hẳn liền đau, không tới sớm không tới trễ, năm nào cũng tới vào lúc bận rộn, thực sự khiến người ta mất kiên nhẫn cực kỳ.

Tô La mở to đôi mắt lim dim nhìn hẳn, có chút lo lắng bầu nói: “Chàng ăn chút bữa sáng rồi lại đi thư phòng, sáng sớm cái gì cũng không ăn đã bắt đầu bận việc, hơn nữa cũng đều là mấy công việc trí óc. Tục ngữ nói: người là sắt cơm là thép, không ăn một chút sao có thể làm gì được.”

Tuy rằng không hiểu rõ “công việc trí óc” trong lời nói kỳ quái của Tô La là cái gì, Thôi Vô Nhân cũng không hỏi nhiều nghĩ nhiều, chỉ là ôn hòa cười cười sau đó gật gật đầu: “Được, ta sẽ nhớ ăn một chút gì đó trước rồi làm việc.”

Nói xong lại vỗ vỗ chăn, sau đó nhẹ chân nhẹ tay xoay người đi ra ngoài. Thẳng đến khi bóng lưng của Thôi Vô Nhân biến mất khỏi tầm nhìn, Tô La mới nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Nhưng không biết vì sao, đột nhiên lại không buồn ngủ, mở mắt nhìn chòng chọc nửa ngày, ngó ngó, bắt tri bắt giác liền ngủ .

Có lẽ là thai phụ ham ngủ, Tô La lần nữa tỉnh lại là bị đánh thức, đánh thức nàng không phải ai khác, chính là Thôi Vô Nhân. Con mắt híp lại nhìn Thôi Vô Nhân thần thái sáng láng, Tô La lại chui vào trong chăn. Bên ngoài quá lạnh, nàng thật sự không muốn rời giường.

Nhìn nàng bị đánh thức mà đáng về bất tỉnh bất nguyện, Thôi Vô Nhân có chút dờ khóc dờ cười nói: “Lạnh cũng phải dậy ăn một chút gì rồi lại ngủ, bằng không đợi lát nữa đói sẽ làm nàng khó chịu, huống hồ bây giờ nàng đang có mang, không thể để đói như vậy.”

Vốn Tô La chỉ có một chút ngọt ngát, nhưng vừa nghe đến từ “Đang có mang” này liền trở nên càng thêm ngọt ngát . Nàng nâng mắt nhìn Thôi Vô Nhân phía đầu giường, vẫn là tuấn nhan quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng nàng lại cảm thấy dường như hẳn có chút không giống trước, tựa như hẳn coi trọng là con mà không phải nàng.

Nghĩ đến đây, Tô La hơi hơi nhú mày, nâng tay nhẹ nhàng gõ gõ đầu mình, cố gắng ném cái suy nghĩ kỳ quái này đi. Nàng nghĩ, bây giờ nàng tám phần chính là bệnh trạng mọi người thường nói thời gian mang thai tính khí biến hóa lớn, hơi có chút không hài lòng liền cảm thấy buồn bực hoặc là ngọt ngát.

“Tướng công, có phải chàng cảm thấy ta quá lười hay không, chỉ vẫn muốn đi ngủ thôi?” Tô La cũng không nghiêm túc nghĩ, lời nói này ở trong lúc lơ đãng nói ra miệng, cùng với ánh mắt u buồn nhàn nhạt, tâm tình cũng có chút buồn bực không tên.

Thôi Vô Nhân nghe lời nói này, lúc bấy giờ liền giạt mình một cái, có chút không hiểu sao nàng đột nhiên hỏi vấn đề như vậy. Phục hồi tinh thần lại chăm chú nhìn ánh mắt mơ hồ không có chút dối trá nào, có chút buồn cười khẽ vuốt cái trán trơn bóng, cuối cùng gương mặt hồng nhuận bóng loáng, nước lã một cái liếc trắng mắt không có tí uy lực nào.

“Nàng đang nghĩ đến đâu vậy ? Ta còn nghĩ nàng mỗi ngày đều chỉ lo bận rộn nghĩ thú bông mới hay là xiêm y mới, đều không biết làm thế nào mới có thể để cho nàng nghỉ ngơi cho tốt. Bây giờ thấy nàng ngủ ngon như vậy, cao hứng còn không kịp, có chỗ nào cảm thấy nàng lười chứ.” Thôi Vô Nhân nhếch môi cười cười, trong mắt hiện lên một tia cười đùa nhợt nhạt: “Ta còn nghĩ làm chuyện gì mới có thể để cho nàng ngoan ngoãn ngủ nhiều thêm, bây giờ như vậy lại làm ta có chút do dự xem nên làm hay là không nên làm .”

Nghe đến câu nói này, Tô La một bên không có ý tốt trừng mắt nhìn hẳn, một bên không chế không nổi mặt đỏ rực. Biết rõ lời nói này của Thôi Vô Nhân chỉ là đùa giỡn, nhưng nghe từ ngữ mờ ám như thế, nàng thực sự là không có cách nào giả vờ cái gì cũng đều chưa nghe thấy.

Từ khi Tô La mang thai tới nay, Thôi Vô Nhân liền bị lão đại phu ân cần dạy bảo, mang thai ba tháng đầu cực kỳ nguy hiểm, tốt nhất không được làm chuyện phòng the. Hẳn tất nhiên là cẩn thận nghe lời dạy bảo của lão đại phu, dù nói thế nào lão đại phu cũng nhiều kinh nghiệm hơn so với hân, càng huống chi hân còn thỉnh giáo riêng Thôi Vô Trần không ít kinh nghiệm phụ thân.

Cho nên nói, nam nhân cảm dục đã lâu cũng không phải chỉ đùa giỡn một chút mà thôi, chỉ là ngại vào lúc này chính xác không nên làm mấy chuyện đó, hân là một trượng phu kiêm phụ thân, đành phải tiếp tục chuỗi ngày đau khổ chỉ có thể xem không thể ăn.

Đội hai người ăn xong bữa sáng nghỉ ngơi một chút, Thôi Vô Nhân lại tiếp tục trở lại thư phòng bận việc. Tô La hôm nay cũng có chút việc muốn làm, cho nên nàng cũng chẳng quan tâm bên ngoài rất lạnh lẽo, trực tiếp mặc quần áo giữ ấm mùa đông vào, lại phủ thêm áo choàng lông hồ ly trắng thuần, chịu gió lạnh bước nhanh tới phòng khách chính.

“Phu nhân.” Hai người nha hoàn ở trong sảnh đem nước ấm và trà nóng để lên bàn cho Tô La, liền vội vàng cung kính phúc phúc thân.

“Các người tiếp tục làm việc của các người đi.” Tô La ngửi khí bình bình đạm đạm, nhìn ra nơi xa xa, vắng vẻ trống không không thấy một bóng người, thế là quay đầu nói cùng Xuân Hồng bên cạnh: “Xuân Hồng, em đi nhìn xem Vĩnh Khang ở đâu, tìm thấy hân thì mời hân tới đây một chuyến.”

Xuân Hồng trả lời “Vâng”, sau đó lĩnh mệnh mà đi. Bên kia Đông Thanh thấy Tô La đi đến một bên ghế dựa, tay chân lạnh lẽo cầm bình trà rót một chén nước. Trước đó đem cái chén tráng qua nước nóng một lần, sau đó lại rót nước ấm vào chén một lần nữa.

Không bao lâu sau, Xuân Hồng bị phái đi tìm hạ nhân Vĩnh Khang liền trở về, chỉ thấy Vĩnh Khang đi đến trước mặt Tô La liền cung kính lễ độ nói: “Bẩm báo phu nhân, chuyện phu nhân phân phó đã xử lý ổn thỏa, không biết phu nhân bây giờ định ra căn nhà đó, hay là thêm khoảng thời gian nữa lại quyết định.”

“Bây giờ là được. Người nói căn nhà này khoảng cách gần hơn trước, vị trí cũng tốt hơn.” Tô La thần sắc bình thản, không lâu nữa là sắp hết năm, nàng nghĩ thừa dịp khoảng thời gian này dời xưởng nhỏ đến chỗ mới.

Trước vẫn không tìm được căn nhà thích hợp, mất thời gian càng lúc càng gấp, thế là liền nói với Thôi Vô Nhân về chuyện này. Thôi Vô Nhân sau khi nghe lập tức phân phó hạ nhân Vĩnh Khang đi tìm chỗ thích hợp, mà nay qua thời gian mấy ngày, còn hi vọng người tên Vĩnh Khang này có thể tìm được cho nàng một nơi vừa lòng.

Không đến một phút đồng hồ, Vĩnh Khang liền đem mấy căn nhà hân tìm được nhất nhất nói với Tô La một lần. Bởi vì Tô La lúc trước đại khái nói một chút yêu cầu của nàng, hân có thể tìm được căn nhà phù hợp điều kiện cũng không phải nhiều, nhưng nếu ở trong đó đã định một căn ra, hân vẫn nắm chắc.

Mà sau khi Tô La nghe xong hân giới thiệu, quả thật rất vừa lòng gật đầu, trong lòng nghĩ Vĩnh Khang không hổ là người bên cạnh Thôi Vô Nhân, chỉ là đại khái nói với hân một lần, hân đã ghi tạc toàn bộ trong lòng, tìm được mấy gian nhà cũng thực sự phù hợp với yêu cầu của nàng.

“Ta muốn căn nhà gần ngõ Lâm Bắc, người đi cùng chủ nhà bàn tiền thuê và thời gian thuê trước, xong rồi cho ta một câu trả lời.”

“Nếu như phu nhân không còn chuyện gì khác, ta liền đi tìm chủ nhà thương lượng chuyện này.”

“Không còn việc gì nữa, người đi đi.”

Đều đã tìm được chỗ, chuyện còn lại cũng trở nên dễ như trở bàn tay. Đến buổi chiều, Vĩnh Khang liền thương lượng cùng chủ nhà tiền thuê và thời gian thuê, sau khi song phương ký văn kiện, Vĩnh Khang lập tức về trong phủ đem chuyện này báo cho Tô La.

Bởi vì gần đây thời gian quả thật quá gấp, Tô La biết được tin tức này sau đó liền đi xưởng nhỏ một chuyến. Đương nhiên không phải nàng đi một mình, Thôi Vô Nhân nghe thấy nàng muốn đi xưởng nhỏ, bảo Vĩnh Phúc chạy xe ngựa tới, tự mình bồi nàng đi một chuyến.

Xưởng nhỏ bây giờ nhân số là hai mươi bảy người, phần lớn đều là nữ tử từ mấy thôn xóm gần đó tới đây. Ngay từ đầu còn thương thương có mấy người nữ tử tới đây hỏi thăm còn thiếu người hay không, người xưởng nhỏ thật sự không còn chỗ thừa, hơn nữa không bao lâu nữa là sắp hết năm, Tô La cũng không thuê thêm người.

Dựa theo tình hình phát triển hiện tại mà xem, năm sau có lẽ sẽ thuê thêm mấy người nữa, tuy nhiên đó đều là chuyện kế tiếp, hiện tại tạm thời cố không được nhiều như vậy, vẫn là đem bên trong xưởng nhỏ dời đến chỗ mới trước, sau đó liền thuận tiện cho nhóm công nhân nghỉ đông, năm sau lại tiếp tục bắt đầu làm việc.

“Uyển Nhi, cô tìm hai người cùng Xuân Hồng cùng nhau đến chỗ mới nhìn xem. Ngày kia bắt đầu nghỉ đông, mừng 9 năm sau tới làm thú bông. Đến khi đó các cô thừa dịp khoảng thời gian này báo cho những người còn lại địa chỉ mới, để tránh các nàng đến khi đi nhầm chỗ.” Trước tiên cùng công nhân xưởng nhỏ nói về việc dời địa chỉ mới, chuyện Tô La muốn nói lúc này cũng không còn nhiều.

“Được, ta sẽ tìm hai người cùng nhau đi nhìn xem.” Trải qua mấy tháng thời gian, Tô Uyển Nhi càng thêm trầm ổn, nhất là khoảng thời gian gần đây làm việc đều đặc biệt ổn trọng, Tô La gặp chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi, rất có loại cảm giác “Kẻ sĩ xa nhau ba hôm, đường lau mắt mà nhìn”.

Khi Tô Uyển Nhi mang hai người cùng Xuân Hồng Vĩnh Khang xuất phát đi về địa chỉ mới, Tô La xoay người đi đến phòng làm việc, triệu tập cả nhà một lần nữa nói một lần về việc dời đi và nghỉ phép, thuận tiện giờ thân ngày kia tới đây nhận tiền công tháng này cùng với giúp dọn dẹp xưởng nhỏ.

Bận rộn gần hơn nửa năm, mọi người nghe đến cái tin tức này tất nhiên đặc biệt hưng phấn. Ở trong vòng nửa năm này, các nàng kiếm được tiền bạc

vượt xa các nàng tương tượng, có thể có tin mừng như vậy tất nhiên là vui mừng không thôi, đồng thời cũng hi vọng dùng tiền các nàng kiếm được về mua một ít hàng tết cho gia đình.

Sáng sớm hai ngày sau, Thôi Vô Nhân phân phó Vĩnh Phúc Vĩnh Khang mang người đến xưởng nhỏ đòi đồ đến địa chỉ mới. Một người đi đường đều là một lao động, chỉ một buổi sáng liền đòi mọi thứ xong xuôi. Lại dọn mọi thứ đến địa chỉ mới xong, công việc hôm nay mới tính xong xuôi.

Công nhân xưởng nhỏ giờ thân cũng lục tục tới, thấy gian phòng trong một đêm đã chỉ còn sót lại mấy bộ bàn ghế lúc ban đầu, nhất thời thực sự có chút không quen. Hai mươi người rất nhanh thu dọn gian phòng sạch sẽ, lĩnh tiền công sau đó cao hứng phấn chấn hẹn nhau ra đường đi dạo.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Thời gian buổi chiều, Tô La ngủ trưa giống như thường ngày. Chỉ là lần này không phải là đang ngủ rồi tự nhiên tỉnh giấc, mà là bị tiếng nói âm ỉ bên ngoài đánh thức. Chính là đang ngủ ngon giấc đột nhiên bị đánh thức, khó tránh sẽ khiến người ta sinh ra vài tia buồn bực.

“Xuân Hồng, bên ngoài sao âm ỉ như vậy?” Giọng nói không nhanh không chậm truyền ra bên ngoài, giữa lúc hoảng hốt, Tô La nghe thấy tiếng nói bên ngoài im bật ngừng lại, sau đó nghe thấy tiếng bước chân nhỏ nhẹ từ xa đến gần truyền tới.

Xuân Hồng Đồng Thanh đều biết nàng có thói quen ngủ trưa, trước giờ sẽ không vào lúc này mà lớn tiếng tranh cãi âm ỉ. Tô La nghe thấy tiếng bước chân cũng có chút buồn bực mở mắt ra, rơi vào mắt lại là Thôi Tố Nhu ôm đang ôm con thú bông lớn. Tô La vô cùng nghi hoặc nhìn chòng chọc con thú bông lớn kia, sau đó mới chậm rãi giương mắt nhìn về phía Thôi Tố Nhu, lại nhìn thấy một khuôn mặt nổi giận đùng đùng. Vừa tỉnh ngủ đã thấy Thôi Tố Nhu mặt đầy phẫn nộ, Tô La không rõ nguyên do nháy mắt mấy cái, lúc đầu còn cho rằng nàng còn đang nằm mơ.

“Đại tẩu, tẩu cẩn thận nhìn con thú bông này xem” Thôi Tố Nhu giờ phút này cũng chẳng quan tâm có quấy rầy thời gian ngủ của Tô La hay không, cố nén nội tâm tức giận bắt bình mẫn liệt, vội vàng đưa con thú bông lớn trong lòng cho Tô La, ra hiệu nàng hãy nhìn thật rõ con thú bông lớn này.

Tô La ngó con thú bông lớn chuyển đến trước mặt, nhất thời trở nên càng thêm không hiểu, lại cũng không hỏi thêm. Đứng dậy cầm áo bông ở một bên mặc lên người, sau đó mới duỗi tay nhận con thú bông lớn. Nàng cẩn thận xem xét con thú bông lớn một chút, không rạn đường chỉ không rách, không có vấn đề gì, chẳng lẽ là Thôi Tố Nhu tự mình làm?

Nghĩ lại lại cảm thấy không hợp lý, nếu như là Thôi Tố Nhu tự mình làm, nàng ấy hẳn là kích động đến không phân nổi đông tây nam bắc mới đúng, sao có thể có vẻ mặt nổi giận đùng đùng như vậy. Nghĩ như thế, Tô La lại cẩn thận xem xét một lần, đợi nàng thấy tám vài nhãn hiệu đánh dấu của nhà mình dưới chân con thú bông lớn kia, thần sắc trên mặt lập tức liền trở nên nghiêm túc lên.

Lúc trước nàng cố ý làm nhãn hiệu phức tạp hơn một chút, vì chính là để ngăn ngừa kẻ khác mô phỏng theo cái nhãn hiệu này. Nàng biết ở triều đại này kiến thức về quyền tài sản rất kém, nếu thực sự xảy ra việc sao chép nhãn hiệu, đây cũng không phải không thể. Trước đây cố ý tìm một cửa hiệu danh tiếng, cũng quên mất trên phố còn có rất nhiều quầy hàng bán buôn lưu động.

Không biết là kẻ sao chép không tận lực hay là không xem cẩn thận, nhãn hiệu con thú bông này nhìn qua một lần chính xác là giống, nhưng nhìn kỹ lại cũng có thể nhìn ra có chút khác biệt với nhãn hiệu thật. Cái nhãn hiệu này là Tô La tự mình thiết kế, nàng chỉ cần nhìn một lần là có thể xem ra thật hay giả. Nếu để cho người khác tới xem, có lẽ bọn họ thực sự không có cách nào xem ra thật hay là giả.

Tô La trầm mặc xem con thú bông lớn này, sau một lúc lâu bất động thanh sắc chần áp phẫn nộ xuống đáy lòng, ngẩng đầu lên nhìn Thôi Tố Nhu vẫn nổi giận đùng đùng như cũ, ngữ khí bình thản nói: “Cái con thú bông này mua ở chỗ nào?”

Nghe thấy ngữ khí bình thản như thế, trái lại Thôi Tố Nhu thật sự không có cách nào nhin nội tâm đang phẫn nộ xuống, tức giận bất bình nói: “Trên khai trương một hiệu bán thú bông, vị trí lại ở đối diện với cửa hiệu thú bông của Đồng thúc. Trừ một số ít vài loại thú bông khác biệt ở ngoài, còn lại hình dáng đều giống với thú bông đại tẩu nghĩ ra, hơn nữa giá tiền trong hiệu của bọn đó còn rẻ hơn nhiều so với cửa hiệu của Đồng thúc. Muội và Hạ Hương vừa vặn đi qua, thấy rất nhiều người đều ở chỗ ấy mua thú bông, còn nói cái gì mà giá tiền lợi ích thực tế, tốt hơn so với cửa hiệu của Đồng thúc...”

Nghe lời nói này, trong lòng Tô La dần dần hiện ra một mùi vị khó nói lên lời. Trong thế giới ở kiếp trước, nàng sớm đã thấy đầy rẫy những loại chuyện này. Thẳng đến khi tự mình trải qua chuyện này, nàng mới hiểu rõ sự bất lực trong đó. Bây giờ việc có thể làm, xem ra chỉ có thể lấy chất lượng để thắng. Về phần nhãn hiệu riêng, đoán chắc rằng tác dụng không lớn, dù sao nơi này cũng không phát triển về phương diện này.

Đến lúc nhá nhem tối, Tô La không còn buồn bực giống lúc trưa khi nghe Thôi Tố Nhu kể về chuyện kia nữa. Sớm đều đã nghĩ về chuyện đó, nàng cũng xem như tương đối trấn định, chỉ là không biết Đồng lão gia làm thế nào, còn có trấn Thanh Nguyệt bên kia có xảy ra những chuyện tương tự hay không.

Lúc này, Tô La đang làm tổ ở trên giường vừa ăn bánh ngọt vừa đọc du ký khó hiểu. Nàng là tại vì sau khi mang thai mới biết nơi này cũng có rất nhiều tiểu thuyết gió trăng, Thôi Tố Nhu có một vài cuốn, nghe thấy nàng muốn tìm mấy bộ sách để giết thì giờ, lập tức chạy trở về phòng lấy ra vài cuốn sách tới đây.

Tô La vốn là ôm hứng thú thật lớn mở ra xem, nhưng khi nàng thấy nội dung vở kịch có chút quen thuộc, hướng đi quen thuộc, thật sự không còn tâm tình tiếp tục đọc nữa. Lúc trước lưu hành tiểu thuyết Hồng Kông và Đài Loan, nàng không biết đã xem qua bao nhiêu tiểu thuyết tương tự, không nghĩ đến lúc này thế mà lại thấy tiểu thuyết cũng tương tự. Bởi vậy, nàng lại dành tình nguyện đọc mấy cuốn du ký khiến nàng nhức đầu, liền từ trong sách chu du đến khắp nơi.

Thôi Vô Nhân ra ngoài một buổi chiều vừa mới về tới nơi không lâu, quản gia thấy hần liền vội vàng vàng đi tới đối diện, sau đó từ trong tay áo lấy ra một phong thư đưa cho hần, cung kính nói: “Đại đương gia, vừa mới đưa tới đây một phong thư cho phu nhân.”

Thôi Vô Nhân nhận thư nhìn chữ viết, cũng giống thư Diêu thị gửi tới đây lần trước, khẽ gật đầu nói: “Ta biết rồi, ông đi xuống trước đi.”

Quản gia đáp lại một tiếng, sau đó tiếp tục bận việc của ông. Thôi Vô Nhân đợi quản gia rời đi, cúi đầu xem thư trong tay, sau đó đi về phía Thủy Bách viện. Không lâu nữa là hết năm, xem ra vợ chồng Chu Bắc Giang liền tính tự mình tới đây cũng phải chậm lại đến sang năm đi.

Vừa tiến vào trong phòng, một luồng khí nóng đập vào mặt. Thôi Vô Nhân ở bên ngoài đi lại một lúc, thẳng đến khi khí lạnh trên người lui đi, mới giẫm chân ở thảm đi vào phòng trong. Nhìn nữ tử nhũ mày đọc sách đang làm tổ ở trên giường, trái tim nháy mắt có một dòng nước ấm chảy qua, khóe miệng không nhịn được nâng lên.

Lặng yên không một tiếng động đi đến bên mỹ nhân, nhìn nữ tử tay cầm sách từ trên xuống dưới. Đợi khi thấy đây là một cuốn du ký, lại có chút ngoài ý muốn nhũ mày. Thôi Vô Nhân lẳng lặng nhìn trong sách có miêu tả một đoạn phong cảnh, đôi mắt thâm thúy giống như là đang nghĩ cái gì, lại giống như chẳng nghĩ gì cả.

Cứ như vậy một lát sau, Tô La cuối cùng phát hiện ra một chút khác thường. May mà khiến nàng phát hiện là khí tức khác thường mà nàng quá quen thuộc, nàng cũng không bị dọa sợ, chỉ là ngửa đầu ngăm nam tử tựa vào phía sau nàng: “Trở về bao lâu rồi? Sao cũng không nói với ta một tiếng?”

Thôi Vô Nhân cười vòng qua mỹ nhân thấp, đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, duỗi tay kéo nàng vào trong ngực, đưa thư ra cho nàng: “Vừa mới trở về không bao lâu, Chu phu nhân gửi thư, nàng xem trước một chút.”

Thần sắc trong mắt Tô La hơi hơi chuyển, sau đó duỗi tay nhận thư. Đem sách trong tay để sang một bên, nhanh chóng mở thư ra xem một lần. Xem xong sau đó cất thư vào trong rồi đưa cho Thôi Vô Nhân ở bên, yên lặng đợi hần xem xong.

“Xem ra Chu công tử thực sự có ý muốn mang thú bông lên Trữ châu, năm sau tới cũng tốt. Trước tiên, chúng ta có thể nghĩ bàn việc làm ăn này ra sao cho tốt.” Thôi Vô Nhân trong tay còn cầm thư, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia sáng khó hiểu.

Tô La chính là có ý đó, nhưng trong lòng lại có một việc không bỏ xuống được, nghiêm túc suy nghĩ xong, ngẩng đầu nhìn cái cằm cường tráng, trong mắt hiển hiện một tia lo lắng, than nhẹ một tiếng nói: “Trưởng công, chẳng cảm thấy chúng ta và bọn Chu công tử hợp tác được sao?”

Lông mày Thôi Vô Nhân hơi nhíu, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu thả thông thả hỏi han: “Nàng lại lo lắng cái gì? Chẳng lẽ là lo lắng Đồng thúc có ý kiến?”

Tô La không trả lời, chỉ là trầm mặc gật gật đầu. Có lẽ là bên cạnh có một nam tử khiến nàng có thể an tâm dựa vào, trước giờ không dễ dàng biểu lộ ra yếu ớt lúc này đều biểu lộ ra, không có chút giấu diếm nào.

“Yên tâm đi, nàng và Đồng thúc kí kết văn kiện là loại văn kiện bình thường sử dụng, cũng không quy định chỉ có thể mua bán thú bông cho mình Đồng thúc. Nếu mà có người nghĩ cùng nàng trao đổi làm ăn thú bông, vẫn là có thể, chuyện này sẽ không phải chịu ước thúc của văn kiện.”

Quá hai ngày, tuyết liên tục rơi xuống mấy ngày rốt cục ngừng lại. Nhìn lại một lần, trên núi cao ở xa đều là tuyết đọng trắng xóa. May mà trên ngã tư đường tuyết đọng không hề dày, bằng không ngã tư đường này chỉ sợ sẽ là nửa bước cũng khó đi.

Mất thấy mấy ngày nữa là sắp hết năm, trên trán trở nên nóng hơn so với dĩ vãng. Không cần nói, khẳng định đều là tới mùa hàng tết. Dù sao là sắp tới ngày quan trọng nhất năm, từng nhà đều hi vọng thừa dịp này mua những thứ bình thường không nở mua.

Bởi vì bây giờ Tô La thật sự không nên chạy ra đường đi lang thang, cho nên nàng đành nhờ Thôi Vô Nhân giúp nàng tìm người mua ít hàng tết đưa về nhà mẹ đẻ. Nếu không phải tình huống bây giờ không cho phép, nàng lại thực sự hi vọng rằng bản thân tự đi.

Lúc Vĩnh Khang đem hàng tết đưa về Tô gia ngày hôm sau, Tô mẫu và Tô Văn đi tới Thôi phủ, vừa nhìn thấy Tô La liền nói sao nàng bảo người mua nhiều thứ như vậy, không cần lo lắng cái gì trong nhà cả.

Tô La vẫn mỉm cười đợi Tô mẫu oán hận, nàng biết Tô mẫu sẽ lo lắng nàng mua nhiều thứ như vậy về nhà, nhà Thôi Vô Nhân đối với việc này có ý kiến, ngược lại khiến nàng ở Thôi gia sẽ không tốt, cho nên mới gấp gấp tới đây nhắc nhở nàng.

Đối với Tô mẫu thật lòng thật dạ quan tâm, Tô La cảm thấy ấm lòng. Đã là nữ nhi của Tô mẫu, đại tỷ của Tô Văn, có thể giúp đỡ, nàng tất nhiên sẽ không thoái thác. Mặc kệ nói thế nào, bọn họ đều là người thân của nàng ở thế giới này, đương nhiên không thể bởi vì gả cho người ta mà thay đổi.

Tô mẫu rất biết Tô La hiếu thuận, mỗi tháng đều sẽ cho bà tiền bạc nhiều khiến bà kinh ngạc. Tuy rằng nữ nhi nói chút tiền bạc đều là có từ xưởng nhỏ, bà vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ vì bà trước giờ không có nghĩ đến xưởng nhỏ thế nhưng kiếm ra nhiều tiền đến như vậy.

Nhưng mà bà biết rất rõ rằng đây đều là sự thật, trong thôn có mấy nữ tử làm công ở xưởng nhỏ. Các nàng ấy mỗi tháng mang tiền công về đều sẽ mua cho nhà mấy thứ bình thường không nở mua, mà người nhà bọn họ khi thấy bà, đều là nói lời cảm kích với bà, bà biết đây hết thảy đều là vì nữ nhi nhà

bà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Nhoáng một cái đã đến ba mươi tháng chạp, thời tiết ngày này tốt hơn mọi ngày, không còn tuyết rơi, hay là sương mù nặng trĩu giống như mấy ngày trước nữa. Cửa hàng trên phần lớn đều đóng cửa về nhà nghỉ tết, ngã tư đường rộng rãi còn lại mấy quầy hàng buôn bán lẻ loi tro trong gió lạnh, nghĩ có thể kiếm thêm mấy đồng cũng tốt.

Buổi sáng sớm ba mươi này, từng nhà sớm sớm công việc đã bắt đầu lu bù lên. Hạ nhân Thôi phủ đại đa số đều là người cô độc lẻ loi ký đút khế ước bán thân, đến cuối năm tất nhiên đều ở lại trong phủ ăn tết, còn lại một ít hạ nhân ở mấy thôn xóm bên cạnh hai ngày trước cũng đã trở về nhà cùng người nhà sum họp.

Tuy rằng bớt chút người, nhưng đến cuối năm chỉ còn một ngày, trong phủ lại vô cùng náo nhiệt như trước. Nha hoàn bận rộn dọn dẹp mỗi một góc trong phủ, đầu bếp bận chọn mua nguyên liệu nấu ăn mới mẻ và chuẩn bị cơm trưa và buổi tối, người hầu còn lại là vội dán câu đối xuân và tranh tết...

Đêm ba mươi, cơm chiều mới là bữa quan trọng nhất, vì vậy mà giữa trưa liền tùy tiện ăn một chút để lấp bụng. Tuy rằng như thế, nhưng các viện trong phủ đều đợi thời khắc các món bánh ngọt ra lò bánh ngọt hay là canh nấu xong, lấy về các viện cho chủ tử ăn.

Tô La lúc này cùng với Vương Tiểu Đại đang làm tổ ở trong phòng ăn đợi nha hoàn vừa bung bánh mật lên, bánh mật mềm dẻo thơm ngọt đi vào miệng một lần liền không thể ngừng không ăn tiếp. Tổng cộng ăn ba miếng bánh mật, Tô La mới lấy khăn thêu nụ hoa thực được sắp nở ra lau khóe môi nhẹ nhẹ.

Trong lúc này, Vương Tiểu Đại mới bắt đầu ăn miếng bánh mật thứ hai. Hai người cùng một thời gian ăn miếng bánh mật đầu tiên, không đến thời gian một nén nhang, nàng ăn xong ba miếng, Vương Tiểu Đại mới ăn miếng thứ hai. Không nghĩ còn tốt, tưởng tượng liền thấy chuyện này có chút ngượng ngịu, chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt của thai phụ và không phải thai phụ?

“Đại tẩu, Tiểu Nhu nói hôm qua nàng ấy rốt cục làm xong con thú bông thật to, tẩu đã xem qua con thú bông đó chưa?” Vương Tiểu Đại nuốt xuống miếng bánh mật cuối cùng, khẽ cười nói về chuyện xảy ra hôm qua. Nhớ lại tiểu cô tử hưng phấn, cũng làm lấy sang tâm tình của nàng.

“Chưa, muội đã thấy rồi sao? Như thế nào?” Tô La rất là hiếu kỳ hỏi, trước đó Thôi Tổ Nhu tới lãnh giáo nàng làm sao để làm một con thú bông lớn, nàng liền tỉ mỉ theo sát nàng ấy nói một lần. Sau đó, nàng thường xuyên trốn ở trong phòng bận việc, có khoảng thời gian bận đến cơ hồ đạt tới trình độ mất ăn mất ngủ.

“Muội cũng chưa từng xem, nàng ấy nói muốn chờ đến đêm nay mới có thể để cho muội xem. Muội nghĩ nàng ấy thường xuyên tới hỏi thăm tẩu, còn cho rằng nàng ấy đã sớm cho tẩu xem cái con thú bông đó!”

“Trước có hỏi nàng ấy làm thú bông là động vật gì, nàng ấy vẫn không nói với ta, mỗi lần đều là cười thần bí, sau đó cứ tiếp tục trở về bận rộn.”

Đang nói, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, cùng với từng đợt gió lạnh thấu xương, một bóng dáng đi vào, cửa phòng lại gắt gao đóng lại. Hai người đồng thời quay đầu ra, tới đây thực sự là Thôi Tổ Nhu các nàng vừa mới đề cập, hai người ăn ý nhìn nhau nở một nụ cười.

Thôi Tổ Nhu coi hai sợi dây áo choàng, Hạ Hương đứng ở một bên động tác nhanh chóng nhận áo choàng. Sau khi cởi áo choàng ra, một bộ áo bông hồng nhạt được thêu hoa tinh tế lộ ra, áo bông là dùng lông thỏ mềm mại làm thành, lông mềm như nhung đặc biệt ấm áp, cũng nổi bật lên khuôn mặt Thôi Tổ Nhu càng thêm khéo léo tinh tế tỉ mỉ.

“Đại tẩu nhị tẩu, các tẩu đang nói chuyện thật sự vui vẻ, đang nói về cái gì vậy?” Thôi Tổ Nhu người còn chưa đi tới đây, lời nói đã truyền tới đây trước. Thấy mặt bàn có bánh ngọt mình thích, lập tức bước nhanh tới.

“Cũng không có gì, tùy tiện tâm sự chuyện lý thú trước kia từng thấy, hay là chuyện xưa đọc được trong sách.” Tô La cười nhìn Vương Tiểu Đại vài lần, nàng ấy nói về chuyện xưa còn thực sự có hình có dạng, cũng không biết có phải vì có cục cưng hay không. Ừm, kể chuyện xưa cho cục cưng nghe, chính xác là một hình ảnh rất đẹp.

Vừa nghe thấy chuyện xưa trong sách, Thôi Tổ Nhu lại hưng trí. Nàng ấy vẫn rất thích chuyện xưa sầu triền miên trong sách, tuy rằng biết chuyện xưa cũng chỉ là chuyện xưa, nhưng vẫn có chút hâm mộ mấy cô nương trong truyện. Tim thấy nam tử mình thật lòng yêu, đây là nguyện vọng đẹp nhất trong lòng mỗi cô nương đợi gả.

Nàng ấy cũng như các cô nương bình thường, hy vọng có thể gả cho một nam tử mình thích. Mà mấy ngày nữa đó là ngày nàng ấy xuất giá, nàng ấy muốn gả là cho nam tử thường xuyên xuất hiện ở trong lòng nàng ấy. Nàng ấy biết đây là đại biểu cho cái gì, cho nên nàng ấy phấn khởi đồng thời cũng có chút tình tự của tiểu nữ nhi.

Vì vậy, từ khi Thôi Tô Nhu tới bắt đầu, nội dung tán gẫu của ba người thay đổi cực lớn. Cơ bản đều là tiểu cô tử Thôi Tô Nhu nói, hai tẩu tử nghe. Nói chi đều là ngày thành thân có căng thẳng hay không, lần đầu làm chuyện đó có phải rất đau hay không, kính trà công công bà bà phải chú ý cái gì vẫn vẫn.

Cứ như thế nói nói, đợi các nàng nói đến miệng đắng lưỡi khô rốt cục cũng ngừng lại, mặt trời đã xuống núi. Trong lúc Thôi Vô Nhân vào trong phòng một chuyến, nhưng thấy các nàng thỉnh thoảng thấp giọng thì thầm, lại rất thức thời lui ra ngoài, nữ nhi trong nhà có chút bí mật đều không hi vọng để nam tử biết.

Đêm trừ tịch đều ăn tương đối sớm, cho nên khi ba người Tô La tâm sự cả một ngày, cũng phải đến giờ ăn cơm chiều. Phân phó nha hoàn thu dọn mặt bàn một chút, ba người liền cùng đến tiền viện.

“Mọi người rốt cục đã tới, ta còn nghĩ có nên để nha hoàn qua gọi một tiếng hay không đó!” Thôi Vô Trần cả một buổi chiều không nhìn thấy nương tử Vương Tiểu Đại của hắn, giờ phút này rốt cục chờ đến khi các nàng tới đây, xem chị em các nàng thật thân mật, trong lòng còn thực sự có chút mùi vị không rõ.

“Đại tẩu, muội giống như ngủi được một mùi chua chua, tẩu có ngủi được hay không?” Thôi Tô Nhu vừa nghiêm túc hỏi Tô La bên cạnh, vừa không ngừng nhìn nàng chớp chớp mắt.

“Ừ, ta cũng ngủi được. Có thể là nhà nào đó lấy dưa chua ra, cách thật xa cũng có thể ngủi được.” Tô La chững chạc dàng hoàng trả lời, còn giương mắt lên nhìn bên ngoài nhà, phảng phất như đang tìm mùi dưa chua là từ hướng nào thổi qua.

Vương Tiểu Đại mặt đỏ bừng mắt nhìn Tô La và Thôi Tô Nhu đang cực kỳ phối hợp với nhau, nàng ấy vô cùng rõ ràng ý của hai người các nàng, nàng ấy xưa nay đoạn trang văn nhã không biết phải làm sao đáp lễ hai nàng, chỉ có thể cúi đầu nhìn mũi chân, yên lặng đợi nhiệt độ nóng bỏng trên mặt chậm rãi nguội đi.

Tô La đột nhiên không khỏi rung mình một cái, khoe mắt nhanh chóng liếc Thôi Vô Trần một cái. Quả nhiên, nguyên nhân khiến nàng rung mình chính là cái nhìn tựa như phiêu phiêu của Thôi Vô Trần, kì thật cái nhìn đó rất có ý vị sâu sắc nào đó. Sao nàng lại quên mất Thôi gia ai cũng có thể nói giỡn, nhưng không thể nói giỡn cùng Thôi Vô Trần.

“Cả nhà đều ngồi xuống rồi nói sau, đêm nay vốn là để tán gẫu, không đến mức phải đứng như vậy.” Thôi Vô Nhân lặng im một hồi lâu rốt cục nói một câu, sự thật thì người nào cũng biết là trong lòng hắn đang xót nương tử Tô La, nhìn không được khi thấy nàng bị người bắt nạt, cho dù người đó là đệ ruột của hắn.

Không thể không thừa nhận, hai huynh đệ Thôi gia ở phương diện nào đó thực sự là đặc biệt giống nhau. Hai huynh đệ đều quan tâm mỗi người trong nhà, nhưng ở trong lòng bọn họ chiếm vị trí quan trọng nhất đều là thê tử của họ.

Trong đời người, có thể tay nắm tay cùng nhau đi đến vĩnh viễn không phải là cha mẹ, cũng không phải là con cái, mà là một nửa khác của đời mình hiểu nhau gần nhau. Từ ngày thành thân tóc đen kề nhau, chậm rãi đến khi tóc trắng như sương. Trong lúc đó dù có hàng vạn hàng nghìn nhấp nhô, từ đầu đến cuối không rời không bỏ.

Cơm tất niên là một bữa cơm quan trọng nhất năm, trên bàn không thể thiếu gà vịt thịt cá. Nhìn các món thịt sáng bóng mỡ, Tô La còn không động đũa đã cảm thấy chứa nhiều dầu mỡ nồng đậm, nhất thời cảm thấy buồn tẻ vô vị. Bây giờ nàng thật sự muốn ăn dưa chua nấu cá cay, cải trắng miền chua cay, chỉ cần là có vị chua để khai vị nàng đều thích.

Thôi Vô Nhân đầu tiên chú ý đến Tô La ngồi ở bên cạnh đang không có khẩu vị gì, chỉ thấy hắn quét mắt một vòng món ăn trên bàn, sau đó đem những món toàn thịt là thịt trên bàn qua một bên. Thắng đến khi lộ ra món thịt nấu dưa chua, hắn mới dùng đũa, ngược lại cầm lấy thìa múc một muỗng dưa chua tới trước mắt Tô La: “Món dưa chua nấu thịt hương vị không tệ, nàng nếm thử trước xem.”

Khi thấy hắn đưa qua món này, hai mắt Tô La liền sáng sáng ngời. Nàng cho tới nay đều rất thích ăn dưa chua nấu thịt, mới vừa vội vàng đảo mắt qua bàn đồ ăn, chỉ cảm thấy đầy bàn đều là thịt, cho nên cũng không có chú ý đến trong đó có một món dưa chua nấu thịt.

Cầm lấy đũa, Thôi Vô Nhân đưa qua mấy món ăn có dưa chua thử hương vị một chút, vẫn là hương vị nàng quen thuộc như trước, nuốt xuống dưa chua liền khẽ gật đầu: “Ăn cũng giống trước kia, hương vị chính xác rất ngon. Giúp ta lấy nhiều thêm một ít dưa chua tới đây, ta muốn ăn cái này với cơm.”

Khoe mắt Thôi Vô Nhân hiện một nét cười, múc đầy thìa dưa chua đảo vào trong bát nàng, mới nói: “Được, dưa chua đều cho nàng ăn cơm. Nhưng mà không thể ăn hết dưa chua, thử món ăn khác xem, không thích ăn đồ nhiều dầu liền chuyển sang món tương đối thanh đạm.”

Cơm tất niên ước chừng hết nửa canh giờ, một bữa cơm chiều phong phú ẩn chứa nhiều ý nghĩa trong năm, xưa nay hai huynh đệ rất ít khi uống rượu ở nhà cũng không nhận được uống một chén. Nếu không phải trời lạnh thức ăn nguội rất nhanh, có lẽ còn có thể ăn thêm một ít thời gian.

Cơm xong xuôi nghỉ tạm một phút, Thôi Tô Nhu liền lặng lẽ đi khỏi. Không lâu sau, nàng ấy liền ôm một con thú bông dài ước chừng một cánh tay tới đây. Cao hứng phấn chấn để cả nhà nhìn xem con cừu bông nhỏ nàng làm, đợi đến khi mọi người đều xem xong, nàng ấy lưu luyến không rời đưa con cừu nhỏ cho Vương Tiểu Đại, nói là quà tặng cho cháu gái nhỏ.

Vương Tiểu Đại hết sức cao hứng, lúc này liền cầm thú bông về viện mình ở, để trượng phu Thôi Vô Trần bồi theo rồi đi. Qua thời gian rất lâu, hai người lại lần nữa đi tới sảnh. Nhìn kỹ, trên mặt Vương Tiểu Đại vẫn còn đỏ ửng nhàn nhạt, không cần nói cũng biết vì sao lâu như vậy mới tới được.

Sau bữa cơm tất niên có việc rất quan trọng là đón giao thừa, nếu mà chỉ ngồi như vậy khẳng định sẽ nhàm chán. Thế là, người một nhà vậy ở một chỗ

cần hạt dưa nói chuyện phiếm, thời gian liền bắt tri bắt giác đã qua hơn nửa. Hôm nay không ngủ trưa, mặc kệ nỗ lực thế nào, Tô La chung quy vẫn đánh không lại con buồn ngủ, liền trong thời gian đón giao thừa chậm rãi ngủ một giấc .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Hôm sau, trời chưa sáng, tiếng pháo đốt vui mừng hết đợt này đến đợt khác vang lên. Pháo đốt đỏ vang lên bùng bùng lớp lớp, tiếng pháo lớn đến mức xa gần đều có thể nghe thấy, kéo dài không dứt. Đầu năm mới, khởi đầu mới, năm này sang năm khác, vòng đi vòng lại.

Tô La giờ phút này như tỉnh như không, cảm giác bên cạnh nóng hầm hập, vô ý tiến gần sát về nguồn nhiệt, khuôn mặt không tự giác nhẹ nhàng cọ xát. Eo đầy một nắm tay dường như bị một bàn tay to ấm áp không ngừng vuốt ve, vết chai ngón tay có chút thô ráp, da thịt trắng mịn tinh tế tí mị bị trêu chọc đến tê tê ngứa ngứa .

Bàn tay không ngừng làm loạn bị coi như con muỗi mà vô tình gạt ra, Thôi Vô Nhân không chịu nổi nhẹ nhàng cười một tiếng, đồng tử tối đen thâm thúy hiện ra một tia dục vọng khó mà che giấu. Từ khi nàng mang thai đến hiện tại, hắn đều không dám quan hệ thân mật với nàng. Trước khi thành thân, hắn đối với dục vọng luôn luôn nhặt nhẹo; sau khi thành thân, cứ cách hai ba ngày một lần. Hai tháng qua, ở gần ôn hương nhuyễn ngọc, lại cố kị đứa bé trong bụng nàng, chỉ có thể nhìn loại đây vò này xuông.

Nhắm mắt lại thở sâu một chút, lập tức nhẹ nhàng kéo bàn tay trắng nõn để ở bụng hắn dời đi. Vừa mới muốn đứng dậy ra ngoài theo thói quen trước đây dùng tay phải giải quyết dục vọng đang dựng thẳng cao cao, bàn tay trắng nõn thon thon mới bị hắn dời đi không bao lâu đột nhiên lại vô thức đuổi tới đây. Vừa vặn, chà đến nơi nào đó nhìn đến phát đau.

Đột nhiên nhận lấy kích thích như vậy, Thôi Vô Nhân khắc chế không nổi hưng hăng thờ hốc vì kinh ngạc, tia dục vọng ở đáy mắt không dễ dàng mới mất đi giống như là hoa lửa phóng lên cao, cực nóng đến mức như muốn đem tất cả vật xung quanh thiêu đốt một chút cũng không còn, càng miễn bàn lửa nóng dục vọng không ngừng kêu gào phóng thích.

Tô La đang ở nửa mê nửa tỉnh bỗng nghe thấy tiếng hít thở trầm trọng truyền tới bên tai, ngón tay dường như còn đụng phải cái gì cứng rắn nóng như lửa. Một lát sau, eo mẫn cảm lại bị bàn tay to ấm áp lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve. Tùy ý để bàn tay to không ngừng di chuyển, thân thể dần dần khô nóng lên, tiếng ngâm mềm mại đáng yêu vô thức toát ra từ đôi môi nở hồng hào.

Thôi Vô Nhân vốn còn có chút lý trí vừa nghe thấy tiếng rên mềm mại đáng yêu mê người, rất hiển nhiên, đây không thể nghi ngờ chính là đồ thêm dầu vào lửa cháy. Cố nén xúc động hưng hăng tiến vào nơi mềm mại nào đó, vuốt tay kéo tay nhỏ bắt đầu nhích tới nhích lui, gấp phải lửa nóng dục vọng khó nhịn.

Đại phu nói có thai trước ba tháng cấm chuyện phòng the, nhưng sau ba tháng ngẫu nhiên làm cũng được, mà bây giờ thời gian ba tháng đã quá mấy ngày. Trước mỗi lần trở về nàng đều ngủ, hắn vẫn không dám quấy rầy giấc ngủ của nàng. Tình cảnh này, ngay cả hắn tự chủ rất mạnh, hắn cũng không có cách nào ngăn cản loại dụ hoặc này.

“Nương tử, chúng ta làm chút chuyện vui vẻ được không?” Thôi Vô Nhân mặt đầy tươi cười để sát vào bên tai nữ tử trầm thấp nói, ngón tay thon dài cũng bắt đầu chậm rãi vén áo đơn bạc lên. Đôi ngón tay đụng chạm đến da thịt bóng loáng như mỡ đông, lưu luyến khe vuốt mỗi một tác non mềm.

“Ừm?” Tiếng ni non nhỏ tựa như muỗi kêu không thể nghe thấy, mơ hồ thêm mấy phần kiều mỹ động lòng người. Tô La vô thức hừ hừ mấy tiếng, hơi hơi mở to đôi mắt lờ mờ buồn ngủ, thấy một gương mặt quen thuộc, sau đó ngoan ngoãn gật gật đầu: “Dạ, tướng công thích thì làm đi.”

Nghe thấy lời nói này, Thôi Vô Nhân giống như con hồ ly giáo hoạt hơi hơi nheo mắt lại, đôi tay cũng bắt đầu tăng tốc độ. Không đến một lúc, quần áo trên người hai người đều bị vô tình ném xuống đất. Nhẹ nhàng xoay người che lên trên thân thể nàng, lại không dám tăng thêm tí lực nào, thương yêu hôn lên môi mọng mềm mại thơm ngọt, ngón tay ấm áp chậm rãi trượt đến cổ thơm cực kỳ mê người ...

Toàn thân mềm nhũn không có một chút sức lực không nói, giữa đùi dường như còn có thể cảm thấy cảm giác dính dính khác thường, cả người liền giống như là bị bánh xe nghiền qua; nàng đây là bị làm sao? Sao sáng sớm tỉnh lại đã xuất hiện loại cảm giác kỳ quái này?

Đội Tô La thấy rõ trước mắt là một khuôn mặt vô cùng thỏa mãn, tuấn nhan khỏe miệng mỉm cười, ký ức gần đoạn không liên tục đột nhiên giống như là một đoạn phim hiện ra trong đầu. Ký ức càng lúc càng rõ ràng, hai mắt nàng không tự giác trừng lớn, khuôn mặt vốn hồng nhuận càng không khỏi tự chủ đỏ lên, phảng phất như bị hơi nóng thiêu đốt.

... Nương tử, đùi tách ra một chút, như vậy ta không thể vào trong. ...

... Tướng công, đừng, quá, quá nhanh ... Chàng chậm ... chút, không cần nhanh như vậy. ...

... Thoải mái không? Muốn tiếp tục hay không. ... Nàng không nói ta cũng không biết cảm giác của nàng, còn muốn sao. ...

Ông trời của ta ơi, hai mắt Tô La trùng lớn như chuông đồng, mặt đỏ đến cơ hồ có thể nhỏ ra máu. Đợi thấy trong mắt Thôi Vô Nhân không còn che lấp vẫn chưa thỏa mãn, xấu hổ đến phải kéo chăn mềm liên che đầu mình. Thực sự là quá bề mặt, sáng sớm, nàng thế mà lại nói ra lời như vậy, như vậy...

“Nương tử, nàng đừng có ám ức chính mình, mau ra đây hít thở không khí.” Thôi Vô Nhân ngữ khí mang cười đùa, hạ đại chương xoa bóp eo nhỏ mềm mại rất lâu chưa thừa hoan trong chăn gấm. Tuy rằng hắn không ngừng nhắc nhở chính mình chớ để làm quá lâu, nhưng cách thời gian dài như vậy mới có một lần, hắn thực sự là không có cách nào thỏa mãn. Nếu không có kị nàng đang có mang, lại thêm một hai lần nữa sợ cũng không đủ thỏa mãn hắn.

“Ta không muốn, chàng ghê tởm, thế mà lại thừa dịp ta ngủ làm ra...” Giọng nói mất tiếng khàn khàn, đầy hương vị làm nũng mơ hồ. Vừa nghe thấy giọng nói của mình, Tô La càng thêm xấu hổ đến toàn thân đều nóng lên, giống như trứng tôm bị nấu chín. Hay cho giọng nói đều biến thành như vậy, nàng tới cùng đã kêu gào bao lâu?

“Vi phu chính là được nương tử đồng ý mới ‘Động tay động chân’, chẳng lẽ nương tử quên tất cả rồi à?” Nghe thấy giọng nàng, Thôi Vô Nhân tâm tình trở nên càng vui sướng, độ cung khóe môi cũng trở nên càng lúc càng lớn.

“Ta, ta đói, cục cưng cũng đói, chàng nhanh chóng đi tìm chút thức ăn cho ta và cục cưng tới đây.” Trốn ở dưới chăn mềm phát ra giọng rầu rĩ, Tô La cảm thấy thở cũng không thông thuận, trong chăn mềm tựa như còn có thể ngửi thấy mùi ám muội sau kích tình. Nhịn nhịn, cuối cùng thật sự không có cách nào nhịn xuống, lộ đầu ra.

“Được, ta đây liền bụng đồ ăn cho nương tử và cục cưng của chúng ta trở về, nương tử và cục cưng phải ở trên giường ngoan ngoãn đợi nhé.” Thôi Vô Nhân nói rồi ở trên môi nàng đặt một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước, sau đó ở trước mặt nàng xốc chăn mềm lên, khóa thân đứng dậy nhấc áo dưới đất lên mặc vào.

Tô La một bên lén lút ngấm thân thể tinh trắng rắn chắc, một bên yên lặng vân vê eo đang nhũn ra. Thân thể rèn luyện tốt được như vậy, trách không được mỗi lần làm đều khiến nàng cảm thấy toàn thân nhũn ra. Thực sự không biết hắn rèn luyện thế nào, thế mà cả một cái sẹo lồi dư thừa đều không có.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Thôi Vô Nhân đã mặc xong áo ngoài, quay đầu vừa vặn thấy được đôi mắt sáng ngời của nàng, cười như không cười nhếch miệng. Nhìn lên bị bắt được, Tô La vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Thôi Vô Nhân nhẹ nhàng cười một cái, thần thái sáng láng đi ra.

Bởi vì đêm trừ tịch đón giao thừa, ngày đầu năm này cả nhà đều dậy muộn. Chờ đến khi Tô La và Thôi Vô Nhân ở trong phòng ăn xong bữa sáng đi tới phòng khách, Thôi Vô Nhân đang đợi ở đó cũng vừa mới tới đây không lâu. Mọi người ngời nhìn xem ta, ta nhìn xem người, cuối cùng cũng nhịn không được bật cười.

Mùng một đầu năm không chúc tết, mọi người liền ở trong nhà uống trà nói chuyện phiếm. Sau khi tán gẫu thật sự rảnh rồi nhàm chán, Tô La liền kéo Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu về trong phòng nhìn xem kiểu dáng xiêm y nàng vẽ. Trải qua này khoảng thời gian nỗ lực, nàng cũng hoàn thành không ít mẫu xiêm y được phê duyệt, chỉ chờ sau mười lăm mở cửa tiệm.

Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu thấy nàng vẽ kiểu dáng xiêm y xong, đều thần thờ thật lâu. Thôi Tố Nhu chỉ một tấm bản vẽ trên bàn, tròn tròn mắt ngây ngốc hỏi: “Đại tẩu, đây tất cả đều là tẩu vẽ sao?”

Tô La gật gù đầu, cầm lấy một bản vẽ trong đó xem xem “Ừ, đều là ta vẽ. Trước đây vẫn muốn mở tiệm may, nhưng lúc ấy thời gian quá là gấp gáp, cho nên đem việc này chuyển sang năm sau. Một khoảng thời gian trước ta chỉ cần rảnh rồi liền muốn vẽ... Phê duyệt, cho tới bây giờ liền nghĩ ra nhiều như vậy.”

Nghe lời này, Thôi Tố Nhu nhịn không được kêu to lên: “Đại tẩu, tẩu lúc nào muốn mở tiệm may, muội muốn sớm có thể mặc được xiêm y như vậy.”

Khác với Thôi Tố Nhu phản ứng vui mừng quá độ, Vương Tiểu Đại vui mừng có vẻ có hàm súc, nhưng từ đôi mắt sáng long lanh của nàng ấy là có thể thấy nàng ấy lúc này vui mừng không thua kém gì Thôi Tố Nhu. Chẳng qua là tính tình nàng ấy hơi điềm đạm, phản ứng cũng giống tính tình của nàng ấy.

“Sau mười lăm liền bắt tay vào chuẩn bị, các muội nói cho ta xem có chỗ nào cần sửa chữa hay không, mấy ngày nữa ta sẽ sửa sửa.” Mùng một đầu năm, nàng là đang làm gì đây, thực sự là nhàm chán đến đầu óc muốn ngắt đi, mở miệng là lại nói về chuyện này.

May là Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu vốn cũng là cảm thấy vô cùng nhàm chán, đợi khi thấy nhiều xiêm y chưa từng thấy qua như vậy, lực chú ý của các nàng đã sớm bị những xiêm y này hấp dẫn, bây giờ cũng không có tâm tình chú ý chuyện khác.

Thế là, tìm được việc làm ba người ngồi thành một vòng, muội một lời tẩu một câu thảo luận mấy khoản xiêm y chỗ nào đẹp, chỗ nào có thể phải sửa...

Đầu năm mới đại bộ phận thời gian cứ như vậy bất tri bất giác trôi qua, buổi tối người một nhà vây ở một chỗ vô cùng náo nhiệt ăn cơm. Đến thời gian nằm lên trên giường nhắm mắt ngủ, rất nhanh liền ngheh đón mừng hai đầu năm.

Từ khi mang thai, Tô La đã có khoảng thời gian rất lâu chưa trở lại Tô gia. Tuy rằng bây giờ thời tiết tiếp tục có chút lạnh lẽo, thân thể cũng có chút không thích, nàng vẫn được cùng Thôi Vô Nhân làm bạn tới nhà mẹ đẻ một chuyến, lại ở trong nhà một đêm.

Tô gia không có mấy thân thích, mấy hộ hàng xóm cách vách đi khá gần, ngày tết cũng sẽ chúc tết nhau. Cho nên khi Tô La trở về, thuận đường mang theo mấy lễ tết để cho mấy nhà cách vách, lại đến mấy nhà ngồi một chút, ngày hôm sau liền trở lại Thôi phủ.

Trong lúc này, Thôi Vô Nhân một mực yên lặng bồi bên cạnh nàng, bồi nàng đến nhà cách vách, bồi nàng ở nhà mẹ đẻ qua đêm, không có một chút

không bình tĩnh nào cả. Hẳn tựa như rất am hiểu giao lưu cùng các loại nhân sĩ, vốn cho rằng hẳn và người nhà nông không chuyện gì để nói, nhưng kết quả lại là tán gẫu đến khô cả miệng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Năm mới có mấy ngày tốt, thường thường cũng là khoảng thời gian có không ít hi sự. Ngày trước đầu năm là lại có mấy ngày tốt, trấn thượng đều có mấy nhà tổ chức hi sự, một là gả chồng kén dâu hai là dọn vào nhà mới. Mà năm nay vẫn y như trước có không ít việc vui, trong đó một việc chính là chuyện chung thân của hai nhà họ Lâm và họ Thôi.

Thôi gia ở trên trấn danh tiếng tất nhiên là không cần nói, mà tiệm gạo Lâm gia ở trên trấn cũng xem như có chút danh tiếng. Cứ như vậy, hai nhà liên hôn tất nhiên trở thành đại hi sự của trấn mà rất lâu rồi chưa có.

Nghĩ tới mấy tháng trước, đại đương gia Thôi phủ gần ba mươi tuổi đột nhiên thú một cô nương xuất thân từ thôn nhỏ. Chưa từng nghĩ năm nay vừa mới trôi qua được mấy ngày, lại đột nhiên truyền tới tin vui cô nương duy nhất của Thôi phủ muốn xuất giá, ít nhiều đều làm cho không ít người tò mò.

Tuy nhiên, người ngoài nghĩ ra sao, tất nhiên sẽ không tạo bất kỳ ảnh hưởng nào cho Thôi gia và Lâm gia. Hai nhà Lâm gia và Thôi gia đã sớm đem hi sự báo cho thần bằng hảo hữu, ngày hi sự đội ngũ đón dâu, hi đường, hi yến vẫn vẫn, tất cả bố trí rất ổn thỏa, bây giờ chỉ việc chờ ngày tốt là xong.

Thành thân là chuyện lớn như vậy, căng thẳng nhất tất nhiên là tân nương chứ còn ai. Mất thấy khoảng cách ngày thành thân càng ngày càng gần, Thôi Tô Nhu căng thẳng đến mất ăn mất ngủ. Bản thân nàng ấy căng thẳng không nói, làm hai vị tẩu tử trong nhà cũng cùng dè chừng căng thẳng theo, nhất là thai phụ Tô La tâm tình biến hóa nhấp nhô không ổn định.

Này chứ, nàng vừa mới bò lên trên giường chuẩn bị ngủ một giấc ngủ trưa ngọt ngào, bên ngoài liền truyền tới tiếng của Thôi Tô Nhu và Xuân Hồng. Tiếng nói lúc cao lúc thấp, nàng cũng không nghe ra các nàng đang nói cái gì, nhưng nhưng có thể đoán được Thôi Tô Nhu hẳn là thực sự có chuyện quan trọng cần tìm nàng, bằng không nàng ấy cũng sẽ không chạy tới đây vào lúc này.

Tô La thật là bất lực moi xiêm y lên mặc vào một lần nữa, tuy nói nhà họ gả tiểu muội, thực tế cảm giác cũng không khác gì như đang gả nữ nhi. Hai ngày này nàng và Vương Tiểu Đại luân phiên an ủi Thôi Tô Nhu cả ngày đều lo lắng, không nghĩ đến vẫn không thấy một chút hiệu quả nào, nàng ấy vẫn căng thẳng đến mức ghé gớm như trước.

“Đại tẩu, tẩu đang ngủ sao?” Nhẹ nhàng ôn nhu thanh âm từ rèm châu bên kia truyền tới, Thôi Tô Nhu đứng bên ngoài cách rèm châu triều giường lớn phụng hướng xem xem, rất nghĩ trực tiếp đến gần đi nhìn xem, lại lại lo lắng sao đến đã ngủ nhân.

“Còn không, đi vào đi.” Tô La lúc này đã mặc xong xiêm y, tùy ý xỏ giày, sau đó chậm rì rì đi đến bên cạnh bàn ngồi. Thấy trên bàn nước ấm không ngừng tỏa ra khí nóng, vô thức liền muốn rót chén nước ấm tới giải khát.

Tiếng nói vừa dứt, rèm châu bị tách ra hai bên, ngay sau đó liền nhìn thấy Thôi Tô Nhu về mặt hồng nhuận. Nhưng thấy nàng ấy ngồi cũng không kịp ngồi xuống, vừa đi vào liền nói: “Đại tẩu, muội muốn cùng tẩu nói chuyện phiếm, sẽ không quấy rầy tẩu nghỉ ngơi chứ?”

“Không có gì, đợi lát nữa nghỉ ngơi là được.” Tô La không để ý lắc lắc đầu, nàng nói cũng không phải nói dối, tuy rằng mỗi ngày đến giữa trưa nàng đều ngủ trưa, lại không phải ngày ngày đều đứng giờ này mới ngủ trưa.

Nghe vậy, Thôi Tô Nhu lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, tiếp bắt đầu cùng Tô La tâm sự về những ngày qua, để thay đổi cảm giác căng thẳng của nàng ấy. Thẳng đến khi nàng ấy đem tất cả những chuyện phiền lòng nói ra, nàng ấy mới ngại ngùng cáo từ trở về. Mà lúc này Tô La cũng thật sự không ngăn cản nổi cảm giác bối rối, nằm lên trên giường không lâu đã nặng nề ngủ.

Buổi chiều thời tiết đặc biệt tốt, Thôi Vô Nhân nghĩ Tô La trong khoảng thời gian này đều chưa thấy thời tiết đẹp như vậy, kế hoạch mang nàng đến trấn nhỏ bên cạnh tản bộ. Cũng không nghĩ đến đợi hẳn về phòng, vẫn thấy khuôn mặt ngủ say điềm tĩnh, nhất thời nhủ mảy may kinh ngạc.

Thời gian này lúc trước nàng cũng đã tỉnh lại, hôm nay lại có chút khác thường. Thôi Vô Nhân có chút suy nghĩ nhìn nước ấm để trên bàn, sau đó ngồi ở bên giường lẳng lặng ngắm dung nhan ngọt ngào đang ngủ, đợi một lúc sau mới đứng dậy lặng lẽ rời khỏi phòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã đến ngày vui.

Hôm nay, thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh thẳm cùng mấy đám mây trắng hình dáng như những động vật nhỏ, trắng trong đến mức không thấy một chút tí vết, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, điểm xuyết lên bầu trời càng thêm mỹ lệ xanh thẳm.

Tuy rằng ở trấn nhỏ sống khoảng thời gian rất dài, Tô La cũng lần đầu được đứng gần xem đội ngũ đón dâu vô cùng náo nhiệt. Nàng không biết hôm thành thân đội ngũ đón dâu của nàng và Thôi Vô Nhân ra sao, nhưng hôm nay vừa thấy đội ngũ đón dâu của Lâm gia tới đây, cũng hơi hơi có thể đoán ra đại khái thế nào. Nàng đang có mang, nàng chỉ đứng ở xa xa xem, cũng không có chạy đến phía trước cùng người khác góp vui.

Chờ đến khi hi nương và nha hoàn đỡ tân nương đến ngưỡng cửa, tân lang quan một thân gấm đỏ mặt mỉm cười đón chào. Trước từng thấy Lâm Hương Phong một lần, nhưng không hề biết tình cảm của hắn đối với Thôi Tố Nhu tới cùng là bao nhiêu. Mà nay thấy hắn vui vẻ ra mặt, chút lo lắng cuối cùng trong lòng đã tan thành mây khói.

Nói tới nàng cũng thực sự có chút bội phục Thôi Tố Nhu, lúc trước trái tim thiếu nữ của nàng ấy rung động, lại không nghĩ đến đối phương đã sớm có người trong lòng. May mà Thôi Tố Nhu có thể sớm thông suốt, sẽ không huyền hoặc đoạn cảm tình không thuộc về nàng ấy, do đó ngăn ngừa được bị thương và đau khổ không cần thiết.

Đội ngũ đón dâu chậm rãi biến mất trong tầm nhìn, tiếng kèn vui vẫn quanh quẩn ở bên tai. Một đám người đi theo đội ngũ vây quanh trước cửa Thôi phủ lúc trước khi đón dâu giờ đã rời đi dần dần, ngẫu nhiên có người quen tới đây chúc mừng Thôi Vô Nhân hai câu, sau đó liền đi theo đội ngũ đón dâu.

Lâm gia và Thôi gia cách mấy con hẻm nhỏ, khoảng cách cũng không phải rất xa. Vì Tô La còn đang có mang, không nên chạy đến nơi náo nhiệt, vợ chồng Thôi Vô Nhân cũng không có gấp gấp qua đó, chỉ phân phó vợ chồng Thôi Vô Trần đi trước. Dù sao là muội muội ruột xuất giá, vẫn phải có người thân ở bên bồi mới được.

Hỷ yến của hai nhà Lâm Thôi có không ít khách quý tới, trong đó đại bộ phận đều là nhà thương nhân có tiếng trong trấn. Hi tiệc tân lang quan bị người chúc không ít rượu, may mà tân lang quan có dự kiến trước, mời tới bạn có tư lượng rất tốt tới đây giúp chặn rượu, bằng không đã sớm nằm bò ra đất rồi. Về phần còn có tình lực động phòng hay không, đây chính là việc của đôi phu thê.

Sáng sớm hôm sau, Tô La vừa mới nuốt xuống một ngụm cháo cá linh quang chột lóe, đột nhiên nghĩ đến một chuyện năm trước. Từ năm trước kéo dài tới năm sau, nhiều chuyện cũng không nhiều, ít cũng không ít, quên mất chuyện này.

“Tướng công, bây giờ đã là năm sau còn thêm mấy ngày, có thể nói cho ta biết bố trang nhà chúng ta là tiệm nào đi?” Tô La nói rồi buông thìa trong tay ra, trên mặt đầy nghiêm túc, hai mắt lấp lánh tỏa sáng gắt gao nhìn chồng chọc Thôi Vô Nhân đang ngồi ở đối diện nàng ăn bánh bao.

Thôi Vô Nhân nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, giống như là do dự thật lâu, sau đó mới không nhanh không chậm nói: “Lúc trước đã nói như vậy, bây giờ quả thật phải nói với nàng mới phải. Trước kia nàng đi qua tiệm ‘Thục Nhã Các’ đối diện trà lâu chưa? Tiệm đó chính là tiệm vải nhà chúng ta.”

Thục Nhã Các, tiệm vải mới mở ở trấn. Trong tiệm bán toàn là vải vóc tươi mát sáng rỡ, cứ nghe vải vóc trong tiệm thích hợp cho người trẻ tuổi từ mười lăm đến ba mươi. Trước khi nàng gả cho hắn đã từng đi qua một lần, giá tiền vải vóc trong tiệm vượt qua năng lực của nàng, sau đó cũng chưa từng đi qua tiệm đó xem vải.

Sau khi thành thân trong nhà đều có người tới đây giúp đỡ lấy vải, cho nên nàng cũng chưa từng một mình đến tiệm vải trên trấn đi dạo. Ngẫu nhiên về nhà mẹ đẻ nhìn xem, vải vóc nàng mua về trước kia đều là vải mua ở tiệm vải khác. Huống hồ, đối tượng tiêu thụ vải vóc của Thục Nhã Các đều là nữ nhân trẻ tuổi, bởi vậy nàng giúp Tô mẫu và Tô Văn mua vải, chỉ nhìn thấy Thục Nhã Các thì đều đi đường vòng.

“Hóa ra là tiệm đó, trước đây ta từng xem một lần, có một số vải vóc đều mới mẻ hơn tiệm vải nhà khác.” Tô La giống như là vô cùng tán thưởng gật gù đầu, lại nói tiếp: “Tướng công là quyết định mở tiệm vải đó, bố trí hình thức thuê vải rồi bán cho nữ tử trẻ tuổi, là như vậy sao?”

“Không sai, Vô Trần trước đây từng đi qua thị trấn bên cạnh một chuyến, ở chỗ ấy xem mấy tiệm vải đều có thuê lên vải. Sau khi trở về liền cùng ta thương lượng chuyện này, ta cảm thấy vải có thuê lên quả thật là được nhiều người thích, thế là liền tiêu phí không ít tâm tư thành lập tiệm vải này, sau đó đặt tên là ‘Thục Nhã Các’.”

“Thục Nhã Các, Thục Nhã Các, lại khiến người ta vừa đọc tên là hiểu ngay.” Đối với tên cửa tiệm này, Tô La cũng thật lòng cảm thấy hay. Ở cái triều đại phong kiến nghiêm khắc về cấp bậc này, không phải người nữ tử đều hi vọng ở trong mắt người khác các nàng đều là ôn nhu hiền thực, tao nhã đoan trang sao?

“Nàng trước đây không phải nói muốn mở tiệm may sao? Bên cạnh Thục Nhã Các có cửa hiệu trống là của nhà chúng ta, ta nghĩ nếu nàng cảm thấy vị trí này tốt, chúng ta liền trực tiếp mở tiệm may ở cửa hiệu bên cạnh. Cứ như vậy, nếu mà có người mua không tìm được vải thích hợp, tùy lúc đều có thể đến Thục Nhã Các lấy, nàng cảm thấy chủ ý này được không?”

Tô La yên lặng ở trong lòng hô to: đương nhiên được, sao có thể không được chứ. Trước đây nàng muốn mở tiệm may, cũng đã nghĩ quá nơi này có rất nhiều người đều có thói quen chọn vải. Bên cạnh tiệm may có một tiệm vải nhà mình, trong đó tiết kiệm không chỉ riêng thời gian mà thôi.

Tuy rằng trong lòng nàng rất kích động, những vẫn nhớ được thai phụ không nên quá mức kích động, cho nên nàng lặng lẽ áp chế lòng mình, đợi tình tảo lại mới nói: “Ta cảm thấy cái chủ ý này rất được, tiệm may và tiệm vải ở cùng một chỗ, có thể tiết kiệm rất nhiều phiền toái không cần thiết.”

Thôi Vô Nhân gật đầu, nâng chung trà lên sờ miệng chén trà, mới nói: “Nếu nàng cũng cảm thấy cái chủ ý này được, vậy mấy ngày này ta sẽ an bài người qua thu dọn gian cửa tiệm đó. Còn phải tuyển thêm một vài thợ may có công phu may và tốt, để tránh đến lúc đó bê bộn đến loạn tay loạn chân.”

Tô La đối với việc này tất nhiên không có ý kiến, nói đến cùng nàng đối với phương diện kinh doanh đều là hồ đồ lờ mờ. Lúc trước nếu không có Đồng lão gia giúp đỡ, nàng cũng không thể nhanh như vậy thành lập được gian xưởng nhỏ. Mà nay nếu không có Thôi Vô Nhân ở bên giúp đỡ, nàng cũng không có cách nào đem việc tiệm may bố trí ổn thỏa.

Cũng là bởi vì tiếp xúc đến phương diện này, nàng mới biết kinh doanh một cửa tiệm nhỏ kỳ thật cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng của nàng. Có thực lực sẽ không kinh doanh, có những lúc sẽ trở thành thương nhân kinh doanh bất thiện cứng rắn. Bởi vì có người ở bên, cho nên nàng mới

buông lỏng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kết

Quá hai ngày, thời tiết vẫn nắng ráo sáng khoái như trước. Năm trước vợ chồng Chu Bác Giang nói muốn tới đây thương lượng chuyện thú bông cũng thừa dịp ngày đẹp mà hẹn gặp, đương nhiên, trừ nói chuyện làm ăn, cũng thuận đường tới đây chúc tết.

Vì lúc trước đã cùng Thôi Vô Nhân thương lượng chuyện này, lúc này cùng vợ chồng Chu Bác Giang nói đến việc này, nên Tô La nói rất gọn gàng linh hoạt, đôi khi nghe thấy Chu Bác Giang hỏi nàng có vấn đề gì không thích không, nàng cũng không khách sáo với hắn, trực tiếp đem kết luận thương lượng của nàng và Thôi Vô Nhân nói ra.

Điều thị từng ở xưởng nhỏ một khoảng thời gian, nàng ấy hiểu rất rõ quá trình làm thú bông, cho nên nói với bọn họ không cần đưa cách làm thú bông nữa, chỉ cần đưa kiểu dáng thú bông mới mẻ là được. Về phần làm sao để tuyên truyền kinh doanh, đã có Chu Bác Giang ở Trữ châu buôn bán, nàng tin tưởng thú đoạn của hắn sẽ xa hơn nàng tưởng tượng.

Chu Bác Giang cũng đại khái đoán được ra kết quả này, đối với điều kiện mà Tô La nói ra cũng không có quá ngoài ý muốn, chỉ là hơi trầm ngâm một chút sau đó liền đồng ý với điều kiện của nàng. Đến tận đây, hai nhà chính thức xây dựng quan hệ hợp tác, Tô La chỉ cần đưa kiểu dáng mới mà nàng nghĩ ra bán cho Chu Bác Giang là được, những chuyện còn lại không cần nàng tốn nhiều tâm tư.

Dù sao hai nhà đều ở hai chỗ khác nhau, vẫn là một nhà ở trấn nhỏ, một nhà ở châu huyện. Mặc kệ là xuất phát từ chữ tín thương nhân, hay là lý do khác, hai bên đều tán thành khi kí kết văn kiện cần có một vị quan viên chứng kiến. Thế là, Thôi Vô Nhân sai hạ nhân tìm quan viên nha môn tới, chính thức kí kết văn kiện.

Văn kiện ký xong, Thôi Vô Nhân mời vợ chồng Chu Bác Giang, cùng với quan viên tới đây chứng kiến cùng đến tửu lâu uống một chén. Bọn họ cũng không có ra vẻ khác thường gì, lúc này đồng ý lời mời. Vừa hay giờ này chính là lúc giữa trưa, cả đoàn người liền trực tiếp từ trà lâu chuyển đến tửu lâu, gọi một bàn thức ăn ngon, uống đến tận hứng mới thôi.

Sau khi ở tửu lâu từ biệt, Thôi Vô Nhân phân phó chương quầy tìm người đến Thôi phủ báo hạ nhân đánh một chiếc xe ngựa đến đây. Tuy nói bên ngoài bầu trời trong xanh, nhưng từng cơn gió to cũng không ngừng thổi tới, nương tử của hắn bây giờ chính là phụ nữ có thai, thật sự không thể chấp nhận được một chút sơ sẩy nào cả.

“Tướng công, vừa mới nấu trà giải rượu xong, thừa dịp còn nóng uống đi!” Từ tửu lâu trở về, Tô La liền lập tức bảo nha hoàn nấu trà giải rượu. Tuy rằng tửu lượng hắn không tồi, nhưng hôm nay uống khá nhiều, trong đó còn có không ít đều là thay nàng uống, nghĩ đến ít nhiều đều có chút buồn bực.

“Chỉ là uống mấy chén rượu mà thôi, lại để nàng lo lắng rồi.” Thôi Vô Nhân nhìn nàng khe khẽ mỉm cười, lại cũng không đẩy trà giải rượu ra, vuốt tay nhận cái chén liền uống hết toàn bộ trà giải rượu còn tỏa hơi nóng vào trong bụng. May mà nước trà tuy là tỏa hơi nóng, độ ấm cũng vừa vặn, bằng không sợ là bông đến nói cũng đau.

“Uống gấp như vậy, chàng thực sự không sợ bị nóng sao?” Tô La dờ khóc dờ cười nhìn nam tử như đang ăn lông uống máu vậy, nâng tay nhận cái chén không trong tay hắn. Nói tới nàng chưa từng thấy dáng vẻ gấp gáp này của hắn bao giờ, chẳng lẽ nào hắn còn sợ uống trà giải rượu hay sao?

Khóe môi Thôi Vô Nhân hơi hơi nhếch lên, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy nhu tình ảm áp không thể che lấp. Đợi nàng để chén không lại mặt bàn, hắn mới ôm nàng lên, động tác tuy nhanh nhưng lại cực kỳ nhẹ nhàng. Hắn chậm rãi kề sát vào bên tai nàng, thấp giọng nói nhỏ: “Đã đến giờ nghỉ trưa rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đi.”

Nghe vậy, Tô La không khỏi đỏ mặt, hắn gần đây thường xuyên bồi nàng cùng nghỉ trưa. Vốn lời này nghe cũng không có gì kỳ quái cả, nhưng lời nói này từ khóe môi thoáng ý cười của hắn lại khiến tim nàng đập không ngừng, nói thầm một câu đây đều là do nàng nghĩ nhiều thôi, sau đó liền bị hắn ôm vào phòng trong.

Sáng sớm hai ngày sau, hai vợ chồng vừa mới ăn bữa sáng không lâu, quản gia liền sai nha hoàn đi vào thông báo, tiểu thư nhà họ cùng cô gia tới lại mặt. Hai vợ chồng vừa nghe, lập tức về phòng sửa sang lại trang dung. Chẳng đến khi hai người sửa soạn ổn thỏa, mới cùng nhau đi tới phòng khách chính.

Hai vợ chồng tiểu muội lại mặt, người Thôi gia tất nhiên là đều có mặt ở đây. Khi hai vợ chồng Tô La tới phòng khách chính, Vương Tiểu Đại và Thôi Tố Nhu đã tâm sự được một lúc rồi. Về phần Thôi Vô Nhân và muội phụ Lâm Hướng Phong, hai người đều im lặng không nói nghe nương tử của hai người nói chuyện, chẳng đến khi Thôi Vô Nhân tới đây mới có chút thay đổi.

Tối đó, cũng không biết có phải là Thôi Vô Nhân cố ý khó xử hay không, lấy các loại lý do chúc cho Lâm Hướng Phong mấy chén rượu mạnh. Trơ mắt nhìn trượng phu mới cưới bị nhị ca nhà mình chúc rượu, Thôi Tố Nhu liên tục trừng nhị ca của nàng vài lần, chẳng đến khi đôi mắt nàng ấy đều sắp bốc lửa, Thôi Vô Nhân mới ngừng rót rượu.

Khoảng thời gian tiếp theo, Thôi Vô Nhân dặn bảo hạ nhân sớm thuê một hòa kếp cho tiệm may, để cho tiệm may sau tết Nguyên tiêu có ngày nào tốt sẽ chính thức khai trương. Cùng lúc đó, từ lâu và trà lâu cũng bắt đầu bận rộn. Tuy nói lúc này khách nhân vẫn như cũ không nhiều, nhưng vẫn có rất nhiều chuyện tri hoãn không được.

Sáng sớm mừng chín, Tô La và nha hoàn cùng đi, đi đến xưởng nhỏ xem một chút. Lúc này nàng đã sớm đã lộ bụng bầu, nếu như Thôi Vô Nhân không ở bên cạnh nàng, nàng ra ngoài đều phải đi kiệu thay vì đi bộ đến chỗ nàng muốn đi. Chuyện này là Thôi Vô Nhân yêu cầu, đồng thời cũng là nàng đồng ý. Dù sao ở triều đại này bụng to mà xuất đầu lộ diện quả thật có chút không hay, quan trọng là còn có rất nhiều tai hoạ ngầm, nàng cũng không muốn có bất kỳ sơ xuất nào.

Đến cửa xưởng nhỏ, Tô La được Đồng Thanh dìu đỡ xuống kiệu. Nàng vừa mới đi đến trước cửa, bên kia cánh cửa đã truyền tới tiếng nôn khan rất nhỏ. Hai người nha hoàn ở bên cạnh nàng, cùng với Vinh Khang thủ bên ở ngoài cửa đều có vẻ mặt kinh ngạc. May là các nàng cũng hiểu tùy mặt gửi lời, rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh.

Xuân Hồng nhận được chỉ thị không tiếng động của Tô La, tiến lên hai bước nâng tay gõ cửa. Không bao lâu sau, cửa gỗ nặng nề mở ra. Mở cửa là cô nương Tô gia thôn, khi thấy người đứng ngoài cửa chính là Tô La chủ của xưởng nhỏ, hơi hơi giật mình một chút, chợt vội vàng chào Tô La một tiếng, sau đó mời nàng vào cửa.

Tô La đi vào viện từ liễn vô thức nhìn về nơi vừa có tiếng động, chỉ thấy trong góc tường khuất có mấy phụ nhân trẻ tuổi đang vây quanh một phụ nhân khác đang thấp giọng nói gì đó. Nàng liền đứng ở một chỗ xem một chút, tựa như đang suy nghĩ cái gì, thẳng đến khi mấy phụ nhân kia chú ý đến sự tồn tại của nàng, nàng mới cất bước đi tới.

“Uyển nhi, cô —— mang thai sao?” Tô La có chút chần chờ hỏi han, tầm mắt nhìn gương mặt tái nhợt của Tô Uyển Nhi chuyển sang bụng nàng ấy.

“A La, ta...” Tô Uyển Nhi gương mặt nhìn vào mắt Tô La, trong mắt sáng ngời ngoài một tia ngưng ngưng nhân nhật, còn có một tia lo lắng không dễ dàng phát hiện ra. Giống như là do dự rất lâu, nàng ấy mới thấp giọng cầu khẩn nói: “A La, tuy rằng ta mang thai, nhưng ta vẫn là có thể tiếp tục làm việc, cầu xin cô đừng...”

Nói tới đây, giọng nói Tô Uyển Nhi đã nghẹn ngào, hốc mắt cũng đầy hơi nước, đôi tay cũng nhẹ nhàng phủ lên bụng mình. Nàng ấy kỳ thật đã sớm mang thai, nhưng nàng ấy lo lắng Tô La biết chuyện này sau đó liền sa thải nàng ấy về nhà. Thật không dễ dàng mới có được việc tốt như vậy, nàng ấy thực sự không muốn bởi vì mang thai mà bị sa thải. Nghĩ đến tương công nàng ấy không ngừng khuyên nhủ nàng ấy trước tiên ở trong nhà nghỉ ngơi tốt đã, hẳn sẽ nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình, trong lòng nàng ấy vừa ấm áp lại vừa chật vật...

Nhìn sắc mặt chật vật trước mắt, Tô La sao lại không hiểu ý của nàng ấy chứ. Kiep trước cũng có không ít hoàn cảnh thai phụ ưỡn bụng đi làm, bây giờ ở trong thôn thai phụ cũng xuống đất làm ruộng như thường. Nếu nàng lấy lý do thai phụ làm việc không được để sa thải Tô Uyển Nhi, nàng cũng thực sự không làm được.

Cuối cùng, Tô La nói với Tô Uyển Nhi tạm thời về nhà nghỉ ngơi một khoảng thời gian trước đã, đợi thân thể ổn định, người nhà cũng không có ý kiến gì thì lại tới xưởng nhỏ. Mà Tô Uyển Nhi bởi vì lúc trước lo âu quá nhiều, trạng thái tinh thần quả thật có chút không ổn, bây giờ được Tô La cam đoan sẽ không vì nàng ấy mang thai mà sa thải, nàng ấy mới yên lòng, tiếp thu đề nghị của Tô La, tạm thời về nhà dưỡng thân thể cho tốt rồi nói sau.

Xưởng nhỏ ban đầu là do Tô Uyển Nhi làm quản sự, lúc này nàng ấy có thai cần ở nhà nghỉ dưỡng, Tô La liền đề bạt một phụ nhân khác nàng thấy tương đối tốt.

Ngày nào đó năm trước, Thôi Vô Nhân để người giúp nàng tìm được một phụ nữ trung niên biết chữ biết tính toán, xưởng nhỏ cũng lại một lần nữa có thêm một nương tử quản lý phòng thu chi.

Sau tiết nguyên tiêu bốn ngày, tiệm may bên cạnh Thục Nhã Các chính thức khai trương, tiệm may và Thục Nhã Các thông nhau trở thành một cửa hiệu, tên cửa hiệu vẫn như cũ là “Thục Nhã Các”, chẳng qua là ban đầu là buôn bán vải vóc giờ thành vải vóc và tiệm may.

Ngày khai trương, Tô La mượn phương thức tuyên truyền kiep trước để dùng, ở trong nhà chọn mấy nha hoàn trẻ tuổi, để các nàng mặc những bộ của tiệm may Thục Nhã Các đi một vòng. Vì Thục Nhã Các rất sớm đã trở thành chỗ yêu thích của nhiều nữ tử trẻ tuổi trong trấn, nghe thấy Thục Nhã Các có thêm may xiêm y, không ít nữ tử nói cho nhau biết. Cho nên mấy ngày gần đây nữ tử đều thấy mấy xiêm y đẹp để tú lự, hơn nữa tiệm mới khuyến mãi, lại có thêm không ít nữ tử mua xiêm y của tiệm.

Chờ đến mùa hạ, thỉnh thoảng lại đẩy ra những xiêm y tươi mát tinh lệ, Thục Nhã Các lợi nhuận ngày càng cao lên. Mà lúc này, Chu Bác Giang ở Trữ châu mở tiệm thú bông cũng thành cửa tiệm thú bông nổi danh nhất Trữ châu. Khi Chu Bác Giang biết được Thục Nhã Các là cửa hiệu của Thôi gia, ngược lại đề xuất hợp tác với Thôi Vô Nhân lần nữa.

Mà lần này, vợ chồng Thôi Vô Nhân thương lượng xong đều uyển chuyển từ chối Chu Bác Giang, sau đó lại có mấy người làm buôn bán đề xuất hợp tác, bọn họ cũng nhất nhất từ chối. Với vợ chồng họ mà nói, Thục Nhã Các có ý nghĩa khắc sâu so với từ lâu trà lâu xưởng nhỏ, bọn họ hi vọng trải qua chính nỗ lực của bọn họ, sẽ để Thục Nhã Các đi được càng xa.

Đêm khuya đầu thu nào đó, Tô La đột nhiên bắt đầu đau bụng. Vừa mới hừ hai tiếng, nam tử ngủ ở bên người nàng lập tức liền giật mình tỉnh lại. Nam tử xưa nay trầm ổn khi gặp phải chuyện này, trước giờ chưa từng căng thẳng thoáng chốc trong lòng đầy bồn chồn. Lúc nàng gian nan sinh đẻ, nhiều lần xúc động đến mức muốn phá cửa mà vào.

May mà con của bọn họ là một cục cưng ngoan, cũng không gây nhiều sức ép cho nàng, nhờ bà đỡ trợ giúp rất nhanh đã sinh ra. Cục cưng vừa mới oa oa khóc lớn mấy tiếng, nam tử vẫn chờ ở bên ngoài chờ khi bà đỡ mở cửa liền như một con gió xông tới.

Tô La nhìn trong mắt nam tử kia đầy nhu tình, nhìn hấn thương tiếc không thôi vén mấy sợi tóc ướt trên trán nàng sang hai bên, không nhịn được chậm rãi nở nụ cười. Đợi bà đỡ ôm cục cưng đã tắm rửa sạch sẽ đến trước mặt hai người bọn họ, nàng chớp cũng không chớp nhìn hấn vụng về đỡ con trai đầu lòng của bọn họ, cười đến càng lúc càng ôn nhu thỏa mãn, nước mắt trong hốc mắt chảy ra bất tri bất giác hòa nhập vào trong tóc mai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Nông Gia Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.